

MAGGIE MITCHELL

A DOUA FATĂ

„NU TRECEȚI MAI DEPARTE, PRIETENI! ÎN ACESTE PAGINI
SE PETRECE CEVA EXTREM DE COMPLEX ȘI DE UIMITOR.“

THE NEW YORK DAILY NEWS

www.virtual-project.eu

MAGGIE MITCHELL

A DOUA FATĂ

Titlul original: *Pretty Is* (2014)

Traducerea: GRAAL SOFT

virtual-project.eu

Editura: RAO, 2016

Tatălui meu,
Homer Mitchell,

Și în amintirea mamei mele,
Susan Reid Mitchell

PARTEA ÎNTÂI

Lois

Toată lumea ne-a crezut moarte. Fuseserăm dispărute timp de aproape două luni; aveam doisprezece ani. Ce altceva s-ar fi putut crede?

S-au bucurat când ne-am întors, fără îndoială. Dar nimic nu mai era la fel. Ai fi zis că ne întorseserăm din morți, era ca și cum am fi purtat un fel de stigmat. Faptul atât de improbabil că supraviețuiserăm ne făcea să fim vinovate. Probabil că ne vânduserăm sufletele, credeau ei, sau poate chiar și mai rău. Fără tăgadă, nu fusese vina noastră (adică nu întru totul), dar asta nu schimba lucrurile. Nu mai eram la fel ca înainte.

Și asta era adevărul, deși nu așa cum credeau ei. Pentru noi, ceea ce conta era faptul că fuseserăm alese. Din tot restul. Avuseserăm întotdeauna bănuieli că suntem diferite; și, în cele din urmă, acest lucru ne fusese confirmat. Nu avea niciun rost să ne prefacem că n-ar fi așa; de fapt, spre ușurarea noastră, nimeni nu ne pretindea asta. Oamenii acceptau că suntem ieșite din comun – și se țineau departe de noi, ca și cum am fi avut ascunsă o bombă pe undeva, care într-o zi ar fi putut să explodeze pe neașteptate.

Din moment ce stăruii să spun că am fost alese, mi se pare cât se poate de corect să recunosc că am fost a doua aleasă de el. Carly May a fost prima. Mi-ar plăcea să cred că la mijloc a fost șansa, un accident al geografiei, faptul că el ne voia la fel de mult pe amândouă și că întâmplarea a făcut ca atunci să se afle mai aproape de Nebraska decât de Connecticut. Știi însă că, pentru el, nimic nu era întâmplător. Eu am fost a doua. Carly a fost prima. Pe veci.

Fotografiile noastre erau peste tot, cu toate că n-am reușit niciodată să avem fețele imprimare pe o cutie de lapte.

După privirea noastră din poze eram deja condamnate, tăiate în bucăți și îngropate în adâncul pădurii. Posturile de televiziune și

ziarele ne publicaseră de multe ori pozele din școală, în care zâmbeam visătoare, cu un oarecare tragism, pe un fundal cenușiu-albăstrui. Fotografiiile noastre apăreau și în presă: Carly cu coronițe strălucitoare peste buclele ei aurii, cu buze rujate și cu un zâmbet plin de făgăduieli tulburătoare. Eu, Lois, mai serioasă, pozam cu trofeele obținute la concursurile de ortografie, la fel de atrăgătoare ca o mătă furioasă. Cel puțin așa mi se părea mie.

Carly May a dispărut iar după ce a împlinit optsprezece ani, dar de data asta de capul ei. A lăsat un bilet. „Nu mă căutați, că n-o să mă găsiți”, a mângălit pe spatele uneia dintre pozele ei de portofoliu. Își desenase mustață și își înnegrise albul ochilor. Știu asta deoarece Gail, mama ei vitregă, m-a sunat după doi ani, când s-a apucat să-și scrie memoriile. Se gândise că poate știu unde se află Carly May. Habar n-aveam; de ani de zile nu mai auzisem de ea. Totul e consemnat în cartea lui Gail, care pune accentul pe propria ei suferință și creativitate; mi-a trimis și mie un exemplar. Am aruncat cartea aia de pe un pod.

Când Carly a reapărut în viața mea, ne apropiam amândouă de treizeci de ani. Iar ea nu mai era deloc Carly May Smith cea pe care o știam.

Carly May

Mi-a fost întotdeauna greu să vorbesc despre ceea ce mi s-a întâmplat, fără ca povestea să sune melodramatic. Și imediat ce fac asta, încep să simt că nu sunt sinceră, ca și cum aș încerca să pun în evidență o idee pentru un film de televiziune „bazat pe o poveste adevărată”, ceea ce nu e identic cu a fi adevărat. Adevărul e că n-am mai vorbit de ani întregi despre asta, cu absolut nimeni.

De fapt, nu a fost câtuși de puțin melodramatic. Acesta e lucrul cel mai șocant, după părerea mea: cu câtă liniște am acceptat ceea ce se întâmpla. Pentru mine, faptul că am fost răpită ziua în amiaza

mare de pe strada principală a unui orășel cât un sătuc din Nebraska era departe de a fi cel mai tâmpit lucru care mi s-ar fi putut întâmpla în acea zi.

Am plecat de la ora de balet și mă îndreptam agale spre Casa Frumuseții, unde Gail, mama mea vitregă, își făcea unghiile și Dumnezeu știe ce altceva. Femeia aia se îngrijea o groază. Eu purtam niște pantaloni scurți și strâmți de ciclism și un tricou lălău, târșându-mi picioarele de puștoaică de doișpe ani pe trotuarul larg și încins de pe Strada Mare a orășelului Arrow din Nebraska, cu geanta de balet azvârlită pe umăr. Îmi scotoceam mintea după vreun fel în care s-o fac pe Gail nefericită, când lângă mine s-a oprit mașina. Imposibil de descris. Cenușie. Eu nu știam nimic despre mașini. Mi-am dat seama însă imediat că tipul de la volan era un străin. În Arrow, asta era ceva rar. Bărbatul s-a aplecat și a lăsat în jos geamul din dreapta. „S-o fi rătăcit”, mi-am zis eu. Îmi închipuiam că o să mă întrebe cum dracu’ se poate întoarce într-un loc civilizată, așa că m-am oprit și am așteptat, vrând și nu prea să-i explic cum să ajungă la autostradă. Pot să jur că aveam expresia aia de obrăznicătură, tipică pentru o puștoaică de doișpe ani.

El însă nu voia să-i spun pe unde s-o ia; și văzuse destule imagini, ca să-și dea seama că dăduse peste fata pe care o căuta.

— Urcă, mi-a zis, zâmbitor. Te iau la o plimbare.

Și așa am făcut. Nu m-am gândit de două ori. Numai Dumnezeu știe de ce. De fiecare dată când încerc să explic asta, mă împotmolesc la felul în care s-a uitat la mine – de parcă m-ar fi cunoscut perfect, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile, de parcă aș fi fost singura ființă de pe lume care conta pentru el. Și nu vrea oricine să fie privit așa?

La ceva vreme după asta, am studiat fotografiile mele pe care le avea în dosar. În unele dintre ele zâmbeam fals, cu gura până la urechi. În altele păream ușor îmbufnată, imitând chipurile botoase ale modelelor din reviste. Am încercat să-mi dau seama cum de știuse; adică de ce fusese atât de sigur că nu trebuia decât să

deschidă portiera mașinii, iar eu aveam să sar imediat înăuntru. Am căutat vreo sclipire nepăsătoare, prevestitoare de rău, în ochii mei de preadolescentă, vreo scânteie de depravare latentă. Dar n-am putut zări absolut nimic, nici măcar în lumina a ceea ce știam deja. Reușisem să-mi însușesc repede privirea aceea insipidă pe care te aștepți s-o aibă fetele frumoase. Și, atât cât puteam să-mi dau eu seama, nu spunea de fapt nimic.

Am mers și am tot mers. Nu-mi dădeam seama decât că ne îndreptăm spre est. În primele ore, abia dacă a rostit câteva vorbe; din când în când, schimba posturile de radio, deși nu părea deloc să găsească ceea ce voia să asculte. S-a strâmbat la Mariah Carey, la Nirvana, la Beck; s-a oprit o dată la Johnny Cash, dar chiar și atunci a schimbat după câteva secunde. Mă tot întrebam ce se aștepta să găsească și de ce se lăsa pradă dezamăgirii, dacă tot știa deja că radioul n-are ce să-i ofere. Când a închis aparatul, am văzut cu coada ochiului că își ținea mâinile relaxat pe volan, iar asta, nu știu de ce, mă făcea să mă simt în siguranță. Din când în când, îmi arunca o privire și îmi zâmbea ușor; un zâmbet de unchi, mi se părea, sau poate un zâmbet de profesor, cu toate că eu nu aveam unchi, iar majoritatea profilor mei de până atunci fuseseră femei anxioase, cu părul făcut permanent și bluze jalnice, înflorate. El părea, mai degrabă, un profesor dintr-o fantasmă, arătos, un pic misterios. Îi urmăream privirea când se uita la mine; observasem că nu și-o dezlipea de pe chipul meu; nu hoinărea cu ochii pe picioarele mele bronzate și subțiri, nici pe movilițele de curând apărute pe sub tricoul roz.

Asta m-a făcut să mă simt în siguranță, așa că m-am relaxat și am început să mă uit la traficul din Nebraska, de parcă n-ar fi avut nicio legătură cu mine. Nu părăsisem niciodată statul. Am fost tare încântată când am intrat în Iowa, deși peisajul arăta cam la fel; îmi plăcea ideea că îmi las universul în urmă. Atunci am ieșit de pe autostradă și ne-am oprit la o benzinărie; acolo, el a scos dintr-o pungă de pe bancheta din spate o perucă șaten-închis. Mi-a întins-o

de parcă mi-ar fi făcut un cadou, de parcă ar fi știut dinainte că aveam să fiu încântată de ideea de a mă deghiza. M-a așteptat în fața toaletei pentru femei, ciudat de curată, și a cercetat o hartă în timp ce eu îmi îndesam sub perucă părul lung, aranjând-o, până când bretonul a ajuns să-mi stea drept pe frunte. Probabil că era o perucă ieftină – părul părea din acela pentru păpuși, cam țepos și lucios, ca și cum ar fi fost de plastic. Până atunci, nu purtasem niciodată perucă, însă mi-am pus-o de îndată. Mi-am șters rujul și machiajul ușor pe care îl avusesem la ora de balet, iar asta m-a făcut să mă simt ca și cum aș fi fost altcineva. Am repetat câteva mutre noi în oglinda încețoșată și crăpată. M-am hotărât să par timidă și inocentă. Onestă, deși nu cunoșteam cuvântul acesta pe atunci. (Planul acesta nu m-a ținut prea mult.) M-am privit în oglindă printre pleoapele coborâte cu sfială, apucându-mă de-a dreptul să flirtez cu noua mea identitate, până când bărbatul a ciocănit politicos la ușă. Și, când am catadicsit să ies, a dat din cap aprobator spre mine.

A cumpărat de la benzinărie niște hotdogi cam arși, după care am luat-o spre est pe o șosea de țară, străbătând lanurile nesfârșite de grâu. Eram în culmea fericirii.

Lois

Ar fi fost ușor să n-o observi. În colțul din stânga jos al ecranului, o femeie care nu se vedea clar, cu ochelari negri, se trăgea înapoi pe trotuar, ca să evite un glonț. Acțiunea ei nu era importantă în sine, nici necesară pentru intrigă; nu făcea decât să contribuie la haosul general; nu era un personaj principal, nici măcar unul secundar. Soarta ei părea lipsită de importanță pentru narațiune în ansamblu.

— Face parte din grupul gangsterilor? l-am întrebat pe Brad, încercând să-i zăresc chipul încețoșat, pe jumătate ascuns.

— Tipa aia din colț, vrei să zici? Aș zice că-i mai degrabă una

dintre târfulițele gangsterilor. Sau e amanta vreunuia? Acesta-i cuvântul, amantă? E tare. Combinație de dominatrix și Barbie.

— Are și ea armă, i-am arătat, vorbind pe un ton egal. Nu-i doar o târfuliță.

Observasem că ținea pistolul în mâna stângă. Și, în timp ce-i priveam degetele lungi și subțiri încleștate pe patul armei – pregătindu-se, după cât se părea, să o folosească – puteam să jur că am dreptate. Cunoșteam mâna aceea. Era de-acum mai în vârstă, mai lungă, mai elegantă. Însă aș fi recunoscut-o dintr-o mie.

Îmi terminasem doctoratul și îmi găsisem o slujbă ca profesoară la o filială a Universității din New York, unde predam literatura engleză studenților ale căror creiere, descopeream treptat, reacționau aproape în exclusivitate la stimuli electronici. Nu erau deloc cu mult mai tineri decât mine, însă mie îmi făceau impresia că aparțin altui secol. Locuiam într-un apartament spațios, aflat la ultimul etaj al unei clădiri victoriene de la începutul secolului, care avea mai mult farmec decât izolație contra frigului. (În partea de nord a statului New York, „spațios” e o denumire codificată folosită de agenții imobiliari pentru „friguros”.) O zărisem pe Carly May într-un colț al televizorului meu într-o seară de joi, pe la sfârșitul lui ianuarie. Afară erau sub zero grade; de zile întregi. Eram cu unul dintre colegii mei de la departamentul de engleză; stăteam cuibăriți în pături tricotate și ne uitam la un film la televizor, mâncând pizza. Și când spun cuibăriți, mă refer la faptul că fiecare dintre noi stătea învelit în propria pătură. Nu ne atingeam. Brad Drake și cu mine eram cei mai tineri asistenți din departament. Cei din următorul contingent, trecuți de treizeci și ceva de ani, aveau copii, case cu grădină, vieți. Dădeau petreceri de la care toți oaspeții plecau acasă la zece seara, căscând și mormăind câte ceva despre persoanele lăsate să aibă grijă de copii. La început, am fost și eu la câteva dintre petrecerile acestea. Pentru ei, nu mai era deloc ceva amuzant să se uite la filme proaste ca să râdă pe seama lor. Erau colegi excelenți, dar știam că n-aveau să-mi fie niciodată prieteni. Iar asta era OK. N-

aveam nevoie de prea mulți prieteni. Brad îmi era de ajuns.

— Dă la distribuție, i-am cerut lui Brad, care, ca de obicei, stătea agățat de telecomandă.

— Nu putem să așteptăm până se termină?

— O cunosc pe fata aia, i-am explicat. Jur că o cunosc. Trebuie să verific.

— De unde s-o cunoști? Abia dacă i se vede mutra. Și dacă o cunoști, ce nevoie mai ai să verifici? Adică dacă ești așa de sigură. Și...

— De ce trebuie să mă contrazici, orice aș spune?

Era o întrebare inutilă; așa era Brad. De obicei, o luam ca pe o formă de perversitate absolut adorabilă, una dintre multele trăsături care justificau, cel puțin în ochii mei, baza lipsită de orice urmă de erotism a relației noastre.

Am înșfăcat telecomanda.

Am trecut repede peste personajele care chiar aveau nume, zăbovind însă asupra celor care erau identificate ceva mai criptic: prima fată moartă, a doua fată moartă, fata de la masă, fata cu arma. În ultimul grup am zărit un nume care nu era cel pe care îl căutam, dar mi-a atras totuși atenția: Chloe Savage. Inițialele erau cele potrivite. Și mai era ceva: un ecou fantomatic, fără nicio legătură cu logica; un fel de vibrație surdă în stomac. Pur și simplu știam.

— Nu e ea, i-am zis lui Brad, dezamăgită, și m-am cuibărit la loc pe canapea mimând dezamăgirea.

Instinctiv, recusesem la acest subterfugiu; nicio clipă nu-mi trecuse prin minte să-i spun adevărul lui Brad.

Era absolut normal ca ea să-și fi schimbat numele.

M-am dus țintă la computer după ce Brad a plecat, târșându-și pașii prin zăpadă și privindu-mă cu jale, nemulțumit că nu l-am invitat să doarmă pe canapea. Am găsit destule poze ale lui Chloe Savage care să-mi confirme ceea ce știam deja pe jumătate. Informațiile biografice erau dezamăgitor de puține, ca să nu mai spun că erau pline de minciuni. Doar un singur detaliu făcea

legătura cu Carly May: participarea la concursurile de frumusețe din copilărie. În CV-uri nu se spunea că fusese Miss Preadolescență Nebraska. De fapt, acolo se spunea chiar că e din Connecticut. *Ca și mine*, mi-am zis. Asta o împrumutase din biografia mea. Și, într-un mod cu totul și cu totul obscur, asta era tot o dovadă.

Am scos la imprimantă tot ce-am găsit: informații biografice, filmografie, poze. Am aranjat totul cu atenție într-un dosar, pe care am scris Carly/Chloe. Apoi, fără niciun motiv, l-am îndesat în fundul unui sertar, ca și cum aș fi vrut să-l ascund – de ce anume? De ochii curioșilor? Pe vremea aceea, puteam să țin și documente strict secrete ale guvernului pe noptieră, și ar fi fost în deplină siguranță acolo.

Cu toate acestea, am ascuns dosarul. Mi se părea că acesta e lucrul cel mai potrivit.

Chloe

Eram al naibii de frumușică. Destul de înaltă pentru vârsta mea, zveltă, cu bucle de un blond-deschis și ochi albaștri ca safirul. Ca o zânișoară. O zânișoară sexy, ar trebui să adaug, după ce au început să mă dichisească. Asta a fost după ce Gail și-a făcut apariția. Când tata a adus-o acasă, ca să mă cunoască, lucrurile ajunseseră deja departe: ea îi acceptase cererea în căsătorie. Se vopsea roșcat, purta lentile de contact violet și unghii lungi, roz. De la natură era plictisitoare și ștearsă, dar făcuse tot ce-i stătea în putință ca să-și adauge culoare. Totuși, ai fi zis că e Technicolor: neconvingătoare. Avea o voce țipătoare, nazală. La șapte ani, mi se părea că e un desen animat. De ce tata, care era trist și liniștit, dorise să se însoare cu un desen animat, la doar doi ani de la moartea mamei, lucrul acesta n-aveam să-l pricep niciodată. Probabil se gândise că am nevoie de o mamă sau că voi fi încântată să am frați, căci Gail se pusese repede pe treabă, așa că m-am trezit cu doi frați vitregi. Se

înșela în ambele privințe, dar nu se deranjase niciodată să mă întrebe.

„Păpușico”, așa îmi spusese Gail când mă cunoscuse. „O, Carly May, ești așa o păpușică!”, se entuziasmase ea. „Hugh, nu mi-ai spus niciodată ce păpușică e!” Tata continuase să scoată sacoșele de cumpărături din portbagaj. Mi-am dat seama de îndată că avea tendința s-o lase pe Gail să vorbească.

După ce am plecat pentru a doua oară, Gail a publicat o carte. Observați, vă rog, că n-am spus că a *scris* o carte. Jur că în toată viața ei n-a scris mai mult decât o listă de cumpărături. Nu, a avut un negrișor, pe Liz Caldwell, al cărei nume apare cu caractere minuscule în colțul din dreapta jos, ca semnătura unui artist; îl vezi numai dacă îl cauți. „Împreună cu Liz Caldwell”, așa scrie. Pot să-mi închipui ce însemna acest „împreună cu”: Gail stând în camera de zi, machiată de-ai fi zis că se duce la Oscaruri, cu o țigară în mână și cu toate inelele din casă înfipite pe degetele ca niște cârnăciori, văicărindu-se de mila propriei persoane și hrănind o viziune jalnică a propriei importanțe. Lângă ea, Liz Caldwell, prefăcându-se impresionată de înțelepciunea lui Gail și de tăria ei de caracter, consultându-și notele și dându-i din când în când câte un imbold ușor, cu reportofonul pornit lângă ea. De unde știu că Liz se prefăcea? Pentru că o cunosc bine pe Gail. De fapt, poate că Liz nici măcar n-a fost silită să-și ascundă disprețul; Gail era probabil mult prea prinsă de dramoleta ei ca să-l observe. Sensibilitatea față de emoțiile altora n-a fost niciodată punctul ei forte.

Până și titlul cărții e tot o minciună: *Mi-am pierdut fiica de două ori*. Ar fi greșos chiar dacă ar fi adevărat. Pe bune! Dar eu nu sunt și n-am fost niciodată, în niciun sens al cuvântului, afurisita de fiică a lui Gail. Și n-ai cum să pierzi ceea ce n-ai avut niciodată.

Eram deșteaptă, credeți sau nu. Sunt deșteaptă. Oamenii n-ar zice. Mama mea, care a murit într-un accident de mașină când aveam cinci ani, era profesoară. Tatălui meu îi plăcea să citească. Venea din hambar, se trântea în balansoar și înhăța o carte. De cele

mai multe ori, nonficțiune, dar și romane. Amândoi îmi citeau când eram mică, vorbeau cu mine ca și cum aș fi fost o formă inteligentă de viață. Aveam note mari la școală, când mă străduiam un pic, deși, sub oblăduirea lui Gail, n-a prea avut rost s-o fac.

Probabil că se apucase chiar ea să caute concursurile alea. Era epoca dinaintea internetului, așa că i-o fi fost mai greu decât e acum. Probabil că scotocise ceva după informații. În orice caz, când a adus acasă broșurile de la care a început totul, auzeam pentru prima dată de așa ceva; vreau să spun că era ceva nou și pentru mine, și pentru tata.

— Nu știam că există astfel de lucruri pentru fetițe așa de mici, a zis tata, răsfoind articolele scrise pe hârtie lucioasă cu mâinile lui mari de fermier, de parcă ținea ceva ce n-ar fi vrut să atingă – poate un animal mort.

— Mă gândeam că poate sunt pentru fete ceva mai mari, adăugă el.

— Uită-te la fetițele astea, a zis Gail, trecându-și unghia roz a arătătorului peste fețele lor rotunde și zâmbitoare. Trebuie să recunoști că e mai drăguță Carly May decât oricare dintre ele. Fără doar și poate că ar câștiga peste tot fără ca măcar să ridice un deget.

— Și de ce ar vrea s-o facă? a zis tata, dându-i înapoi broșurile și trăgându-mă ușor de o codiță. Carly May are destulă minte. (Eram în clasa a doua.) Fetele alea arată de parcă n-ar avea decât tărâțe în cap. Nu-s decât niște mutre drăguțe, nimic altceva.

„Există lucruri și mai rele”, a replicat Gail.

„Sunt frumoși cei care fac lucruri frumoase”, a zis tata.

Eu rămăsesem cu privirea la rochiile strălucitoare, numai voaluri, pe care le purtau fetițele acelea – poate că aveau doar tărâțe în cap, poate că nu; de unde să știi? – și mă gândeam la vorbele lui Gail. Doamne Dumnezeule, cum de știu copiii lucrurile pe care le știu? Îmi amintesc perfect că am înțeles două lucruri: unu, că Gail avea dreptate când susținea că sunt mai frumoasă decât celelalte fete. Aveam doar opt ani, dar știam asta, tot așa cum știam că găinile fac

ouă. Și asta știam cât se poate de bine, căci eu le adunam din cuibare. Mă simt ispășită să susțin că nu mi-a spus nimeni, dar probabil că oamenii o făcuseră cumva.

Știam, în plus, că Gail – și oricât de tare aș urî-o trebuie să recunosc – avea, probabil, dreptate încă de-atunci spunând că asta conta foarte mult. Să fii frumos, vreau să zic. Și știam că *tânjeam* după ceva, după ceva important, după un lucru pe care nu-l puteam numi. Ceva care nu exista în universul meu de atunci. Așa că i-am permis să dea peste mine ceva mai târziu, în timp ce răsfoiam broșurile de una singură la masa din bucătărie. Tata nu era acasă.

Doar de atât avea ea nevoie ca să pună totul la cale.

Lois

N-aș putea să spun că îmi ascund trecutul. Povestea mea nu m-a urmat și la facultate, iar eu am ales să n-o mai scot la iveală. Voiam să încerc să fiu o altă Lois, cel puțin în public. Chiar și când mi-am scris disertația despre motivul răpirii în romanul englez, nimeni n-a făcut nicio legătură, deși era evident, cu excepția părinților mei și a conducătorului de lucrare. După cât se pare, reușisem să cresc și să devin o anonimă respectabilă: Lois Lonsdale, asistent universitar de engleză, specialistă în romane foarte lungi în care, după spusele studenților mei, nu se întâmpla nimic. Fixată pe folosirea judicioasă a punctului și a virgulei. Până de curând, nimeni nu și-a amintit de răpire și cu atât mai puțin de numele fetelor salvate în mod miraculos. Sunt atât de multe fete la emisiunile de știri, iar majoritatea nu au la fel de mult noroc; ca spectatori, ne lăsăm imaginația să sară de la o tragedie la alta. În mod esențial, Carly May și cu mine am încetat să existăm din clipa în care pozele noastre au dispărut din ziare; reporterii plecaseră de mult de la ușa mea.

Acum, adevărul e că am un nou secret: sunt Lucy Ledger, autoarea unui thriller, *În inima pădurii*, care a avut parte de vânzări modeste și care, chiar dacă nu e încă sigur, va fi în curând ecranizat ca un film artistic. Romanul se bazează doar în parte pe o răpire. Viața mea a devenit iar complicată.

Mereu mi-au plăcut secretele.

Am predat *Pamela* de Samuel Richardson la cursul meu despre romanul englez. Planul meu este să scap de lucrurile plicticoase cât mai la începutul semestrului și, pe urmă, să trec la părțile distractive. Mai distractive, vreau să spun; recunosc că asta e ceva relativ, încerc să-mi conving studenții, care sunt sceptici, că *Pamela* e, de fapt, amuzant. Sigur că e un roman epistolar, un roman compus din scrisori, deși într-un mod mai degrabă pervers, pentru că majoritatea scrisorilor din roman nu ajung la destinatarii lor. Dar puteți spune și că e un roman horror, care se transformă într-o intrigă în vederea căsătoriei. Când încercările total lipsite de subtilitate ale domnului B. de a-și seduce (sau viola) tânăra (foarte tânăra!) servitoare eșuează, el o răpește, o instalează într-o altă casă a lui și o pune sub paza aliatai cu care conspiră, sadica doamnă Jewkes. Faptul că Pamela ajunge, în cele din urmă, să se mărite cu „stăpânul” ei nu prea reușește să contracareze faptul că își petrece jumătate din roman întemnițată, străduindu-se să evite încercările lui de a o viola și leșinând adesea din cauza fricii.

Dar romanul e și o poveste de dragoste.

Studenții mei au tendința să respingă ca neverosimilă partea cu povestea de dragoste.

Așa că atunci când Sean McDougal s-a ivit în ușa biroului meu, într-o după-amiază de început de februarie, am presupus că și el făcea parte din grupul celor nemulțumiți și am strâns din dinți, pregătindu-mă să-i țin un discurs despre importanța Pamelei, acestui spectru întunecat, mirosind a fum de țigară.

El însă m-a luat prin surprindere.

— V-am căutat pe Google. Sean e înalt, palid și slab, dar, nu știu

cum, parcă nu e colțuros. Barba rară contribuie și ea la acest efect: nu are contururi clare. Oare ar fi un tip bine dacă ar fi mai îngrijit, dacă nu s-ar ascunde? Cred că da. E greu să-mi dau seama. Aveam impresia vagă că-mi aduce aminte de cineva, deși, oricât mi-am scotocit mintea, nu am putut găsi sursa amintirii.

S-a așezat mult prea confortabil în fața biroului meu; zăpada de pe haina grea i se scurgea pe podea; în ochii spălăciți avea o strălucire slabă, ușor malițioasă. Părea mulțumit de sine.

La dracu'!

Inițial, mă gândisem că, dacă îmi iau un pseudonim, asta mi-ar face rost ca prin farmec de o viață dublă; mă gândisem că aș putea stabili și apăra o graniță puternică între Lois Lonsdale și Lucy Ledger, că aș putea să mă mișc între ele două așa cum doream. Dar editoarea mea, Amelia Winter, mi-a scos imediat din minte fantezia asta. Prima dată când m-a întrebat despre povestea din spatele romanului meu, i-am spus, pe un ton foarte încrezător, că nu există niciuna. Totul e o pură invenție, am zis. Prin fereastra din spatele ei, de la etajul douăzeci și cinci, turme de zgârie-nori strălucitori se profilau spre cer; încă nu-mi venea să cred ce noroc avusesem. Manuscrisul meu începea să aibă o viață proprie.

— De fapt, mi-a zis Amelia, în timp ce frunzărea paginile, pentru noi este important să știm. Dacă există ceva – orice –, atunci o să iasă la iveală. Are internetul grijă de asta. Dacă știm înainte de publicare, putem face ca lucrurile să fie în avantajul nostru. Altfel, dacă nu ești doritoare să comunici cu noi, o să ne fie greu să controlăm daunele produse. Apoi a închis cartea, ca și cum ar fi găsit ceea ce căuta. E un lucru la care să te gândești, a mai spus.

Nu voiam să mă gândesc la asta, dar am făcut-o.

Sean și-a tras nasul cu putere, iar eu i-am întins cutia cu șervețele Kleenex. El însă n-a băgat-o în seamă. Pe sub birou, încetez să mai stau picior peste picior și mă proptesc cu tălpile cizmelor în podea. Este postura mea defensivă, care nu se poate observa dacă sunt vizibilă numai de la talie în sus.

— A, da? Și aranjez, deși nu e nevoie, un teanc de foi de pe birou. Minunile tehnologiei moderne, nu-i așa? Dacă și Pamela l-ar fi putut căuta pe Google pe domnul B., scandalul cu amanta lui însărcinată ar fi ieșit mult mai repede la iveală și poate că Pamela n-ar mai fi fost așa de înțelegătoare cu el. Spun toate acestea pe un ton nepăsător, mai ales că nu consider că ar fi un mod acceptabil de a vorbi despre roman. Încalc una dintre regulile mele: în ficțiune, nu există ce-ar fi fost dacă, nu există universuri alternative în care personajele ar fi putut face altceva decât ceea ce apare scris pe pagină, în care totul ar fi putut fi diferit dacă ar fi avut măcar jumătate din înțelepciunea noastră. De exemplu, nu are sens să insiști că Pamela n-ar fi trebuit să se învoiască să se mărite cu domnul B.; Pamela contează numai și numai pentru că asta este întru totul ceea ce face mereu, ceea ce a făcut mereu, ceea ce trebuie mereu să facă. Altfel, nu ar exista un roman. Nu *Pamela*.

— Nu am ajuns încă la partea aceea a cărții, spune Sean, fără pic de amuzament în glas. Nu vrei să știi ce am găsit? Pe internet?

Știi prea bine ce a găsit. În cele din urmă, când m-am destăinuit Ameliei, bănuiam că nu făceam decât să-i confirm ceea ce descoperise deja; după câte se părea, nu avusese nevoie de calități de Sherlock Holmes ca să facă legătura dintre Lucy Ledger și Lois Lonsdale. Sean își ținea pe birou mâinile reci și asprite de frig, cu unghiile roase și nu prea curate. Mi-aș fi dorit să și le bage în buzunare; îmi făceau greată. Sean nu e Sherlock, dar, după cât se pare, tocmai îmi dovedește ceea ce spunea Amelia.

Răspund într-un mod echivoc:

— Dacă voiam să știu, cred că m-aș fi căutat singură pe Google. Lucru pe care-l și făcusem, logic. Nu face toată lumea la fel? Ceea ce știu e că, probabil, ai fost nevoit să scotocești prin nouă pagini pline de cântărețe necunoscute cu același nume ca al meu, de date de recensământ și de înregistrări ale morților, să treci de o persoană care încă mai are un cont pe Myspace și de proprietara unui centru de îngrijire pe timp de zi pentru câini, ca să nu mai vorbesc și de

profilul meu universitar și de cursurile pe care le țin, până să dai, în cele din urmă, de un site pe care se aflau liste seci cu răpiri de copii grupate pe decenii. Răpirea mea se află printre multe altele de la mijlocul anilor 1990. Iar acum nu mai ai decât să scotocești pe încă patru pagini ca să descoperi că Lois Lonsdale e una și aceeași persoană cu Lucy Ledger; și de aici nu mai e decât un pas virtual mititel spre restul poveștii.

Îi zâmbesc lui Sean într-un mod pe care mi-l doresc atât profesoral, cât și câștigător, în speranța că o să-l fac să se îndepărteze de calea neplăcută pe care o fi decis să o ia. Încă mai e vreme să se întoarcă, mai e vreme să se gândească mai bine la ce și-o fi pus în cap să facă. Intriga lui încă mai poate suferi schimbări, spre deosebire de a Pamelei.

Dar nu am cum să-l câștig de partea mea. Îmi amintesc că a scris un prim eseu absolut îngrozitor. Oare i-am dat un F sau un D? Probabil un F. Mă străduiesc să fac în așa fel încât nimeni să nu mă creadă slabă la minte, una pe care o poți prosti ușor. Îmi deschid catalogul. Da, un F. Cu atât mai rău.

— După ce ne-ați vorbit despre Pamela și despre faptul că l-a luat totuși de bărbat pe dl B., după tot ce i-a făcut, mi s-a părut pur și simplu că era ceva straniu în felul în care ați vorbit despre asta.

Are un glas ciudat de lipsit de inflexiuni. Începe să mi se pară înfiorător. Să mă neliniștească.

— Uneori mi se întâmplă lucruri din astea. Simt anumite lucruri în legătură cu oamenii. Așa că v-am căutat. Vreți să ghiciți ce am aflat?

— Pot doar să-mi închipui, îi răspund sec. Presupun că nu te referi la faptul că am ieșit pe locul al treilea la concursul național de ortografie.

În cea mai mare parte, până acum am reușit să o țin pe Lucy Ledger departe de viața pe care o ducea Lois Lonsdale. Din fotografia ei de autor, Lucy privește încețoșat cu ochi machiați și plini de un farmec oarecum neliniștit. Poartă o jachetă de piele și

cercei care sar în ochi. De pe site-ul facultății, Lois Lonsdale se uită cu o privire serioasă prin părul care-i încadrează chipul, pus în evidență de un guler scrobit care se potrivește cu costumul mult prea sobru. N-ai observa nicio asemănare dacă nu ai căuta-o cu dinadinsul. Nu-mi dădusem în vileag numele adevărat când a fost publicată cartea, deși câțiva recenzenți mai perspicace se prinseseră despre cine era vorba. Părinții mei primiseră câteva telefoane de la persoane interesate să readucă la viață vechea poveste, iar dezaprobarea pe care o manifestau Miranda și Stephen față de aventurile mele literare au adâncit uşoara răceală dintre noi. La angajare, i-am vorbit șefului meu de catedră despre carte, dar fără să intru în amănunte referitoare la rădăcinile ei în viața mea; după câte se părea, el considera destul de scandalos însuși faptul că scrisesem un roman popular, așa că s-a învoit cu mare bucurie să țină totul sub preș, atâta cât era posibil. Lucrul s-a dovedit mai ușor decât aș fi crezut: cele două lumi ale mele nu se prea intersectau. La niciuna dintre lecturile pe care le făcusem nu întâlnisem niciun chip cunoscut. Încercam să-mi fac publicitate numai prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță; devenisem adepta interviului prin e-mail, a discuțiilor telefonice.

Sean McDougal e prima amenințare reală cu care sunt nevoită să mă confrunt.

El scoate câteva clipe prin rucsac, după care scoate o carte ferfenițită. E umflată, murdară, ca și cum ar fi fost salvată de la înec – sau mai degrabă scăpată într-o cadă.

— Am găsit-o la mâna a doua pe Amazon, explică Sean. A fost gratis, m-a costat doar transportul.

E În inima pădurii.

Gândul că studentul ăsta cam jegos, fără maniere, își bagă nasul în viața mea – ba chiar în textele mele – mă face să îngheț. Totuși, fără îndoială că nu-i cu adevărat un dezastru. Mîntea îmi lucrează cu rapiditate, încerc să mă prind cum ar putea tânăra ăsta atât de respingător să-și folosească descoperirea ca să-mi facă rău.

Și pur și simplu nu-mi pot da seama.

Cred că pentru o autoare de ficțiune, asta e un eșec.

Chloe

Eram făcută pentru scenă. Așa mi-a spus Zed (așa se recomandase el, pronunțându-și numele așa cum îl pronunță englezii pe Z; n-am aflat care îi era numele adevărat decât după ce s-a terminat totul), iar eu mi-am dat seama pe dată că așa și era. Cu toate acestea, am ajuns să joc doar în filme. Mi s-a spus că fața mea e mai potrivită pentru ecran. Pentru scenă, e nevoie de un chip expresiv. Ochi mari, gură mare și expresivă, pomeți proeminenți, un nas bine definit, poate chiar evidențiat din cale afară. Într-un fel, mi-a spus agentul meu, ești prea drăguță. Nu voia să-mi facă un compliment. Nici măcar nu a spus *frumoasă*. Folosește doar afurisitul ăla de *drăguță*. Și *drăguță* acesta nenorocit este perfect pentru anumite tipuri de roluri, în anumite tipuri de filme.

Ceea ce trebuie să înțelegi despre personajul tău, mi-a spus odată un regizor, este că e frumoasă, dar habar nu are cât de frumoasă. De asta se îndrăgostesc toți de ea. Datorită inocenței care îi susține frumusețea.

Te referi la prostie? am întrebat, râzând. El nu și-a dat seama ce voiam să spun și a început să-mi explice din nou totul de la capăt, ca și cum n-aș fi auzit toate astea încă de pe vremea când eram în liceu. *E foarte frumoasă, dar parcă nici nu și-ar da seama de asta!* Spun oamenii, admirativ, despre unele fete.

Numai așa poți să ierți o fată pentru că e frumoasă: dacă e o idioată sau o mincinoasă.

E imposibil să crești în această lume fără să te uiți în oglindă și să vezi cât de mult semeni (sau nu) cu fetele care apar în reviste sau la televizor. Și chiar dacă nu reușești să-ți dai seama singură – pentru că ești înfiorător de modestă sau din cine știe ce alt motiv – vor avea

grijă oamenii să-ți spună, la fel cum îți vor spune și dacă ești urâtă, sau grasă, sau ridicolă. Nu vreau să spun ca oamenii îți vor zice asta în față (deși unii o fac, mai devreme sau mai târziu), dar sigur au ei căi de a o face. Îți poți da seama din felul cum se uită la tine, din felul cum interacționează fizic.

Cu excepția cazurilor, așa cum am zis, în care fie ești bătă de proastă, fie dusă pe arătură cu totul. Sunt sigură că așa se întâmplă de multe ori.

Nu e o problemă de vanitate, i-am răspuns acelu regizor, știind deja că e un război pierdut. Vorbesc doar despre faptul că lucrurilor trebuie să li se spună pe nume.

El considera că îmi interpretez eroina ca și cum ar fi prea conștientă de propria persoană. Oamenii n-or s-o mai placă, mi-a zis.

Uneori, am impresia că suntem o țară de ipocriți. Și eu sunt una dintre ei: până la urmă, am jucat așa cum mi-a cerut. Și, în loc să mai fie o ființă în carne și oase, personajul meu a devenit un fel de fantasmă masculină dulceagă.

Și tot n-am devenit celebră.

Stau la o fereastră scăldată în soare, cu ceaiul în mână; sunt tot în halat și am hotărât să citesc scenariul cu care m-a tot bătut la cap Martin. Mi-a spus că e bun, mi-a zis că o să fiu încântată, dar nu-l cred. Entuziasmul îi dă emoții. Știu că nu mai are pentru mine aceleași speranțe ca înainte și sunt un pic speriată, pentru că mi-am dat seama ce consideră el că ar fi „un rol tare” pentru mine în ultima vreme – poate o mamă nesuferită într-o comedie pentru adolescenți sau o nevestă nesigură și dependentă de cumpărături într-o comedie romantică despre alte personaje. Caricaturi. Mai am puțin și fac treizeci de ani. În termeni actoricești, cum n-am reușit să devin Nicole Kidman sau Julia Roberts, pentru asta sunt potrivită: pentru caricaturi.

Scenariul începe cu o înfruntare cu șanse egale între poliție și un

pistolar însingurat care și-a ridicat o casă în pădure. Două puștoaice drăguțe, pubere, fac un puzzle în sufrageria unei cabane rustice, aruncându-și, din când în când, ochii, neliniștite, spre ferestre. Pe verandă stă un bărbat, cu arma în mână, uitându-se liniștit spre pădure. Casa este încercuită. Poliția se apropie, dar bărbatul ignoră ordinele strigate repetat printr-un megafon, nu face nicio mișcare, nu iese cu mâinile sus. Fetele sunt paralizate de spaimă. Sunt curate și îngrijite, dar sunt îmbrăcate ciudat: poartă niște rochii de bumbac negre, simple și părul lung le e lăsat liber pe spate, oarecum demodat. Ai zice că au o legătură vagă cu vreo sectă.

Apare o mișcare bruscă – pe care mai degrabă o auzim decât o vedem – când polițiștii se duc în spatele casei. Bărbatul ridică arma.

Citesc zece pagini, după care mă ridic, mă duc în bucătărie și las ceaiul, turnându-mi în schimb un bloody Mary. De fapt, aș vrea ceva mai tare, dar, tehnic vorbind, e încă dimineață, așa că fac un compromis. După aceea mă întorc și recitesc scena de început. Trebuie să mă asigur că nu mi-am pierdut mințile.

Martin nu e la birou și nici la mobil nu răspunde. Îi las cinci mesaje. Trebuie să știu dacă nu cumva e o glumă. Nu cred că ar avea cum să fie; dar, în același timp, nu văd cum ar putea fi altceva. Sunt câteva diferențe: când s-a întâmplat, eram sus, nu în sufragerie. Nu făceam niciun puzzle, ci luam decizii legate de costumele pe care urma să le purtăm în piesa la care lucram. Dar veșmintele. Cabana. Omul în jilțul Adirondack. *Nenorocita mea de poveste*.

Îmi ia ceva mai multă vreme decât ar fi cazul până să-mi dau seama că eu n-o s-o joc pe una dintre fetele răpite. Nu, eu o să fiu polițista care se implică prea mult în caz, contribuie la descoperirea urmelor fetelor, devine obsedată de răpitor, e nevoită să se confrunte cu adevăruri tulburătoare din trecutul ei, bla bla bla. Acesta ar fi rolul meu. Totuși, deși ar trebui să mi se pară liniștitor faptul că habar n-am cine dracu' o fi femeia asta și nu pot să-mi închipui decât că e invenție pură, ca și puzzle-ul, faptul acesta mă

enervează. Povestea îmi este atât de cunoscută, că discrepanțele mă calcă pe nervi.

Începutul e sfârșitul. Restul scenariului povestește tot ce s-a întâmplat până s-a ajuns în acest punct. Tot, începând cu momentul în care prima fată s-a urcat în mașina bărbatului, împletind adevărul cu câteva minciuni.

E povestea mea. Povestea pe care Lois mi-a furat-o. (Sigur e Lois; cine altcineva ar putea fi?) Nu ne-am oprit niciodată la moteluri, bărbatul acela și cu mine. Am dormit în mașină. Am așipit tot timpul, într-un mod plăcut, plin de lenevie. El dormea iepurește în parcările goale, pe drumuri înfundate sau prin părculețe. Prima dată când am făcut asta, mi-a trecut o frânghie grosolană prin găicile pantalonilor și și-a legat-o de încheietură; dacă mă mișcăm, mi-a spus cât se putea de serios, avea să se trezească. Nu spusese asta ca pe o amenințare, deși cred că asta era, într-o oarecare măsură. Aflasem deja că are o armă în torpedou. În Nebraska, toată lumea avea armă, dar asta era diferită; era un pistol mic. Un pistol ca la televizor, m-am gândit. Până atunci, eu nu văzusem decât puști de vânătoare.

Nu știi niciodată cu cine poți să te întâlnești, ce lucruri bizare pot face oamenii, îmi zisese el când am văzut arma, ca și cum ar fi vrut să-mi spună clar că pistolul nu era pentru mine, ci pentru străinii turbulenți cu care ne-am fi putut întâlni pe drum. Părea că-și cere scuze, era oarecum stânjenit.

Nu ne-am întâlnit însă cu nimeni. Probabil că oamenii ne credeau tată și fiică, dacă ne acordau vreun pic de atenție, deși el era cam prea tânăr ca să aibă o fată de doisprezece ani. Unul dintre lucrurile care mi se păruseră izbitoare în timpul acelei călătorii era că oamenii, în majoritatea lor, păreau îngrozitor de ocupați. Aveau problemele lor de rezolvat. Eu eram obișnuită cu băgăcioșii tipici pentru un orașel ca Arrow și mă fascina să văd că, pe drum, puteam să străbatem ca niște fantome oraș după oraș, fără să ne dea cineva

câtuși de puțină atenție.

Chiar dacă mă bucuram că plec din Nebraska, nu eram prea nerăbdătoare să ajung în niciun loc anume. Îmi plăcea să văd lumea defilând de la fereastra lăsată a mașinii, fermele care se amestecau una cu alta în orașelele prăfuite, cu peruca mea urâtă de păpușă Barbie răvășită de vânt. Într-un fel, îmi amintesc călătoria aceea ca pe o perindare de mirosuri: balegi de vaci, ferme de pui, fast fooduri, grătare pe cărbuni, iarbă proaspăt cosită, gogoșerii. La un moment dat, am rămas blocați într-un orașel unde avea loc o paradă, habar n-am din ce motiv, și cum nu puteam să mai trecem, ne-am dat jos din mașină și ne-am amestecat printre privitori, ca și cum am fi fost de-acolo. Încă îmi amintesc aromele amestecate de vată de zahăr, sendvișuri cu cârnăciori și gogoși prăjite în ulei datorită cărora aproape puteai să mănânci aerul, chiar dacă ai fi regretat pe urmă.

În timp ce ne îndreptam din nou spre mașină, el îmi cumpărase vată de zahăr, iar eu îmi înfășurasem fâșiile lungi și dulci pe limbă cale de mulți kilometri, bucuroasă că nu eram prințesa cea blondă a lactatelor care străbătuse orașul într-o decapotabilă albă, care își fluturase părul și le făcuse cu mâna celor din mulțime, ca dintr-o înotătoare inutilă. Zâmbetul încremenit de pe chipul ei ar fi putut fi al meu. Slavă Domnului, mi-am zis, când ne-am întors pe șosea.

Ai fi putut să țipi, mi-au zis oamenii mai târziu. Ai fi putut să fugi, ai fi putut să ceri ajutor. După cum s-ar părea, ți-a dat o mulțime de șanse.

Lois Lonsdale e singura persoană din lume, în afară de mine, care cunoaște povestea asta.

Lois

— L-ai avut vreodată pe Sean McDougal la vreun curs? o întreb pe Kate LeBlanc.

Știu că i-a fost student; m-am uitat la situația lui; a făcut un curs cu ea, semestrul trecut. Kate se ocupă de perioadele timpurii americane, iar acum îmi trece prin minte că e ceva convenabil de puritan în felul cum îi coboară ridurile de la baza nasului către colțurile gurii mici, făcând-o să pară încruntată chiar și când e relaxată. Mă întreb dacă nu cumva fac o greșeală. Regula mea e să nu cer ajutor. Kate și cu mine stăm într-un colț, la o cafea din centrul orașului, cât mai departe de ușa care se tot deschide și lasă crivățul iernii înăuntru. E o cafea destul de confortabilă și nici cafeaua nu-i rea. E cât se poate de cosmopolită pentru orașul acesta. Operele de artă create de artiști locali și expuse pe pereți au prețuri mult prea mari pentru valoarea lor și nu dispar niciodată de acolo.

— Da, o dată. Semestrul trecut.

Kate bea ceai; a renunțat de curând la cafea, cum se grăbește să-mi explice. Gesturi arbitrare de autonegare, ca acesta, mă neliniștesc, ca și următoarele ei cuvinte.

— De ce? Ai vreo problemă cu el?

Dacă ar fi spus: „Îți face probleme”, ar fi fost în regulă. Dar întrebarea ei, în mod conștient sau nu, îmi atribuie mie problema.

Continuu, pentru că trebuie să aflu: Sean m-a ales pe mine – căci așa simt și e clar că el așa vrea ca eu să cred – sau pur și simplu așa se poartă el de felul lui?

— Doar un sentiment ciudat în ceea ce-l privește, răspund, făcând să pară o remarcă absolut neutră. Problema, vreau să arăt, este cu totul și cu totul a lui; nu sunt eu ciudata în situația asta. Nu sunt nici genul acela de paranoic care vede ciudățeni peste tot, care transformă întâmplările banale în drame personale.

— Pe bune!

Katie face ochii mari. Cerceii lungi, cu mărgelile, i se clatină și aruncă scânteii, ca pentru a-i sublinia surprinderea. Straniu. E un puști deștept. Sigur, e tăcut, dar n-aș fi zis că e un ciudat.

— Ce face, de fapt? Dacă nu te deranjează că întreb?

Deștept? Interesant.

— Păi, nu face mare lucru în clasă. Doar că simt că nu-și ia ochii de la mine; e cam enervant. Vine deseori la mine la birou. Ciudat de des.

— Așa e, e mare fan al consultațiilor la birou, zice Kate. Probabil pentru că e așa de timid și nu vorbește în clasă, așa mi s-a părut. Se simte mult mai bine la discuții față în față doar cu profesorul. *Fapt pe care un bun profesor l-ar înțelege și chiar l-ar încuraja*, asta nu o spune cu glas tare; fraza plutește însă în aer.

De ce refuză fie și să ia în calcul posibilitatea ca eu să am dreptate? E cumva vreo miză pentru ea? În momentul acesta îmi dau seama că ar trebui să mă opresc; ar trebui să schimb subiectul, să vorbesc despre vacanța de primăvară sau despre cumpărăturile pe care le poți face la magazinele din oraș. Dar n-o fac. Studentul deștept și timid pe care îl descrie ea nu e Sean pe care îl cunosc eu, iar presimțirile mele devin tot mai puternice.

— Da, dar e ceva prea *personal* în asta, dacă înțelegi ce vreau să spun. De asta am zis că e ciudat. Pare mult prea interesat de viața mea, în loc să se intereseze de felul în care abordez literatura secolului al XVIII-lea. Tu ai simțit vreodată așa ceva?

O clipă, pe chipul lui Katie apare o expresie asemănătoare cu repulsia, după care mă întrerupe dând autoritar din mână.

— Ei, Lois! în locul tău, nu m-aș gândi deloc la asta. Nu uita că e un puști foarte stângaci din punct de vedere social; nu prea cred că poate să controleze semnalele pe care pare să le transmită. Nu cred că vrei să tragi prea repede concluziile ori să dai prea multă însemnătate primelor impresii. Ești o profesoară nouă, iar aceasta e o școală mică. E normal ca studenții să fie curioși în ceea ce te privește. Și nu știu mereu unde sunt granițele. Dar n-aș lua curiozitatea drept obsesie.

Eu n-am spus deloc *obsesie*; e termenul folosit de ea și e ostil. În ochii ei văd, scandalizată, ceea ce vrea să spună cu adevărat: *Evident că îți închipui că tinerii sunt obsedați de tine doar pentru că ești frumoasă. Iar ceea ce e și mai rău, ești atât de vanitoasă, încât vrei să mă obligi și pe*

mine să recunosc asta. Te aștepți să-ți spun: Ei, Lois, trebuie să știi că băieții o să fie mereu așa cu tine. Te-ai gândit să-ți strângi părul în coc, să te îmbraci mai șters? Ești genul acela de persoană bolnavă, egotistă, care aleargă mereu după laude...

Îmi pun ambele mâini pe cana de cafea, încercând să mi le încălzesc, deși lichidul se răcește cu repeziciune. Kate se înșală. Nu mi pasă de complimente, nu din partea studenților ei și, cu siguranță, nu din partea ei. Ceea ce vreau eu sunt informații, fie și dintre cele mai vagi: vreau să știu dacă bănuielile mele sunt justificate și dacă ar trebui să mă îngrijorez. Dar, din liniile severe care i-au apărut în jurul gurii și din felul nerăbdător în care bate din picioare, pot să-mi dau seama că n-o să-mi fie de ajutor; mai mult decât atât, am făcut-o să se întoarcă împotriva mea. Într-un departament așa de mic, chiar nu-ți poți permite să ai dușmani. Dintr-odată, gândul îmi zboară la mama. De ce nu mă plac copiii? am întrebat-o odată, după cine știe ce eveniment social din școala primară, în care probabil fusesem respinsă. Ei, poate că sunt geloși, îmi dăduse ea un răspuns vag, în timp ce tăia un trandafir ofilit dintr-un tufiș, fără să mă convingă însă că îmi înțelegea universul atât de bine, încât să facă o asemenea declarație. Mai târziu, i-am pus aceeași întrebare și unuia dintre terapeuții mei, iar atunci chiar voiam să mi se dea un răspuns. Tu ce crezi? a zis ea, în felul în care mă ajuta de obicei, înclinându-și capul întrebător.

Îmi termin cafeaua și schimb subiectul: vorbesc despre faptul că s-a anunțat ninsoare pentru sfârșitul de săptămână, după care ne lansăm într-o discuție însuflețită despre vreme. La urma urmelor, am aflat ceea ce voiam să știu: Sean se poartă așa numai cu mine; pur și simplu, acesta nu e felul lui de a fi. E personal și vrea ceva.

Acea parte a minții mele care nu e angajată în mod activ în conversații despre vreme se aruncă agitată într-un vechi joc, e pe vremea când mă pasiona ortografia. În ultima vreme, mi s-a întâmplat ceva mai des asta. *Kate*, mă gândesc. Cuvinte cu k: *kaleidoscop*, *keratină*, *kamikaze*. *Krypton*, *kușer*, *kilt*. Sunt mai puține

decât aş fi crezut. Cuvintele cu k sunt aspre și colțuroase. I se potrivesc, mă gândesc, în timp ce i le înfășor la gât, le leg de ea ca pe niște mici ancore. O împodobesc pe Kate cu vorbe începând cu k. Asta mă liniștește.

Da, locul al treilea la concursul național de ortografie, așa cum i-am zis lui Sean; acesta e un secret care nu merită păstrat. A fost înainte ca tuturor să înceapă să le pese de asta: înainte de filmele cu concursuri de ortografie, de transmisiunile televizate, înainte ca filmele cu întreceri la ortografie să devină ceva șic și excentric, cum s-a întâmplat spre sfârșitul anilor 2000. Când aveam 10 ani, am văzut un articol la secțiunea pentru copii a unui ziar local, despre un băiat care câștigase un concurs de ortografie în regiune. Intrigată, am citit cu atenție lista cuvintelor pe care el le silabisise corect și câștigase: galanterie, parcimonios, incompetent, infailibil, anemonă, rizibil, psoriasis. Pe cele mai multe le știam; erau cuvinte pe care le întâlneai în cărți, spre deosebire de cuvintele pe care oamenii le foloseau în mod obișnuit în conversații. Pe jumătate din ele n-aș fi putut să le pronunț, dar le-am recunoscut. Celelalte, cele care nu-mi erau familiare, s-au imprimat pe dată în mintea mea. Am simțit că așa se întâmplă.

Și eu aş putea să fac asta, mi-am spus. Și m-am cufundat de îndată într-o visare fantasmatică a victoriei. Pe atunci eram convinsă că fusesem destinată unor fapte mărețe: mi se părea nedrept că viața mea de elevă în clasa a cincea îmi scotea în cale atât de puține ocazii ca să demonstrez acest lucru. Prin urmare, concursurile de ortografie aveau să marcheze un început.

Am început să scot liste de cuvinte din dicționare, făcându-mi teste cu ele. M-am bucurat de ajutorul părinților, căroră pasiunea mea li se părea ciudată, dar inofensivă, și de al unei profesoare de engleză aflate în căutarea unei glorii deșarte. Am participat la un concurs regional de ortografie și m-am calificat pentru rundele finale; eram printre cei mai tineri concurenți. N-am câștigat anul acela, dar victoria a fost a mea în anul următor. Pe la 12 ani, mă

calificasem pentru concursul național de ortografie care se ținea la Washington D.C.

În cele din urmă, m-am retras din circuitul concursurilor de ortografie. Pe de o parte, pentru că după vara aceea petrecută în Adirondacks împreună cu Chloe, publicitatea nu mi se mai părea deloc atrăgătoare; nu mă mai amuza deloc să-mi văd fotografia în ziare.

Însă cuvintele au rămas pentru totdeauna în mintea mea.

Pe când ieșeam din cafenea și-mi croiam cu greu drum pe strada înzăpezită, am trecut la litera L.

Lăsaie. Lăcimos. Lugubru.

Chiar și mie, copilăria mea mi se pare a fi fost picturală. Hanul din New England, construit haotic, caii, șemineele care duduiau și brazii de Crăciun înalți de aproape cinci metri – nu, farmecul acesta nu poate fi negat. Dar și satele devastate de războaie care sunt prezentate la știri, în care copii subnutriți, în zdrențe, se joacă printre ruinele bombardate, ale unor clădiri vechi de piatră, și ele pot fi pitorești. Asta nu înseamnă că ai vrea să trăiești acolo. Asta nu înseamnă că vreau să exagerez problemele pe care le-am avut în copilărie; ceea ce vreau să spun e că poți fi înfiorător de nefericit în locuri pe care alții le-ar putea admira dacă le-ar vedea într-o carte poștală.

Părinții mei se ocupau de administrarea unui han. Casa aparținea de multe generații familiei mamei mele. În centrul ei, se afla un conac colonial de formă mai degrabă pătrată, flancat de aripi lungi, care fuseseră adăugate ulterior. O altă construcție ridicată mai târziu se târa pe lângă el ca un tentacul în plus, ducând spre ceea ce mama încă mai numește grădina bucătăriei. Acolo își petrecuse ea primii ani din viață – în dependențele estetic-dubioase din spate, imposibil de văzut dinspre drum și deci neputând să strice măreția ori simetria liniilor casei. Nu era partea cea mai frumoasă a conacului, dar era cea mai practică; deoarece camerele mici, cu

tavane joase erau mai ușor de încălzit și nici nu făceau ca mobilele moderne pe care le cumpărase bunica mea să pară prea mici sau demne de dispreț. Pe atunci, restul casei era închis; nu era folosit, nu era încălzit. Mama povestea însă că, în copilărie, găsisse pasaje care duceau către coridoarele lungi, interzise, către încăperile cu mobile învelite în cearșafuri, și se juca acolo, așa cum, fără îndoială, făcuseră copiii de două sute de ani încoace.

Pe urmă, bunicul meu începuse să facă bani. Mulți bani. Reușise să ajungă în vârful industriei asigurărilor din Hartford, care era atunci pe val. Și datorită acestui fapt, spune mama, în casă mișunau lucrători angajați să-i redea statutul inițial, până când, în cele din urmă, tot conacul fusese deschis, cu ferestrele strălucind în soare. Familia s-a instalat în casa mare, printre mobilele grațioase și candelabrele dintr-o altă epocă.

Mama a moștenit casa, dar nu și bani suficienți ca s-o întrețină; restaurarea tocuse deja o mare parte din averea bunicului, iar obiceiurile lui tot mai extravagante nu fuseseră deloc de ajutor. (Se vorbea, din ce știe mama, despre partide secrete de cărți, despre curse de cai, despre amante costisitoare în oraș.) Ea fusese crescută cu ideea că avea să facă o căsătorie destul de convenabilă, încât să poată acoperi nevoile casei – fapt ce sună incredibil de victorian, știu bine. Urmase colegiul Mount Holyoke¹; era talentată; fusese crescută pentru mai mult decât doar să vâneze un soț. Însă familia ei era importantă în societatea din partea locului; se încuscreau cu alte familii înstărite; ea avusese întâlniri cu băieți care erau destinați să devină bancheri, chirurghi sau magnați ai asigurărilor. Avea haine scumpe, blănuri și mașini și mergea în călătorii la oraș. Cai, tenis.

Miranda Sheridan nu se căsătorise însă cu cineva care aparținea acelei lumi. Se căsătorise cu tatăl meu, care avea ambiții mărețe, dar nedeslușite, și nicio lescaie. Stephen Lonsdale era pictor, la fel ca ea,

¹ Colegiu de arte liberale pentru femei, aflat în South Hadley, statul Massachussets, SUA (n.tr.).

cel puțin așa credea el pe atunci. Renunțase însă la pictură la puțină vreme după căsătorie; pe de altă parte, mama încă se mai închide în studioul ei, deși își expune sau își vinde foarte rar lucrările. Pânzele ei mari, cu subiecte abstracte, dau zonelor de living ale hanului o atmosferă la fel de stilată precum cea a unui muzeu, dar tata insistă că sunt prea copleșitoare pentru camerele de oaspeți. Dacă e s-o cred pe mama, Stephen a fost sedus de strălucirea vieții familiei Sheridan, dar, în același timp, o și disprețuia, sentiment pe care nu reușea să-l ascundă de bunicul meu, care, după toate aparențele, încăruntise și devenise de o respectabilitate rigidă.

După moartea bunicului meu, părinții mei, lefteri și uneori cam boemi, și-au dat seama că, de fapt, casa trebuia să-și câștige singură cele necesare. Ceea ce încă face, în mod admirabil. Ei s-au retras (cu mine cu tot, în cele din urmă) într-una din aripile sale și au transformat restul într-un frumos han tipic pentru New England, prezentat ulterior într-o mulțime de reviste de călătorie, în fotografii glossy, ilustrând grandoarea vieții provinciale, ce nu avea nimic de-a face cu o casă.

Ce loc minunat unde să crești! Am pierdut de mult numărul celor care mi-au spus asta. Dar închipuiți-vă: casa era mereu plină de oameni, iar părinții mei, ocupați neîncetat cu oaspeții. Dinspre aceștia, nevoile și dorințele se scurgeau șuvoi, iar datoria părinților mei era să le satisfacă. În timpul zilei, nu-i prea vedeam nici pe mama, nici pe tata; în general, ne întâlneam la cină, dar chiar dacă luam masa de seară târziu, sperând că majoritatea oaspeților se pregăteau pentru noapte, era ceva obișnuit să fim întrerupți de clopoțelul care făcea legătura dintre locuința noastră modestă și restul casei. Părinții mei oftau, schimbând priviri peste masă și hotărând tacit care dintre ei avea să se ducă – sau cine băuse mai puțin.

În weekenduri, stăteam acasă cât mai puțin. Atunci, numărul oaspeților parcă atingea cotele cele mai înalte: leneveau după micul dejun, răsfoiau cărțile de pe rafturi, citeau ziarele pe verandă.

Plăteau bine pentru aceste privilegii și, în teorie, nu le purtam pică; eram foarte conștientă că traiul nostru depindea de turiștii aceștia bine înțoliți și cu maniere, în general, plăcute. Cu toate acestea, mi-era imposibil să nu mă simt dezrădăcinată. Tehnic, aripa ocupată de familia mea era separată de han. Însă, uneori, oaspeții ajungeau din greșeală în bucătăria noastră, care se învecina cu bucătăria principală, în care mama pregătea în fiecare dimineață un mic dejun elegant; din când în când, exploratorii mai îndrăzneți se aventurau departe și se trezeau în salonașul nostru, dacă vreunul dintre noi uita să încuie ușa. O verandă mică, aflată în spate, un element arhitectural care fusese adăugat după ce se terminase construcția, ar fi trebuit să ne aparțină în exclusivitate. Oaspeții aveau la dispoziție veranda mare și frumoasă care se întindea pe toată lungimea casei, precum și curtea din spate; uneori însă, uitând de asta sau aflați în căutare de singurătate, găseau calea spre veranda noastră. Iar când dădea cineva peste mine, se simțea stânjenea – ca și cum ar fi dat peste un mop sau peste un maldăr de cearșafuri murdare în mijlocul coridorului; peste ceva care ar fi trebuit să rămână ascuns privirilor. Din perspectiva oaspeților, părinții mei erau preparatori de clătite delicioase cu crab și brânză de capră, precum și țesători ai unor povești delicate, aflați acolo ca să le îndeplinească orice capricii. Eu eram un element de recuzită, frumos îmbrăcată și din cale afară de bine educată. Cel puțin asta era convingerea mea și mi-o hrăneam cu tot soiul de cărți care îmi confirmau bănuielile copilărești că sunt singură și neînțeleasă.

Cel mai groază mi-era de oaspeții care veneau cu copiii. Regula generală era ca picii să nu fie primiți, dar le permiteam copiilor cu vârste peste 10 ani să vină. Ei erau mai predispuși decât adulții să hoinărească și să pătrundă în universul meu, să-și exprime curiozitatea necenzurată în legătură cu statutul meu. Dacă erau prea plictisiți – și uneori erau – își căutau pricină de harță, nădăjduind că o repriză sănătoasă de insulte copilărești avea să-i salveze de o vacanță proastă, în care nu puteau miza decât pe cărți, pe jocuri de

societate și pe hoinăreli la țară. Nu toți copiii erau niște monștri; din când în când, chiar mă împrieteneam cu câte o fetiță mai singuratică. Totuși, în cea mai mare parte a timpului cultivam o conștiință din ce în ce mai mare a faptului că nu eram bine-venită în propria casă. Speranța părinților mei era că profiturile lor aveau să ia avânt și, astfel, o să-și poată permite să plătească administratori, iar ei să-și ia mâna de pe han, însă nu reușiseră să angajeze mai mult de două cameriste și un grădinar. Ca și părinții mei – sau cel puțin la fel ca mama – tânjeam după ziua când aveam să ne reintrăm în drepturi, ca stăpâni ai conacului. Pe vremea când m-am urcat în mașina acelui bărbat, începusem să-mi dau seama că acest viitor trandafiriu era mai degrabă o fantasmă, nu un plan solid de afaceri.

Dacă aș fi observat că începuse ploaia, probabil că, în ziua aceea, aș fi rămas la bibliotecă; noi locuiam la marginea orașului și aveam mult de mers pe jos până acasă. Dar s-a întâmplat ca o mașină gri să oprească lângă mine imediat ce am coborât treptele de piatră ale bibliotecii, pășind în burnița deasă. Am observat că avea număr de New York, dar asta nu m-a mirat deloc; sunt destul de multe mașini din acestea în Connecticut. Îmi amintesc însă că am simțit o ușoară neliniște când șoferul a lăsat geamul în jos. Cred, mai degrabă, că era vorba doar de timiditate; mă speria însăși ideea de a sta de vorbă cu străinii, nu că acest străin era neapărat înspăimântător. Ba dimpotrivă chiar: bărbatul arăta bine, era îmbrăcat frumos. Era mai tânăr decât tata, deși n-aș fi putut spune cu cât; era genul acela de om care reușește să pară în același timp și bătrân, și tânăr. Când m-am apropiat de mașină, fata care stătea pe scaunul de lângă șofer s-a aplecat ca să se uite la mine – sau poate ca eu s-o pot vedea. Mi-am dat seama de îndată că era tare frumoasă. Avea un păr ciudat, aspru și de un maro care scliffea în mod uniform, dar al cărui efect era că o făcea să semene cu o păpușă și mai mult decât ar fi semănat altfel. Am încercat să nu mă holbez la ea, fascinată; în schimb, ea nu-și lua ochii de la mine.

— Căutăm școala generală, mi-a zis bărbatul, cu voce joasă și profundă; politicoasă, dar și ușor amuzată. Mă întreb, ne-ai putea arăta unde este? Se pare că ne-am tot învățat în cerc.

— O să fiu într-o săptămână la toamnă, adăugă fata.

— Și eu, m-am trezit spunând. Oare ce era cu ei, de m-au făcut să mă simt de îndată în largul meu, încât m-au dezarmat cu totul?

— Nu mă pricep deloc să indic drumul, am spus, în chip de scuză, aruncându-mi privirea spre drum și încercând să vizualizez străzile pe unde trebuiau să o ia. Bun, mergeți înainte pe strada aceasta. Vedeți biserica, la capăt?

Și am ridicat mâna ca să le-o arăt, în timp ce cu cealaltă îmi țineam rucsacul ca să nu-mi cadă. Ploaia se întetise; simțeam că părul devine greu și stropii de apă mi se agățau de gene, șiroindu-mi apoi pe față, ca niște lacrimi.

— Ascultă, m-a întrerupt bărbatul. O să te faci ciuciulete. De ce nu urci în mașină. Ne arăți unde e școala și apoi te ducem noi acasă.

— Altfel o să ți se ude și cărțile de la bibliotecă, interveni și fata.

Știam că din mașină aș fi putut să le arăt drumul spre școală mai ușor decât dacă le-aș fi povestit cum să ajungă acolo. Și, în plus, eu locuiam destul de aproape de școală; n-ar fi trebuit să facă un ocol prea mare ca să mă ducă acasă.

Dacă bărbatul ar fi fost singur, nu m-aș fi urcat. De asta sunt mai mult ca sigură. Știam la fel de bine ca orice copil american care a crescut la mijlocul anilor '90 că era nepotrivit să urci în mașina străinilor. Dar prezența fetei mi-a înlăturat îndoielile. Chipul ei absurd de drăgălaș parcă îmi vorbea; mă liniștea. „Aș putea să mă împrietenesc cu fata asta”, m-am trezit spunându-mi în sinea mea.

Am intrat și m-am așezat pe bancheta din spate, la mijloc, punându-mi rucsacul ud lângă mine, după care m-am aplecat către scaunele din față.

— Bun. Mergeți înainte, apoi o luați la dreapta, am spus.

Preț de câteva minute, el mi-a urmat întocmai indicațiile, așa că n-am bănuțat nimic. Dintr-o dată, a încetat să mă mai asculte; a luat-o

la stânga, în loc s-o ia la dreapta, și, fără niciun avertisment, ne-am trezit pe un drum lăaturalnic, care ieșea din oraș. Eram atât de uimită, iar el atât de calm, că n-am fost în stare să scot niciun sunet. Partea asta n-am reușit s-o explic niciodată convingător pentru nimeni. Nu voiam să-i abandonez pe cei doi străini. Aș fi vrut să călătoresc la nesfârșit pe bancheta aceea roasă; voiam să fiu a lor. Simțeam privirea fetei ațintită asupra mea. Mă întrebam dacă bărbatul acela îi era tată, dar mă îndoiam de asta. Dincolo de vârstă era ceva în felul în care vorbeau unul cu altul. N-aș fi putut spune în ce fel anume își vorbeau. Voiam să spun ceva, dar cuvintele mi se opreau în gât și nu știu cum, de fiecare dată, era prea târziu ca să mai rostesc ceva relevant. În mod ciudat, nu voiam să fiu nepoliticoasă. Ei păreau atât de siguri pe ei, atât de drăguți.

O oră și mai bine, nimeni n-a rostit nicio vorbă; pe urmă, Carly May mi-a dat toate informațiile despre puținel pe care se gândea ea că trebuie să-l știu. Ne-am oprit o dată ca să pună benzină, iar Carly și cu mine am rămas în mașină.

— Nu ai nevoie să mergi la baie, nu? m-a întrebat ea; și, cum „nu” era răspunsul evident, asta am și zis.

— Ar trebui să te lași mai în jos, mi-a explicat, alunecând ea însăși în scaunul din față. Cel mai bine e să nu ne vadă nimeni.

Vorbea mai degrabă ca un complice, nu ca victima unei răpiri – dacă asta era, dacă asta eram; *răpită* fusese un cuvânt care mi se învărtise un pic prin minte, însă nu mă prea convinsese. Am făcut ce mi-a spus ea.

— N-are rost să fugim sau ceva asemănător, adăugă ea.

Apoi se răsuci în scaun, fixându-mă cu ochii ei albaștri – mai întunecați decât înainte, căci erau luminați doar de becurile din benzinărie.

— Ești speriată?

În mașină mirosea a fast-food și a oameni care nu făcuseră duș de câteva zile. Mi-era foame și chiar trebuia să mă duc la toaletă. Logic că eram speriată, dar nu numai atât. De câte ori îmi închipuisem că

o să-mi părăsesc universul, de câte ori țesusem fantasme complexe, în care evadam, mă transformam? Iar acum, într-o singură clipă de confuzie, learcă de ploaie, lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos. Aveam sentimente amestecate.

— El ne-a ales, să știi, a continuat ea. Nu am dat peste tine din întâmplare. Știe totul despre noi.

Îmi dădeam seama că spusese toate acestea ca să-mi facă plăcere și, fără îndoială, îmi făcea. Sentimentul că sunt importantă începea să se ridice deasupra fricii; simțeam cum teama face un pas înapoi.

— De ce? am întrebat.

Era o întrebare logică, dar se vedea că ei nu i-a plăcut. S-a întors cu spatele la mine și a privit în oglinda retrovizoare.

— Vine, mi-a spus, apoi s-a cufundat în tăcere.

— Nu mai avem mult, ne-a anunțat el când a intrat în mașină.

Carly s-a uitat la el, zâmbindu-i larg. Era zâmbetul de paradă a frumuseții, cum aveam să aflui mai târziu, dar mult mai adevărat. Iar el i-a întors zâmbetul.

Așa a fost de la început; ei își zâmbeau unul altuia pe locurile din față, iar eu stăteam în spate, veghind, pe locul doi.

Chloe

— E perfect pentru tine, spuse Martin. E un rol de acțiune, în sensul că joci o polițistă, folosești o armă, chestii de genul ăsta, dar are și un potențial dramatic serios. Ești o polițistă cu *emoții*. Maternă, sfâșiată între conflicte, empatică. E cea mai bună alegere. Ți-ar putea deschide noi uși.

— Cine l-a scris? întreb pentru a doua oară. Numele de pe scenariu este Adam Gitner, dar nu mă las eu prostită. Repet; De unde a apărut povestea asta afurisită? Răspunde-mi și pe urmă vorbim.

Suntem în biroul lui Martin, care nu mi-a plăcut niciodată; îmi

amintește că sunt o actriță de serie C și că mă agăț de ultima treaptă ca o mătă care și-a pierdut echilibrul. Biroul, decorat în tonuri neutre, nu e neapărat ponosit, ci puțin cam prea demodat. Pare aproape degradant, ca și cum n-ar trebui decât să zgârii un pic furnirul în tonuri de pământiu ca să dai de măruntaiele acestui univers înfiorător. Ne aflăm aici pentru că el n-a vrut să ne întâlnim să bem ceva. Crezi că ar fi ceva înțelept? m-a întrebat, aproape cu blândețe, dar acum prea nu-mi stă mintea decât la un singur lucru, ca să risc să mă enervez din cauza idiotețiilor lui părintești.

— Cine, întreb. A scris. Idioțenia. Asta. De povestire. Nu scenariul. Cine a scris cartea?

Îmi dau seama că îl sperii, că el nu are cum să priceapă urgența. O să-mi bat capul cu asta mai târziu.

— Cred că nu-i o persoană al cărei nume să aibă vreo importanță pentru tine, zice Martin. Pot să-i simt surprinderea din glas. Cred că la scenariu au lucrat mai mulți. Așa cum ți-am spus, se bazează pe un roman care a apărut acum câțiva ani. E un fel de thriller de casă. Mărturisesc că nu l-am citit. Îți spun din nou, nu-i o persoană de care să fi auzit; mă rog, dacă gusturile tale literare nu-s cumva mai puțin elitiste decât aș fi crezut.

Zâmbește. E obișnuit să azvârle lingușelile ca și cum ar fi biscuiți pentru căței. Știe că îmi place să mi se recunoască inteligența.

De obicei, îmi plac lingușelile, ca oricărei alte actrițe disperate, dar azi reacționez înșfăcând un presse-papier greu de pe biroul lui. Sub luciul strălucitor, se zvârcolesc culorile întunecate. Îl trec dintr-o mână în alta, bucurându-mă de masivitatea lui rece. Mă întreb cât de departe l-aș putea arunca. Pariez că aș putea sparge nenorocitul de perete cu el.

— Lucy și nu mai știu cum, zice Martin repede. Lucy și ceva ca o aliterație. Ledger. Lucy Ledger. Te-ai liniștit acum? Vezi? Nimeni. N-are nicio legătură cu scenariul.

Lucy Ledger, Lois Lonsdale. Ei, hai!

— Vor să dai o probă pentru rol, continuă Martin. Dacă faci asta,

aș putea să te pun în legătură cu autoarea. Chestiile astea sunt sensibile. Scriitorii sunt țăfnoși.

— Da, Martin.

— A, încă ceva. Martin se uită pe fereastră, iar eu îl imit. Palmieri, un vânticel ușor. Turiști care hoinăresc fără țintă, cu ochii holbați după celebrități. E o afacere nemaipomenită pentru tine, cred că nu e cazul să-ți spun.

Nenorocitul. Dar e aproape singura ființă din lume care dă pe mine mai mult decât pe o ceapă degerată.

Peste cinci minute, mă îndrept spre cea mai apropiată librărie Barnes & Noble.

Îmi spun că n-o să am nimic de băut acasă, numai ca să demonstrez că aluziile cam grosolane ale lui Martin nu au niciun rost. Dar, dacă există o situație în care băutura se impune, atunci asta e. Îmi fac un Martini, foarte tare.

După câteva ore, cu pauzele de rigoare ca să-mi mai torn de băut, am terminat cartea. Întotdeauna am citit repede; profesorii mă învinuiau mereu că n-am terminat. Iar romanul acesta nu e chiar Tolstoi, așa cum mi-a zis și Martin. Editorul a etichetat romanul *În inima pădurii* ca fiind un hibrid de o diversitate mai mare între literatura pentru tipe și un thriller. Pe copertă se vede o urmă de sânge rozaliu într-o pădure acoperită de zăpadă, care duce la o căsuță de poveste; e un scenariu care nu se regăsește în roman. Din câte îmi dau seama, cartea se axează mai mult decât scenariul pe ceea ce se petrece în mintea personajelor; încercând să dea un sens viziunilor lor distorsionate despre lume. Personajul meu – vorbesc despre fata care e Carly May – e surprinzător de complicat: e trufașă, evident, dar e și vulnerabilă, singuratică și confuză. *Mulțumesc, Lois*. Sunt emoționată. Oamenii pot să devină sentimentali după ce beau Martini. Cu ea însăși, Lois nu a fost la fel de blândă: fata care este Lois e mult prea preocupată de sine ca să fie plăcută. E prea geloasă, prea disperată după afecțiune. Îmi vine să o protejez. Vreau să-i apăr sinele de copil de sinele ei mai

vârstnic, care, evident, e exagerat de critic: *N-ai fost așa de rea.*

Dar poate că a fost, îmi șoptește Martini-ul băut.

În plus, Lois și-a luat mari libertăți față de adevăr. Adică față de anumite adevăruri. Pe de o parte, sunt ușurată, dar pe de altă parte, mai simt și altceva. Încă nu știu ce. Că am fost trădată?

Lois

Sean stă în fața mea la birou, ținând strâns referatul lui de cinci pagini despre *Pamela*. Comentariile mele concise, scrise politicos cu cerneală violet, se revarsă de pe margini. Documentul ăsta a avut și zile mai bune; e vârat într-un dosar pătat, zdrențuit, mânjit cine știe cu ce și care până și de la distanța asta duhnește a țigări. Mi-e silă să pun mâna pe el. Pentru a mia oară îmi spun că ar fi trebuit să-i pun un C pe referat și să scap de el. Dar asta ar fi fost necinstit față de ceilalți studenți, pentru că unii au muncit din greu ca să ia un C.

— Spune-mi, care consideri că e teza ta în această lucrare? zic. Citește paragraful introductiv și te rog să-mi subliniezi teza în el.

— Nu am cu ce să scriu, răspunde el.

Capacitatea pe care o are de a îngreuna totul e absolut uluitoare, îi întind un pix – nu pe al meu; unul dintre pixurile Bic ieftine pe care ni le pune la dispoziție departamentul. Probabil că o să uite să mi-l mai înapoieze, în mod intenționat sau nu. Ia pixul și trage o linie apăsată sub o propoziție scurtă.

— Citește, te rog, îl îndemn.

— În realitate, citește el, cu un glas exagerat de serios, Pamela e o târfă.

Răspunsul lui e mai mult decât nepotrivit; e de-a dreptul agresiv. Aș putea să-l dau afară și chiar îmi doresc s-o fac. Aș putea să-l reclam și așa ar primi un telefon de confirmare de la un consilier în serviciile de sănătate. Dar n-o fac; vreau să ajung singură la capătul poveștii ăsteia. Mi se pare că e prea personală ca s-o fac publică.

În plus, oricât de ofensatoare ar fi această „teză”, adevărul e că cititorii din secolul al XVIII-lea aveau aceleași dubii ca și Sean în privința tinerei Pamela, care se căsătorește, în cele din urmă, cu lubricul ei stăpân, după ce toate încercările lui de a o seduce – sau de a o silui – i-au fost dejucate de virtutea ei de neînving. În numeroase mascarade sau parodii – *Shamela* lui Fielding fiind cea mai cunoscută – Pamela devine cu adevărat o târfă. O cocotă, o curvă. Sau, cel puțin, o femeiușcă foarte calculată. Ceea ce nu e chiar același lucru cu a spune că Pamela lui Richardson ar fi o târfă; înseamnă doar că ar fi fost un personaj mult mai plauzibil dacă ar fi fost așa.

– Hai să discutăm despre felul în care ai putea începe să faci acest argument ceva mai complex, spun pe un ton fără inflexiuni, ca și cum Sean n-ar fi decât un student oarecare, nu un spiriduș răutăcios, care își bagă nasul în tainele mele.

Jumătate de oră mai târziu, el își bagă hârtiile și – o, da – și pixul în rucsacul murdar, când, deodată, înalță capul și zâmbește, lăsând să i se vadă dinții care n-ar fi avut decât de câștigat de pe urma unui aparat dentar. Asta ar trebui să fie preferabil unui rânjec sarcastic, dar descopăr că nu-i deloc așa.

– Apropo, am găsit-o și pe cealaltă femeie, zice el. Știți, fata împreună cu care ați fost răpită... I-am luat urma.

O izbucnire de furie îmi aduce tot sângele în obraji, amenințând să-mi distrugă hotărârea de a rămâne calmă. Carly era în stare să aibă niște crize de furie impresionante; uneori o invidiam. Pentru mine, această furie este ceva mai la suprafață decât în alte situații – ca un pește care face salturi prin apa mică, în căutarea unor găze vulnerabile. Îmi vine să înjur, să-i înfig lui Sean un pix în mutra aia îngâmfată. Pe sub sutien mi se formează o dâră de sudoare și mi se prelinge pe spate. A murdărit-o pe Carly May căutând-o, scriindu-i numele pe laptopul lui jegos, aproape ca și cum ar fi prins-o de tricou, i l-ar fi sfâșiat, lăsându-și amprentele degetelor lui murdare, și i-ar fi lăsat pielea la iveală. Imbecilul.

Deschid un sertar, iau o bomboană cu mentă și o vâr în gură. Când vorbesc din nou, glasul îmi e liniștit:

— Înțelegi ce vreau să spun prin rescriere substanțială. Vreau să spun de nerecunoscut. O teză nouă, totul nou. Altfel, rămâi cu nota actuală. Ai o săptămână la dispoziție.

Imbecil: Ihneumonid, inamic, inchizitorial. Intramuros, insidios, imprecăție. Cuvintele nu-mi sunt de ajutor. Mă ridic în picioare, semnalându-i astfel că această conversație a luat sfârșit. El e un vlăjgan. Aș fi vrut să fiu mai înaltă. De înălțimea lui Carly.

— Vă mai întâlniți? mă întreabă, în timp ce se târăște spre ușă. Ați păstrat legătura după aceea?

Mai întâi, m-am întrebat dacă Sean n-are cumva vreun handicap, vreo boală fizică, ceva care îi afectează postura corporală: ceva care m-ar obliga să storc din mine mai multă simpatie pentru el decât aș fi înclinată să simt. Pe urmă însă am hotărât că mersul lui ciudat, șchiopătat, este pur și simplu afectat. Nu-mi pot da seama ce-o vrea să semnifice. Gândul îmi zboară la gentlemanii aristocrați din secolul al XVIII-lea și la felul în care pronunțau sâsâit cuvintele. Acest fenomen istoric îmi este cunoscut din cărți și studii, dar niciodată nu mi s-a părut real la nivel uman. De ce să sâsâi? De ce să șchiopătezi, dacă nu ești nevoit s-o faci? Mă întreb dacă asocierea asta e educativă în vreun fel și îmi pun în minte să mă gândesc la ea mai târziu.

Ilizibil. Ignifug. Incapabil. Mă forțez să-mi încrucișez privirea cu a lui, dar îmi impun o căutătură inexpressivă.

De ce mă tem, oare? Am senzația că Sean se infiltrează în mintea mea, scotocind prin cotloane întunecate și prăfuite.

Printre obligațiile nescrise pe care le au noii membri ai facultății este și aceea de a accepta toate invitațiile din partea organizațiilor de studenți. Deja am fost la o mulțime de mic dejunuri înfiorătoare, la seri de film, la serate ale facultății și – cel mai puțin probabil – un soi de maraton pentru nu știu ce cauză caritabilă. În seara asta,

am acceptat să particip la o strângere de fonduri organizată de o asociație de fete, pentru un centru de protecție în caz de viol.

Din acest motiv, la câteva ore după discuția cu Sean, am ajuns la o clădire din cărămidă, destul de impunătoare, aflată pe strada principală, îmbrăcată cu o rochie roșie nu foarte profesorală și cizme negre cu toc înalt care mi se afundă în zăpadă. Nu vreau să le fac pe plac profelor de tipul lui Kate LeBlanc, afișând o imagine de profesoară șleampătă: nu vreau ca tinerele să mă privească de sus. Îmi croiesc drum prin aglomerație, într-o mână cu o ceașcă de ceai, iar în cealaltă cu o farfurioară cu prăjituri. Particip, politicoasă, la o discuție în care un senator de o sinceritate dusă la extrem mă regalează cu detalii despre un plan de dezvoltare controversat pentru periferia orașului, care ar trebui să mă intereseze ceva mai mult. Din această conversație alunec tocmai în colțul opus al încăperii, într-o zonă în care patronează o femeie înaltă, cu părul negru, care, după cum se adeverește, este directoarea centrului. Tipa mi se pare amuzant de caustică.

— Bună viață, nu? zice ea, la un moment dat, măturând cu privirea încăperea cu scaune deschise la culoare, frumos tapițate și în care domnește un aer trufaș de politețe.

Mă flatează presupunerea pe care o face ea, că i-aș împărtăși atitudinea față de această atmosferă studiată, de privilegiați. Dar nu prea cred că are dreptate în ceea ce-i privește pe studenți; nu știi niciodată ce beznă se ascunde în spatele chipurilor lor senine și strălucitoare, de viitori licențiați. Cunoaștem cu toții statisticile privitoare la violurile din campusurile universitare. Directoarea centrului mă privește scrutător și îmi ghicește gândurile.

— Sigur că n-ai de unde să știi, adaugă repede. Violența împotriva femeilor nu e limitată doar la anumite sfere sociale. Acum vorbesc prejudecățile mele. Nu pot să sufăr chestiile de genul ăsta.

Își soarbe ceaiul cu o ironie ostentativă.

— Pun pariu că mâine-seară o să fie la cine știe ce întâlnire a vreunei frății înțolite în lenjerie și togi, făcând rost de clienți pentru

centru. Au fost nevoite să mă implore ca să vin la tămbălăul ăsta.

Poartă un pulover negru scurt și o fustă înflorată și vaporosă, iar cizmele îi sunt cu mult mai practice decât ale mele. Delia, așa o cheamă. Mănată de un impuls de moment, îi spun că poate ne întâlnim să bem ceva într-o zi, căci mi se pare înviorător de diferită de colegele mele. O aură tulbure, a unei lumi mai întunecate, o învăluie, i se citește în privirile piezișe, critice, pe care le aruncă în jur. A văzut ce-și pot face oamenii unii altora. Vreau să-mi fac o aliată din ea; simt nevoia să am așa ceva.

— Eu nu beau alcool! zice Delia. Poate o cafea.

Iau cartea de vizită pe care mi-o întinde politicoasă și îi spun că o s-o sun. Ea își pune cu grijă ceșcuța de porțelan chinezesc pe un colț de masă și anunță că a sosit timpul să se amestece în mulțime. O spune de parcă ar trebui să înfrunte un pluton de execuție. Cuprinsă de un sentiment de vinovăție, recunosc că și eu ar trebui să ies din siguranța bârlogului în care stau.

Mă uit prin încăpere după studenți pe care să-i recunosc, sau măcar după senator. Tinere cu părul lucios, în rochii cumiști – toate în tonuri stinse, de parcă s-ar fi înțeleș – stau în grupuri răzlețe, făcând conversație la fel de animate ca niște pietre. Astfel de grupuri sunt în mod structural mai impenetrabile decât par, așa cum am învățat cu timpul; iar alipirea la ele nu produce garantat accesul. Îmi vine în minte o amintire vagă de la orele de chimie; ceva despre gazele nobile, care nu pot să interacționeze cu alte elemente.

Mă întreb ce-o fi așa de nobil la gazele astea. *Nobil: nazaliza, nadir, neștiință.*

Nu-mi sare nimeni în ajutor.

Carly ar fi știut ce trebuie să fac. Mereu știa. Era opusul nobilului, în sensul atomic al cuvântului.

Editoarea mea nu mai poate de încântare în așteptarea părții a doua.

— Mi-ar plăcea la nebunie să te văd cum tratezi consecințele, mi-a spus, când am luat prânzul în Manhattan. Vreau să spun, nu consecințele imediate, ci cu viețile fetelor – după ce s-au întors la familiile lor, în orașele lor, încercând să se reintegreze și așa mai departe. Ce se va alege de ele? Ce conexiune au ele cu adevărat? Nu va fi întotdeauna un fel de legătură? Ce le-ar putea aduce din nou împreună? Și o ținuu tot așa cu astfel de întrebări, ca și cum, după cât se părea, un nou roman lua avânt întru totul în imaginația ei înfierbântată (dar și practică.)

După ce m-am întors acasă mi-am schimbat rochia roșie cu niște haine mai călduroase, fără să uit de mănușile tricotate, fără degete, pe care mă obișnuisem să le port seara. Mi-am turnat un pahar cu vin și m-am așezat la computer. Degetele s-au agățat ca de la sine de tastatură. Voi fi nevoită să pătrund pe un tărâm mai straniu decât cel în care fusesem. Fiul răpitorului va servi drept mecanismul care să le aducă din nou împreună și va reprezenta o nouă amenințare. Evident, va vrea să le distrugă. Dar, mai întâi, va trebui să le ademenească să vină spre el. Pe fereastră, văd că a început să ningă cu fulgi mari; din când în când, o pală de vânt îi face să pornească într-o goană nebună.

Da, un fiu gelos. O să-i dau răpitorului un fiu, pe care o să-l fac gelos. Cel care ne răpise pe noi chiar avea un fiu, potrivit actelor, așa că nu mă îndepărtez prea mult. Și toată viața acest fiu le-a invidiat pe fetele pe care tatăl său le-a răpit și le-a adorat, pe fetele pe care le preferase propriului copil. Fetele cu care tatăl său și-a petrecut ultimele zile; care, după aceea, erau la televizor, în ziare, peste tot, în timp ce el era uitat, trăind în rulota bunicilor săi, fără să poarte nici măcar numele tatălui său. Fetele care îi răpiseră tatăl. Mereu își dorise să le facă să plătească.

Evenimentul de strângere de fonduri organizat se așază cuminte în fundalul minții mele, împreună cu Delia și cu acordurile stinse ale postului de televiziune al bogătașei locului, care se aude din

camera de dedesubt.

O să încep cu zăpada. Fiul gelos. Într-o rulotă. În zăpadă.

Când Brad mi-a trimis mesaj, invitându-mă la mijlocul acelei săptămâni mohorâte de februarie la clubul de biliard al orașului, am decis să mă smulg de lângă computer și să mă duc. Am lucrat la ultimele corecturi ale studiului meu academic. În mare, e chiar disertația mea. Faptul că mi-a fost acceptată de o editură universitară importantă așa de repede, când nici nu mi-am luat bine în primire prima slujbă, e chiar un lucru impresionant în domeniu. Și e destul de bine pentru concursul pe post, de care mă despart câțiva ani buni. Practic, acesta e Oscarul lumii academice; face din mine o stea în ascensiune la răsărit. Nu e un secret, deși eu păstrez tăcerea asupra subiectului și sunt prima care se critică foarte aspru.

Oficial, departamentul este entuziasmat, însă, în anumite zone, detectez emoții ceva mai complicate. Am o bănuială care nu e întru totul paranoidă: Kate LeBlanc își strânge forțele împotriva mea. Era de așteptat. În lumea asta, trebuie să îți vezi de corvezi, iar eu n-o făcusem. Fără îndoială că unii sunt îngrijorați că voi avea pretenții, că voi cere tratament preferențial. Sau că voi pleca la un post cu mai mult prestigiu.

Aș putea să fac oricare dintre lucrurile astea. Îmi place să fiu o stea la răsărit.

Numai Brad pare că se bucură cu adevărat pentru mine. În primul semestru, am petrecut o grămadă de timp împreună la clubul de biliard, dar nu ne-am mai dus acolo după vacanța de Crăciun. Mi-era dor de excursiile noastre. Brad nu mă cunoaște *cu adevărat*; i-am ascuns multe. Îmi cunoaște, în mare, copilăria, dar crede că am depășit momentul răpirii; știe despre carte, dar nu și despre film. Totuși, mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva, asta e sigur, și e unica persoană din viața mea care e în stare să-mi arate în oglindă o Lois recognoscibilă: sau măcar o Lois așa cum aș vrea să fiu.

După ce îmi închid computerul, mă apuc să-mi fac ordine pe birou și dau peste ultimul cadou de la Sean. De ceva vreme îmi strecoară fotocopii pe sub ușa biroului: ziare din perioada în care am fost răpită. Primul m-a făcut să mă clatin pe picioare. Era din *Hartford Courant*: „Fata răpită se întoarce acasă, pare nevătămată”, se poate citi în titlul de pe prima pagină. E o fotografie neclară, cu mine mergând împreună cu mama și cu tata; chipul mi-e umbrat. Mama are un aer sfidător, de regină, și pare pusă pe război; tata pare închis în sine, absent. Eu am fața blurată; chiar nu poți spune nimic despre mine privind fotografia asta. Cadoul cel mai recent datează din perioada anterioară și e din ziarul local *Gazette*: „Comunitatea se adună în căutarea fetei dispărute”.

Am mai văzut tăieturile astea din ziare, dar cu multă vreme în urmă. Mă lovesc așa cum au făcut-o mereu, căci fac referire la un univers în care eu eram punctul central, dar absent. Părinții mei n-au vorbit niciodată prea mult despre săptămânile alea. „Eram îngroziți”, mi-au spus, dar eu n-am fost niciodată în stare să le înțeleg teroarea, să mi-i închipui pe Miranda și Stephen Lonsdale împietriți de spaimă și de pierderea suferită. Nu că nu i-aș crede, dar, pur și simplu, nu-mi pot imagina asta. „Am căutat peste tot”, mi-au spus. Unde? Am încercat să mi-i imaginez în bocanci și blugi, nedormiți, trași la față, căutând prin păduri, dând ocol heleșteului, rătăcind prin sat – în timp ce eu, la mulți kilometri depărtare, mă instalam foarte încântată într-o nouă viață. Îi port pică lui Sean pentru că reînvie aceste speculații sterile, sentimentul tardiv de vinovăție – dar mi-e greu să-mi dau seama în ce constă cu adevărat insulta lui: nu am pățit nimic; el nici măcar nu m-a amenințat. Nu cu atâtea cuvinte.

Chloe

Mi-au dat rolul. Știam că așa va fi. Eu nu sunt o persoană

religioasă; nu cred că e scris ca lucrurile să stea într-un fel sau altul. Dar, în ultima vreme, am senzația că treburile se așază pe un fâgaș pe care nu îl pot controla întru totul.

Nu că aș crede în tâmpeniile de-astea, nici pe departe.

Îmi dau seama că sună nebunește, dar chiar *știam* că rolul ăla e al meu. Totuși, m-am dus și am citit vreo două scene și mi-am dat sufletul ca să fac o impresie bună; nu m-am dus la probă nepregătită, după două pahare de Martini, ca să mă las în voia sorții. Dar știam. Nu-mi puteam imagina că ar putea juca altcineva rolul detectivului lui Lois. Dacă filmul ăsta avea să se facă, eu trebuia să joc în el. Evident.

Când telefonul a sunat, la doar două zile de la audiție, a trebuit să mă înfrânez cu greu ca să nu spun „da” înainte să mi se facă oferta.

Acum nu știu ce să fac până atunci. Vom filma în vara asta, în Columbia Britanică. Am câteva luni înainte, să le umplu. Martini ca să rezist, relații cărora să nu le dau cu piciorul. Și, chiar dacă nu-s falită, lucrurile nu stau chiar pe roze. Ultimul film în care am jucat a fost un eșec. Și a fost păcat, pentru că mie chiar mi s-a părut un film foarte decent. Un pic indie, neo-noir; nu chiar genul de film în care mi se cere de obicei să joc, dar m-am gândit că puțin film de artă mi-ar fi de folos în carieră. Și poate că așa ar fi fost, dacă lumea ar fi văzut nenorocita aceea de peliculă. Am jucat rolul unei femei care descoperă că logodnicul ei a ucis o fată, printre alte activități sordide, și a acoperit totul foarte bine – până când, brusc, apare cineva și-și bagă nasul, pune laolaltă piesele, bla bla bla. Dar era un film bun, negru, fără happy end care să mulțumească pe toată lumea. Iar acțiunea se petrecea în anii 1970: deci tunsori și costume bestiale, ca să nu mai vorbesc de faptul că actorii și echipa erau, în general, încântați să se distreze cu ceva droguri.

Dar filmul a avut parte de o publicitate de mântuială, nu l-a văzut nimeni și eu am primit doi bani pe el. Dacă voi fi nevoită să rămân în LA până la sfârșitul lui iunie, chiar că voi intra în faliment.

Cândva, îmi plăcea LA-ul – când eram nou-venită și toate lucrurile păreau să se așeze frumos, iar eu eram convinsă că eram la un pas de Marea Ocazie. Aveam o încredere oribil de pură în aspectul și talentul meu. Simțeam că lumea îmi datorează ceva și credeam că sentimentele mele aveau importanță. Avusesem parte de niște începuturi foarte norocoase și, bazându-mă pe asta, consideram că lumea plănuiește să-și plătească datoriile. Am avut un rol bun în *Destiny Wars*, un film SF cu buget modest care devenise blockbusterul surprinzător al verii. Nu jucasem un personaj principal, dar făceam parte din micul grup de astronauți aflați în centrul intrigii și unul dintre puținele personaje care reușesc să supraviețuiască până la sfârșitul filmului, îmbrăcată într-un combinezon din acela strălucitor și mulat pe corp despre care regizorii par să fi ajuns în mod unanim la concluzia că o să le purtăm cu toții în Viitor. Fusesem invitată la premiile MTV ale spectatorilor; am pășit pe covorul roșu. Am apărut în reviste – nu pe copertă, dar am avut parte de câteva pagini pline în ele –, am primit câteva slujbe în modeling, mi s-au dat să citesc mai multe scenarii. O revistă m-a prezentat chiar ca pe următoarea fată pe care o va invidia toată lumea. Am crezut că am reușit. Doar câțiva ani în ritmul acesta, îmi spuneam, și o să mă pot întoarce în triumf la New York; scena o să mă aștepte cu brațele deschise.

În *Destiny Wars 2: Ascension*, m-au omorât încă din primele cinci minute. Abia dacă se terminase cu genericul, când un membru trădător al echipajului m-a lansat în spațiu în cămășuța mea de noapte lucioasă de astronaut, cu o particulă spațială futuristă pe post de glonț în cap.

Am vrut să joc într-o comedie romantică, dar destinul meu părea să fie acela de parteneră în filmele de acțiune. Mai precis, parteneră de rangul doi. Nu cea care îi bate pe toți, care dă sfaturi înțelepte, nu partenera aceea de neînlocuit. Ci aceea la care poți să renunți fără probleme. După câte se părea, oamenilor le plăcea să vadă cum mor. La un moment dat, am găsit un site neautorizat al fanilor pe

care fusese făcut un montaj cu toate morțile mele.

În filmul indie, nu numai că am reușit să joc, ci am și putut să port haine normale – blugi și pulovere pe gât – în loc de pantaloni negri mulați și lucioși și de tocuri cui. Și am mai și reușit să trăiesc. Am jucat în prima scenă și în ultima scenă. Am suferit, am învățat, am crescut.

Și nu m-a văzut nimeni.

Încrederea mea se clătina. Încrederea în Chloe Savage. Singura mea credință.

Totuși, încă n-am decăzut într-atât, încât să stau în bungalow-ul meu din Silver Lake, înecându-mi amarul în alcool și vorbind în fiecare noapte despre trecut. Pe bune, suntem în LA! În seara asta, de pildă, am o întâlnire. Genul ăla demodat și solid de întâlnire la care tipul vine și te ia de acasă la opt seara. Și nici măcar nu e actor. E scriitor, lucru care, din câte știu, ar putea fi și mai rău, dar măcar e ceva diferit. Mi-a ajuns cu actorii până-n gât. Mereu ți se uită în ochi ca să vadă cum arată ei.

Lois

E după-amiază târziu și e aglomerație la clubul de biliard al lui Ivan. În plus, mai e și un fum gros de-l tai cu cuțitul, în ciuda interdicției generale de a fuma. Brad și cu mine ne luăm unica masă liberă, cu fetrul tocit și cu buzunarele demodate, din piele; comandăm bere și ne alegem tacurile. Ivan își face apariția cine știe de pe unde ca să aranjeze bilele.

Brad e bun. Eu nu sunt la fel de bună ca el, dar, în general, sunt considerată „destul de bună, pentru o fată”, ceea ce aici, la club, înseamnă ceva.

Azi reușesc chiar să joc mai bine decât de obicei, cu toate că tot nu e de ajuns ca să câștig. Dar eu nu joc pentru asta. Mă bucur că Brad e încântat, lovind ca un expert și dându-mi și mie ocazii de

câștig, din când în când. Faptul că m-am învoit să joc biliard e o ofertă de pace, pe care Brad o acceptă încercând lovituri mult mai dificile decât ar trebui, numai ca să nu mă scoată din joc. Brad excelează în acest tip de comunicare și mai că-l iubesc pentru asta.

La amândoi ne place sala asta de biliard pentru că pare la mii de ani-lumină de școală; aici nu vedem niciodată vreun membru al facultății. Singurul pericol sunt studenții. Cum în local se servește alcool, mereu stă cineva afară și verifică emfatic cărțile de identitate, dar unii mai reușesc să intre – îmi închipui că sunt mai ales puști din oraș care vin aici de ani întregi. Până acum, n-am dat niciodată peste vreun student de-al meu aici. De aceea, tresar în clipa când, aplecându-mă destul de mult peste masă ca să încerc o lovitură complicată, îl văd pe Sean sprijinit de peretele din față, uitându-se la mine. Îmi dau părul din ochi, mă concentrez, mășor iar din ochi unghiul, dar oricum ratez lovitură. Brad reușește să bage ultima lui bilă, după care trimite și a opta bilă într-un buzunar, iar eu mă aplec ca să-i strâng mâna în joacă și, în același timp, îi spun cu glas scăzut:

– E studentul meu aici. Cel despre care ți-am vorbit, ăla cu „Pamela e o curvă”. Nu te uita; e în spatele tău, lipit de zid, are niște blugi tociți și bocanci și un trenchi amărât.

– Pare un original.

În clipa când Brad se întoarce, Sean e chiar în fața lui, cu mâna întinsă.

– Dr. Drake, spune el, practic înclinându-se peste mâna lui Brad. Mă bucur că vă cunosc. Nu am avut încă ocazia să iau un curs la dumneavoastră, dar toți mi-au zis că ar fi cazul. Sper s-o fac. Sunt foarte interesat de poezii modernști americani.

Brad dă din cap cu stângăcie; e clar că l-a prins cu garda jos. Se străduiește să comute pe comportamentul profesoral. Eu bat ușor cu tacul în podea.

– Aș zice că loviți bine, dr. Drake, spune Sean, arătând din ochi masa de biliard. Nu-i rău deloc pentru un profesor. Vreți să facem o partidă? Și prietenul meu ar putea să joace. Tipul acela de acolo.

Studenti contra profesori. Ce ziceți?

Sean are un „prieten”? Sunt mirată. Mi-am închipuit că se strecoară singur prin lume; când încerc să mi-l imaginez într-o conversație tipică de facultate, poate chiar dând pe gât o bere, eșuez continuu. Iar acest Sean, care îl lingusește pe Brad, nu e nici pe departe aceeași persoană cu tânărul amenințător care tot vine la mine la birou. După cât se pare, Sean e un tip complicat.

Există o mulțime de feluri politicoase de a-i refuza oferta; aștept să găsească Brad unul. Eu îmi agăț ostentativ tacul la loc pe perete.

— Îmi pare rău, dar eu am terminat.

— Atunci, numai o partidă rapidă de nouă bile cu noi, îi propune repede Sean lui Brad.

Eu îmi dau seama că prietenul meu, atât de fără speranță de politicos, nu va putea să refuze. Așa că le întorc spatele și mă retrag. Mă așez în siguranță la masa mea cu picioare strâmbe, pe al cărei lemn zeci de ani de beri lipicioase și de scrum și-au lăsat înscrise declarațiile triste de iubire și ură, și încep să mă uit la cei prezenți. Inima îmi dă cu putere ghes să plec.

Chiar în acest moment o zăresc pe Delia, directoarea centrului de protecție în caz de viol; e în celălalt capăt al încăperii, într-un grup de femei; e o priveliște neobișnuită la Ivan. Poartă blugi și o jachetă neagră de piele și are un aspect dur care îi reușește fără niciun efort. Se apleacă peste masă și lovește, iar bilele se răspândesc cu un pocnet de satisfacție. Două dintre ele se duc direct în găuri. Mie nu mi-a ieșit niciodată genul ăsta de lovitură.

Spusesem că o s-o sun, dar n-am făcut-o. Mi-a ieșit complet din minte. Totuși, acum, că o revăd, simt iar nevoia să am, ori măcar să încerc să stabilesc o conexiune cu ea. Ai zice că m-am întors la epoca în care eram o fetiță singuratică la locul de joacă, lipsită de prieteni. Arunc o privire spre Brad, care aranjează cu grijă cele nouă bile într-o formație de diamant; Sean îl urmărește cu atenție. Asta rezolvă totul. Mă îndrept spre Delia, lăsându-mi berea pe masă.

Ea își face praf adversara cât ai clipi, după care mă zărește printre

privitori și se desprinde de grupul ei.

— Nu s-ar zice că e distracția preferată a profesorilor de facultate, îmi spune în chip de salut.

— Asta îmi și place. Vin uneori aici cu un coleg. Fac un semn din cap spre Brad. Dar în clipa asta simt nevoia să stau cât mai departe de puștiul cu care joacă.

— Te cred și eu, zice ea, după ce aruncă o privire scurtă spre Sean.

Îi sunt recunoscătoare că își dă seama atât de repede că e ceva ciudat cu el, ceva palpabil de ciudat. Și îmi îngădui să mă simt răzbunată. Pe urmă, ochii i se îndreaptă din nou înspre el și rămân ațintiți o clipă, cu privirea îngustată. În clipa asta și-l amintește de undeva, iar asocierea sigur nu e plăcută. Și, dacă mă gândesc în ce domeniu lucrează, asta pare să-mi dea motive de îngrijorare.

— Îl cunoști? o întreb. De unde îl cunoști? Pentru că eu am o senzație neplăcută...

— Nu-i nimic, mă întrerupe ea. Lasă!

N-ar fi trebuit să spun nimic. Vorbele ei n-au deloc darul să mă liniștească. Nu pare nesigură pe memoria ei, ci mai degrabă îmi dă senzația că are anumite scrupule care o împiedică să-mi spună ce știe. Poate un contract de confidențialitate? Încep să fac scenariu în minte, în care Delia l-ar fi întâlnit pe Sean, iar asta mă face să produc o serie spontană de filmulețe de groază.

— Dacă chiar știi ceva, tare mi-aș dori să-mi spui, insist, vorbind cu glas scăzut.

Delia ridică mâna spre prietenele ei, cu arătătorul în sus, ca să le arate că vine într-un minut. Gestul nu e nepolitic, dar mă simt dată la o parte.

— Nu, îmi spune ea. Pe bune, nu-i nimic.

Prietenele ei se uită bănuitoare la mine. Am impresia că toate sunt de la centru – voluntare sau victime, de asta nu-mi pot da seama. Fără îndoială, nu sunt fete care fac parte din cluburile universitare. Oare eu cum i-oi fi părând? Mi se perindă prin minte

imaginile unor profe jalnice și demodate. Cultura pop nu prea are legătură cu creaturile din domeniul academic.

Îi arăt că am priceput aluzia.

— În orice caz, am trecut doar să te salut. Ce zici, mai vrei să ieșim la o cafea?

Pot să aud nota de nerăbdare care mi s-a strecurat în glas. Știe ceva despre Sean. E o persoană în care aș putea să am încredere, cel puțin într-un mod limitat și strict neoficial – e o persoană care chiar ar putea să-mi dea niște sfaturi folositoare.

— Ai numărul meu de telefon, nu? Sună-mă, dacă vorbești serios.

Și pleacă, iar eu mă întorc la Brad. Când eram mică, îmi închipuiam că sunt înconjurată de un fel de câmp de forță, care ținea oamenii la distanță; sentimentul acesta mă cuprinde iar în vreme ce îmi fac loc prin aglomerație cu o ușurință suspectă.

Ajung lângă Brad și mă frec ușor cu cotul de-al lui.

— Hai să mergem, îi cer.

Oare ce-o fi fost în mintea Deliei când s-a uitat la Sean?

— Dar câștig, îmi face Brad semn cu tacul înspre masă.

— Logic. Îmi iau berea abandonată și o dau pe gât până la ultima picătură. Hai, te iau la o pizza.

Îl las să-și ceară scuze față de Sean și observ privirea neagră pe care mi-o aruncă studentul meu. Brad nici nu apucă să-și tragă bine fermoarul la geacă și să-și pună mânușile, că eu îl și târăsc pe ușă afară, luând-o la stânga, pe strada înzăpezită, către pizzeria Nicoletti. Dar, odată ajuns afară, el mă oprește, prinzându-mă o clipă de mâneca gecii.

— Lois, îmi spune, ce s-a întâmplat?

Mă simt de parcă mi s-ar pune în spinare o vină care nu-mi aparține. Probabil e ceva irațional, din moment ce unicul motiv pentru care Brad nu cunoaște toată povestea este că eu am ascuns-o de el. Cu toate acestea, chiar am încercat să prezint fragmente semnificative ale celor întâmplate, însă nimeni nu m-a luat în serios: nici Kate, nici Delia, nici măcar Brad, care, evident, are impresia că

reacționez exagerat.

– Nimic, îi răspund, după care îi las brațul și pornesc înainte, obligându-l astfel să mă urmeze.

Nicoletti e una dintre atracțiile principale ale acestui orașel. E un restaurant micuț, gen la mama și la tata, tipul ăla care practic a dispărut: cu pizza bună, spaghete bune, vin ieftin, atmosferă întunecată și lumânări. Aproape întotdeauna reușește să mă facă să mă simt mai bine.

Prin urmare, poate că e influența localului, a lumânărilor bine-cunoscute ce scânteiază prin sticla roșie cu găurele. Dar când Brad și cu mine ne așezăm la masa noastră, supărării mele îi ia loc o căldură stranie și neașteptată, când citesc pe chipul lui că e chiar îngrijorat pentru mine. De obicei, îngrijorarea reală mă stânjenește, însă acum îmi dau seama că sunt ispitită să mă confesez lui; nu numai să-i vorbesc de Sean, de Chloe, ci despre absolut tot, despre toate lucrurile pe care le-am ținut ascunse. Dincolo la rezistența față de ideea de a povesti – pe care o am de ani întregi – cunosc tare bine valul amețitor de ușurare care ar putea urma după aceea. Nu trebuie decât să rostesc cuvintele, să organizez fragmentele stânjenitoare. Sau nu. Încă o sticlă de Chianti și toate or să se rostogolească la lumină.

Și pe urmă? Ce-o să rămână din mine? Cum o să mă mai ancoroz de trecut?

Nu. Povestea mea nu e una care să poată fi destăinuită ori dată la schimb pentru o răsplată emoțională vremelnică. Ce planuri ai pentru la vară? îl întreb pe Brad, așa că începem să vorbim despre asta. El nu-mi ia mâna, așa cum ar fi putut s-o facă; iar eu nu i-o îndepărtez cu blândețe. Secretele mele n-or să fie puse la încercare azi. N-o să le azvârl în lumină, ca să văd ce se întâmplă cu ele. Or să ia o gură sănătoasă de soare și de aer? Sau or să se stafidească, la fel ca vampirii care se adăpostesc prin morminte?

Sunt sigură că e mai bine să nu știu.

Chloe

Cred că părinții mei au avut o căsătorie fericită. Cred că s-au iubit. Primele mele amintiri confirmă această impresie și același sentiment îl aveam de fiecare dată când tata vorbea despre mama. Pot să le văd fericirea și în fotografiile vechi pe care le-am găsit într-o cutie pe care tata o ținea în fundul dulapului său. Dar eu am crescut cu relația ei cu tata. Nu-i de mirare că n-am cine știe ce încredere în idile. N-o să-mi dau niciodată seama ce au primit cu adevărat unul de la altul, vorbesc de tata și de Gail, dar cu siguranță nu era ceva serios. Poate că tata voia să fie pedepsit pentru moartea mamei, chiar dacă nu era vina lui. Poate că Gail voia să conducă nenorocita asta de lume, sau măcar orașul Arrow, și începuse cu tata.

Poate că de asta nu mă duc la întâlniri sperând să mă îndrăgostesc ori să fiu fericită până la adânci bătrâneți sau măcar pentru o vreme. Așa ceva nu mi-a trecut niciodată prin minte. Eu sper doar să petrec un timp rezonabil de plăcut, să savurez mâncarea și băutura și să am parte de o conversație moderat de interesantă. Și ca un bonus, cel puțin atunci când sunt în LA sau în New York, sper să mă recunoască cineva; și mai sper și să-i impresionez pe partenerii mei cu frumusețea mea răpitoare sau cu inteligența sclipitoare, care poate oricând să ducă undeva, că doar nu știi niciodată. În cel mai bun caz, sper să am parte de o scânteie de atracție, care să ducă la o scurtă idilă. Pe bune acum, nici măcar nu-mi bat capul să caut prea mult scânteia; mă mulțumesc să mă bucur dacă apare.

Prin urmare, nu aștept marea cu sarea de la întâlnirea cu William, scriitorul. Îmi place că nu e un afurisit de actor și că l-am cunoscut la magazinul de legume și fructe, în fața sparanghelului.

Dacă viața mea ar fi o comedie romantică, așa cum evident că nu e, acum v-ați aștepta ca William să se dovedească a fi sufletul meu pereche, după debutul gloduros. Însă, pe cuvânt de onoare că viața

mea e la ani-lumină de o comedie romantică, prin urmare, ar fi o greșeală să vă faceți prea mari speranțe.

În ceea ce privește faptul că l-am cunoscut pe William la raionul de legume al magazinului, există o explicație și nu are nimic de-a face cu o dezbatere improvizată și amuzantă între doi străini privind, să zicem, meritele fructului ugli sau ceva de genul ăsta. De fapt, eu îmi încercam atunci, aproape fără să-mi dau seama, puterile – așa cum îți încordezi un mușchi, numai că eu fluturam din gene, îl priveam cu coada ochiului pe străinul care se uita la sparanghelul alb, în timp ce eu îl controlam pe cel verde. N-aveți decât să vă placă mai puțin de mine din cauza asta, dacă vreți. Dar puterea tot putere e; toți ne folosim de ceea ce ne e la îndemână. Sau, dacă nu o facem, ar trebui. Nu știu ce e frumusețea – adică nu știu cum s-o definesc –, dar știu că e putere. Am știut dintotdeauna că e pe chipul meu ceva ce nu numai că atrage atenția, dar o și reține asupra mea. Pot să provoc curiozitate, dorință, visuri pe jumătate moarte. Faptul că sunt conștientă de asta nu are nicio legătură cu vanitatea. E doar purul adevăr: ceea ce noi numim frumusețe este putere. Uneori erupe fără niciun avertisment, dar poți să înveți s-o controlezi. E ca și cum ai avea o însușire aparte, cum ar fi telekinezia sau orice altceva; când se manifestă pentru prima dată, poți să împrști din greșeală peste tot, spărgând lucruri și rănind oamenii de fiecare dată când ești fie și un pic nervos; după care, încetul cu încetul, înveți s-o controlezi, să o îndrepti asupra unor obiecte anume. Știți ce vreau să spun. Ați văzut procesul acesta în filme, de la *Carrie* până la *Firestarter* (mulțumesc, Stephen King!) sau, nu știu, *X-Men*. Sau cred că și în *Războiul stelelor*: frumusețea e ca forța. Iar asta înseamnă și că, la fel ca în cazul oricărei puteri speciale decente, poți s-o folosești pentru a face bine sau rău. (Și sigur, când ești tânăr, e greu să-ți dai seama de diferență. De aici pagubele colaterale.)

De curând, am citit într-o revistă un interviu cu o tipă care e manechin. Nu spun cine, dar o s-o recunoașteți. Zicea că n-a făcut

niciodată niciun lucru de care să nu fie mândră. *Niciodată*. Nimic care să fie măcar pe departe dubios sau ambiguu. Avea standarde și nu s-a abătut de la ele. Asta ar fi o pretenție destul de umflată cu pompa din partea oricui, dar cum venea de la cea mai frumoasă femeie din lume, era absolut șocantă. E oare posibil să fie adevărat? A fost „descoperită”, cum se spune mereu, pe când avea 14 ani. În consecință, înseamnă că la 14 ani ea și-a dat seama că îi poate face pe oameni să încremenească în loc, că poate să-i înnebunească pe bărbați numai privindu-i în treacăt cu ochii ei migdalați.

Ce față de 14 ani n-ar încerca trucurile astea o dată sau de două ori măcar, să vadă cum e?

Numai o sfântă. *Ei, hai!*

În orice caz... deși mereu mi s-a părut nemaipomenită telekinezia, eu m-am ales cu fața mea. Nu o față de supermodel, ci una destul de bună, atașată la un trup destul de bun. Săptămâna trecută mi-am încordat mușchii frumuseții la aprozar și m-am ales cu o întâlnire. S-au întâmplat altele și mai rele.

Lois

Până la vacanța de primăvară, Sean a reușit să obțină un C la examenul de Roman britanic + respectabil, în timp ce continuă să mă tortureze cu ziare vechi: „Campionă la ortografie dispărută”. „Nicio veste nouă despre căutarea elevei frunțașe.” „Dispariția rămâne un mister; părinții se agață de speranță.” Dacă vacanța de primăvară n-o să-mi aducă decât o pauză de la Sean, o să fiu tare fericită. În ultima vreme, în afară de faptul că-mi strecoară ziare, m-a lăsat în pace, dar tăcerea lui mă îngrijorează. Ce așteaptă? De ce mă bântuie cu propriul trecut? Nu reușesc să-mi închipui ce vrea. M-am gândit să-i dejoc planurile, să-mi fac publică povestea – și de ce nu? Nu are de ce să-mi fie rușine, dar încetul cu încetul am senzația că darea în vileag nu-l preocupă absolut deloc.

Păstrez tăieturile din ziare într-un dosar pe care îl țin în același dulap în care am și fișele despre Chloe/Carly, deși nu prea știu de ce le păstrez.

Între timp, Brad și cu mine am văzut toate filmele în care apare Chloe Savage, fie și pentru câteva secunde; în cele din urmă, i-am spus că e o fată pe care am cunoscut-o într-o tabără, ca să-l lămuresc de ce par că am obsesia asta. Iar el a făcut – sau a cultivat – o ușoară pasiune pentru ea, fapt care îmi convine, de fapt. Am senzația cam enervantă că i-ar plăcea să fiu geloasă. Ei bine, nu sunt.

În schimb, continuarea la romanul meu s-a împotmolit. Nu e blocajul de care suferă scriitorii. Personajul meu – fiul răpitorului – s-a cufundat în tăcere. Nu pot să-i adun gândurile, dacă o avea vreunul; nu pot să-i aud conversațiile, oricât de puține îmi închipui că sunt. Nu pot să-l conving să facă nimic mai interesant decât să-și ia dubița și să se ducă la o cârciumă, unde să bea o bere, ori să iasă în curte să taie lemne. În consecință, face mult prea des lucrurile astea. Redau descrieri artistice încântătoare ale peisajului posomorât, ascuns sub zăpadă, în care este încătușat și încep să mă întreb ce fel de roman scriu, de fapt. Însă fiul răpitorului îmi rămâne ascuns. Gary, așa i-am zis. Gary n-o să facă nimic. Refuză să fie diabolic.

Bine, surpriză, surpriză, aud pe cineva râzând batjocoritor. Se numește ficțiune, Lucy Ledger. Spre deosebire de autobiografiile ușor deghizate, pe el chiar trebuie să-l creezi. N-ai decât să dai vina pe Gary dacă vrei, dar să nu cumva să uiți: *Gary nu e real*.

Zăpada se topește. Pârâiașe de un maroniu noroios se scurg pe străzi, pe trotuare, în orice șanțuleț pe care și-l pot croi, strălucind în soarele care încă are dinți. Studenții au plecat acasă, în vacanță, sau cu avionul spre Cancun ori spre alte locuri în care să aibă parte de dezmațuri tropicale; la întoarcere, o să li se cojească bronzul, o să aibă codițe fals-etnice în păr și o să fie de o mahmureală monumentală, obosiți de școală și tânjind deja după vară. Brad și cu

mine străbatem orașul, prin noroi; e bine să ieși în aer liber, după iarna cea lungă. Jucăm biliard (fără să mai dăm de Sean sau chiar de Delia); luăm cine ieftine la Nicoletti; ne uităm la filme. Cei din departament cred că suntem... ei bine, un cuplu, evident. Nu se apucă s-o și spună cu voce tare; sunt prea politicoși. Dar văd că se gândesc la asta. Și combaterea acestei impresii greșite ar putea să-mi dea mai multă bătaie de cap decât ar merita.

Oricum, nouă ne place cum stau lucrurile acum. Mă rog, cel puțin mie îmi place, iar asta pare să fie ceea ce contează. În timpul facultății, am întâlnit destui băieți care jurau că e în regulă să fim doar prieteni, dar mereu se trezeau cu mâinile prin locuri unde nu aveau ce să caute, care își lipeau fața de a mea, sărutându-mă ca din greșeală, care, în cele din urmă, mă implorau să le spun ce nu mergea, de ce nu îi plăceam *în felul acela*. Sau care pur și simplu îmi întorceau spatele până la urmă. Chiar sunt foarte recunoscătoare pentru Brad.

M-am gândit să le fac o vizită părinților în vacanță; n-am fost de Crăciun și ar cam fi vremea. Nici nu-i prea departe: doar o dimineață de mers cu mașina. Dar i-am spus mamei că trebuia să termin de revizuit *Răpiti: Răpiri de copii în romanul englez din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea* ca să se încadreze în termenul-limită din 4 ianuarie, lucru care nu era adevărat, căci făcusem deja revizuirea; cartea e deja la tipar sau va intra în curând. Nu m-am dus pentru că n-am vrut. „O să ne fie dor de tine”, mi-a zis mama la telefon, dar n-am crezut nicio iotă din vorbele ei. În astfel de momente, am senzația că parcă vorbește dintr-un scenariu pentru mame, spunând din vârful buzelor ceea ce trebuie să spună.

Chiar înainte să închid, am avut impresia că aud ceva la capătul celălalt al firului – ca și cum cineva ar fi tras adânc aer în piept sau poate nici măcar ceva atât de tangibil. Pentru o clipă, doar o clipă, am presupus că mama ar fi vrut să mai spună ceva; ceva ce se îndepărta de scenariu.

Pe urmă însă, ea a închis și, după ce m-am gândit o vreme la asta,

impresia mea a părut neplauzibilă.

De fapt, după ce m-am întors la ei, părinții mei au devenit mai distanți. Poate că v-ați fi așteptat să fie exact pe dos – ca, deveniți dintr-odată conștienți de anii de neglijare benignă, să se agațe de mine, să găsească într-adevăr bucurie în prezența mea. Dar, nu. Păreau ușor speriați de mine, într-un fel pe care nu l-am putut înțelege pe vremea aceea și pe care am încercat să li-l iert de atunci încoace. De fiecare dată când îmi dau seama că-i evit, îmi amintesc de asta.

Părinții mei și cei ai lui Carly May au puține în comun, dar singurul lucru în privința căruia s-au înțeles a fost că ea și cu mine trebuie să avem cât mai puține contacte cu putință. Cu toții au insistat că ne-am fi amintit una alteia de cele întâmplare, că ne-am fi îndemnat una pe alta să rămânem lipite de trecut. Tot răul care ne fusese făcut ar fi ajuns să se mărească exponențial dacă ne permiteau să comunicăm. Mama, mai ales, fusese de neclintit în privința asta, iar Gail și ambii tați fuseseră ușor de convins. Prima mea terapeută îi sugerase cu blândețe mamei că o corespondență regulată ar putea, de fapt, să ne ajute să depășim ceea ce ea numea „trauma” noastră, însă Miranda respinsese sfatul acesta. „Lois trebuie să meargă mai departe”, spusese ea cu fermitate, ca și cum ar fi fost așa de ușor. Cred că, de fapt, ceea ce voia să spună era că ea avea nevoie să meargă mai departe. Până și gândul la Carly May o supăra; cred că mama chiar o învinuia un pic. Poate că și părinții lui Carly May aveau aceeași impresie despre mine. Îmi pot închipui ispita de a o considera complice pe *cealaltă* fată, cea care a zădărnicit încercările de evadare, cea care era primejdios de susceptibilă să se lase sedusă de farmecul răpitorului. În orice caz, din punct de vedere geografic, era ușor să ni se întărească înstrăinarea; nu prea era cazul să ne gândim că ne-am putea furișa pe ușa din spate ca să ne întâlnim pe ascuns în pădure, iar telefoanele mobile încă nu făcuseră ca distanța să devină irelevantă. Dar nu poți să lași trecutul

în urmă, ca și cum ai îndesa ceva în fundul unui dulap sau ai încerca să înnozi o ață ruptă. Trecutul are o viață proprie. Cred că, dacă ei ar fi reușit să ne taie cu totul legătura cu el, n-am fi supraviețuit. Pare un pic cam înfricoșător, știu, dar cred că e adevărat. Cele întâmplare făceau parte din noi. Nu puteam să amputăm totul, ca și cum ar fi fost un mădular cangrenat. Trebuia să recunoaștem ce se întâmplase, să examinăm totul, să-l întoarcem pe toate fețele și să-l privim din diferite unghiuri. Habar nu aveam ce însemnase – și cu toate acestea, noi, la fel ca toți ceilalți, păream să luăm de-a gata ideea că însemnase cu adevărat ceva. Ei însă pur și simplu nu voiau să vorbească despre asta.

Așa că, la început, ne-am scris pe ascuns câteva scrisori stânjenitoare; am reușit și să vorbim de câteva ori la telefon, fără să știe nimeni.

Ne-am străduit din greu să ne împărtășim una alteia câteva adevăruri despre acele săptămâni stranii, care ne-au schimbat în alte persoane decât cele care eram sau ar fi trebuit să fim. Încă nu sunt persoana care ar trebui să fiu, simt persoana respectivă ca pe o umbră. Nu-mi dau seama cum ar putea fi ea. Nu am de unde să știu. Carly, presupun eu, este posibil să fi pus pe hârtie mai multe scrisori decât am primit și viceversa; ar fi fost destul de simplu pentru niște părinți vigilenți să intercepteze scrisorile cu niște stampile atât de compromițătoare. Convorbirile telefonice s-ar fi văzut la nota de plată și ne-ar fi dat de gol.

Cele câteva cuvinte chinuite pe care am reușit să le schimbăm nu erau nici pe departe îndeajuns. Am fi avut nevoie de mai mult spațiu, de mai mult timp ca să începem măcar să ne dăm seama ce să spunem – ce ar fi putut să fie spus, ce trebuia să fie spus. Dacă ne-am fi putut întâlni, poate că lucrurile ar fi stat altfel; poate că am fi reușit să păstrăm legătura, să ținem în viață o urmă a cabanei noastre din pădure. Dar vorbele lipsite de trupurile noastre nu erau de ajuns; erau mai rele decât nimic. După un timp, tăcerea a coborât între noi; de-atunci încoace, aveam să stau de vorbă cu Carly May

numai în mintea mea.

Abia când părinții au venit să mă ia mi-am dat seama că mă schimbasem în mod irevocabil. Carly și cu mine fuseserăm luate din acel sălaș – locul crimei – și duse într-o închisoare mititică, unde nimeni nu prea știa cu adevărat ce să facă cu noi, în afară de a ne da să mâncăm și de a ne tot spune că părinții se îndreaptă spre noi. Hainele lui Carly May erau pătate de sânge, iar un polițist tinerel, care dădea impresia că îl intimidează prezența noastră, îi adusese niște blugi de adult și un tricou în care arăta ca o sperietoare. (Ulterior, polițiștii mi-au luat și mie rochia. Au spus că era o dovadă.) Pe mine mă frapa cât eram de palide, în comparație cu toți ceilalți. De săptămâni bune nu ieșiserăm din casă. Păream o specie ușor diferită, înrudită cu oamenii normali, dar, evident, diferită. Un bărbat care ni se prezentase ca detectiv ne-a pus câteva întrebări: cum ne cheamă? Sunteți rănite? Dar tata insistase la poliție, când vorbise la telefon, să nu fiu interogată până n-avea să vină și el și consultase un avocat, în privința drepturilor mele. Oricum, amândouă eram apatice; nu prea aveam mare lucru de spus. Am fost apoi duse la un spital din zonă și supuse unei examinări medicale foarte amănunțite – de parcă adevărul ar fi putut fi găsit în ascunzișurile trupurilor noastre; de parcă în noi ar fi zăcut probe care trebuiau scoase la lumină; de parcă am fi ascuns ceva. Nu pot vorbi despre experiența aceasta. În cele din urmă, polițista care ne însoțise în camera de analize ne-a luat acasă la ea, iar acolo ne-am așezat pe canapea și am început să ne uităm la televizor. Evident că nu ne uitasem la televizor de o lună și jumătate, dar lipsa de importanță a programelor, lucrurile care ne erau atât de familiare, ne-a ajutat să ne calmăm, de parcă ar fi fost un drog. Am rămas amândouă pierdute, cu ochii pe imaginile absurde de pe ecran, până când, sprijinite una de cealaltă, ne-a luat somnul pe canapea.

Polițista cea amabilă m-a trezit când au venit părinții mei; încă îmi aduc aminte cele câteva clipe minunat de liniștite, înainte ca zgomotul împușcăturii să-mi răsunе iar în minte și să înțeleg unde

mă aflu și unde nu mai sunt; ziua își intra iar în drepturi. Chipurile părinților mei se aplecau asupra mea; mama părea devastată, ca și cum cineva i-ar fi descompus trăsăturile feței, după care i le-ar fi pus la loc la întâmplare; tata părea furios și dur, dar spaima pusese stăpânire pe chipul lui. Nu s-au putut așeza pe canapea, deoarece Carly May era lungită lângă mine, așa că mi-au întins cu stângăcie brațele slabe și bronzate, invitându-mă să mă ridic ca să mă îmbrățișeze. Și asta am și făcut, în mod automat, dar nu m-am simțit deloc ușurată. Brațele lor parcă nu aveau pic de greutate, iar în ochi le stăruiau prea multe întrebări pe care știam că n-aveau să fie vreodată în stare să le pună; spaima lor era lipsită de cuvinte și îi împiedica să se poarte natural.

— Sunt bine, m-am trezit că le spun, ca să-i liniștesc. Sunt bine, n-am pățit nimic, chiar sunt în regulă.

Și întunericul s-a căscat între noi, în timp ce ei mă cercetau, încercând să găsească vreun indiciu, cu chipuri rugătoare, în vreme ce eu nu puteam decât să-i privesc implacabil, cu o expresie absolut impenetrabilă.

— O, Lois, repetau la nesfârșit, mititica de Lois.

Mama chiar a șoptit la un moment dat „puiul meu”, dând dovadă de un sentimentalism care nu-i stătea în fire. Nu cred că-mi mai spusese vreodată puiul ei; poate doar când eram foarte mică. Dar nu eram puiul lor. De fapt, nici măcar Lois nu mai eram. Părinții mei păreau niște străini cumsecade și neajutorați. Nu știu cum arătam eu în ochii lor, dar, indiferent de ceea ce am văzut pe figurile lor nu păreau să mă fi recunoscut.

Pe urmă m-au dus la un motel, iar acolo am rămas împreună cu mama, în timp ce tata vorbea cu cei de la poliție. I-am spus mamei că sunt prea obosită ca să vorbesc și am convins-o să mă lase să mă întind într-unul din paturile duble și să mă uit la televizor. I-am cerut să tragă draperiile, ca să nu văd munții înalți care ne înconjurau. Ea s-a afundat într-un fotoliu de vinilin portocaliu, privindu-mă în timp ce așteptam din nou, pe fundalul vocilor de la

televizor. Somnul părea singura alinare de care puteam avea parte. Am încercat să mă cufund în vise despre nopțile de la cabană, în care ne jucam de-a v-ați ascunselea în iarba înrouată, la lumina stelelor și a licuricilor, însă niciun vis nu mi s-a înfățișat.

Ciudată situație, deși cu siguranță deloc neobișnuită: se comisese o infracțiune gravă, ba poate chiar mai multe, dar autorul fusese scos din ecuație. Nu mai era nimeni care să fie cercetat, condamnat, pedepsit. Părinții mei nu voiau decât să mă ia acasă, dar, din câte se părea, trebuiau urmate anumite proceduri, trebuiau făcuți anumiți pași care ne solicitau prezența. La urma urmelor, noi reprezentam niște probe. Noi eram ceea ce mai rămăsese. Și eu încă nu voiam să mă despart de Carly, cu toate că și tatăl ei, și Gail abia așteptau să o ia de acolo. Reporterii stăteau grămadă la intrarea în secția de poliție și zbierau întrebări înspre noi, în timp ce ieșeam sau intram în mașinile pe care părinții noștri le închiriaseră; patrulau prin fața camerelor noastre de la motel, încercând cu disperare să ne întrezărească fețele binecunoscute, să smulgă măcar o vorbă cu care să facă știrile mai picante. Gail și Carly au apărut într-un talk show local, dezgustându-i astfel pe părinții mei; mie nu mi-au dat voie să mă uit. Pe urmă însă, tatăl ei a pus piciorul în prag și Gail s-a îmbufnat. S-a apărut spunând că și alte fete trebuiau să afle povestea noastră, ca să se poată apăra de primejdii.

— N-o să permit ca fiica mea să fie exploatată de hienele astea, a zis tatăl lui Carly May, luând poziție, lucru despre care Carly May m-a asigurat că se întâmpla foarte rar, și cu asta s-a terminat totul. Probabil că și mie mi se făcuseră oferte asemănătoare, însă părinții mei n-au adus niciodată vorba despre așa ceva.

— Femeia aia e sub orice critică, a zis mama, referindu-se la Gail, iar tata a bătut-o ușor pe genunchi, dându-i tăcut dreptate.

Cu siguranță, ar fi fost bucuroși să nu aibă nimic de-a face cu Gail, dar nici nu se puneau problema unei evitări complete. Ne întâlneam destul de des cu familia Smith la poliție, fie și în treacăt; în general, Carly și cu mine eram interogate separat.

Și eu, și ea încercam să punem la cale întâlniri aparent întâmplătoare. O dată am reușit chiar să ne convingem părinții să luăm cu toții masa împreună; ne-am dus la o terasă unde se vindeau hotdogi și care susținea că e celebră, iar acolo am văzut cum se ferea mama de mulțimea excursioniștilor, ca și cum ar fi început să-i fie teamă de străini. Părinții mei și ai lui Carly May au întins o masă de picnic. Încă îmi amintesc lemnul foarte cald și plin de așchii care îmi strivea coapsele; încă am în fața ochilor viespea care voia să se înece în limonada mea. Carly stătea în fața mea, îmbrăcată într-un tricou cu Whiteface Mountain, strâmt, tăiat, de sub care se vedea o porțiune de piele nebronzată; avea părul prins în coadă și se rujase puțin, ceea ce o făcea strălucitoare și ușor distantă. Lumea puna deja stăpânire pe ea, mi-am dat seama panicată, speriată că voi rămâne singură.

Dar Gail a făcut apoi o remarcă stupidă despre ofițerul Hilton, femeia care ne luase la ea acasă, în prima zi.

— Nu că e tunsă scurt, insista ea. E ceva cu ea, știți? Cred că, pur și simplu, poți să-ți dai seama, personal. Trebuie să spun că sunt puțin mirată că le-au lăsat pe fete să se ducă la ea acasă.

Mama a fixat-o pe Gail cu o privire împietrită, în timp ce tații noștri, stânjeniți, rămăseseră cu ochii ațintiți asupra munților crenelați. Cu piciorul gol, pe sub masă, Carly mi-a tras o lovitură zdravănă. Era un mesaj în stilul lui Carly, care îmi era cunoscut din zilele de la cabană, și atunci mi-am dat seama că încă n-am pierdut-o.

Masa luată împreună nu a îmbunătățit relațiile dintre familiile noastre. Poate că tata și tatăl lui Carly s-ar fi înțeles bine, însă Gail era prea gălăgioasă, prea disperată după control, prea înnebunită să pună etichete pe lucrurile pe care nu le înțelegea, ca să le micșoreze puterea. Totuși, dincolo de trăncăneala ei întrezăream o suprafață dură, o lamă de cuțit pe care era gata să-l scoată, și mi-am dat seama – cu acea clarviziune ciudată pe care păream s-o fi primit după ce fuseserăm eliberate – că ar fi fost o greșeală să fie subestimată. Ca

reacție la felul de a fi al lui Gail, mama s-a ferecat în stilul aparent trufaș, tipic pentru New England, pe care îl moștenise de la părinții ei și de care nu se dezisese niciodată. Se uita de sus, strâmbând din nasul delicat și nepudrat în direcția lui Gail cea strident machiată și care turna prostii după prostii, și ne-a redus astfel pe toți la tăcere. Tații noștri înfulecau hotdog după hotdog, aruncând din când în când câte o remarcă despre vreme sau despre frumusețea munților. Tatăl lui Carly o tot trăgea de coadă – încetișor, ca și cum s-ar fi temut să nu rămână cu ea în mână. Din când în când, ea îi zâmbea ușurel, din colțul gurii, iar asta îl făcea să se liniștească vizibil.

În ceea ce mă privea, eu nu-mi ignoram, de fapt, părinții; asta ar fi însemnat să fiu conștientă de prezența lor și să mă fac că nu sunt. Nu, eu mă străduiam să le înregistrez prezența într-un mod cât mai potrivit din punct de vedere emoțional. Dar, pur și simplu, nu simțeam că ei erau cu adevărat acolo.

În cele din urmă, s-a ajuns, spre mulțumirea tuturor, la concluzia că eu și Carly May spuseseam tot ce puteam. Nu existaseră complici la răpirile noastre și nici alte victime. Amândouă spuseseam asta de la bun început; în cele din urmă, acceptaseră și ei povestea noastră. Potrivit jurnalelor de știri, fuseserăm salvate „la timp” – ca și cum răpitorul nostru ne-ar fi amenințat cu arma chiar în clipa când apăruseră mașinile poliției.

Și, în sfârșit, poliția ne-a permis să plecăm. Carly și cu mine am insistat să ni se permită să ne luăm rămas-bun, chiar dacă părinții noștri nu voiau să ne lase singure. Ne-am îmbrățișat cu stângăcie, căci niciuna din noi nu era genul care îmbrățișează, și am încercat să ne gândim ce lucruri am putea să ne spunem în fața părinților și care să și însemne ceva. Ne holbam una la alta, cu ochii plini de taine și de promisiuni.

Și uite așa, ea s-a întors la fermă și la spectacolele ei, iar eu m-am întors la han. La hanul (aproape) atins de tragedie. O casă plină de străini. Acasă.

Evident, părinții m-au trimis la un psihiatru. Asta îi făcea să simtă că fac ceva și îi îndreptăța să creadă că am pornit-o pe calea vindecării. Cel puțin asta cred eu: firește că n-am discutat despre asta sau nu în acești termeni. Îmi puneau întrebări alese cu grijă despre ședințele pe care le făceam, despre progrese. De obicei, le spuneam ceea ce păreau că vor să audă. Uneori mi-aș fi dorit să semăn mai mult cu Carly, care, din câte îmi închipuiam, nu s-ar fi temut să spună adevărul, să bată din picior, să ridice pretenții.

Mereu am vrut să semăn mai mult cu Carly May.

Chloe

După ce m-am întors, n-am fost nevoită să muncesc cine știe ce la fermă. Mi-am dat seama că mi se întredeschisese o portiță ca să mă târguiesc și am profitat la maximum de asta. Uneori mă duceam împreună cu tata cu mașina ca să adun vitele sau cine știe ce altceva, însă treburile mele zilnice îmi fuseseră luate de pe umeri și pasate fraților mei vitregi. Îmi petreceam o grămadă de vreme în camera mea. Uneori făceam balet, îmi ieșisem din formă după o vară întregă în care nu făcusem lecții și trebuia să-mi antrenez din nou picioarele ca să se miște cum trebuie. Tata pusese o bară de-a lungul unuia dintre pereții camerei mele și o oglindă pe peretele opus, așa că am făcut plie-uri la nesfârșit, până când am simțit că mi-am recâștigat puterile. Uneori, îmi făceam chiar și teme. Altfel, citeam romane proaste ori mâzgăleam tâmpenii în jurnal, mai ales despre ce aveam de gând să fac atunci când voi scăpa dracului de acolo. Aveam senzația că jurnalul e ceva în stilul lui Lois, deși, din câte știam, ea nu ținuse niciodată unul. Totuși, ea era fata cu vorbele. Iar faptul că îmi mâzgăleam gândurile urâte pe paginile albe mă făcea să simt ca și cum m-aș fi conectat la felul de a fi și de a gândi al lui Lois.

Și, ca de obicei, aveam concursurile, un circuit nesfârșit de show-uri demente. În jumătate din timp, eram pe drum, împreună cu Gail. De-acum, nu mai eram doar Carly May Smith, din Arrow; eram Carly May Smith, fata răpită, fata salvată în mod miraculos. Făceam o afurisită de senzație. Reporterii îmi cereau neîncetat să comentez despre câte ceva. Membrii juriilor știau cine sunt. Ceilalți părinți se țineau departe de mine: celelalte fete păreau intimidată.

Sigur că așa fi putut să renunț. Îi spuseseam lui Zed că așa o să fac; el urâse concursurile astea ale mele. Cred că la început chiar asta am și vrut să fac, dar apoi a început să mi se pară că e un gest mai rebel să continui. La urma urmelor, cine era el, să-mi spună în ce fel să-mi duc viața? Un infractor. Un ratat. Un mort. O ființă care nu mai putea să mă ajute acum, de asta eram al dracului de sigură. Era normal ca oamenii să se poarte altfel cu mine acum, din moment ce și eu mă simțeam al naibii de diferită. În plus, adevărul era că aceste concursuri aveau măcar avantajul de a mă ajuta să mai ies din Arrow. Și, dacă ar fi fost numai asta, și tot merita – merita bătaia de cap, merita să petrec ore întregi împreună cu Gail. Merita să mă simt vinovată pentru că-mi călcam cuvântul dat lui Zed, mai ales că sentimentul de vină pălea tot mai mult, pe zi ce trecea.

Gail nu mai ieșea din îmbufnare. Mă schimbasesm, îmi spunea, de parcă asta ar fi fost o crimă. Păreai mai drăgălașă înainte. Ce-i drept, așa era, nu încapă îndoială; chiar fusesem mai drăgălașă, dar, firește, lui Gail nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asta. Totuși, avea dreptate; aparența unei anumite drăgălășenii contează, cel puțin în ochii juriului. Pe scenele din Vestul Mijlociu stăteam aliniată cu alte fete, umăr la umăr. Cele mai multe aveau cam aceeași înălțime, chiar dacă la concursurile de mai mică importanță apar mereu și fete ceva mai scunde sau mai înalte. Totuși, în general, eram pusă între două fete care aveau umerii la același nivel cu mine; dacă ne-am fi încurcat, cine știe cum, așa fi putut să-mi confund mâinile și picioarele cu ale lor. Dacă am fi fost puse una lângă alta la poliție, pentru vreo recunoaștere, cred că nimeni, cu

excepția mamelor (sau a antrenoarelor, ca în cazul meu; aveam mereu grijă să precizez că Gail nu e mama mea), n-ar fi putut să ne deosebească. Stăteam în picioare, aliniată spre dreapta, cu genunchii stângi plasați ușor în fața celor dreپți. Poziția asta ar fi trebuit să dea senzația că suntem mai slabe. Dar ne și făcea să arătăm ca păpușile acelea din hârtie pliată ca un acordeon, de care îmi aminteam de când eram mică. Legate una de alta la coate, fiecare absolut la fel ca următoarea.

Când îți venea rândul să ieși din șir, dintr-odată oamenii așteptau de la tine să fii o individualitate, să nu te pierzi în mulțime, ci, dimpotrivă, să demonstrezi cât ești de diferită. Dintr-odată, trebuia să arăți că ai zâmbetul cel mai strălucitor, mersul cel mai plin de grație, cu aerul cel mai sănătos. Cu alte cuvinte, cea mai drăgălașă. Asta însă era și partea înșelătoare: drăgălășenia, fără nimic altceva, nu era de ajuns. Trebuia să scoți la înaintare, simultan, atât trăsăturile de față frumoasă și de treabă, crescută la fermă, cât și pe cele de potențială vampă. Pe bune, orice spun ei, trebuia să le întruchipezi pe ambele, după ce treceai de faza locală a concursurilor de Regina Lactatelor. Și uneori, chiar și la acele concursuri.

Nu mai câștigam la fel de ușor pe cât o făcusem înainte să intru la pubertate – ați putea spune și pe cât de ușor câștigasem înainte să fiu răpită. Gail a făcut legătura și, prin cine știe ce întorsătură de logică proprie ei, a reușit să întoarcă asta împotriva mea. La concursul Midwestern Cornhusker Teen Queen, n-am reușit nici măcar să mă calific, iar Gail s-a înfuriat așa de tare, încât am crezut că o să mă ia la palme. Am fost un pic dezamăgită că n-a făcut-o; pândeam orice ocazie ca să pot folosi ceva împotriva ei. O reporteriță a contactat-o, propunându-i să scrie o poveste despre chinurile mele, „Adolescentă, regină a frumuseții, bântuită de amintirea răpirii”, ceva de genul ăsta. Gail a refuzat-o, întorcând astfel spatele publicității pentru prima dată în viața ei. Dar am mai avut și alte succese. Pe la 15 ani am devenit Miss Adolescența

Nebraska, SUA. Și am aflat taina murdară a lui Gail. Weekendul acela a fost un moment de cotitură din multe puncte de vedere.

Ca toate familiile concurentelor, eram cazate la un hotel din centrul orașului Omaha. Doar eu și cu Gail. Tata promisese să vină la concurs, deși spusese clar că ar fi preferat să-și petreacă altfel sfârșitul de săptămână, poate reparând gardurile de pe pășunea vestică. Nu m-aș fi supărat dacă nu venea, căci prezența lui făcea să-mi fie mai greu să concurez. Când l-am văzut așezat printre spectatori, mintea mea parcă s-a rupt în două: jumătate din mine vedea competiția în felul în care voiam s-o văd, ca pe un mod cât se poate de valid de a câștiga premii, atenție, orice. Însă cealaltă parte, a început s-o vadă prin, ochii tatei, iar asta a însemnat că dintr-odată mi s-a părut vulgară, cam imorală, exploatoare, degradantă – ceva cu care era imposibil să te mândrești. Apoi mi-am amintit de disprețul lui față de concursuri – disprețul lui Zed – și dezaprobarea lui s-a amestecat cu a tatei, disprețul lor mi l-am însușit și eu și, brusc, toată scena mi s-a părut și mie ieftină și dezgustătoare. Mi se făcuse rușine și, în același timp, eram furioasă pe mine că mi-era rușine. Concursurile nu erau atât de complicate pentru mine când tata lipsea.

Dar înainte ca tata să ajungă în Omaha, fuseserăm doar noi două, Gail și cu mine. Niciodată nu ne plăcuserăm una pe alta, însă în anii din urmă reușiserăm să găsim calea de a comunica una cu cealaltă. Ne era de ajutor faptul că amândouă voiam același lucru, deși din motive diferite; de fapt, eu nu prea pricepeam de ce dracu' era Gail așa de disperată ca eu să am succes. Poate că, dacă ar fi avut și ea o fată, m-ar fi cruțat pe mine. Era obsedată de detalii: rochiile, părul, machiajul, zâmbetul, atitudinea. Era expertă în rimel. Totul ține de gene, asta era una dintre teoriile ei preferate. Ca și profii de la școală – și, evident, ca și Martin, ulterior – considera că tupeul e marea mea problemă.

– Nu mai zâmbi ca și cum ai fi câștigat deja, îmi spunea mereu. Și nu mai rânji ca și cum ai râde în sine ta de cine știe ce glumă.

Trebuie să pari drăgălașă. Vrei să fii actriță, nu? Hai, joacă-ți rolul!

Era a doua mea încercare de a cuceri titlul de Miss Adolescența Nebraska și, în primul an, abia dacă avusesem o șansă, deși la 15 ani încă eram puțin cam prea copilă. Și puțin încă prea plată. Vârsta maximă era 18 ani, iar fetele de 17 și de 18 ani erau vizibil mai avantajate decât majoritatea celor mai mici. Cum îmi erau binecunoscuți sânii mari, lăsați și plini de pistrui ai lui Gail, n-aveam nicio grabă să văd cum îmi cresc accesoriile de carne pe piept. Începeam să-mi fac însă griji că eșecul meu în zona respectivă începea să mă tragă înapoi. Poți să faci câte ceva cu niște benzi și cu corsaje croite strategic, dar nu mare lucru.

Oricum... secretul întunecat și adânc îngropat al lui Gail. Era spre sfârșitul dimineții, mă întorceam de la o repetiție pentru numărul nostru de deschidere, care consta într-un cântec și un dans. În general, eram păzite destul de strict, dar cel care ne era gardian în acea dimineață hotărâse că era în regulă să ne lase pe fiecare cu liftul la etajele noastre, fără să ne mai și ducă pe fiecare până în camere. Și în orice caz, majoritatea fetelor erau împreună cu mamele lor. Dar Gail rămăsese acasă, spre încântarea mea, văitându-se că o doare capul.

M-am dat jos din lift la etajul nouă al hotelului Sheraton și am străbătut holul fără să mă grăbesc. Îmi plăceau hotelurile, pentru că făceau ca viața să pară curată, simplă și ordonată – de parcă ai fi putut pur și simplu să deschizi ușa, să intri, să-ți pui haina în cui și să o iei de la capăt. Știam însă că în ziua aceea camera noastră era plină de lucruri și supraîncălzită, iar pe fundal se auzea cine știe ce telenovelă stupidă. Așa făcea Gail de fiecare dată când avea migrene. Am băgat mâna în buzunar după monede și m-am oprit la automatul de vânzări aflat într-o nișă pe hol. Mi-am cumpărat o cola, din care nu aveam voie să beau. (Făcea rău la piele și la față, spunea Gail, experta.)

În vreme ce mă îndepărtam de automat, deschizându-mi doza de cola, un bărbat a apărut brusc după colț. Cât pe ce să mă ciocnesc de

el. Majoritatea fetelor care participau la concursuri erau cam paranoice; trebuia să ascultăm predici după predici despre primejdiile reprezentate de bărbați ciudați. În mod straniu, eu mă simțeam superioară celorlalte fete din punctul acesta de vedere: avusesem deja o experiență cu un astfel de bărbat. Ceva de genul trăsnetului care nu se abate de două ori asupra aceluiași loc: eu eram imună. La început, ceea ce mi s-a părut nefiresc la acel om a fost faptul că el nu părea deloc mirat să mă vadă, iar asta m-a făcut să bănuiesc că mă urmărise și că pusese în mod deliberat la cale ciocnirea. Avea genul de figură care îmi displăcuse mereu: buze pline și umede, o mustață sinistă, ochi mici și spălăciți, obraji roșii. Părea că moare de cald și că e ud, ca și cum abia ar fi ieșit de la duș, numai că nu era și la fel de curat.

— Cred că ești una dintre fetele acelea din concursul de frumusețe, mi s-a adresat bărbatul. Remarca era nevinovată în sine, pentru că era și adevărată, și evident, hotelul era plin de noi, iar eu purtam și un costum de dans pe braț. Dar poate că ceea ce mi-a dat fiori a fost simplul fapt că el spunea ceva evident. *Poartă-te normal*, mi-am zis și am luat o înghițitură din cola.

— Crezi că ai vreo șansă?

— Nu se știe, am ridicat eu din umeri.

Iar asta era adevărat; n-aveai cum să știi. Juriul avea o agendă proprie.

— Ești și modestă! a rânjit el, prefăcându-se impresionat.

Și știa că îmi dau seama că se preface, iar asta însemna că știa că eu știu că întâlnirea asta era bizară, absolut nenaturală. Și asta făcea lucrurile și mai amestecate.

Bărbatul stătea între mine și hol; eram pur și simplu prinsă în nișa automatului.

— Atunci, urați-mi noroc, am răspuns, adunându-mi tot sângele-rece.

La urma urmelor, eram bine pregătită. Trebuie să mă întorc la mama. *Habar n-ai tu cu cine te pui*, îmi ziceam în sinea mea. Îmi

recapitulam în minte tehnicile de autoapărare: un genunchi în vîntre. Sari la ochi. Îl priveam atentă, în așteptare.

El însă nu se mișca. Într-un mod pe care nu mi-l puteam explica, părea că se mărește, că umple spațiul cu totul. Dacă aș fi încercat să mă strecor pe lângă el ar fi însemnat să recunosc că știu că m-a prins într-o capcană.

— Uite ce e, zise el, dacă îmi dai și mie să gust din cola ta, o să-ți urez noroc.

Cu asta m-a luat pe nepregătite. M-am holbat la el, îngrozită, cu o secundă prea mult. Parcă mi-ar fi cerut să-l sărut. Buzele lui aveau să atingă locul de unde băusem eu. Nu-mi puteam închipui ceva mai dezgustător decât asta.

— Ți-e teamă că am bube dulci?

Dincolo de zâmbetul lui jilav, părea să-și bată joc de mine.

— Nu, poftim, am răspuns, venindu-mi în fire, și i-am întins doza.

El a dus-o la gură, fără să-și ia ochii de pe mine. În timp ce înghițea, am țâșnit pe lângă el, fără să pot evita cu totul să-l ating.

— Păstrează-o, idiotule! i-am strigat peste umăr.

Când am rupt-o la fugă, am văzut că-și ridicase Cola spre mine, într-un fel de toast batjocoritor.

Ajunsă la camera 914, m-am izbit în ușă, căci nu voiam să pierd timpul scotocind prin geantă după cheie. Gail n-a răspuns chiar imediat. Iar când și-a făcut apariția, în cele din urmă, părea enervată. Era tot în halatul de casă.

— Te-ai întors mai devreme decât credeam, mi-a zis. De parcă aș fi putut eu să controlez programul de repetiții.

— Scuze, am zis, fără să mă străduiesc să pun cine știe ce sarcasm în vorbe.

Încercam să trec pe lângă ea, căci nu voiam decât să pun o ușă între mine și domnul Scuiapat.

— La ce te tot uiți? m-a interplat Gail.

Părea ciudat de bănuitoare, iar eu eram destul de atentă, încât să-

mi dau seama că era tipul ăla de bănuială pe care numai frica îl poate naște: era un semn de vinovăție. Am trecut pe lângă ea și m-am uitat la patul răvășit, la televizorul închis, la tava adusă de cei de la room-service, pe care se aflau două sticle de bere și două farfurii goale. La părul încurcat al lui Gail, la buzele mânjite. Și mai era și mirosul: semăna cu sudoarea, dar mai rău.

El era, mi-am spus, prea uluită ca să scot vreun cuvânt. Bărbatul cu gura umedă. Aveam senzația că mă uit la ea din vârful unui stâlp foarte înalt, cam cum te uiți la o găină de pe acoperișul unui siloz. Părea mărunță, proastă și pierdută. Și ciugulea în neștire.

Ajunsese la mâna mea. Amândouă știam asta.

* * *

L-am revăzut a doua zi, la concurs. Era tatăl uneia dintre concurente, Miss Adolescență Kearney, o dolofană enervantă, în niciun caz una dintre fetele de care să-mi fie teamă. Gail m-a văzut că mă uit la el și m-a privit pieziș – fapt illogic, din moment ce n-avea de unde să știe că eu o să-l recunosc în el pe vizitatorul ei – dar el apucase deja să mă observe și îmi zâmbise umed, cu un aer conspirativ.

După două zile, am câștigat titlul statal. Aveam senzația că mă aflu într-un vis; în fiecare dintre etapele competiției, simțisem o ciudată și calmă încredere în mine. Trăncănisem plină de elocvență la interviu, făcusem piruete în timpul numărului meu de balet, mersesem pe scenă de parcă aș fi fost născută în pantofi cu toc și rochie de seară. Fusesem atât de sigură că o să câștig, încât atunci când s-a dat rezultatul, a trebuit să mă prefac că sunt copleșită, surprinsă și foarte încântată când mi se pusese coronița cu strasuri pe cap, iar toată lumea mă îmbrățișase, în blitzurile aparatelor de fotografiat. Mă pricepeam de minune să mă prefac.

De fapt, lucrul la care mă gândeam cu adevărat era: „Și acum, ce urmează?” Coroana asta era de multă vreme scopul meu (ca să nu mai zic și de Gail), dar în loc să mă bucur de triumf, eu eram

nerăbdătoare, agitată. „Ce urmează acum? Ce va fi de aici înainte?” Răspunsul evident era competiția națională; Gail începuse deja să vorbească despre asta. Să pună la cale strategii bazate pe rimel. Însă deodată un triumf la un concurs și mai mare nu-mi mai era de ajuns; voiam ceva nu mai mare, ci *diferit*.

Am plecat acasă cu tata, cu camioneta lui, în ciuda rugămintilor transparent de false ale lui Gail de a-i ține companie. Toate rochiile și lucrurile mele fuseseră încărcate în mașina lui Gail, ascunsă sub o mască de gheață. În camion mirosea a fermă și radioul nu mergea; tata și cu mine am tăcut aproape tot drumul. El nu-și lua ochii de la autostrada dreaptă și cufundată în întuneric; eu, în schimb, am stat mai mult cu ochii închiși, privind luminile din mintea mea. Totuși, la un moment dat, s-a petrecut o schimbare în spațiul dintre noi și mi-am dat seama că ajunseserăm la un armistițiu. N-avea importanță dacă ne înțelegeam alegerile unul altuia sau dacă ni se păreau stupide. Ceea ce conta cu adevărat se afla la un nivel mult mai profund, la adăpost de Gail sau de coroane ori de orice altceva ne-ar fi putut pregăti lumea. Cel puțin așa am crezut atunci. În familia noastră, nu prea foloseam noi cuvântul *iubire*, dar știam că e acolo. Vreme tare îndelungată m-am agățat de amintirea aceluia moment.

Gail a mers în spatele nostru tot drumul până acasă, ca și cum n-ar fi vrut să ne piardă din vedere; farurile ei din față licăreau enervant în oglinda retrovizoare.

— Femeia asta ar trebui să nu stea degeaba în coada altuia cale de 100 de mile, a mormăit tata, la un moment dat.

Era lucrul cel mai aproape de o critică directă la adresa lui Gail pe care o auzisem vreodată de la el. Eu știam însă foarte bine de ce farurile ei străluceau cu atâta insistență în urma camionetei. Se întreba dacă o să-i spun tatei de pat, de bărbat, de falsa migrenă. Dacă o să-i spun; și ce anume.

Clar că gândul mă ispitea tare de tot. Dar un anume instinct îmi impunea să-mi mușc limba. *Așteaptă și-o să vezi*, îmi poruncea o voce

în minte. Și cum „așteaptă și-o să vezi” era mai degrabă fraza tatei decât a lui Gail, am hotărât că așa o să fac. Știam că nu era o carte pe care să-mi permit să o arunc pe geam.

Lois

M-am întors acasă la începutului unui august înăbușitor, spre sfârșitul verii. Aveam senzația că sunt în altă lume. Hanul avea aer condiționat, dar în zona noastră nu fusese instalat. Eu m-am retras pe terasa din spate, aflată la umbră; în fiecare zi, citeam, legănându-mă în hamac. Uneori mă duceam în pădurea din spatele casei; mă dezobișnuisem de libertatea de a hoinări cum aveam chef în timpul zilei și simțeam nevoia presantă de a-mi întinde trupul multă vreme zăgăzuit, dar nu suportam gândul de a mă duce în oraș, unde eram sigură că oamenii aveau să se zgâiască la mine. Poate chiar asta și făceau; eram o curiozitate, o poveste pe care o spuneau cu toții, pentru ca fetițele să aibă mare grijă. Aș fi devenit o eroină a sorții fabricată de mass-media, dacă aș fi fost de acord cu asta; însă noi nu am vrut așa ceva. Când reporterii s-au întors la han, părinții mei i-au izgonit; blocau apelurile cu o vigilență îndârjită, care le trăda spaima și furia. Eu nu doream decât să fiu lăsată în pace, iar părinții mei voiau să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Cel mai tare mi-era groază de întoarcerea la școală: să mă aflu în săli de clasă, pe culoare și în amfiteatre pline de oameni care *știau* sau credeau că știu ce se întâmplase cu mine și care n-ar fi putut să vorbească – sau nici măcar n-ar fi vorbit – fără să facă vreo aluzie la asta. Oameni pe care îi cunoșteam de ani de zile și care nu se arătaseră niciodată interesați nici cât negru sub unghie de mine aveau să fie brusc copleșiți de o curiozitate transparentă, bolnăvicioasă. Mă gândeam, disperată, că mai bine mi-aș fi pus singură un titlu de ziar pe frunte.

Dar într-o după-amiază, mama a venit la mine pe terasă, într-una

din rarele ei vizite, și m-a găsit citind *Jane Eyre*, pierdută în reverii leneșe de evadare, de putere.

— Aici erai, a început ea, inutil, de parcă aș fi putut să mă duc în altă parte.

S-a așezat pe un scaun și și-a șters sudoarea de pe față cu un gest pe cât de grațios, pe atât de obosit. Rămăsesem fără cameristă, iar ea făcuse curățenie toată ziua. Am adulmecat aerul pe ascuns, încercând să descopăr un iz cât de slab de gin, dar încă nu se simțea nimic. Am ridicat din sprâncene, într-un salut improvizat, și am așteptat să înceapă să vorbească. Vizitele ei trebuiau să aibă un scop; mama își pierduse capacitatea de a se purta natural cu mine.

— Tatăl tău și cu mine am discutat, începu ea, în cele din urmă.

Asta voia să însemne că ea vorbise, iar tata tăcuse și o ascultase. Părea că nu-și poate lua ochii de la un punct aflat în depărtare, în partea cealaltă a pajiștii, unde erau copacii și unde, uneori, cerbii ieșeau din pădure și priveau bănuitori locurile.

— Am discutat despre o școală particulară, continuă ea. O școală cu internat. Sigur, din punct de vedere școlar, va fi o ocazie excelentă pentru tine. Dar, mai ales, ai avea... parte de un nou început. O să fie oameni pe care nu-i cunoști. Cum ți se pare?

Și adăugă, cu un gând care părea că abia-i venise în minte: O să ne fie dor de tine, deși era prea târziu ca să mă mai convingă că dorul de mine făcea parte din ecuație. Dar n-avea importanță. Școlile particulare chiar mă atrăgeau. Mă atrăgeau mult mai mult decât ar fi fost politicos să recunosc. Dinspre parcare se auzea un chicotit sonor, apoi trântirea discretă a ușii unei mașini scumpe. Aveam o petrecere în weekendul acela.

— Trebuie să plec. Mama s-a ridicat de pe scaun și și-a netezit fusta. O dată sau de două ori, m-a privit pe furiș. Nu se uitase nici măcar o dată direct la mine. Abia dacă a mai spus ceva:

— Gândește-te la asta, Lois.

Dar nu era deloc nevoie să mă gândesc la asta.

Peste trei săptămâni, părinții m-au parcat, împreună cu bicicleta și câteva valize, în căminul elevilor, o clădire din cărămidă roșie, cu stâlpi albi, care arăta ca un decor de film. Era la numai două ore de casă, dar ai fi zis că e o altă lume.

— Copii bogați, a remarcat tata, cântărindu-i din ochi pe colegii mei. Să nu-i lași să te intimideze, draga mea.

Mama i-a aruncat o privire tăioasă; se înfuria când tata sugera că nu se simțea cu adevărat în largul lui în lumea aceasta, în lumea ei.

— E de ajuns să fii tu însăși. Și adu-ți aminte – și tata s-a aplecat, ca să-mi șoptească la ureche – poți să-i bați la fund pe toți, pe absolut toți.

Glasul îi tremura, părea emoționat. L-am privit curioasă, în căutare de indicii – la urma urmelor, ce simțea el pentru mine? Dar, ca de obicei, trupul lui părea un înlocuitor stânjenit al unei minți care hoinărea pe altundeva. Tata fusese întotdeauna mai degrabă o taină pentru mine; iar de când fusesem răpită, părea aproape un străin, amabil, dar cam buimac.

Încă nu le spusese părinților că voiam să renunț la concursurile de ortografie. De fapt, nu renunțam, ci pur și simplu tăiam legătura cu ele. Nu mai făceau parte din ceea ce eram eu cu adevărat. N-aș fi putut să le explic această hotărâre fără să fac măcar o aluzie la Zed, care mă învățase să privesc concursurile de ortografie ca pe o demonstrație goală a unei îndemănări lipsite de orice însemnătate. Știam că ei nu voiau să audă asta și nici nu simțeam deloc cu adevărat nevoia de a-i face să înțeleagă.

Mama m-a îmbrățișat ușor, în stil Miranda, ca și cum aș fi fost de sticlă. Părțile cele mai osoase ale trupurilor noastre s-au ciocnit una de alta. Câteva fire de păr mi s-au prins într-unul dintre inelele ei și s-au rupt. Era îmbrăcată într-o rochie de bumbac, alb-albastră, și părea absolut acasă în mediul acela. Pajiștile impecabil de verzi, rondurile de flori aranjate cu mult gust, glasurile calme și educate ale celorlalți părinți – asta era lumea ei, lumea bogătașilor din New England, în care se născuse. S-a aplecat și mi-a atins ușor fruntea cu

buze reci și uscate, lăsându-și o clipă mâna pe umărul meu. Pentru prima dată, am observat liniile delicate care îi brăzdau ușor colțurile ochilor. Nu cred că le avusese în timpul primăverii.

— O să-ți fie bine, mi-a spus, aproape brusc, și am știut că avea dreptate.

Până la venirea colegei mele de cameră, îmi terminasem de desfăcut bagajele. Iar asta mi-a plăcut: deja îmi marcasem prezența în cameră, pusesem stăpânire pe spațiul meu. Când a intrat, eu ședeam în pat, citind. Era foarte înaltă și foarte blondă. De cum m-a văzut, și-a lăsat jos valiza și mi-a întins mâna, cu un gest care m-a frapat, pentru că era foarte matur, dar, nu știu cum, nu era deloc forțat sau ridicol.

— Eu sunt Jessica, mi-a spus zâmbind. Mă bucur mult că te cunosc.

Mi-am lăsat și eu cartea jos și i-am răspuns la salut, ușurată pentru că părea amabilă, fără să fie prea exuberantă.

— Am impresia că te cunosc, mi-a spus un pic mai târziu, în timp ce-și aranja frumos lucrurile în sertarele din dulap. Ciudat! De parcă te-aș fi văzut de curând. Ai fost cumva la Vineyard în vara asta?

Totuși, chiar când spunea asta, și-a încrețit fruntea, nesigură; știa că nu acesta e răspunsul.

Eram pregătită pentru momentul acesta și m-am bucurat că nu întârziase să-și facă singur apariția.

— Nu, am răspuns încetișor, ca și cum aș fi ezitat să vorbesc prea pe față. Cred că m-ai recunoscut din... Și am făcut astfel încât o umbră de durere să-mi întunece chipul. Ei bine, de fapt nu contează, am spus apoi veselă, sărind din pat. Hai să nu vorbim despre asta. Ți-e foame? Vrei să ieșim să luăm ceva de mâncare?

Am văzut că o rodea curiozitatea, dar era prea binecrescută ca să insiste. Din când în când, îi observam însă privirea cercetătoare, încercând să-și dea seama de unde să mă ia.

Probabil că nu i-a trebuit multă vreme până să-și dea seama.

Până a doua zi, toată lumea știa că eu eram Lois, fata răpită. Dar cum nici nu spuseseam peste tot asta, nici nu negasem, acest lucru nu s-a întors împotriva mea; un instinct pe care nu știusem că-l am îmi spusese că așa se va întâmpla. Mă alesesem cu o oarecare celebritate, fără să mă bag în față. Dacă aș fi rămas acasă, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. N-aș fi putut avea control asupra felului în care oamenii priveau toată povestea; istoria mea m-ar fi tras în jos. Aici însă, printre străini, aveam un fel de cadru în care aveam libertatea să construiesc o Lois așa cum mi-ar fi plăcut să fiu: o Lois care era deșteaptă, citită, iute în replici: o Lois care nu era nici timidă, nici ciudată, ci doar un pic misterioasă. O Lois care știa ceva despre viață: ceva întunecat, ceva care impunea respect.

O Lois care avea ce nu aveau ceilalți. O Lois cu care nu trebuia să te pui.

Chloe

Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas în Nebraska. Aș fi putut fi divorțată acum, cu vreo doi copii care și-ar fi petrecut sfârșiturile de săptămână cu tatăl lor inutil, în timp ce eu aș fi stat acasă, pe fundul ce mi-ar fi crescut din ce în ce mai mare, uitându-mă la programe mizerabile la TV și bând vin ieftin la cutie. Poate că aș fi fost cea mai tare mamă din Arrow, dată cu ruj și purtând tocuri când aș fi mers să-mi iau plozii de la școală. Acestea sunt finalurile fericite. La fel de bine aș fi putut ajunge la închisoare. Aș putea fi moartă. Crezi că asta este melodramatic? Iată câteva moduri în care mi-aș fi putut găsi sfârșitul: aș fi putut fi ucisă într-un accident de mașină, de vreun dobitoc beat la volan. Sau într-un accident de snowmobil. Moartă în urma unei supradoze în rulota dezgustătoare a cuiva. Moartă de anorexie, încercând din răsuputeri să dispar. Am cunoscut copii care au murit în toate modurile astea. Aș fi putut, la fel de ușor, să fiu eu în locul lor; eram la fel de proastă și nesăbuită

ca oricine. Oricine crede că un orașel american este un loc sigur și protejat în care să crești nu a petrecut prea mult timp în el.

Când eram în clasa a zecea la liceu – același an în care am fost încoronată Miss Adolescență Nebraska – nimeni nu mai pomenea de răpire. De sechestrare. Spune-i cum vrei. Dar asta nu înseamnă că nu se gândeau la ea; doar că nu părea să mai fie și altceva de spus. Rar aduceam vorba despre asta, doar dacă aveam nevoie ca Gail să se simtă prost. (Faptul că își epila sprâncenele cu ceară când am plecat cu un străin nu a dat prea bine în presă, deși era, de fapt, unul dintre puținele lucruri pentru care nu o puteam învinui.) Dar chiar dacă pentru restul lumii chestiunea era îngropată, mie niciodată nu îmi dispărea complet din minte.

Tati era mereu plecat cu treabă prin fermă; părea că se întoarce mereu din ce în ce mai târziu. Nu îl învinovățeam. Treptat, Gail și copiii ei puseseră stăpânire pe casă și atunci deja dețineau practic control absolut. Era lumea lor – nu a mea, nu a lui tati. Născuse doi băieți aproape unul după altul, bam bam, după ce tati s-a însurat cu ea. Frații mei vitregi practic, dar încă de la început nu am simțit nicio conexiune reală cu ei. Nu arătau deloc ca mine sau ca tati. Primul, Braden, era versiunea masculină a lui Gail, un cocoloș mic și palid. Jaden era diferit – mai înalt, cu părul negru, chiar chipeș – dar dacă nu arăta precum o variantă masculină și mică a lui Gail, mai mult ca sigur nu arăta nici ca tata. Motiv pentru care, după concursul Miss Adolescență Nebraska, mi-am formulat o teorie clară, după cum îți poți închipui. Totuși, dacă frații mei vitregi m-ar fi lăsat în pace, ar fi fost totul în regulă. Aș fi fost fericită să pretind că nu există. În mod stupid, au făcut ca acest lucru să fie imposibil.

M-au torturat, în primul rând.

Ceea ce nu este o scuză pentru a mutila pe cineva, evident, deși este ceea ce aproape s-a întâmplat. Și deși ar fi putut distruge totul, izbucnirea mea violentă m-a adus, de fapt, cu un pas mai aproape de a pleca de acolo. Poate că ar fi trebuit să sufăr mai mult; este ușor să te simți vinovat, privind în urmă. Dacă e să fiu complet sinceră,

trebuie să recunosc că m-am simțit vinovată chiar și atunci. Și speriată ca naiba; de fapt, a fost înfricoșător să îmi dau seama de ce eram capabilă.

S-a întâmplat într-o dimineață de weekend, când eram singură cu băieții în casă. Eram încuiată în micul meu dormitor, ca de obicei. Locuiam într-o casă veche de fermier, cu camere mici și forme ciudate, tavane înclinate și coridoare înguste. Fără unghiuri drepte, întotdeauna simțeam că spațiul este strâmt, ca și cum pereții s-ar fi închis în jurul nostru. Mâzgăleam într-un jurnal pe care îl țineam de când mă întorsesem de la cabană, când unul dintre ei începu să bată la ușă.

— Carly May, uite, Carly May, trebuie să vezi! Era Jaden, țipând.

Am sărit din pat și am deschis brusc ușa, sperând să îl sperii. De obicei îi lăsam să aștepte mai mult. Nu mă interesa nimic din ce ar fi vrut să îmi arate, voiam doar să îl sperii și să îl gonesc.

Jaden, cu fața murdară de praf, își pusese una dintre tiarele mele pe cap, un rânjel stupid schimonosindu-i gura. Cred că pe atunci avea în jur de șapte ani.

— Dă-o jos, rahatule, i-am spus. Arăți ca un retardat.

— Nu avem voie să folosim „retardat”, retardato.

— Dă-o jos, altfel îți tăbăcesc fundul ăla slăbănog. Gail nu este acasă ca să mă împiedice. Știi că o s-o fac.

Așa le vorbeam. Frumos, nu? Nu încerc să mă apăr. Oricum, eram pe jumătate serioasă și de-a dreptul furioasă. După cum am spus, aș fi fost bucuroasă să îi ignor în totalitate dacă și ei ar fi fost dispuși să coopereze. Dar chiar nu îmi plăcea când umblau cu lucrurile mele.

— Îți mai dau o ultimă șansă, l-am avertizat pe Jaden. Dă-o jos, altfel te plesnesc de nu te vezi.

Știa că vorbesc serios; nu ar fi fost prima oară, dar era un ticălos mic și neînfricat.

— Va trebui să mă prinzi, mucoaso, spuse el, apoi se întoarse și o rupse la fugă cu tiara mea stându-i strâmbă pe cap. Arăta ca un

nebun.

Am pornit după el pe holul cu traverse maronii, am dat colțul și am zburat în josul treptelor care scârțâiau în timp ce el râdea ca un mic maniac. L-am prins la baza scării. Tocmai înfipsesem mâna într-un smoc zdravăn din părul prea mare de care puteam trage sănătos, când l-am auzit pe Braden strigând din capul scării.

— Hey, Carly May, spuse el. Uite.

Ridică jurnalul ca să-l pot vedea.

— Ticălos mic și băgăcios, am spus, smucind tare părul lui Jaden. Am luat tiara și am ridicat privirea spre Braden. Dă-mi caietul ăla, am șuierat printre dinți, altfel îi scot un ochi fratelui tău. Am apropiat diadema de chipul lui Jaden, îndreptând unul din capetele ascuțite spre ochiul lui stâng. S-a oprit din râs și am văzut teama întipărindu-i-se pe chip. Am *văzut-o* la propriu; cu o clipă înainte nu era acolo, apoi era, schimbându-i culoarea ochilor și textura pielii, și ritmul răsuflării lui de copil. Mai târziu aveam să îmi amintesc acea expresie când jucam și trebuia să mimez frica – o foloseam pe post de scurtătură emoțională, o cale de a accesa un sentiment pe care nu îl înțelegeam foarte bine. Dar în acel moment, ceea ce m-a șocat cel mai mult a fost cât de ușor fusese să îl reduc pe fratele meu mai mic la un ghemotoc tremurând de frică. *Chiar crede că o s-o fac*, mi-am spus, oarecum uimită. Pentru o secundă, m-am simțit de parcă aș fi fost cea mai mare ticăloasă din lume. Aproape că l-am eliberat, apoi Braden începu să citească din capul scării.

— „Uneori mă simt de parcă el ar sta în prag și m-ar privi dormind. Uneori mă prefac că o face. Nu pot să cred că scriu asta”.

Citea greoi – cititul nu era tocmai punctul lui forte. Propozițiile stângace păreau să ardă în mintea mea și, fără să conștientizez, am smucit tiara mai aproape de ochiul lui Jaden. Mi-ar plăcea să cred că, de fapt, calculasem greșit, dar nu fusese niciun gând implicat. M-am văzut înfigându-i obiectul în ochi. El țipă. I-am dat drumul și am pornit după Braden.

Acum, dacă încerci să îți închipui scena, trebuie să recunoști că

este comică, într-o oarecare măsură. Dacă ar fi fost într-un film, ai fi vrut să râzi, chiar dacă ai fi încercat să îți spui în sinea ta că nu este deloc amuzant. Foloseam o *diademă* pe post de armă. Dar Jaden urla după tati, care tocmai atunci se întâmplă să vină din hambar. Apăru chiar când îl ajunsese din urmă pe Braden – mă luptam cu el pe podea și mă lovea în genunchi și în tibii, oriunde puteau ajunge picioarele lui micuțe. Reușisem să îi smulg jurnalul din mână și l-am lovit cu el în stomac atât de tare, încât el s-a prăbușit pe podea.

Asta fu ceea ce văzu tati, asta și apoi ochiul roșu și umflat al lui Jaden. Nu i se păru deloc amuzant.

M-am simțit groaznic, desigur. M-am simțit groaznic când am văzut dezamăgirea de pe chipul lui tati și m-am simțit groaznic când am văzut ochiul temporar lipsit de vedere al micului Jaden. În același timp, mă simțeam oarecum ușurată să observ că mă simțeam groaznic, din moment ce asta demonstra că nu eram o persoană lipsită complet de inimă, lucru de care mă îngrijoram uneori. Am fost total de acord că trebuia să fiu pedepsită, deși mă simțeam, în mod straniu, distantă față de discuțiile nesfârșite cu privire la ce decizie trebuia luată în privința mea. Eram mai mult curioasă decât temătoare. Ce puteau să îmi facă, la urma urmei?

Gail era pentru trimiterea mea într-un fel de cămin pentru copii problematici. Aceasta părea o propunere teribil de riscantă din partea ei, având în vedere că o aveam la mână. „Dumnezeule, probabil că mă urăște din tot sufletul”, îmi amintesc că am gândit atunci.

— Gata cu călătoriile, cu hotelurile drăguțe și room-service? am spus cu răutate. Am văzut-o roșind în timp ce privi cu coada ochilor să vadă dacă tati pricepuse ceva. Nu o făcuse.

— Sunt sigură că putem găsi o soluție, spuse ea, pentru că, desigur, nu intenționase niciodată să renunțe la ceea ce investise în mine.

Îi surâdea ideea de a veni să mă ia dintr-un cămin pentru tineri, tovarășii delincvenți făcându-mi cu mâna, luându-și la revedere

pentru weekend, în timp ce eu intram în mașină cu hainele atârându-mi pe braț.

Ha.

– Nu uita prin ce a trecut, spuse tata, deși nu preciză practic – nimeni nu o făcea vreodată – prin ce trecusem mai exact.

– Nu poate să folosească asta drept scuză la nesfârșit.

Gail puse o picătură de ketchup în drobul pe care îl amesteca, îmi dădeam seama din vocea ei că avea să cedeze – nu avea de ales, de fapt. Am făcut o piruetă enervantă, apoi am afișat o postură grațioasă. Am studiat firele lungi de păr negru de pe brațul cu care Gail amesteca drobul, întrebându-mă de ce nu le decolora. Părea genul de lucru pe care l-ar face.

– Nu ea, spuse tata. Eu o fac.

Își folosi cel mai ferm ton, cel în fața căruia Gail ceda. Își împături ziarul, îl puse deoparte și își așează pumnii pe masă, făcându-i să se atingă, acordând sorții mele toată atenția lui.

Tati sugeră, desigur, că trebuiau să dispară neapărat concursurile de frumusețe. Acest lucru avea o oarecare logică, am fost nevoită să recunosc. L-aș fi contrazis, dar, totodată, aș fi fost de acord cu el. Tot scenariul ăla cu ruj și dantelă se cam învechise și existau alte moduri care să mă ajute să ajung acolo unde voiam să ajung. Gail totuși nu voia să permită asta. Spuse că erau cel mai bun lucru din viața mea, care mă ținea cu picioarele pe pământ și îmi oferea respect de sine. O priveam curioasă în timp ce debita aceste aiureli. Apoi, împotriva judecății lui mai bune, tati se convinse să o creadă. Am privit și acest proces, încrederea mea în el dispărând rapid; eram dezamăgită, dar prea puțin surprinsă. Cea mai interesantă întrebare, în ceea ce mă privea, era aceasta: cum naiba aveau să mă țină departe de băieți?

Într-un final, deciseră că urma să locuiesc cu bunica Mabel, pentru o vreme. Mama tatei. Se mutase într-o căsuță din oraș după moartea bunicului Luke și trăise acolo pe cont propriu de atunci. Nu o vizitasem prea mult pe bunica Mabel. Venea la fermă la cină,

cam din două în două săptămâni, dar casa ei era prea mică și îngrijită, presupun, ca să dăm toți buzna acolo. Sau, nu știu, poate că, pur și simplu, nu era cea mai mare fană a lui Gail. Îmi plăcea la bunica Mabel. Era curat și liniște, un loc unde puteai gândi limpede. Mirosea așa cum miroso oamenii bătrâni, adevărat, iar bunica se uita la lucruri groaznice la TV. Dar: nu fermă, nu frați mai mici, nu Gail. Să scap de fermă era primul pas. De acolo, puteam găsi o cale să plec din Nebraska.

Bineînțeles că l-aș părăsi și pe tata. Mi-ar plăcea să spun că o parte din ceea ce simțeam era tristețe; m-ar face să par o persoană mai bună. Poate că eram tristă; poate că doar uitasem. Ceea ce îmi amintesc, totuși, este că eram extaziată. Mă îmbufnasem cât de tare putusem pentru ca ei să nu își dea seama.

Lois

Nu mă pot da jos din pat. Îmi strâng sub bărbie cuvertura albă ca zăpada. Sub pătură strâng telefonul în mână. Draperiile sunt trase, dar nu blochează în totalitate lumina; sunt perfect conștientă că este zi. Soarele primăvăratic, rece și sterp, îmi brăzdează pereții.

E vineri. Nu predau astăzi și nu am nicio întâlnire programată. Nimeni nu va ști dacă mă dau jos din pat sau nu.

Zac aici de o oră sau mai mult. M-a trezit agenta mea, sunând din New York cu vești: că rolurile principale pentru ecranizarea cărții *În inima pădurii* fuseseră în sfârșit distribuite. Mi-a spus numele actorilor. Am fost curioasă, dar am încercat să mă distanțez cât de mult posibil de acel proiect pentru a mă proteja de dezamăgire – și de muștrări de conștiință; mi-am vândut dreptul de a-mi păsa de film în urmă cu mult timp. (Filmul pe care agenta mea, Erin, îl numește măreț.) Dacă Hollywoodul strică povestea – ceea ce se întâmplă de multe ori, m-aș aventura să ghicesc, cel puțin din punctul de vedere al autorului – ar fi ipocrit din partea mea să mă

plâng. Patul meu destul de vechi, cămașa mea de noapte, din mătase scumpă, așternuturile mele din mii și mii de țesături, espressorul minunat care mă așteaptă în bucătăria rece – toate plăcerile astea luxoase servesc drept mementouri că am primit un cec frumușel în schimbul semnăturii prin care am cedat orice drept la opinie cu privire la realizarea filmului.

Ceea ce am învățat este că majoritatea cărților selecționate care sunt selecționate nu devin niciodată filme; cineva le cumpără drepturile și apoi doarme pe ele o veșnicie. Înainte de succesul cărții, aproape mă convinsesem că soarta romanului *În inima pădurii* nu avea să fie diferită – sau chiar dacă ar fi fost, că mi-aș putea păstra cumva coconul confortabil de anonim, apărând în fața lumii drept Lucy Ledger doar când îmi convenea și ținând-o pe Lois Lonsdale în siguranță, departe de ochii publicului. De îndată ce mi-am dezvăluit povestea editorului meu, mi-am dat seama că avea să fie mult mai complicat decât îmi închipuisem, iar când am auzit că urma un film – foarte repede – am avut prima criză serioasă. În cele din urmă, mi-a trecut prin cap că aș putea vedea într-un final pe ecran vreo versiune eșuată în mod mizerabil a traumei copilăriei mele și că acest lucru ar putea fi – ei bine – puțin deranjant, ca să nu spun mai mult; și că nu aveam pe cine să dau vina pentru asta decât pe mine însămi.

Dacă aveam motive să mă tem – dacă primele recenzii erau negative, de exemplu – pur și simplu nu aveam de gând să merg să îl văd, mi-am spus în sinea mea: *dacă* apuca să ruleze măcar pe ecrane, *dacă* rula oriunde pe o rază de o mie de kilometri, *dacă* stătea în cinematografe mai mult de o săptămână, *dacă* oricare dintre aceste lucruri se întâmplau înainte să fiu bătrână, cocârjată și cu părul cenușiu.

Și dacă era un succes? Dacă succesul înseamnă expunere? O mică speranță secretă licări, nestudiată, de-abia recunoscută: *dacă succesul înseamnă expunere, poate că mă va conduce înapoi la Carly May, oriunde ar fi fost, oricine ar fi devenit.*

Între timp, înțelegeam după descoperirea lui Chloe Savage de ce căutările pe Google nu îmi mai arătau nimic despre existența lui Carly May Smith după anul 2000.

Și acum asta.

O rază de soare ajunse pe oglinda mea mare și ușor înclinată și se reflectă brusc în capătul opus al camerei, căzându-mi pe față. Odată cu ea mă străfulgeră și o revelație: *ea trebuie să știe*.

Chloe Savage citise scenariul. Trebuie să fi recunoscut povestea. Știe că nu ar fi putut fi scrisă de nimeni altcineva. A căutat romanul după care este adaptat scenariul. Mâinile ei cu manichiură scumpă au răsfoit fiecare pagină. Probabil că au tremurat. De furie? Sau de emoție, pur și simplu? Ar fi fost în alertă cu privire la denaturarea poveștii, la ipocrizie, la toate formele de îndrumare narativă greșită sau nedreptate. Le-ar fi găsit. Ar fi încercat să pătrundă în mintea mea, să își închipuie la ce mă gândisem – așa cum eu încerc acum să pătrund în a ei. Suntem captive într-o bulă telepatică: dar fără el cred că suntem sortite eșecului. El care ne putea citi gândurile, care ni le putea expune dezgolate înaintea celeilalte.

A acceptat rolul.

Asta este ceea ce mă dă jos din pat, în cele din urmă.

Mă împleticesc pe holul rece, apoi în bucătărie, înfășurată strâns în halatul greoi, amețită de la prea mult somn. Fac cappuccino când telefonul îmi sună din nou. Sunt tentată să nu răspund; viața mea este deja destul de complicată și nu vreau să diluez influența lui Carly May cu alte voci.

Dar am răspuns cu toate astea la telefon, îngrijorată că am devenit puțin instabilă, iar refuzul de a răspunde la apel mă izbește ca un argument în favoarea acestei posibilități. Vreau să fiu rațională.

— Alo? răspund puțin cam nerăbdătoare, cu cea mai potrivită voce de afaceri de care sunt în stare, ca și cum aș fi foarte, foarte ocupată, nu ca și cum aș fi dormit practic până la amiază.

Nu este nimeni la capătul celălalt. Sau, ar trebui să spun, nu

răspunde nimeni; este o calitate stranie a tăcerii care sugerează că cineva *este* acolo, cineva care a ales să nu vorbească. Mi se pare că aud respirația cuiva, chiar și foarte ușoară. Cred că aud ceva foșnind. Încerc să deslușesc dacă tăcerea este masculină sau feminină, ostilă sau... sau ce? Altceva. Înainte să trag orice concluzie, persoana tăcută închide.

Cine ar putea fi în afară de Sean? Cum de îmi obținuse numărul de mobil? Încerc să mă gândesc dacă ar trebui să mă tem și de ce anume, dar îmi dau seama că, lăsând rațiunea la o parte, îmi *este* frică. *Frică: fescennine, furciferous, farraginous, fardel.* Îmi închipui cartea de vizită a Deliei, înghesuită în portofelul meu; încerc să îmi închipui că o sun. Pot avea încredere în ea? Mi-ar putea spune ceva ce nu știu? Alung gândul de a o suna pe Delia, îl las deoparte și pe Sean, îmi înghesui frica într-o cutiuță și o depozitez în cel mai îndepărtat colț al minții mele. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc: continuarea, contractul meu, termenul limită. Mesajul de ieri al Ameliei în care mă întreba cum merge cartea.

Puțin mai târziu mă așez la computer să scriu. O cană aburindă îmi încălzește mâinile. Vizavi, pe partea cealaltă a străzii, pisica gri a vecinului aleargă veverițe. Nori atârnă joși și greoi. Toată culoarea din lume a fost spălată. Îmi întorc ochii spre monitor și încep să tastez.

După ce lovesc nebunește în tastatură pentru o oră sau aproximativ, mă ridic, îmi dezmoțesc oasele și mă întorc în bucătărie. Îmi clătesc cana în chiuvetă și arunc un pachet de popcorn în cuptorul cu microunde. (Omul trebuie să și mănânce.) În timp ce floricelele de porumb pocnesc, iau de pe noptieră dosarul în care am ascuns toate decupajele din ziare pe care Sean le lăsase în cutia mea poștală de la facultate. Le răsfoiesc până când o găsesc pe cea pe care o caut. „Trecutul răpitorului scoate la iveală câteva indicii”:

În săptămânile de după salvarea celor două preadolescente

sechestrare din ascunzătoarea izolată din Adirondack a răpitorului John Whitlow, poliția a încercat să adune și să pună laolaltă informații despre viața bărbatului. A început să se contureze o imagine încețoșată a unui tânăr dureros de timid, cu un potențial promițător, care, la 20 de ani, și-a schimbat brusc numele, s-a retras dintre oameni și a întrerupt toate legăturile cu familia și prietenii. Whitlow a lăsat puține urme în anii care au urmat, până când a reieșit la suprafață în această lună ca fiind făptașul uneia dintre cele mai mediatizate răpiri din ultimii ani. Născut pe 3 mai, 1965, în Utica, New York, a fost botezat Randy McDougal, dar și-a schimbat în mod legal numele la vârsta de 21 de ani.

Mama domnului Whitlow, Tina McDougal, locuiește în prezent în Boonville, New York, un orașel în Utica de Nord, dar pretinde că a trecut un an sau mai mult de când a vorbit ultima oară cu singurul său fiu. Împreună cu ea locuiește un micuț de doi ani, un copil slăbuț, cu un aer serios și păr lung, castaniu. Băiatul, spune femeia, este fiul lui Whitlow, deși nu deține dovezi în favoarea acestui fapt, și pretinde că nu știe unde se află mama copilului. Nu pare să îi semene tatălui său, adaugă ea, privindu-l pe băiat aruncând un băț unui câine mare, de o rasă incertă.

Deși începe ca o poveste destul de banală, articolul își dezvăluie înclinațiile pentru „interesul uman”, din ce în ce mai ostentativ cu fiecare paragraf. Este aceeași perspectivă străveche: cum poate această persoană să devină *acea* persoană? Cum poate această comunitate obișnuită, această femeie deloc ieșită din comun, această școală din cărămidă roșie, să dea lumii *acest bărbat*? Acest monstru? Au existat semne? IQ-ul lui ridicat, timiditatea, obsesia sa pentru cărți? Eșecul lui de a participa la bal?

Articolul are puține detalii relevante. Vecinii lui din Utica nu sunt vorbăreți. Memoria mamei pare incompletă. (Articolul implică faptul că femeia bea și chiar face aluzii la folosirea drogurilor, dar afirmații specifice cu privire la viciile sale sunt puține.) Anuarul lui

cu poze este chiar mai enigmatic decât sunt de obicei anuarele. Un detaliu m-a interesat întotdeauna: Tina McDougal a mai avut și o fiică, sora lui Zed, cu trei ani mai mică. A fugit la New York când avea 16 ani.

„Prea frumușică pentru binele ei”, este citată Tina. „Mereu am știut că va sfârși rău”. Fata – Roxanne – nu a reapărut niciodată. Uitasem un lucru: „Doamna McDougal spune că fiul ei a fost devastat de dispariția surorii lui. De-abia ce terminase el însuși liceul, s-a urcat într-un autobuz spre New York cu intenția de a o găsi. La întoarcere a pretins că nu a avut noroc, dar mama lui are îndoieli.

„Nu mai vorbea prea mult după excursia aia”, spune femeia. „Dar, după părerea mea, a găsit-o, și orice a găsit l-a dat atât de tare peste cap, încât nu a trecut niciodată peste. Asta cred eu”.

Ridică din umerii deșirați.

„Dar ce știi eu?”

Articolul nu dezvăluie tot și nu spune că Roxanne devenise prostituată, ci îi invită pe cititori să ajungă la acea concluzie. Carly May îl întrebase odată dacă avea o soră. Furia lui se aprinsese.

Roxanne este o piesă importantă a puzzle-ului, fără îndoială. Dar chiar în acest moment, un alt detaliu îmi atrage atenția, ceva la care nu m-am gândit niciodată prea mult.

Este băiatul de doi ani. Slăbuț, cu aer grav, cu păr lung. Acum ar avea – calculez rapid – cam douăzeci de ani.

Uit să mai iau seama floricelele de porumb. Punga arsă cade când deschid ușa cuptorului. Fum negru se revarsă în cameră. Miroase urât. Arunc punga la gunoi și mă întorc la computer, promițându-mi indecisă că voi ieși mai târziu să cumpăr ceva de mâncare.

Începuse să plouă. Mare parte din zăpadă se topise, iar acum ploua aproape constant, spălând nisipul și zloata, împreună cu orice altceva nu era pironit locului. Picăturile aprige de ploaie îmi băteau puternic în fereastră. Mă obișnuisem să lucrez cu răpăiturile pe fundal. Mai la începutul acestei săptămâni, am reușit să îl scot cu

forța din rulota sa pe personajul meu morocănos și să îl pun în mișcare, dar mișcările lui tot nu îmi păreau naturale încă. Știam, în adâncul meu, că îl forțam. Este ca și cum ai încerca să așezi o păpușă ale cărei membre se presupune că sunt flexibile, dar, de fapt, au o rază de mișcare limitată; nu poți face mai mult fără să recurgi la violență – să le forțezi încheieturile cauciucate și să le răsucești membrele în soclurile incorecte din punct de vedere anatomic.

Moment în care tind să se rupă.

Acum, totuși, ceva se așază la locul potrivit. Tânărul bărbat se mișcă liber și logic prin lumea lui. Nu mai este în pană de cuvinte. Este mai tânăr decât credeam; sunt multe lucruri pentru care va trebui să mă întorc și să le schimb. Totuși, părăsește rulota și pe bunica lui țcănită și inutilă. Alege o universitate de stat, cu ajutorul unei burse. Nu este studentul strălucit comparativ cu tatăl său, dar nu duce lipsă de potențial.

Meditez la asta când o siluetă intră în raza mea vizuală pe partea cealaltă a străzii, sculptată din bucăți de fereastră mea cu panouri multiple: neagră toată, ușor gârbovită, fără umbrelă. Nu îi pot vedea chipul, dar știu. Este mersul lui Sean, haina lui. Este încetoșat de ploaie, dar îl văd ridicându-și privirea spre casa mea în timp ce trece pe stradă. Pentru o secundă, pare că se uită direct la mine. Mă reasigur rapid că, având în vedere distanța, ploaia și sticla veche și vălurită a ferestrei, acest lucru este imposibil. Dar ridică mâna într-un posibil gest de întâmpinare, ceva ca un salut. Mă ridic să pun la fiert apă pentru ceai; sunt de-a dreptul înghețată.

Când mă întorc la birou, el a dispărut. Ceea ce vreau să spun, desigur, este că a plecat, dar mă simt de parcă ar fi dispărut pur și simplu, ca și cum s-ar putea materializa oriunde, oricând. *Ce vrea?*

Ronțâi capătul unui stilou, lăsându-mi ochii să își piardă concentrarea în timp ce privesc absentă ploaia. Intriga romanului meu începe să se desfășoare cu un avânt înfiorător.

Chloe

Numele scriitorului este Stephen și mă duce la Rapsallion. Asta înseamnă că vrea să fie văzut cu mine, ceea ce apreciez. (Doar dacă nu cumva înseamnă că vrea să *cred* asta, ceea ce, evident, ar fi mult mai puțin plăcut.) E chipeș – doar puțin mai scund decât mine, arată de parcă ar merge în mod regulat la sală, dar nu obsesiv, păr OK (dar nu prea OK.) Nu știi niciodată cu scriitorii. Mă tem de cei burtoși și de nespălați. Puteți să mă numiți superficială.

Pe de altă parte, a urmat Harvardul și pomenește acest detaliu în primele zece minute sau aproximativ. Este o posibilă bilă neagră pentru el.

Decidem să începem cu șampanie, fără niciun motiv clar, și încep să mă simt petrecăreață. Port o rochie minunată și nu am mâncat mult, așa că sunt fericită cu înfățișarea mea. Văd ochi rătăcind în direcția mea, în timp ce oamenii se întrebă dacă ar trebui să mă recunoască. Stephen vede și el asta și este evident că îi place.

Ridică paharul și propune un toast pentru succesul proiectelor noastre viitoare. Ciocnim paharele cu prea mult entuziasm și amândoi izbucnim în râs.

Mâncarea este grozavă. Comand ceva sofisticat și sunt încântată de tot. Cerem mai multă șampanie. Genunchii ni se lovesc sub masă. Vreau să navighez afară, în noaptea înstelată, pe un val de șampanie, și să acostez în patul lui Stephen, oriunde ar fi el. Mă înroșesc, parcă încurajându-l.

Și apoi, în timp ce chelnerul strânge ultimele feluri de mâncare și scutură cu discreție firimiturile de pe fața de masă, Stephen începe să mă întrebe despre film. Intriga, distribuția, finalul.

– Nu pot să vorbesc prea mult despre el, i-am spus cu reticență, ceea ce, întâmplător, este adevărat. Va trebui să aștepti și să îl vezi.

– Haide, îmi poți spune câteva lucruri, zice el, afișând un zâmbet larg, biruitor.

Ochii i se încrețesc ușor la colțuri când zâmbește, făcându-l să

pară doar puțin mai bătrân, puțin mai experimentat, puțin mai devastator, cel puțin dacă ai băut o sticlă de șampanie pe lângă un cocktail (sau două.) Chiar îmi permit să îmi închipui că văd o fărâma de Zed în chipul lui. Mâna sa bronzată strălucește pe a mea. Sunt captivată de degetele noastre pe fața albă de masă, luminate fermecător de lumânări.

— Ei bine, cedez eu. Sunt câteva lucruri pe care ți le pot spune.

Îi fac o schiță estimativă a intrigii. Observ după un minut sau două că se încruntă, dar îmi spun în sinea mea că așa arată el când gândește. Când termin totuși, încă se încruntă. Genunchii nu ni se ating. În ciuda fericirii mele aprinse de șampanie, simt că am făcut o greșeală.

— Nu înțeleg, spune el brusc. Care este motivația tipului? Dacă nu este de natură sexuală, atunci care este? Și cum rămâne cu fetele? De ce nu încearcă să scape mai devreme? Adică sună ca un fel de fantezie masculină elementară, nu-i așa, să se îndrăgostească de răpitorul lor? Dar dacă asta este tot, atunci de ce insistența asupra castității? Este doar pentru clasificarea de AP-13? Și polițista este problematică. De ce se identifică cu aceste fete? De ce suntem noi, ca public, măcar interesați de povestea ei? Adică, pe bune, nu prea văd sensul. Intriga nu mă impresionează.

Ar trebui să plec. „Va trebui să aștepti și să vezi” ar trebui să spun, calmă, în timp ce râd. Mai mult ca sigur nu ar trebui să mă simt jignită – nu mă atacă pe mine, la urma urmei. Atacul lui la adresa filmului este lipsit de tact, fără îndoială, dar asta este tot. Totuși, mă simt atacată. Luată prin surprindere.

— Nu cred că mulți bărbați ar recunoaște această fantezie, spun eu răutăcios, încă zâmbind. Poate ai niște probleme personale despre care ar trebui să știi?

Îmi dau seama că nu are prea mult sens, dar în acest moment simt că replica este atât abilă, cât și tăioasă. Nu mai vreau să plutesc în patul lui Stephen; vreau să îl tai în bucăți.

— Sincer, îmi plac scriitorii care nu insistă să explice totul pas cu

pas, care lasă puțin loc pentru interpretări. Îmi plac filmele care te pun pe gânduri. Care îți arată că oamenii sunt, știi tu, complicați.

— Ei bine, mie îmi plac filmele care au sens, spune el și acum nu mai văd nicio încrețitură chipeșă în colțul ochilor. Ceea ce *nu* îmi place sunt scenariile care deghizează lenea în ambiguitate. Asta este o lașitate și cel mai grav tip de ipocrizie.

Pentru un moment îndelungat ne privim fix unul pe celălalt. Mă simt mult mai trează decât ar trebui și am sentimentul că și el se simte la fel. Văd în ochii lui lucruri pe care nu le observasem înainte, lucruri care mă fac să mă întreb de ce mă aflu aici. Fărăma de Zed dispare. (Sau poate nu – nici el nu era de acord cu mine, la urma urmei.)

Și, poate pentru că, îmbibat cu șampanie, creierul meu fusese destul de nesăbuit, încât să permită gândurilor despre Zed să intre în ecuație, fac cea mai mare și mai stupidă greșeală de până acum. Ar trebui să fug la toaletă și să îi fac semn din sprâncene chelnerului ca nota de plată să sosească în absența mea. În schimb, deschid gura.

— Dar, uneori, lucrurile nu au sens, nu-i așa? Am sunat puțin beligerantă până și în urechile mele. Pentru că, de fapt, scenariul este bazat pe o poveste reală. Așa că dacă tu crezi că nu are sens nu este ideea principală. Ideea este că *s-a întâmplat*. Ideea este că *viața este nasoală*.

— Am crezut că ai spus că filmul se bazează pe un roman.

— Păi, da. Dar romanul este parțial bazat pe o poveste adevărată, știu întâmplător asta.

De ce naiba fac asta?

El își dă ochii peste cap și gesticulează – destul de nepolitic, mi se pare mie – cerând nota.

— De fapt, asta nu mă surprinde câtuși de puțin, spune. Îngâmfarea i se simte acum în glas. Decid că Harvard este un detaliu împotriva lui. *Ticălosul*.

— Oamenii care lucrează cu material nonficțional pot fi cei mai

leneși dintre toți. Au impresia că este suficient să spună „acest lucru incredibil s-a întâmplat”, fără să se deranjeze să ofere motive, cauze, explicații elementare. Mizează pe faptul că materialul ar putea fi atât de șocant, încât nu vei observa ce lipsește. De fapt, asta explică destul de multe din problemele mele cu privire la filmul tău. Fără supărare.

Acum ațișează din nou zâmbetul ăla, dar nu mai are niciun efect asupra mea.

— Nu spun că nu va fi un vehicul bun pentru revenirea ta.

Revenire? Vehicul? Evident, câteva insecurități nebunești își spun cuvântul aici. Îmi trece prin cap că nu mi-a spus nimic prea specific despre munca lui recentă. Nu voi ști niciodată, pentru că, în mod sigur, n-am de gând să întreb.

Ne ridicăm acum, iar el chiar își pune mâna pe spatele meu, deasupra fundului, în timp ce ne îndreptăm spre ușă. Mă dau la o parte (grațios, cred), suficient cât brațul lui să nu se întindă, iar mâna îi cade înapoi pe lângă corp. Afară, îi dă tichetul valetului.

— Încotro? mă întreabă, de parcă discuția n-ar mai fi atârnat încă deasupra noastră ca un nor de tornadă. „Vrei să ieșim într-un club? Am câțiva prieteni la Plafond. Sau... vrei să mergem la mine să bem ceva?”

S-a apropiat din nou de mine și îmi dau brusc seama că este pe punctul să îmi muște urechea.

Mai mult ca sigur nu suntem în asemenea relații.

— Ia-o înainte, îi spun. Eu o să iau un taxi.

Ridic brațul și, imediat, slavă Domnului, pentru prima dată în viața mea în LA, apare un taxi. Unul dintre valeți pare să îl fi chemat și probabil că este al altcuiva, și Dumnezeu știe cât mă va costa, dar asta este. Universul cooperează cu drama mea. Îl las stând acolo, părând confuz.

— Mulțumesc pentru cină, spun cu voioșie. Sper că îți va plăcea filmul!

Îi trimit chiar și un sărut, exagerând puțin.

În taxi, plâng, totuși. Plâng și plâng, și râd și îmi dau seama că sunt al naibii de singură. Șoferul mă ignoră. Nimic din ce nu a mai văzut înainte.

Lois

Sean se așază pe scaunul poziționat vizavi de biroul meu. Un nor de fum și umezeală îl însoțește, ca de obicei, deși, de data asta, nu plouă. Îmbrăcat în hainele negre obișnuite și învechite, pare să aibă propriul climat.

Îl rog să își scoată din urechi căștile de la iPod.

— Nu ascult nimic, obiectează el.

— Este regula mea. Nu pot vorbi cu oameni care sunt ciudați.

Își smulge căștile din urechi.

Sean a fost destul de deranjant în clasă astăzi, oftând teatral, întinzându-se pe spate în scaun de parcă ar fi avut dureri, foșnind punga cu gustări din care mânca. Am avut impresia clară că nu își făcuse temele. Am impresia clară că nu a venit în biroul meu pentru a discuta romanul *Tristram Shandy*.

Săptămână după săptămână, înainte de vacanță, tot încercam să mă conving să îl dau pe Sean afară din clasă dacă mai continua să îmi facă viața un chin. M-am gândit să îl raportez. M-am gândit dacă am mai mult de câștigat sau de pierdut prin expunerea trecutului meu pentru a scăpa de Sean. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, dar m-am agățat de secretul care era povestea mea. Noi evenimente m-au inspirat să schimb abordarea.

Ca întotdeauna, mă lupt cu revolta fizică în prezența lui. Părul său are nevoie urgent de-o baie. Acneea înflorește sub vâlul uleios care este bretonul lui. Fac un efort voit să stau dreaptă, conștientă de dorința de a ascunde cât mai mult posibil din mine în spatele fortăreței din lemn care este biroul meu. În același timp, știind ceea ce cred că știu acum, simt totodată și un fior neobișnuit de

entuziasm: Sean reprezintă noi posibilități. Sunt lucruri pe care le pot învăța de la el. Sub birou, piciorul meu stâng se zbate sălbatic într-un ritm frenetic propriu.

— Deci? îl întreb într-un final.

El venise la mine, la urma urmei; nu i-am cerut să treacă să mă vadă. Nu trebuie să îi dezvălui că sunt, pentru prima oară, bucuroasă că îl văd.

— Vreau să știu cum a fost, spune el.

Pare să fie absorbit de o gaură din blugi. *Aer serios, păr lung și negru?* Ei bine, da. Printre alte lucruri.

— Ce să fie?

Cred că știu, dar vreau să fiu sigură. Oare este posibil să vrea asta? Dă în sfârșit cărțile pe față? Îmi simt inima agitată. Respir încet. Nu trădez niciun sentiment.

— Să fii răpită. Adică ținută prizonieră. A durat destul de mult timp, nu? Toată lumea s-a întrebat de ce nu ați scăpat, de ce nu ați încercat măcar. Teoria mea este că nu ați vrut. Despre asta vreau să îmi spui.

— Interesul tău față de trecutul meu este neadecvat, ca să nu spun mai mult, îi răspund afectată. Există ceva familiar în liniile nasului său? Încerc să îmi închipui fața lui fără acnee, animată de șarm, mângâiată de soare și timp. Nu înțeleg de ce vrei să știi.

— Mereu ne spui că ar trebui să fim curioși din punct de vedere intelectual. Poate că asta sunt eu fiind curios.

— Ai uitat de partea cu „intelectual”.

Îl studiez în timp ce aștept să nu se mai fâstâcească și să spună ceva interesant. Decid că hainele îi sunt cumpărate de la second-hand. Afișează un stil al unui pierde-vară ca o modalitate de a deghiza sărăcia, dar îți poți da seama că este un copil care nu are bani pentru cheltuieli suplimentare. Știu că trăiește într-un complex de apartamente dărăpănate din afara campusului; mai ieftine decât dormitoarele din cămin, dar și mai murdare. Loc al perchezițiilor constante pentru droguri și alarme de incendiu în miez de noapte,

și, probabil, nu foarte mult somn. Îmi trece prin cap că viața lui nu a fost ușoară.

Se foiește în scaun, iar acea mișcare lină eliberează un alt val de tutun rânced și dulap mucegăit.

— Mă rog, spune el. Am făcut multe cercetări. Cred că am deja suficient de mult din ceea ce am cu adevărat nevoie. Pot oricând să inventez lucrurile despre care nu știu, nu? Dar, cu siguranță, ar fi mult mai bine dacă aș putea obține partea ta de poveste.

Așteptasem luni întregi o aluzie la motivele sale; niciodată nu s-a apropiat de asta mai mult ca acum. Strâng tare stiloul în mână; înainte să îmi permit să vorbesc, îmi relaxez în mod deliberat fiecare deget.

— De ce? La ce îți trebuie? Sunt înconjurată de mister, mărturisesc.

— Material. Bate cu palmele în rucsac, așa cum face de fiecare dată când se pregătește să plece. Pentru cartea pe care o scriu.

Sean? O carte? Nu știu ce m-ar fi surprins mai mult. Afișez din nou o expresie indiferentă.

— O *carte*? Scrii o *carte*? Bine, dar ce treabă are asta cu mine? O *carte despre tatăl lui*? Ceea ce ar fi, într-o oarecare măsură, o *carte despre mine și Carly May*? Asta ar explica multe.

— Dă-ți tu seama, spune el, dând să plece din încăpere. Dacă tu nu îmi răspunzi la întrebări, nu văd de ce eu ar trebui să răspund la ale tale.

Pentru că sunt profesoara, vreau să spun, dar nu o fac. Pur și simplu îl las să plece. Rar m-am simțit a fi mai puțin decât o profesoară, iar Sean devenise orice altceva mai puțin student.

Chloe

Continui să am conversații în mintea mea cu scriitorul ăla ticălos. Din cauza lui sunt acum obsedată de problema motivației: de ce a

făcut-o, Zed, la urma urmei? Lois și cu mine n-am știut niciodată. În vara aceea, vorbeam despre asta de fiecare dată când aveam ocazia. Aveam teorii, dar niciodată nu am știut sigur, iar polițiștii nu i-au dat de cap. Finalul nu ne-a oferit un răspuns limpede. Într-un fel – și, credeți-mă, chiar urăsc să spun asta – Stephen, scriitorul dobitoc, avea dreptate cel puțin într-o privință: este o chestiune pe care filmul nu o abordează. Nici cartea, ca să fiu sinceră. Adică ei dau o explicație, dar este genul de explicație evidentă. Evit cuvântul lui, *lașitate*, dar acum o voce blestemată îmi tot repetă în cap: *dar nu este cam patetic să spun că este doar nebun? Doar un obsedat de filme de duzină?* Îmi trece brusc prin cap că logica filmelor este, de obicei, inversă: construiesc personajul negativ ca pe un maniac pentru că trebuie să fie maniac pentru a comite orice crimă, pentru că, fără crimă, oricare ar fi ea, nu ar exista o afurisită de poveste. Crima este povestea și ceea ce ne interesează cu adevărat nu este *de ce* el face ceea ce face, ci cum. Poate că primim un mic și superficial indiciu psihologic – nu este doar nebun la întâmplare, să spunem, este nebun pentru că a fost sărac și mama lui a fost rea cu el. Întotdeauna este ceva de genul ăsta. Sau poate că a fost bogat și taică-său a fost rău cu el. Mă rog, oricum ar fi, se aplică aceeași logică: tipul rău a fost sărac și maică-sa a fost rea cu el pentru ca mai târziu el să fie nebun pentru a comite crima, ceea ce ne aduce înapoi la poveste, locul unde aveam nevoie să ajungem. Crima vine prima; motivul este un gând secundar.

Dar în viața reală, evident, motivul trebuie să vină primul. Povestea prestabilită nu este deloc o poveste, nu-i așa? Majoritatea oamenilor nu o iau razna, sau nu genul acela de razna, așadar nu comit niciun fel de crimă oribilă – așa că nu există nicio poveste și nu auzim niciodată de ei. Acești oameni doar lucrează și poate au o familie și joacă golf sau ceva și apoi mor. *Viețile majorității oamenilor nu sunt povești.* Acest lucru ar fi trebuit să fie evident pentru mine până acum, dar în starea mea de spirit, conștientizarea mă izbește destul de puternic. Viața mea a devenit o poveste nu pentru că am

făcut ceva foarte interesant, ci pentru că o infracțiune a fost comisă împotriva mea. Orice fac – orice voi face întotdeauna – este raportat cumva la acel eveniment. Este povestea mea. Nu pot scăpa de ea. Cred că am știut asta dintotdeauna, deși niciodată nu mi-am expus-o atât de clar ca acum.

Ceea ce se îndepărtează de chestiunea motivației, la care încă nu pot răspunde, fapt care necesită un Martini. La naiba cu Martin. El nu cunoaște întreaga poveste, atâta tot: am fost răpită de un maniac fermecător vreme de șase săptămâni, când aveam 12 ani. *Asta* este povestea mea. Normal că beau.

Pentru o vreme, după incidentul cu tiara, aproape părea că viața mea putea deveni o altfel de poveste, una plictisitoare și potențial deprimantă. Pentru altcineva putea părea astfel, vreau să spun; *eu* nu am avut niciodată îndoieli. Nu mult după ce m-am mutat la bunica Mabel, am sunat-o pe Gail și am aranjat să mă întâlnesc cu ea la restaurantul Arrow, într-o sâmbătă dimineață. Voiam ca această discuție să aibă loc în public, ca să fie nevoită să se comporte cât de cât frumos, și departe de tata. Aveam nevoie de bani.

– Am nevoie de poze, i-am spus. Unele bune. Am nevoie de un portofoliu. Pentru modelling.

– Ai...

– Cele de concurs nu sunt destul de bune. Am privit dincolo de Gail, la tabloul ieftin de pe peretele din spatele ei – o natură moartă stranie, cu banane, struguri, ceva ce arăta ca o gogoasă. Artă de restaurant. Lângă el, o fotografie alb-negru înfățișând Turnul Eiffel.

– Nu vorbesc despre poze pentru concursurile din orașele fermierilor. Vorbesc despre faptul că încerc să-mi găsesc un agent.

Gail păru mai surprinsă decât mă așteptasem; o prinsesem cu garda jos. *Bun*, mi-am spus.

Creșteam rapid în acel moment al vieții mele și deja eram cu jumătate de cap mai înaltă decât Gail. Și eram foarte slabă. Simțeam o plăcere răutăcioasă, stând vizavi de ea la acea masă din vinilin

roșu cu scaune reparate cu grijă, să văd cât de mult o incomoda acel contrast dintre noi. Purтам blugi strâmți și o bluză neagră din flanelă – uniforma mea pe vremea aceea. Purтам cel mai discret machiaj, nu aveam unghiile făcute, părul lung îl dădusem neglijent (dar cu atenție) pe spate, cu excepția unei bucle sau două care îmi încadrau fața. Lângă mine, Gail era toată numai carne umflată, material vaporos în exces și culori aprinse. Cu o perspectivă nemiloasă de adolescentă, știam că simte. Știam că observase cum toți bărbații mai în vârstă de la tejghea întorseseră ochii spre mine când intraserăm și ei nu-i aruncaseră nici măcar o privire. Mi se rupea de fermierii bătrâni și bârfitori, sorbindu-și cafeaua și făcând schimb de vești, dar știam că Gail se aștepta să fie apreciată.

Ca să înrăutățesc lucrurile, am lăsat-o să comande prima, iar acum avea în față o farfurie plină cu ouă și șuncă. Eu am comandat cafea neagră și pâine prăjită. Știam că asta avea să o facă să se simtă ca scroafa care era.

Mi-am susținut ideea în timp ce ea mesteca.

— Evident, nu pot folosi un fotograf local. Nimeni nu poate face ceea ce am nevoie. Trebuie să mergem în Omaha. Nici măcar acolo nu sunt suficient de buni, dar va trebui să mă mulțumesc cu asta. Și am nevoie să inventezi o scuză convingătoare pentru tata. Nu are rost să îl îngrijorăm până când nu se întâmplă ceva concret.

Gail ridică din sprâncenele mult prea modelate și făcu o încercare disperată să preia controlul situației.

— Așadar, te aștepti să îl mint pe taică-tău pentru tine? Și crezi că nu am altceva mai bun de făcut decât să te plimb prin Omaha, asta este tot, domnișoară? Altceva?

— E suficient pentru moment, i-am spus, luând o gură de cafea.

Nici măcar nu-mi plăcea cafeaua pe atunci; doar îmi plăcea ideea de a o bea. Am privit-o pe Gail meditănd. Puteai vedea practic roțițele învârtindu-se.

— Putem lua camere separate de hotel dacă va fi nevoie să rămânem acolo peste noapte, i-am spus prietenoasă.

Gail puse jos furculița și aruncă șervetul mototolit pe masă. Forță un zâmbet fals și își păstră glasul coborât.

— Ticăloasă mică, spuse.

I-am zâmbit și eu. Își înșfăcă geanta mare și începu să cotrobăie după portofel.

— A, nu-ți face griji, i-am spus. Fac eu cinste. Lucru de care mă ocupasem destul de ușor, mi-am spus în sinea mea, strecurându-i Adei Watson o bancnotă de zece dolari când ne-am dus spre masă, lăsând-o să creadă că o scoteam pe mama mea vitregă în oraș. *Te rog*. De parcă așa face asta.

— Eu o să fac pregătirile și te anunț când trebuie să plecăm, am adăugat în timp ce Gail s-a ridicat de la masă împleticindu-se, dând cu șervetul pe podea și izbindu-se de biata Ada, care se întorcea cu restul meu. Gail își pierdu controlul atunci și ieși furioasă afară, mormăind cu voce tare. Capetele se întoarseră după ea chiar și pentru o secundă doar; *acum* avea atenția lor.

Mi-am terminat pâinea prăjită și cafeaua, în caz că cineva mă privea, și i-am lăsat Adei un bacșiș gras.

Așadar, pusesem lucrurile în mișcare și, nu după mult timp, Gail și cu mine am făcut călătoria la Omaha. După aceea, a fost doar o chestiune de timp.

Trebuie să înțelegeți cât de mic este Arrow: când spun *oraș*, închipuiți-vă o stradă principală lată, lungă de doar câteva blocuri, traversată de trei drumuri care dau în fundături. Nici măcar în centrul orașului casele nu erau atât de apropiate; spațiul era singurul lucru pe care îl aveam din belșug. Afacerile de pe Main Street ocupau clădiri joase, moderne și deloc expresive: dreptunghiuri de un alb spălăcit, gri și bej. În urmă cu câțiva ani, o tornadă măturase orașul, iar Arrow fusese reconstruit ținând cont de tornade: clădiri ghemuite, joase și sigure în fața amenințărilor. Până și bisericile se cuibăriseră jos, la pământ. Totul arăta la fel de mohorât pe timpul verii fierbinți precum arăta încărcat de zăpadă

iarna. Aveam o bancă mică, vreo câteva magazine, un bar, un restaurant. O școală. Jucam fotbal cu șase coechipieri pentru că nu aveam suficienți copii pentru a alcătui o echipă obișnuită. (Normal că nu puteai să renunți de tot la fotbal. Nu în Nebraska.) Pentru combustibil trebuia să conduci în josul drumului, înapoi pe autostradă. Chiar în afara orașului se afla silozul de cereale. Îl puteai vedea de la kilometri depărtare, așa cum îl puteai zări și pe cel din orașul următor.

Totuși, să mă mut de la fermă în oraș a fost o schimbare destul de dramatică. Copiilor din oraș – poate vreo douăzeci de-alde noi, în total, de la pici la adolescenți – le plăcea să umble haihui. Copiii cu care umblam eu erau majoritatea cu un an sau doi mai mari decât mine. Nu erau prea multe de făcut în Arrow după lăsarea întinericului, dar ei își dădeau silința: afumându-se și cherchelindu-se pe terenul de joacă al școlii, cățărându-se pe turnul de apă, lenevind pe trotuar, lângă magazinele închise de pe Main Street, de parcă ar fi pozat pentru un film cu adolescenți pe care nimeni nu mergea vreodată să-l vadă. În scurtă vreme, m-am atașat de un tip pe nume Scott, care era, mai mult sau mai puțin, liderul acestui mic grup. Nici măcar nu mi-am dat seama cât de oficială era situația până când un alt tip m-a tachinat într-o noapte strigându-mi că sunt virgină (apelativ considerat cea mai gravă insultă) când Scott m-a tras lângă el, fiind cu toții ascunși de umbre în spațiul mare dintre felinare, și a spus:

— Șterge-o, idiotule. Vorbești cu afurisita de gagică-mea.

Celălalt puști s-a retras, iar eu nu am spus nimic. Nu părea să fie nevoie. Nu fusese tocmai romantic, dar deja observasem că era bine să fii recunoscut ca fiind din gașca aceea; altfel toată lumea se înghesuia pentru o favoare. Dacă erai fată, vreau să spun.

Copiii din oraș erau considerați mai grozavi și mai duri decât cei de la ferme: stăteau afară până mai târziu noaptea. Nu erau nevoiți să meargă în hambar dimineață sau după școală. Aveau mai mult timp liber. Fumau țigări și purtau negru, ascultau punk sau heavy

metal în loc de muzică country sau rock clasic. Fetele foloseau mult creion dermatograf negru; unul sau doi dintre băieți chiar își dăduseră găuri în urechi. Oamenii considerau că acest comportament nu pica tocmai bine pentru viitorul lor. Viitorul *nostru*. Curând am fost considerată una de-a lor, mai mult sau mai puțin.

Știam prea bine că doar stăteam în așteptare și încercam să mă distrez între timp.

Da, am profitat de bunica Mabel. Eram drăguță cu ea, totuși; să nu credeți că tratamentul pe care i-l aplicam lui Gail era unul tipic. Eram un monstru doar cu Gail. Monstrul meu aproape că mă speria de moarte, ca să fiu sinceră. M-am simțit rău în ziua aceea când am făcut înțelegerea cu Gail, rău de-a binelea. I-am studiat pe ceilalți oameni din restaurant, întrebându-mă dacă și ei aveau monștrii lor proprii sau dacă eu eram cumva diferită. Nici măcar acum nu știu sigur. Dar cred că bunicii Mabel chiar îi plăcea compania mea, în mare parte a timpului și, deși poți spune că am scăpat basma curată în multe situații în timp ce am stat cu ea, la fel de adevărat e că am protejat-o de lucruri care ar fi făcut-o să își piardă firea.

Nu i-am spus bunicii Mabel despre Scott – părea genul de lucru pe care era mai bine să nu îl știe – dar ne-a văzut împreună într-o zi. Era sâmbătă și eram în centrul orașului cu alți copii, purtând jachete din pânză deși afară era ger, încercând să răzuim destulă zăpadă de pe pământ pentru a forma bulgări. Bunica a tras în fața magazinului Casa Frumuseții cu mașina ei antică de oraș – mergea oriunde cu mașina, chiar și la doar două străzi distanță – și nu am văzut-o în timp util pentru a mă asigura că arăt inocent. Nu a spus nimic atunci, doar mi-a aruncat o privire, dar m-a așteptat în balansoar când am ajuns acasă, cu șalul vechi, croșetat, înfășurat pe umeri. Părul cenușiu, ca de oțel, tocmai îi fusese făcut permanent, buclele ferme fiindu-i aliniat în straturi îngrijite.

— Băiatul ăla este prea mare pentru tine, Carly May, spuse ea – nu pe un ton critic, ci doar ca o enunțare a realității. O să dai de

necaz cu gașca aia.

O spuse de parcă problemele erau un lucru sigur, de parcă erau pe drum spre mine și nu exista niciun mod de a le opri. Și atunci, în timp ce își împături șalul și îl puse pe spătarul scaunului înainte de a porni spre bucătărie, adăugă, ca măsură de precauție, avertizarea ei preferată:

— Frumos este dacă frumos face. Să nu uiți asta, Carly May.

Întotdeauna m-am gândit că bunica Mabel era doar morocănoasă; orice ar fi fost frumos nu avea nicio legătură cu ea după câteva decenii la fermă. Dar obișnuiam să mă întreb și ce naiba voia să însemne proverbul ăla. Și ce naiba *facea* frumos, la urma urmei?

Printre altele, spunea misterioasă bunica Mabel, frumosul te bagă în belele.

I-am spus să nu își facă griji.

Apoi, mai târziu în acea iarnă, am primit un telefon de la un agent din Chicago – Shelley Silver, predecesorul lui Martin. Așa s-au pus lucrurile, în sfârșit, în mișcare. Amenințarea orașului Arrow și toate destinele groaznice pe care le avea de oferit s-au stins în fundal și au început să dispară.

Lois

Am descoperit o pagină a fanilor lui Chloe Savage și mi-am dezvoltat obiceiul de a o vizita în mod regulat. Este actualizată mai des decât te-ai putea aștepta. Este, mai degrabă, o afacere tristă, condusă și concepută de cineva care se declară cel mai mare fan al lui Chloe și pare să prefere pozele cu ea în care este pe jumătate dezbrăcată sau își țuguie buzele date cu prea mult ruj, sau în care tânjește convingător în pat după vreun coleg protagonist. Cu alte cuvinte, nu este tocmai admiratorul talentului ei.

Studiez aceste fotografii, așa cum am făcut și cu celelalte imagini

cu Chloe pe care le-am găsit. Cred că sunt în căutarea unei urme a trecutului nostru comun. Mi-ar plăcea să spun că am observat un detaliu minuscul, dar revelator, vreun semn aproape imperceptibil pe care numai eu l-aș putea citi. Dar ochii ei par reci – chiar de mercenară – iar pielea ei perfectă și respingătoare. Ar putea la fel de bine să fie o străină. Mă întreb care este viața ei și, inevitabil, imaginația îmi ricoșează din pereții lumii ei, bănuind strălucitoare. Presupunerea mea vine din filme și reviste: îmi închipui o succesiune nesfârșită de iubiți actori, chipeși, petreceri unde toată lumea prizează droguri scumpe și moderne, vizite ocazionale la centre exclusiviste de dezintoxicare, pantofi de mii de dolari, tratamente faciale exotice. Poate unele presupuneri sunt precise; poate niciuna. Singurul lucru pe care îl înțeleg din poze și care are sens este că e tristă. Și nu am încredere în această tristețe. La urma urmei, este actriță. Filmările publicitare nu sunt tocmai ferestre către sufletul cuiva.

Poate – de-abia mă forțez să recunosc această posibilitate înainte să fugă din nou – poate că eu aș vrea să fie tristă.

* * *

Îmi amintesc că într-o iarnă, venită acasă de Crăciun de la școala mea privată, m-am strecurat în camera de zi, în toiul nopții, și m-am așezat sub pomul de Crăciun: nu copacul modest al familiei, ci acela impresionant pregătit pentru oaspeți, elegant și cu gust, dar, cumva, atât de frumos în întuneric încât te durea să te uiți la el. Și de aceea m-am aventurat în cămașă de noapte la două dimineața, știind că niciun oaspete nu mai putea fi treaz: pentru ca bradul să-și poată revărsa acea durere stranie asupra acelei părți din mine pe care o numeam inimă. Ce este, mă întreb, acea durere? Vreo combinație de magie și melancolie, speranță și dezamăgire. Sau poate că generalizez după experiența mea, presupunând că ceea ce este adevărat pentru mine este și pentru alții. Dar cine știe ce simt alți oameni? În orice caz, presupun că am ieșit afară și m-am așezat sub

brad pentru că voiam să plâng. A funcționat: am plâns. Dar nu reușeam să scap de sentimentul că o parte din mine stătea deoparte, fără să plângă, doar privind, ca și cum ar fi fost la teatru. M-am văzut pe mine însămi în cămașa de noapte din flanelă roșie, beculețele colorate și pale luminându-mi blând chipul, contrastul dintre părul meu negru, ciufulit și tenul palid, trist – o față tristă, o față tragică, chiar, pe un fundal atât de minunat. Dar chiar în timp ce mă desfătam cu eliberarea lacrimilor fierbinți, sinele meu exterior îmi sugerează batjocoritor că, dacă aș fi plâns pentru un public, chiar dacă acel public era format doar din mine, nu puteam plânge cu adevărat – că sentimentele mele erau false. La această sugestie am început să plâng mai tare și – uimită de un sentiment real, nedisimulat – mi-am dorit cu ardoare să fiu cineva ale cărui emoții sunt mai sincer canalizate; cineva ale cărui pasiuni se manifestă mai liber și mai natural. Cineva precum Carly May.

Nu am observat-o pe mama strecurându-se în spatele meu. I-am observat prezența doar când și-a pus mâna pe genunchiul meu tremurând, apoi mi-a mângâiat părul cu un gest matern rar, de alinare. Și ea purta o cămașă de noapte lungă, din flanel, a ei cu un model festiv de Crăciun; părul i se revărsa liber pe spate. Am simțit o boare palidă de gin, nu suficient de puternică încât să mă îngrijoreze; i-am observat petele de vopsea de pe degete. Deci fusese în atelierul ei. M-am întrebat dacă făcea des asta, dacă își făcea timp pentru artă în toiul nopții. Mai erau câteva ore scurte până când ar fi trebuit să se trezească și să pregătească un mic dejun copios pentru oaspeți. M-am trezit în postura incomodă de a-mi imagina, doar pentru un moment, cum ar fi să fiu ca mama – și atunci senzația mâinii ei pe părul meu, oricât de nefamiliară era, mă aduse înapoi la mine.

– Ce s-a întâmplat, micuță Lois? întrebă ea, atât de încet încât vocea ei de-abia susură pe suprafața atmosferei dense a încăperii.

Nu știam cum să spun adevărul, chiar de-aș fi fost sigură că vreau să o fac. *Ce se întâmplase? Totul se întâmplase – lumea –*

magie, melancolie, copacul minunat – speranță și lipsa ei. Nu există cuvinte pentru ce se întâmplase; am simțit-o încă de atunci, deși nu la fel de puternic cum o simțisem la 16 ani, când totul părea atât de grandios.

– Sunt doar tristă, este răspunsul pe care m-am decis să i-l dau, privind-o nu pe mama, ci pomul de Crăciun, simțindu-mă deodată foarte mică sub el, plângând mai mult pentru fata tristă și mama ei distantă și enigmatică, de parcă ar fi fost personaje într-o poveste de Crăciun pe care o citeam.

– Știu, spuse mama, întorcându-și ochii verzi-cenușii, sclipind de lumina reflectată a becuțelor, spre copac. Mâna i se mișca blând pe capul meu. Ești ca mine. Noi două suntem singuratice.

Mobilierul familiar se retrase în umbre: canapele antice deformate, mese cu picioare ca fusul, taburete din pluș. O oglindă cu ramă aurită din capătul îndepărtat al camerei captă lumina miilor de becuțe, o aruncă înapoi, făcând totul să pară straniu, debusolant. Am încercat să asimilez afirmația mamei, să o testez ca să văd dacă este adevărată.

– Nu trebuie să fie trist. Se aplecă și mă sărută blând pe creștet și, ridicându-se în picioare, spuse: Nu cred că trebuie să te îngrijorezi.

Cu aceste cuvinte, plecă la fel de silențioasă pe cât venise, lăsând în urma ei o boare de alcool și un fior straniu.

Noi două suntem singuratice. Era adevărat? Asemenea declarații au o putere considerabilă. A fost ca și cum mama deschisese ușa spre o încăpere curată, ordonată și plăcută – soarele strecurându-se printre draperii drăguțe, rafturi încărcate de cărți. Mică și simplă, dar confortabilă. Îmi oferise o idee ispititoare în care să locuiesc, o idee cu o formă specifică și dimensiuni precise. O definiție.

Copacul, cu frumoasele lui luminițe licărind nemilos, nu îmi oferise niciun răspuns.

Dacă sunt o singuratică acum, poate că este isprava mamei. Magia ei: ea mi-a oferit cuvântul și a devenit adevărat.

Chloe

Din *În inima pădurii*, scenariul:

INT.

O mașină, parcată. Este foarte curată și rece, cu banchete negre și ferestre aburite. Un pahar cu cafea stă în suport. Șoferul poartă pantaloni kaki-deschis, o cămașă albă și pantofi fără toc. Un binoclu îi atârână de gât. Ea nu este fermecătoare, deși arată destul de plăcut și de parcă ar putea – în alte circumstanțe – să fie atractivă.

Acest fragment mă intrigă. Nu am jucat niciodată înainte o femeie îmbrăcată prost – sau dacă nu tocmai prost, atunci o polițistă mânioasă cu potențial de a fi sexy, un fel de versiune modernă a unei librărese care, în secret, este o femeie sexy. Mai târziu, pe parcursul filmului, voi fi drăguță, destul de sexy cât să câștig inima unui reporter băgăcios, și inițial ostil, al unui ziar. Conform scenariului, mă va câștiga de partea sa – mă va salva de atracția bolnăvicioasă față de răpitor – și îmi voi permite să mă sărute la sfârșitul filmului. Doar un sărut, dar tipul de sărut care implică un întreg viitor, tipul care, din câte știu eu, nu există în viața reală. Oricum, înfățișarea mea nu va fi niciodată subiectul principal.

Pentru mine, cheia spre înțelegerea personajului meu este că ea este obsedată de răpitor. Îl vede o dată înainte de a ști cine este. El face cumpărături într-un oraș apropiat, iar ea este impresionată de el: frumusețea lui, seriozitatea, inteligența din ochii săi, un sentiment straniu că este diferit, aparte. Acolo și totuși absent. De-abia mai târziu ea își dă seama cine era el, cât de aproape fusese. Păstrează secretul pentru sine – nu ar fi ajutat investigației, își spune. Și mai interesant e că ea simte împărtășirea acestui detaliu ca pe un fel de trădare. Îi zâmbise în acea zi, încercase să îi atragă atenția. Acum poartă tot timpul cu ea fotografii vechi de-ale lui (în

film, ei își dau seama cine este răpitorul înainte să îi dea de urmă), studiază pozele, încearcă să își închipuie un mod de a pătrunde în mintea lui. Este recunoscătoare când reporterul de la ziar scoate la lumină câteva informații despre copilăria lui – neglijență domestică, o soră fugară – umanizându-l suficient cât să ne facă să ne simțim puțin triști când moare. Dar eu cred că sentimentul ei este mai întunecat și mai puternic decât compasiunea.

EXT.

Un drum în pădure, cu creste ale munților înălțându-se pe o parte, un hău adânc căscându-se pe cealaltă. Nicio casă vizibilă; nu trece nicio mașină. Pădurea este deasă; drumul este întunecos. Soarele strălucește. Este liniște deplină. Mașina este parcată într-o mică zonă liberă, ce pare începutul unei poteci, deși nu există niciun indicator al vreuniei.

Pot să o văd atât de limpede! Îmi tot reamintesc că vom filma în Canada, că va fi asemănător, dar cu siguranță nu la fel. Pot face față ideii de a reconstitui această intrigă. Simt chiar un fel de entuziasm, dintr-un anume motiv – ca o glumă știută doar de mine, deși nu este tocmai amuzantă. Dar ideea de a fi din nou în acel loc, de a simți aerul de munte, de a auzi păsările și bubuitul îndepărtat al tunetelor – asta mă îngrozește. Nu vreau ca memoria să îmi fie izbită *prea* violent, mulțumesc foarte mult. Lucrurile s-au schimbat în timpul zborului? Exact.

Am citit scenariul iar și iar. Asta aș face în mod normal, până la un punct, cu un proiect nou. Dar, de data asta, este ceva obsesiv. Ceva ce face să se ridice stegulețul roșu pentru *nebunie*. Mă simt de parcă încerc să găsesc ceva ce am pierdut – ceva ce trebuie să fie acolo, dar până acum pare să fie destul de bine ascuns.

Nu am încercat să o contactez pe Lois. Nu mă simt pregătită – nu

știu ce vreau să îi spun. Sincer, nu îmi pot da seama dacă sunt încântată de toată treaba asta sau teribil de furioasă. Poate puțin din amândouă? Sunt destul de sigură că am nevoie să înțeleg situația înainte să mă confrunt cu ea. Altfel, ea va deține controlul absolut. Lui Lois îi place să dețină controlul.

Îi plăcea.

De fapt, poate că despre asta era vorba în blestemata asta de carte: despre control. O modalitate pentru ea de a decide cine suntem și ce însemna totul. Are sens că această idee i-ar fi surâs.

Este o profesoară universitară de engleză în statul New York; este ușor să afli multe lucruri de pe internet. Fotografia de pe site-ul departamentului facultății nu trădează prea multe; pare severă și deloc zâmbitoare, foarte erudită, nu neapărat cineva cu care ai vrea să ieși la un pahar. Expresia chipului ei e izbitoare, cu părul ei negru și aspru și ochii ăia mari și verzi. Spre deosebire de mine, și-a păstrat vechiul nume. Lucy Ledger nu apare nicăieri în materialele online ale dr. Lois Lonsdale – niciun rând în CV-ul ei, nicio pagină de autor, nicio recenzie, nimic.

Așadar, ține secret cariera de romancieră. Are o viață dublă. De ce?

Am prea mult timp zilele astea ca să-mi pun întrebări asupra lucrurilor.

În timpul acestei perioade de tranziție, primesc un telefon de la o veche prietenă de-a mea, din zilele modellingului. Erica era unul dintre cele mai căutate modele de culoare din domeniu. Eu eram doar un umerăș pentru haine, cum se spune, dar ea avea stil. Purta hainele de parcă ar fi condus o mașină foarte rapidă; avea ceva nesăbuit și poate chiar violent în acel stil. Este greu de explicat, dar funcționa. Erica încă profesează ca model, deși mai rar decât obișnuia – trebuie să aibă cel puțin treizeci de ani, fac eu calculul. Se află în oraș pentru puțin timp și propune să ieșim – „să ieșim” ca în vremurile bune. Sunt de acord, deși am îndoieli: „să ieșim” nu mai este tocmai stilul meu zilele astea. Dar încep să mă simt izolată –

chiar periculos de izolată. Am observat înainte că atunci când trece prea mult timp fără să te vadă lumea – să te vadă cu adevărat – este ușor să începi să te întrebi dacă ești de-a binelea. Cum de am ajuns atât de ruptă de lume?

Pe de altă parte, să ieși în club s-ar putea să nu fie cea mai bună cale de a-ți confirma existența dacă ai îndoieli. În dimineața de după „ieșire”, mă trezesc întinsă în pat, încă purtând rochia și cizmele înalte până la genunchi de noaptea trecută, cu părul încâlcit, așternuturile pătate de machiaj și o durere prea mare de cap ca să îl pot mișca. Pentru câteva secunde, nu-mi amintesc nimic – apoi mi se termină norocul și memoria începe să îmi prezinte frânturi de astă-noapte: în principiu, scurtmetraje deprimante cu goluri serioase în cronologie. Într-unul, beau shot-uri într-un bar foarte aglomerat cu Erica și prietenii ei. În celelalte, sunt foarte beată. Dansez, mă împiedic, mă fac de râs, în general. Dau de Stephen, scriitorul nemernic, dintre toți oamenii, și îi arunc insulte. Fata din acest scurtmetraj crede, evident, că este foarte inteligentă, dar pentru public este limpede că nu are niciun sens ceea ce face. Prietenii ei, dacă asta sunt, o duc de acolo. Ea se clatină, cade. Mai târziu, se întoarce pe ringul de dans, zbânțuindu-se de parcă ar crede că este frumoasă, când adevărul trist este că arată ca naiba. Cineva o târăște la baie. Una dintre cele mai deprimante scenete se petrece într-o cabină de toaletă, unde ea se lasă în voia unui acces de furie și încearcă, în mod patetic, să își dea din nou cu ruj. Asta decurge prost. Mult mai târziu, cineva o urcă într-un taxi – un prieten foarte încețoșat sau poate un străin, este greu de spus – iar taxiul o duce acasă, unde ea stă pentru o vreme lângă ușă, înainte de a avea puterea de a-și găsi cheia și de a o răsuci în broască, și de a-și târi fundul urât și patetic în pat.

Telefonul sună de câteva ori. Nu răspund. Cred că am conceput un plan, un plan care m-ar putea salva, deși capul încă mă doare prea tare pentru a fi sigură. Planul implică să plec naibii de aici, și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îmi place să conduc. Nu atât de mult în LA, unde este un iad să încerci să ajungi undeva, ci pe un drum deschis. Dacă autostrada este destul de liberă și peisajul destul de pustiu, aproape că mă pot simți precum acea fetiță cu perucă urâtă, care habar nu are unde merge, dar este al naibii de veselă că merge acolo. Asta este ideea mea strălucită: aș putea conduce spre nord, în loc să zbor. Îmi pot lua tot timpul de care am nevoie și doar să alunec alene spre Canada, să stau în moteluri ieftine, să am aventuri, vedeta propriului meu film de călătorie. Mă tot gândesc că trebuie să existe un motiv bun să nu fac asta, dar nu pot să îmi dau seama care este.

Mă împleticesc spre bucătărie, îmi fac un bloody Mary – care sună teribil, dar s-ar putea să facă minuni – și mă prăbușesc pe canapeaua mea cenușie cu un atlas vechi. Cu un deget tremurând, trasez o rută estimativă spre nord.

Îndreaptă-te spre nord. Rămâi pe coastă. De ce nu.

Între timp, mă liniștesc cu cartea blestemată a lui Lois. Din nou. Nu partea cu polițista mă interesează cel mai mult. Mă interesează partea despre noi. Când citesc capitolele care se concentrează pe fetele răpite, nu pe investigație, aud vocea lui Lois. Mă simt de parcă ar fi în cameră cu mine. Citesc iar și iar aceste fragmente, de parcă aș căuta indicii. Dumnezeu știe, poate chiar asta fac. Și găsesc unul sau două – majoritatea despre Lois. Se pare că știe ceva ce îmi doresc ca ea să nu fi știut, ceva ce implică o promisiune foarte încălcată. Un secret despre care credeam că este al meu, că doar eu pot să-l fac să dispară. În cele din urmă, încerc să schițez un tabel. Încerc să împart cartea – intriga, personajele, totul – în trei categorii: adevărat, fals și undeva la mijloc.

În coloane lungi, diforme, tabelul meu arată cam așa:

ADEVĂRAT

*Mă plăcea pe mine
(Callie) mai mult.*

FALS

*Hannah (Lois) era mai
receptivă decât Callie.*

?????

*El ne iubea.
Eram fericite.*

*Ne-a dus să înotăm Am făcut o frânghie să
odată. evadăm din cearșafuri
vechi.*

Este mai greu decât ai crede. Cea mai complicată parte este sfârșitul. Lois nu a schimbat faptele elementare, îi recunosc acest merit. Dar este un drum al naibii de lung de la întregul adevăr.

PARTEA A DOUA

DIN

ÎN INIMA PĂDURII

de Lucy Ledger

— Am ajuns, spuse răpitorul, vocea fiindu-i joasă și răsunătoare.

Le făcu pe fete să se simtă somnoroase și în siguranță. Nu ar fi trebuit, dar așa se întâmplă. Mașina părăsi drumul principal în urmă cu o oră sau aproximativ. De atunci, șerpuseră printre munți, iar acum, în timp ce coborau în salturi o stradă lungă și nepavată, farurile conturau în întuneric o cabană îngrijită din lemn. O cabană de basm. Era fix miezul nopții, conform tabloului de bord: ora vrăjitoarelor, ora la care magia dispare. El opri motorul și totul se cufundă în întuneric – mașina, cabana, pădurea, munții. Și tot nu le era frică. Alunecară de pe bancheta din vinilin și coborâră din mașină împleticindu-și picioarele greoaie, târându-se peste acele de pin în direcția micii case pe care nu o mai puteau vedea. Cerul era lipsit de lună și de stele. Poate că ar fi putut să fugă, dar nu s-au gândit să o facă.

Cele două fete, drăguțe ca două prințese – una brunetă, una blondă – nu fură nici lipsite de mâncare, nici aruncate într-o temniță. Răpitorul le pregăti ciocolată caldă pe o plită veche, în timp ce ele se cocoțară pe marginea scaunelor la masa lungă de lemn din bucătărie, picioarele lor legănându-se în aer. Le-o servi în cești ciobite din ceramică, cu fursecuri cu ciocolată dintr-o cutie. Înfometate, ele mâncară și băură. Hannah își lăsă părul negru și lung până la bărbie să îi cadă peste față, pentru a-i împiedica pe ceilalți să îi citească expresia. Habar nu avea ce le putea dezvălui; emoțiile îi erau necunoscute până și ei înseși, de parcă ar fi aparținut altcuiva. Era cu ochii pe Callie, care părea să accepte totul

cu ușurință; avea sens să o imite pe fata care fusese împreună cu bărbatul cu două zile mai mult decât ea și părea să nu fi pățit nimic rău. De îndată ce intraseră în cabana joasă și ușor prăfuită, Callie își dădu jos peruca neagră și aspră, scoțând la iveală cele mai imposibil de perfecte bucle blonde pe care Hannah le văzuse vreodată. Imediat, Callie se simțise mai ușoară, mai liberă; peruca devenise greoaie și începuse să îi provoace mâncărimi. Se simți de parcă se putea desfășura în voie și umple încăperea. Nu o deranja că răpitorul și cealaltă fată, Hannah, o priveau. Pe Callie nu o deranjase niciodată să fie privită. Ștergându-și o firimitură de fursec de pe buză, Hannah se gândi la acest lucru. Se întrebă ce însemna faptul că ea și Callie erau atât de diferite. Însemna ceva, măcar?

Bărbatul le întâlnea rar privirile, dar Hannah îl simțea urmărindu-le când credea că nu îl văd. Încercând să își păstreze expresia indiferentă, ea decise că bărbatul părea mulțumit. Pașnic. Încântat de sine; încântat de ele. Hannah nu credea că el arăta periculos – dar, la urma urmei, cine era ea ca să judece?

Ce voia de la ele?

În tot acest timp, răpitorul vorbi puțin. Se plimbă prin camera principală a cabanei, ajustând jaluzelele, scrutând întunericul, calculând proviziile din dulapuri. Când fetele terminară gustarea, el strânse masa și le conduse la etaj, într-o cameră mică de sub acoperiș. Avea paturi identice, iar pe fiecare era împăturită o cămașă de noapte albă. Le arătă unde era baia, în care fuseseră pregătite gentuțe la fel cu articole de toaletă. După ce fură gata de culcare – spălându-se pe dinți una lângă alta la chiuvetă, precum copiii mici, o intimitate atât forțată, cât și binevenită – el veni și le luă vechile haine. Ele nu întrebară de ce. Nu începuseră încă să pună întrebări, deși aveau destule. Fu ultima dată când își văzură pantalonii scurți și tricourile. El le privi dând păturile la o parte și urcându-se în paturile lor, apoi închise blând ușa în urma lui.

— Puteți sta cu lumina aprinsă sau nu, spuse el, cu o voce joasă, plăcută. Cum vreți voi.

Hannah ar fi fost tentată să aleagă lumina aprinsă, dar Callie stinse imediat lampa prăfuită de pe noptiera dintre ele, iar Hannah nu obiectă. Nu voia ca fata cealaltă să creadă că îi era frică.

După ce el plecă din cameră, fetele auziră o cheie răsucindu-se în broască, un zăvor alunecând la locul lui.

Callie sări din pat și fugi la fereastră, trăgând draperiile albe, simple și rămase încremenită în lumina palidă a lunii ce se strecura printr-o spărtură îngustă din nori. După un minut, Hannah o urmă. Stătură împreună, cămășile lor de noapte unindu-se într-o ceață albă. În întuneric, straniul peisaj părea supranatural; împrejurimile lui erau un mister. (De-abia a doua zi urmau să vadă, pentru prima dată, o parte din pădurea deasă și crestele munților.) Callie deschise fereastra și se aplecă afară, în noapte, inspirând aerul rece de munte, bucele ei lungi și aurii, perfecte pentru concursurile de frumusețe, căzându-i pe lângă chip.

– Rapunzel, Rapunzel! șopti Hannah, râzând, pentru că se gândise la basme încă de când ajunseseră la cabana izolată și pentru că era o ușurare să râdă, o plăcere bruscă și surprinzătoare. Dar Callie se încruntă.

– Scutește-mă, spuse ea cu dispreț în voce – dispreț pentru ce? Pentru toate lucrurile copilărești sau fantastice, presupuse Hannah. Hannah *era* copilăroasă, gândea Callie, simțindu-se superioară. Încadrate de fereastră, șopteau în întuneric, împărtășindu-și frânturi despre viețile de acasă, impresii; își păstrară temerile pentru sine.

La parter, răpitorul se plimba prin cameră. Fără să vadă nimic. Ascultă respirațiile lor, crezând că le putea simți, ca pe niște valuri pe un țarm stâncos.

Fetele dormiră mai bine decât ar fi trebuit, iar în dimineața următoare afluă că răpitorul le eliberase discret: ușa era descuiată. Pașii le erau tăcuți pe treptele masive din lemn, iar bărbatul nu păru să le audă până nu traversară camera cea mare, spre bucătăria mobilată săracăcios, dar curată, oprindu-se la câțiva centimetri în

spatele lui. Stăteau ca doi copii așteptând să li se citească o poveste, în cămășile de noapte lungi și albe. Hannah observă din nou cât de plăcut era aspectul bărbatului – și cât era de chipeș, iar faptul că gândea acest lucru o făcu să se simtă straniu. Înalt, cu păr negru și îngrijit, dat pe spate dinspre fața sculptată. Bătrân, desigur, din perspectiva fetelor – dar în acel mod cum este o vedetă de cinema, care făcea vârsta aproape irelevantă. Răpitorii, în imaginația lui Hannah, erau dezordonati, neîngrijiți, nespălați, purtând flanel decolorat, având trăsături aspre și buze umede, răutăcioase. Precum bărbații pe care îi zărise în parcările pentru camioane. Acest răpitor arăta așa cum ar fi arătat poate profesorul perfect de engleză, dacă ar fi coborât dintr-un televizor. Hannah se simțea timidă; știa că timiditatea nu era tocmai cea mai potrivită reacție pentru situație. Parcă pentru a compensa, studie repede camera în căutarea unor arme: fără pistol îndesat la cureaua blugilor, ca la televizor; fără cuțite nemiloase zăcând sugestiv pe tejghele; fără lanțuri, fără cătușe. Hannah se simți roșind când văzu că el o surprinse inspectând încăperea pentru a depista potențialul pericol. Licărul de amuzament pe care Hannah îl zări păru să implice că el știa exact ce gândea ea.

Dacă așa era, bărbatul nu spuse nimic, iar cu același sentiment că reacțiile îi sunt nepotrivite, Hannah se trezi apreciindu-i tactul. Callie nu îi împărtășea aprecierea; ea ar fi preferat sinceritatea, cărțile pe masă.

— Fetelor! Bună dimineața, spuse voios răpitorul, sunând mai mult părintesc decât criminal. Serviți-vă!

Era o cutie de Rice Krispies pe masa din lemn ponosit. O cutie de lapte, o sticlă de suc. El puse pe masă castroanele, lingurile și paharele, indicând locurile fetelor. Ele se așezară pe scaune.

Soarele strălucea la fel de luminos și de pur ca întotdeauna. Aerul care plutea prin ferestrele deschise avea un miros dulce și ierbos, de mușchi. Hannah și Callie nu puseră întrebări, iar bărbatul nu oferea altceva în afară de zeflemele ușoare și plăcute; nicio explicație, nicio

amenințare, nicio scuză.

— Sper că v-ați simțit confortabil la etaj, spuse el destul de formal, fără vreo aluzie ascunsă în glas. Eu ador sunetul vântului printre copaci și mirosul pădurii. Dacă ați fi fete de oraș, desigur, ar fi o oarecare schimbare, dar amândouă sunteți obișnuite cu izolarea. Dacă ascultați cu atenție, puteți auzi tot felul de animale în pădure – ar trebui să încercați în noaptea asta, adăugă el, aruncându-le un rânjet rapid.

Dinții îi erau albi și drepți, unghiile îngrijite și imaculat de curate. Totul la el garanta pentru caracterul său inofensiv.

Fetele ascultară și își mâncară porțiile de Rice Krispies. Cât de fascinate păreau, gândi răpitorul, aproape fericite.

Mai târziu în acea vară, când vor fi avut nu doar curajul și prezența de spirit, ci și motive urgente să pună întrebările evidente (Ce vrei de la noi? Ce plănuiești să faci cu noi? De ce noi?), va fi fost, cumva, prea târziu. Mult mai târziu, Hannah avea să se întrebe ce ar fi fost diferit dacă ar fi dat glas curiozității lor în acea dimineață, dacă ar fi rezistat farmecelor pinilor încălziiți de soare și ale micului dejun. Oare *totul* ar fi fost diferit? (Și cât de diferit ar fi vrut ele să fie? – aceasta era întrebarea blestemată să pândească mută sub suprafață, nemărturisită.)

Dar, pentru moment, nu părea urgent să îl preseze. După micul dejun, el le dăruie haine noi: rochii simple din bumbac elastic și tricot, hanorace asortate cu glugă, pachete cu lenjerie de la Hanes, teniși din pânză albă. (În săptămânile următoare, aveau să umble desculțe în mare parte a timpului; mai târziu, când se va fi terminat totul, tenișii vor fi arătat ca noi, practic. Callie va vrea să îi păstreze pe ai ei, dar încălțăminte le va fi luată, cerută drept dovadă.) Rochiile aveau mâneci scurte și le veneau până peste genunchi; a lui Hannah era verde-închis, iar a lui Callie bleumarin. Lui Callie îi plăceau toate costumele și îl luă pe acesta de bunăvoie; era perfect conștientă că această costumație formală îi scotea în evidență ochii albaștri și cădea grațios pe trupul ei zvelt. Hannah observă că

uneori Callie chiar adopta un mers ușor schimbat, mai potrivit cu noua ei ținută – puțin mai sfios, aproape sumbru. Hannah studie rochiile cu atenție, pentru a decide dacă ale lui Callie erau mai frumoase în vreun fel sau mai măgulitoare, dar fu nevoită să recunoască faptul că erau identice; fiecare avea măsura potrivită și fiecare culoare era aleasă pentru a le pune în evidență părul și tenul. (În cele din urmă, aveau să încerce să le schimbe între ele, doar de dragul schimbării, iar el avea să insiste să le schimbe înapoi.) În acea primă dimineață, când coborâra la parter pentru a-și etala ținutele, el le privi cu satisfacție, de parcă ar fi reprezentat o reușită, o mică victorie.

Hannah fu cea care întrebă, în acea primă zi, ce ar trebui să facă. Ce voia el ca ele să facă. Bărbatul stătea pe canapeaua din piele maro, jupuită, citind o carte. Callie se încruntă la Hannah, de parcă întrebarea era cumva sub demnitatea lor colectivă. Dar dacă existau reguli, Hannah voia să știe care erau; acest tip de copil era ea.

Răpitorul ridică privirea. Întrebarea îl luă prin surprindere. Flutură mâna spre o bibliotecă înaltă din capătul opus al camerei.

— Jucați-vă, spuse el. Veți găsi multe cărți, jocuri, puzzle-uri și alte lucruri acolo. Sunt sigur că veți găsi ceva care să vă distreze.

Jucați-vă. Mai târziu, asta avea să îi amintească lui Hannah de scena din *Marile speranțe*, ale lui Charles Dickens, în care domnișoara Havisham îl instruieste pe bietul și uluitul Pip să se joace cu încrezuta Estella. Atunci, porunca păruse perversă: cum te joci cu cineva pe care de-abia îl cunoști, cu altcineva pe care de-abia îl cunoști pe post de public? *Avem nevoie de ceva cu reguli*, gândi Hannah. Merse supusă la bibliotecă și începu să cotrobăie prin rafturi. Când găsi trei pachete vechi de cărți de joc, se așeză și începu să le numere, asigurându-se că fiecare pachet este complet. După un minut, Callie se plimba de colo-colo, de parcă ar fi putut merge și în alte locuri, și se așeză provizoriu pe covorul împletit din fața lui Hannah.

Callie nu știa niciun joc decent, spre încântarea secretă a lui

Hannah, așa că ea o învăță să joace Crazy Eights și Gin Rummy, jocuri pe care le învățase de la mama ei în amiezile ploioase de sâmbătă. Asta făcură în prima zi. Jucară cărți. Bărbatul continuă să citească, dar ele își dădură seama că le asculta, de asemenea. După o vreme, se ridică și merse pe verandă, unde se așeză pe unul din scaunele Adirondack. Callie era așezată cu fața spre ușă și putea vedea o frântură din el prin crăpătura dintre jaluzele și rama ferestrei. Mirosul dulce al pipei lui se strecură pe sub ușă. Fetele se bucurară când el părăsi încăperea, sau cel puțin așa credeau, dar simțeau, totodată, și o absență acută. O limită. Le era dor să aibă pe cineva pe care să mulțumească, pe cineva care le-ar putea oferi laude. Observară că simțeau această lipsă și fură surprinse. Se întrebară, stânjenite, dacă îl plictisiseră.

Hannah o bătu pe Callie fără efort la început, dar Callie învăță repede. Acest aspect o interesa pe Hannah: dacă răpești o regină a frumuseții și o campioană a concursurilor de pronunție, ar putea avea sens să presupui că ai decis să iei o fată drăguță și una deșteaptă. Dar nu puteai nega inteligența lui Callie.

Fetele erau excepționale: excepțional de drăguțe, excepțional de inteligente. Amândouă. Și destul de mari cât să o știe.

Odată ce le luase, el nu părea să știe ce să facă cu ele. Să le identifice, să le urmărească, să le răpească, să le ducă în mijlocul munților Adirondack – aceasta fusese partea plănuită meticulos. Acestea erau speculațiile lui Hannah la început și îi fură confirmate mai târziu, în prima săptămână, când fata găsi dosarele pe care el le întocmise pentru fiecare din ele. Două dosare neacoperite de praf înghesuite între Edgar Allan Poe și o carte ilustrată despre florile sălbatice din nord-est. „Probabil că a vrut ca dosarele să fie găsite”, gândi ea – să fie găsite chiar de ea, din moment ce era mai probabil ca Hannah să exploreze biblioteca mai mult decât Callie. Totuși, Hannah fu rapidă, nevrând să fie prinsă. Cunoașterea înseamnă întotdeauna putere; cunoașterea despre care nimeni nu știe că o ai

este chiar mai bună. Callie era la etaj; el stătea pe verandă. Hannah putea vedea o fâșie din bluza lui prin crăpătura din jaluzele; dacă el s-ar ridica brusc, ea ar fi avertizată la timp. Puse dosarele pe podea și le deschise.

Bărbatul strânsese toate decupajele lor din presă, zâmbetele mieroase de concurs ale lui Callie, împreună cu cadre ale lui Hannah etalându-și trofeele cu o combinație curioasă de îngâmfare și reținere. „Concursuri regionale câștigate de o fetiță localnică, Scena naționalelor, următoarea țintă.” „Copil de clasa a șasea rostește perfect *Vichysoise* și câștigă titlul statal.” Citate aparținând părinților și profesorilor despre viitorul și talentul lor supranatural: „Este o domnișoară excepțională”, declarase profesoara de engleză a lui Hannah pentru ziarul local. „Ne așteptăm ca Hannah să ajungă departe.” „Suntem cu toții foarte mândri de Callie”, spusele directorul școlii lui Callie. „Ea are tot ce îi trebuie.” *Cine sunt fetele astea?* Ireale, supranaturale: păpușile Callie și Hannah.

Și mai deranjant, dosarele conțineau fotografii. Chiar în timp ce Hannah le studia, încercând să identifice ce văzuse el la fiecare din ele, începu să se simtă de parcă era privită: Callie într-o haină greoaie de iarnă, bosumflată, ieșind dintr-o băcănie cu o femeie ce părea aspră (cu siguranță, disprețuita mamă vitregă); Callie urcând în autobuzul de școală, cu spatele la cameră, ușor de recunoscut după buclele lungi și blonde și un indiciu al profilului ei perfect. Hannah pe treptele din fața bibliotecii, cu brațele pline cu cărți, cu chipul plecat în mod straniu și părul căzându-i peste el; Hannah târându-și picioarele în drum spre casă, piciorul stâng fiindu-i ridicat înainte, de parcă tocmai ar fi lovit un bulgăre de zăpadă pe trotuar; Hannah intrând într-un magazin cu mama ei, privind înapoi, parcă suspectând că cineva o urmărește.

Ceea ce se și întâmplase. De cât timp? Cât de des? Acestea erau fotografiile făcute iarna. El scrisese note criptice pentru fiecare dintre ele: „Pleacă la școală 8 am. Aceași rută în fiecare zi, mereu singură. Ajunge la 8.15”. Și mai rău: „Nici urmă de prieteni”. Oare mai

fuseseră și alte fete în cursă? Selectase dintr-o listă mai lungă? Hannah încercă să și-l închipuie colindând străzile prin Glastombury, Connecticut, făcând fotografii, neobservat, nealarmând pe nimeni. Poate că ea chiar îl văzuse, sau poate părinții ei.

La asta se referise Callie când îi spusese lui Hannah, în timpul unei opriri scurte la o benzinărie, că el le alesese pe ele. Callie știa despre dosare? Despre misiunile de recunoaștere?

O umbră transversă podeaua din fața ei, și o mână îi mângâie umărul. Hannah tresări, împrăștiind pozele, întorcând capul, întrebându-se cum ar fi putut el să ajungă în spatele ei, încercând să găsească explicații, scuze. Dar era Callie, nu bărbatul.

— Am văzut deja alea, spuse Callie, destul de mândră, împingând dosarele cu degetul mare de la picior.

O speriasse pe Hannah în mod intenționat; Callie invidia calmul celeilalte fete, îi plăcea să demonstreze că putea fi distrus.

— În mașină, înainte să te luăm și pe tine. Le-a avut cu el. Callie găsea mereu modalități de a-i reaminti că ea fusese prima. Vezi? Ți-am spus eu că ne-a ales. Ne-a *studiat*. Noi am fost cele pe care le-a vrut.

Hannah urmări privirea lui Callie pe fotografia fetei cu bucle blonde urcând în autobuz.

Dosarele nu schimbă nimic, totuși. Dar Hannah nu le uită. Au rămas cu ea, asemenea unei coloane sonore, uneori amenințătoare, alteori liniștitoare. Urcând și coborând, stabilindu-i starea de spirit.

După cinci zile, bărbatul încetă să le mai încuie pe fete în cameră în timp ce dormeau sau când ieșea afară. Și ieșea, de obicei, o dată pe zi. Ele nu știau întotdeauna unde pleca. Uneori la magazin. Mai târziu, la spălătorie, deși lua doar hainele sale, nu și pe ale lor, din motive evidente. (Fetele și le spălau de mână pe ale lor, jucând *Căsuța din preerie*, un program de televiziune pe care îl tot văzuseră redifuzat când erau mai mici. Își închipuiau bonete, ghete înalte cu

șiret, un foc de care să aibă grijă.) Probabil că oamenii le căutau, disperați să le dea de urmă, dar ele nu aveau cum să știe: fără televizor, fără ziare. Nu știau în ce oraș se află sau cât de departe ar putea fi. *Cum putea să existe un oraș?* se întrebă Hannah când el se întoarse într-o zi cu alimente. Lumea fusese micșorată la această cabană, la această pădure.

Uneori îi puneau întrebări, pe măsură ce deveneau mai destinse.

— Ai fost la un restaurant? întreba una din ele.

— La un bar? intervenea cealaltă.

— La dentist?

— La chiropractician?

— La taxidermist!

Până când, în cele din urmă, el răspundea nu, nu, iar tristețea din ochii lui dispărea pentru o clipă. Când părea fericit, fetelor le era imposibil să se teamă.

— Unde ați merge? întrebă el odată. Dacă ați putea merge în oraș.

Le privi, studiindu-le, iar ele știură că răspunsurile lor contau.

— La film, spuse Callie.

— Desigur! spuse el. Bineînțeles că o viitoare actriță ar merge la film. Ei bine, crede-mă, Callie, în momentul ăsta nu rulează vreun film care să merite văzut, așa că nu pierzi nimic. Și tu?

Se întoarse spre Hannah, care așteptase întrebarea și se temuse de ea, încercând să găsească un răspuns. Nu un răspuns real – adevărul era că nu se putea gândi la niciun loc în care ar vrea să meargă în presupusul oraș. Ceea ce căuta ea, ca de obicei, era răspunsul perfect, răspunsul care avea să satisfacă. Dar mintea îi era goală.

— Deci? insistă el, iar Hannah își dădu seama că bărbatul văzuse prea mult, o citise prea bine, era limpede pentru el că ea nu își dorea nimic.

— Înghețată, spuse ea neconvingătoare. Aș merge la o înghețată.

El aruncă cheile în aer, le prinse cu ușurință și le puse în buzunar.

— Serios?

Nu o credea, Hannah vedea asta. Nici măcar nu voia ca el să o creadă. Știa că fusese un răspuns copilăresc și comun. Îl dezamăgise.

— Este în regulă, spuse el, părându-i rău că o stânjenise. Era atât de simplu cu Hannah. Ai tot ce ai nevoie chiar aici. Pentru un moment, ea crezu că bărbatul avea să o mângâie pe păr, să o ciupească de gât, să o bată pe umăr. Hannah se tensionă, sperând. Nimic.

Totuși, următoarea dată când ieși în oraș, bărbatul se întoarse cu înghețată. O ofertă de pace.

— Și filmul meu? întrebă Callie, apoi râse și făcu o piruetă pentru a-și masca gelozia.

Nu discutară despre evadare. Nu în acele zile timpurii. Prima dată când le lăsă ușa dormitorului descuiată pe timpul nopții, Callie se postase între patul lui Hannah și ușa, cu brațele larg deschise, provocatoare.

— Nu ai face-o, nu. Nu era o întrebare.

— Ce să fac? spuse Hannah – neutru, plictisit.

Hannah se gândise să plece; era imposibil să nu o facă. La ce altceva se putea gândi noaptea, când încerca să adoarmă și stătea întinsă cu orele, privind fix locul întunecat unde știa că era fereastra? Îl văzuse privind-o și știa că el îi putea simți gândurile, că nici măcar nu o învinovăța pentru asta. Hannah își închipuise cum ar coborî treptele, cum ar ieși pe ușa din față, în pădurea întunecoasă, căutând un drum circulat. Târându-și picioarele în tenișii ei din pânză, tremurând în cămașa de noapte, după ce își luase grăbită hanoracul peste ea, în timp ce Callie se zvârcolea și bombănea în somn. Așteptând să apară o mașină, neștiind în cine să se încreadă. Mergând kilometri întregi, poate, înainte să dea peste cineva. Sau să fie găsită de cineva mai rău – un bărbos nemilos și fiili lui plini de coșuri pe față, de exemplu. Târâtă în camioneta lor urât mirositoare, cu muzică country hodorogind la radio. Și-l închipui pe bărbat urmărind-o, salvând-o de bătărași, aducând-o înapoi la

cabană într-o liniște blândă și iertătoare.

Știa că nu avea să plece. Aștepta să afle de ce le alesese pe ele.

În anii care trecuseră, văzuseră povești la televizor: fete care dispăruseră, fără să mai fie văzute vreodată. Nu într-o singură bucată, oricum. Erau foarte atente la stările lui de spirit și studiau cum să îl mulțumească. Bărbatului îi plăcea când aveau părul despletit, deși uneori, când era foarte cald, și-l prindeau. Ura machiajul și îl confiscase pe-al lui Callie. Nu-i plăcea nimic din ce îi aducea aminte de lumea materială; noaptea, în întuneric, vorbeau uneori despre viețile lor reale, despre pasiunile și ambițiile lor, despre rebeliunile lor mărunte, dar niciodată de față cu el.

Bărbatul voia ca ele să fie pure, decise Hannah. Avea ideea asta nebunească cum că puritatea era posibilă. Voia ca ele să fie precum acele fete din povești pe care ea și le închipuise în acea primă dimineață – blânde și neprihănite, îndrăgostite de flori sălbatice și de lună. Chiar și când vorbea despre viitorul lor îndepărtat, încuraja visele mărețe și improbabile: Callie avea să fie o actriță legendară pe Broadway, iar Hannah, o scriitoare ovaționată, dar misterioasă; aveau să fie indiferente în fața faimei lor, necorupte de succes.

Unde se încadra pistolul în această imagine?

Era pentru a le proteja. Pentru a face visurile posibile.

Într-o noapte, după ce terminaseră de spălat vasele, el deschise ușa din față și ieși pe verandă, scoțându-și pipa din buzunar. Lăsă ușa larg deschisă în urma sa, iar aerul nopții pătrunse în cabană, involburându-se în jurul picioarelor desculțe ale fetelor, agitându-le părul, reamintindu-le de captivitatea lor. Două molii enorme plonjară neîndemânatic prin încăpere, aruncându-se spre felinar.

— Ei bine, spuse el cu spatele la ele, veniți? Grăbiți-vă, întră gândacii în casă.

Parcă mânate de o vrajă, fetele porniră spre el, umerii lor atingându-se; aveau o singură minte, o singură dorință. Pășiră pe verandă de parcă ar fi fost acoperită de nisipuri mișcătoare. Dar

podeaua era fermă și liniștitor de familiară sub picioarele lor. Callie puse mâna pe mânerul ușii greoaie, o închise, închipuindu-și pentru o clipă că se încuiase în urma lor, închizându-le pe dinafară. Simți un fior de teamă și îl alungă; coborî treptele, punându-și picioarele desculțe pe iarba rece. Hannah o urmă, mai puțin convinsă.

El rămase pe verandă, pufăind din pipă.

Hannah și Callie o luară la dreapta, departe de alee, spre peticul de poiană care se zărea de la fereastra dormitorului lor. Iarba era mai deasă și mai lungă acolo, gâdilându-le gleznele. O fâșie de lună lumina marginea pădurii, densă și întunecată, amenințătoare. După câțiva pași de explorare, o rupseră la fugă, cu brațele întinse, rochiile ridicându-se pe pulpele lor. Când ajunseră la copaci, se opriră. Priviră atent printre trunchiurile lor, nu văzură nimic dincolo de ei. *Am putea continua să fugim, gândi Hannah. Să nu ne oprim până nu ajungem undeva. Un drum, o casă. Am putea să o luăm direct printre copacii ăia,* răspunse și ecoul gândurilor lui Callie. *Să fugim în continuare. Nu ne-ar prinde.* Ezitară, ascultându-se una pe cealaltă respirând. În adâncul pădurii, ceva cârâi – o dată, apoi din nou. Vânător sau pradă? Se luară de mână, se întoarseră și alergară grăbite înapoi spre fața casei, iarba alunecându-le sub picioare.

El era acolo, recipientul pipei sale licărind roșatic, fumul ridicându-se spre cer în spirală, departe de el.

Nimic nu se schimbase.

După aceea, le permise des să iasă din casă noaptea, de îndată ce ultimul licăr al apusului soarelui se ascundea în spatele munților. Zilele lor căpătară o nouă formă, un înveliș bine-venit de anticipație, în timpul amiezilor pătate de soare, fetele își găseau câte o ocupație, dar întotdeauna, de acum, se gândeau la ce avea să le aducă noaptea, la fascinația stranie și înviorătoare a fumului pipei și a întunericului.

Nu știau cum să i se adreseze răpitorului. Bărbatul refuzase cu fermitate să își dezvăluie identitatea, din motive pe care ele nu le

puteau înțelege. Nu era ca și cum îl puteau denunța, la urma urmei. Când sugerară ca el să inventeze un nume, nici asta nu vru să facă.

— Trebuie să îți spunem *cumva*, insistară, dar el nu se lăsă convins.

— De ce? întrebă el alene, de parcă subiectul îl plictisea. De ce trebuie să spuneți într-un fel anume oamenilor? Suntem doar noi trei aici. Dacă nu vorbiți între voi, atunci trebuie să vorbiți cu mine, corect?

Dar ele aveau nevoie să îi spună *cumva*, chiar și numai în mintea lor. Nu puteau continua să se refere la el ca „el” sau „bărbatul”; era prea ciudat, prea impersonal. Așa că îi spuneau altfel în fiecare zi. În fiecare dimineață, îl botezau – nume pe care le găseau stupide, imposibile, nume care lui nu i-ar fi plăcut: *Harry, Doug, Mort*. Sperau să îl enerveze și să îl facă să le spună numele real. *Marvin*.

În ziua în care au ales *Eugene*, l-au făcut să cedeze în sfârșit.

— Nu, spuse el, trântind pe masă lingura cu cereale. Nu asta. Vreți să îmi spuneți *cumva*? Spuneți-mi... spuneți-mi *Zed*, dacă trebuie. Și cu asta am încheiat.

Își duse castronul la chiuvetă. Niciodată nu neglija să facă curat după el.

— Asta nu este un nume, protestă *Callie*.

— Așa spun englezii în loc de z. Îmi place. Nu înseamnă nimic, dar îl poți face să însemne orice vrei. Asta ar trebui să vă distreze pentru o vreme.

Zed. *Cumva*, funcționează. Iar el avea dreptate; fetele încercară să facă numele să însemne ceva. *Sfârșitul. Ultimul cuvânt*. Nimic prea vesel, de fapt.

Într-o zi, când el era plecat undeva, fetele făcură un inventar al mâncării din dulapuri. Numărară cincizeci și două de cutii de supă, treizeci de conserve de ton. Optsprezece de fasole. Cincisprezece borcane de sos pentru spaghete. Treizeci și șase de cutii de paste, zece de Minute Rice. Treizeci și două de cutii cu cereale. Ca să nu

mai spună de sacii cu cartofi și ceapă, un frigider plin cu pâine și galoane de suc. Nimic sofisticat. Doar provizii pe termen lung de mâncare de bază, ieftină și ușor de pregătit.

— Presupun că vom sta aici ceva vreme, spuse Callie.

Era cea mai concretă dovadă peste care dăduseră până atunci că nu trebuia să se teamă. Orice planuri avea pentru ele, crima nu părea să fie în capul listei. Cel puțin nu pentru o vreme. Dacă nu cumva voia să îl aștepte o iarnă lungă cu supă de pui și tăiței și conserve de ton.

La urma urmei, copilele erau conștiente că, de cele mai multe ori, ceea ce făceau bărbații ca Zed fetițelor era să le omoare. Ele crescuseră în anii '80 și erau obișnuite cu titlurile sinistre din ziare. Copii răpiți, agresati, torturați, abuzați sexual, găsiți în pădure, sugrumați, dezmembrați sau, de cele mai multe ori, pur și simplu dispăruți. Zile, săptămâni întregi așteptară atingerea care avea să schimbe totul. Mâna pusă în locul nepotrivit. Știa ce *voiau* cu adevărat bărbații ca el să le facă fetițelor. Crima este mai mult un gând secundar. Modul de a distruge dovada, mai presus de toate.

Dar el nu le atinse.

Și continuă să nu le atingă.

Iar cu fiecare zi care trecea, fetele erau din ce în ce mai curioase. Curioase cu privire la ceea ce el *nu* le făcea. Nu că voiau să le facă ceva, dar după o vreme, ceea ce *nu* le făcea era cam singurul lucru la care se puteau gândi.

Cândva o cabană de vânătoare, casa păstra urme ale fostului scop oribil. În afară de ceea ce el numea „camera murdară”, mai exista doar o alta mare și alungită la parter, cu o bucătărie la un capăt. Puteai vedea pe pereți semnele unde trebuie să fi atârnat cândva trofee de vânătoare – pete care fuseseră protejate prin trunchiuri împăiate de fumul de lemne care înnegrise restul pereților de-a lungul anilor.

La etaj erau trei camere mici, cu tavanuri oblice, care le făceau să pară și mai mici. Una din ele era dormitorul fetelor. Una era a lui,

deși dormea de obicei într-un hamac pe verandă sau pe canapea. A treia fu închisă la început, precum dormitorul lui. Un mister.

— Ce este acolo? întrebuse Callie odată.

— Nimic care să te îngrijoreze, răspunsese el.

Era aproape de începutul celei de-a doua săptămâni când el le lăsă pentru prima dată singure. Ieșiră din camera lor într-o dimineață și el era acolo, așteptând. Prea aproape: dacă ușa s-ar fi deschis spre exterior, l-ar fi lovit.

— Pot să am încredere în voi? întrebă el, privind de la una la cealaltă. Sunteți fete cumiți, nu-i așa? Mă pot baza pe voi.

Hannah plecă privirea pe propriile picioare, dar atenția îi fu atrasă de ale lui. Cizme joase, piele maronie, uzate. Tatăl ei avea o pereche asemănătoare.

— Evident, spuse Callie cu disprețul obișnuit.

Hannah se întrebă de ce acest răspuns ar trebui să fie evident. Pentru că nu fugiseră până atunci?

— Hannah?

El era diferit în dimineața aceea, chiar și mișcărilor sale aveau un ritm altfel: sacadat. Discordant. Hannah putea simți mirosul șamponului său și al pastei de dinți. Făcu un pas în spate fără să își dea seama. Ochii lui precum albastrul nopții se mijiră, prea aproape de ea.

— Hannah? Vreau să citești cât sunt plecat. Îți voi pune întrebări când mă întorc.

Nu terminase încă acele cărți de la biblioteca din Connecticut, spre iritarea lui Callie; aceasta ura să fie exclusă. Bărbatul se întoarse și porni către scări, pașii fiindu-i surprinzător de săltăreți, aproape veseli. De-abia când puse mâna pe mânerul ușii aruncă o ultimă privire în urmă.

— Nu deschideți nicio ușă închisă, spuse el peste umăr, întrebându-se cât avea să dureze.

Cabana părea mai rece când era plecat.

Din nou basme.

— Îl știi pe Barbă Albastră? o întrebă Hannah pe Callie.

Callie execută o săritură rapidă, trecând pragul, pe hol. Nu îi plăcea să nu știe lucruri.

Hannah luă reacția ca pe un nu.

— Nu contează, spuse ea, de parcă ar fi fost un deranj prea mare ca să îi explice.

Dar adevărul era că nu avea chef să spună acea poveste: soțiile moarte, instrumentele de tortură. Ușa care se presupunea că trebuia să stea închisă. Știa deja ce avea să facă împreună cu Callie, ce nu se puteau abține să nu facă.

Inspectoră întâi dormitorul lui. Se strecurară înăuntru, de parcă ar fi putut exista o cameră de supraveghere, sau poate că el avea puteri speciale care îi permiteau să simtă ce aveau de gând. Nu puteau spune cu exactitate ce se așteptau să găsească acolo. Ceva ce el nu voia ca ele să vadă, probabil. Fotografii de familie? Scrisori de dragoste? Decupaje din ziare referitoare la vreo crimă anterioară? Lanțuri, materiale de legat la ochi? Otravă? În orice caz, nu găsiră nimic. Un pat dublu, înalt, cu o ramă demodată din fier, aranjat cu dibăcie, cu o cuvertură peticită întinsă peste el domina încăperea. Hainele erau împăturite cu precizie în sertarele dulapului: blugi, tricouri, boxeri, șosete. Cămăși deschise la gât atârnavă în șifonier. Fără ceas, fără hârtii, fără chitanțe, fără mărunțiș, rătăcit, fără notițe mâzgălite sau liste de cumpărături. Fără dezordine. O cameră care știa cum să își păstreze secretele.

Camera misterioasă se dovedi a fi o cameră de depozitare. O dezamăgire și o ușurare. Știa că orice ar fi fost acolo, nu era al lui; fusese acolo dintotdeauna. Totuși, crezură că acea încăpere ar putea avea ceva să le dezvăluie. Poate cabana de vânătoare fusese a familiei lui de generații întregi; poate că el mai fusese acolo de o sută de ori înainte.

— Secrete ancestrale? șopti Hannah când Callie strâmbă din nas din pricina mirosului stătut.

— Mucegai ancestral, spuse Callie.

În mare parte, era mobilă depozitată la întâmplare: felinare sparte, scaune cu picioare lipsă, o canapea veche și diformă, mese ponosite și murdare. O oglindă mare și crăpată cu o ramă sofisticată. („Oglindă, oglinjoară...”, șopti Hannah. „O, termină”, spuse Callie.) Cutiile erau îndesate cu genul de echipament pentru exterior de care aveai probabil nevoie la o cabană de vânătoare: pelerine lungi de ploaie, ghete impermeabile, pălării, mănuși, veste de camuflaj. Câteva haine cu un miros stătut arătau de parcă aveau potențial de costume, dar mare parte din ceea ce găsiră era înfiorător de urât și mult prea mare pentru ele.

Găsiră totuși cărți. Patru cutii cu cărți broșate vechi, din care cădeau pagini, cu coperte ponosite și pătate. Mistere, observă Hannah la o primă vedere; mama ei avea rafturi întregi pline cu asemenea cărți. O luă pe cea din vârf. Coperta decolorată înfățișa trupul unei femei întinse pe podeaua unei camere elegant mobilată. Zăcea într-o baltă de sânge de un roșu sclipitor și avea unghiile la fel de roșii, lungi și ascuțite. Unul din pantofii cu toc îi ieșise din picior. Era foarte frumoasă, pentru o persoană care era, evident, moartă.

— Privește! spuse Hannah, împingând cartea spre Callie.

— Scârbos. Callie se retrase, refuzând să fie încântată de ceva găsit de Hannah. Arată de parcă ceva a ronțăit-o.

— Nu, serios, insistă Hannah. Uită-te la carte. Este o descoperire bună. Sunt romane polițiste. Țsta este de-al Agathe Christie.

Callie îi înapoie cartea și își șterse ostentativ mâinile pe rochie.

Dar Hannah știa că avea dreptate în privința valorii descoperirii ei. Alese cinci cărți în timp ce Callie scoase ultimul picior al unui scaun căruia îi lipseau deja trei. Studiară camera înainte să plece, nevăzând nimic nepotrivit. Oglinda le distorsiona fețele, propunând noi versiuni ale lor, deloc familiare. Cât de ciudat, gândiră ele, că nu își mai văzuseră propriile reflexii de peste o săptămână. Le-ar fi plăcut să ia oglinda cu ele, dar nu se putură gândi la o ascunzătoare pentru ea. Stinseră lumina și închiseră ușa, lăsând praful să se așeze

și pânzele de păianjen, fâșii dantelate de timp întrerupt, să cadă în tihnă.

Hannah își îndesă cărțile sub saltea.

— De parcă nu ar căuta niciodată acolo, spuse Callie, luând-o în râs. Dar nu era nevoie ca el să caute. Fetele stăteau la masa din bucătărie, jucând Gin Rummy, când bărbatul se întoarse.

— Ați găsit ceva interesant? Tonul aspru pe care îl observaseră în acea dimineață păru să se fi împlânzit. Era din nou el însuși. Nu am mai fost în camera aia de ani buni. Podul, cum îi spuneam noi.

Noi? Cabana de vânătoare era o proprietate de familie, la urma urmei. Un indiciu.

— M-am gândit că v-ar prinde bine o nouă rezervă de cărți.

Deschise un dulap din bucătărie, cotrobăind prin el; urcase un mic munte, urmând poteci nemarcate și o liniște diafană se strecurase în membrele și în mintea lui.

Callie și Hannah îl studiară, căutând un semn de dezamăgire, dacă nu chiar de furie. Dar nu, se părea că făcuseră exact ceea ce se aștepta el să facă. Sentimentul lor de ușurare fu umbrat de altceva: decepție, poate. Callie trase un cinci de treflă, strecurându-l în șirul de cărți pe care îl construia, renunțând la un valet de romb. Hannah îi urmă exemplul, reluându-și jocul, gândindu-se cu nerăbdare la cărțile pe care nu era nevoită să le ascundă.

Să își petreacă ziua ghemuită în vreun colț cu un roman nu era nimic nou pentru Hannah; asta ar fi făcut acasă pentru a face să treacă zilele lungi ale vacanței de vară. Obiceiul ei de a-și îngropa nasul într-o carte pentru ore întregi nu deranjase niciodată pe nimeni, dar Callie deveni geloasă când Hannah încercă să dispară printre paginile prăfuite ale arhivei din magazie; oftă, se bosumflă, transmițându-și plictiseala cu un teatru exagerat. Hannah îi oferii o altă carte din cutie, dar Callie susținu că ar avea mai mult sens dacă ar citi amândouă același lucru, iar Hannah nu putu să nu vadă logica ei. Hannah îi sugeră lui Callie să citească romanul atunci

când nu citea ea, dar ideea nu era prea practică. Amândouă voiau să citească în același timp, în timpul zilelor lungi în care nu le era permis să iasă afară, ca nu cumva vreun excursionist să hoinărească pe acolo și să le zărească fețele mediatizate (fără îndoială?.) Brize reci de munte pluteau printre perdele, iar pinii se legănau deasupra cabanei precum uriași sfrijiți, menținând-o răcoroasă și întunecoasă. Lui Zed îi plăcea să stea pe verandă, uneori citind, alteori privind pădurea sau crestele munților, de-abia vizibile în depărtare. Chiar și când citea, un pistol lung și sclipitor se odihnea pe genunchii lui. Un pistol diferit față de cel despre care Callie îi povestise lui Hannah, cel pe care îl ținuse în torpedoul mașinii. Când nu îl ținea pe genunchi, îl ținea proptit în spatele lui. Îl avea întotdeauna la îndemână. Își închipuiau că dormea cu arma.

— Vânezi vreodată? îl întreabă Hannah într-o după-amiază.

El citea pe canapea în ziua aceea, pistolul fiindu-i proptit de picior. Arăta precum o pușcă de vânătoare pentru ea, deși cunoștințele ei despre asemenea lucruri erau limitate.

Absent, Zed își plimbă degetul pe țeava pistolului.

— De ce întrebî?

Uneori avea starea asta: inexpresiv, distant. Parcă s-ar fi aflat în alt loc.

Văzându-l cu pistolul lângă el, ei i se păruse o întrebare destul de logică.

— A, spuse Zed, de parcă atingerea armei îl readusese cu picioarele pe pământ. Nu, nu îmi place să vânez.

— De ce? continuă Callie, care venise lângă Hannah. Ce nu îți place la vânătoare?

— Să apăs pe trăgaci, printre alte lucruri, spuse el, ridicându-se de pe canapea. Voi nu aveți ceva mai bun de făcut?

Chipul lui se posomorâse. Își luă cheile și plecă; auziră roțile mașinii derapând pe alee o clipă mai târziu.

Când nu mai putură auzi mașina, fetele se aventurară pe verandă. Se cocoțară îndrăznețe pe scaunele Adirondack, mijind

ochii din pricina soarelui. Printre copaci, puteau distinge o porțiune de drum la capătul lungii alei; era puțin probabil ca să le vadă cineva, chiar dacă s-ar întâmpla să treacă vreo mașină. Totuși, nu făcură niciun efort să se ascundă. Provocau soarta; nu erau sigure de ce, dar inimile lor băteau mai repede.

— Ce ai face dacă cineva ar opri acum pe alee? spuse Hannah, de parcă ar fi făcut o simplă conversație.

— De ce naiba ar opri cineva pe alee?

Callie adoptase obiceiul de a-și presăra modul de exprimare cu înjurături blânde atunci când ea și Hannah erau singure, în contrast cu persoana sfioasă pe care o perfecționase în primele zile și la care încă recurgea uneori; alteori, părea să se fi distribuit pe ea însăși în rolul unei creaturi mondene, care avea de două ori vârsta ei, de parcă ar fi trebuit să aibă o țigară legănându-se dintre buzele rujate și un decolteu puțin cam prea adânc pentru a fi pe deplin elegantă. De parcă ar fi pășit direct dintre paginile unuia dintre romanele întortocheate cu detectivi din pod.

— Ca să ceară indicații, poate.

Callie miji ochii în josul aleii.

— Ei bine, nu am putea să le dăm indicații, nu-i așa? Având în vedere că nu știm unde naiba suntem. Așa că nu ar fi prea multe de spus, nu?

— Asta nu ar suna suspect? În plus, ar putea să ne recunoască, nu crezi?

— Adevărat, spuse Callie cu un aer gânditor. Probabil că fotografiile noastre sunt peste tot. Pun pariu că el verifică știrile când merge în oraș. Coborî cu fermitate pe scândurile uzate de vreme ale verandei. Chiar nu ar trebui să fim afară, spuse ea și se ridică să intre înăuntru. Hannah o urmă fără să protesteze.

Nu se mai aventurară afară în timpul zilei după aceea. Într-o amiază întunecoasă și oarecum ploioasă, care oferea prea puțină lumină, fetele aleseră un roman din rezerva de mistere prăfuite din

pod și se așezară pe canapeaua lungă și aspră din camera principală, cu picioarele desculțe ghemuite sub ele, unghiile lor începând să aibă nevoie să fie tăiate. (Anumite lucruri la care Zed nu se gândise.) Hannah începu, citind cu cel mai bun accent englezesc al ei. Tocmai anunțase descoperirea unui cadavru, când Callie se întinse și luă cartea.

— Este rândul meu, spuse ea și reluă povestea. Citi destul de teatral, implicându-se în dialog. Profesorii mă roagă mereu să citesc, zise ea cu îngâmfare când încheie un capitol și îi dădu din nou cartea lui Hannah.

Intriga se desfășura rapid, animată de săteni ciudați și detalii domestice bizare. Hannah aproape că se așteptase din partea lui Callie să arunce disprețuitoare cartea, de plictiseală, după ceva vreme, dar fu surprinzător de captivată. După câteva capitole, Hannah își dădu seama că el le privea. Zed. Stând în pragul ușii, chipul fiindu-i de nepătruns, reuși să dea impresia că fusese acolo de ceva timp. Ea nu își putea închipui cum de intrase atât de tăcut în cameră, încât ele nu fuseseră conștiente de prezența lui; simți cum pielea i se furnică la ideea de a fi privită astfel, pe ascuns. Când Callie ridică privirea – după ce citi o propoziție grozavă în care cineva spuse cât de neplăcut era să ai un cadavru în casă – Hannah o înghionti în picior și făcu ușor semn cu capul spre direcția ușii; Callie aruncă o privire piezișă și îl văzu și ea.

Închise repede cartea.

— Fă o poză, spuse ea, va...

— Ține mai mult, spuse el. Știu. Flutură din mână. Nu vă opriți din cauza mea. Romanul este o prostie, desigur, dar o prostie agreabilă și e mai bine decât să jucați cărți toată ziua. Continuați. Dar să nu vă speriați atât de tare, încât să începeți să vedeți răufăcători pândind după draperii și să vă fie frică să mergeți la culcare seara. Apoi porni spre bucătărie și începu să cotrobăie prin dulapuri..

Fetele reluară lectura, dar acum erau timide. Zed se întoarse

câteva minute mai târziu cu o farfurie cu biscuiți sărați și brânză: un răsfaț rar între mese. Își trase un scaun-balansoar și puse farfuria pe canapea, între ele.

— Îi împart cu voi dacă mă lăsați să mă joc.

— Nu ne *jucăm*, spuse Callie. Citim. Îi întinse cartea și luă un biscuit.

— Care este diferența?

Tonul lui sugera că, pe de o parte, glumea, dar gluma era pentru sine, sau poate pentru oamenii din capul lui; nu avea nicio legătură cu fetele. Ele se familiarizaseră deja cu acel licăr de amuzament distant. Zed răsfoi paginile, găsi exact fragmentul unde se opriseră ele și începu să citească.

Suna precum vocea unui narator invizibil dintr-un film. De parcă el însuși ar fi scris cartea sau aparținea lumii ei. Le făcu să se simtă de parcă erau în acea lume, toți trei. *Cadavrul era la etaj. Criminalul pândea în apropiere. Erau cu toții suspecti. Toată lumea avea un motiv.* Fetele l-ar fi putut asculta o veșnicie.

* * *

Furtunile fură rare în vara aceea. În mare parte, vremea părea să se joace cu ei. Tunetele vuiiau joase în depărtare, niciodată apropiindu-se; sau fulgere tăcute licăreau deasupra munților, rămânând fără răspuns din partea tunetelor. Sau aerul devenea încărcat de ploaie, greoi și apăsător, chiar și înăuntrul cabanei, iar ei ascultau încordați, așteptând ca primele picături de ploaie să răpăie pe acoperiș. Simțind nevoia ca ploaia să cadă pe acoperiș. Și nu cădea.

Ca și ei, cerul părea, în acele momente, să aștepte. Întinzându-se spre ceva la care nu putea încă ajunge.

Callie era mai curajoasă cu Zed decât Hannah. Lui Hannah îi plăcea să îl asculte – îi plăcea vocea lui – și mișcările sale lente și ferme o alinau adeseori, precum vântul printre copaci. Dar ea aștepta ca el să vină la ele: să înceapă o conversație, să propună o

activitate, să le ceară să facă ceva. Callie puneă întrebări. Chiar îl provoca uneori, parcă pentru a vedea ce avea el să facă; să vadă dacă existau limite și ce zăcea dincolo de ele. Hannah putea doar să admire curajul lui Callie de la o distanță sigură, în timp ce ezita, vigilentă și precaută, dorindu-și să fi fost mai îndrăzneată, mai nesăbuită: acesta era genul de față care i-ar fi plăcut să fie.

Uneori, își făcea griji ca nu cumva Callie să meargă prea departe, deși nu se putea abține să nu se întrebe cât însemna „prea departe” și ce ar putea determina acest lucru să se întâmple. Iar într-o seară, după ce își terminară macaroanele cu brânză la lumina unui felinar vechi cu ulei și în timp ce licuricii străluceau la fereastră, Callie sări calul cât de mult putu.

– Deci, ai fost vreodată căsătorit? întrebă ea, fără niciun fel de introducere, după ce bău ultimul strop de lapte.

– Nu, răspuse el scurt, ridicându-se de la masă.

– De ce nu? insistă ea.

– Strânge masa, Hannah, dacă ai terminat de mâncat. Poți să speli vasele, Callie.

Glasul lui părea ferm și calm, dar Hannah, vigilentă, fu convinsă că văzu o umbră traversându-i chipul.

– Bine, fu Callie de acord, dar de ce nu vrei să răspunzi? Sunt doar curioasă. Adică, noi suntem aici, la urma urmei. Și tu știi tot despre noi. Pare drept să știm și noi ceva despre tine, nu crezi?

Hannah strânse farfuriile și tacâmurile, așezând paharele în vârf, echilibrându-le, și le duse la chiuvetă. Nervii îi erau întinși la maximum, alarmați. *Ai grijă, Callie!*

Nu menționaseră niciodată straniul adevăr situat în centrul tuturor lucrurilor: că ei trei nu erau, de fapt, o familie fericită și normală petrecându-și vara într-o cabană din pădure. Că el le răpise – nici măcar la întâmplare, dintr-un capriciu, ci intenționat, eficient, după multe planificări. Că erau cu toții participanți la o infracțiune inexplicabilă, că acesta nu era locul în care trebuiau să se afle.

Zed mototoli șervetul într-o minge, ridicându-se de la masă.

— Ai grijă, mica mea prietenă.

Glasul îi era calm, dar Hannah simți că inima lui începuse să bată mai tare; își simți propria inimă răspunzând, ținând pasul, și un strop de sudoare se prelinse pe ceafa ei. *Acum*, își spuse. *Acum este momentul când se va întâmpla, în sfârșit, ceva.* Puse vasele pe tejghea, lângă chiuvetă, dădu drumul la apă, ținu un deget sub robinet pentru a ști când apa începea să curgă fierbinte. Callie nu se clinti din loc.

— Asta suntem? Micuțele tale prietene? Ca animalele tale de companie sau ceva de genul? Nu ne spui nimic. Poate te-am înțelege mai bine dacă am ști mai multe despre viața ta.

Callie se ridică, iar felinarul îi lumină părul, parcă oferindu-i un nimb aprins. Era insuportabil de frumoasă. Hannah, copleșită de admirație și invidie, se întrebă cum de el putea refuza să îi spună ceva, orice lui Callie.

Zed păru să se înmoaie.

— Să spunem doar că femeile m-au dezamăgit întotdeauna, într-un fel sau altul. Nu întinde coarda.

— Femeile sunt mai dezamăgitoare decât bărbații, așa crezi?

Callie stătea lângă masă, nefăcând nicio mișcare spre vasele de lângă chiuvetă. Hannah observă că apa începuse să îi ardă mâna. Astupă scurgerea, puse detergent în chiuvetă, dădu apa mai încet ca să poată auzi răspunsul.

— Desigur că sunt, spuse Zed, calmul lui fiind mult mai alarmant decât o furie vădită. Sunt mai corupte.

Hannah deschise robinetul la maximum, sperând să o descurajeze pe Callie de la a insista. Brațele reci și umede ale lui Hannah se făcuseră piele de găină. Pericolul din încăpere părea să ricoșeze din pereți.

— Ce vrei să spui cu asta? Corupte, cum?

Callie înaintă ușor spre Zed, cu ochi sclipitori.

Zed rămase pe loc, cu umbre plimbându-i-se pe chip, în timp ce felinarul pâlpâia.

— Într-o zi, poate vei ști ce vreau să spun. Sau poate Hannah va fi capabilă să îți spună.

De obicei era încântată să fie atrasă în schimburile de replici dintre Callie și Zed, în acest caz însă Hannah simți o insultă nemeritată. De ce ar avea ea, acum sau vreodată, mai mult acces decât Callie la cunoștințe despre corupție? Corupție feminină, mai precis? *Nici măcar nu suntem femei, la urma urmei. Doar fete.*

Era ea coruptă deja sau doar predestinată corupției? De unde știa el? Ce știa Zed despre ea și nu îi spunea?

Hannah curăță vasele, unul câte unul, și le scufundă apoi în apa cu detergent. Voia să distrugă cumva echilibrul din încăpere, dar se simțea lipsită de putere. Callie deja părea pornită; aproape posedată; Hannah nu era sigură că fata s-ar fi putut opri, chiar dacă ar fi vrut.

— Cum rămâne cu mama ta? Și ea era dezamăgitoare? Este coruptă? întrebă Callie poruncitor.

Uimită de violența întrebărilor, Hannah permise unei farfurii să alunece și să lovească marginea chiuvetei dure din porțelan. Zgomotul îi zgudui nervii, dar ceilalți nu părură să audă. Callie genera un câmp de o intensitate aproape tangibilă. Încăperea abia putea să o cuprindă. Hannah se întoarse spre ei, își șterse mâinile ude pe rochie, lăsând marginea chiuvetei să o împungă în spate. Așteptă să vadă ce avea să se întâmple.

— Sau sora ta, adăugă Callie. Ai o soră, nu-i așa?

În sfârșit, furia lui ieși la suprafață, arzând. Hannah văzu o venă pulsându-i pe frunte. Zed făcu fără să vrea un pas înainte. Callie se uita fix în ochii lui, ca și cum l-ar fi atras spre ea, exercitând un fel de putere misterioasă. Un gând nechemat îi trecu lui Hannah prin minte și anume că, într-un mod bizar, Callie ar putea încerca să îl seducă. O stare de greață o străbătu. O excluseseră, făuriseră un fel de conexiune electrică din care ea nu făcea parte.

Dar chipul lui se întunecă brusc, rupând vraja.

— Mama mea nu te privește și nu am niciun interes să discut

despre ea cu tine, spuse el cu răceală și plecă.

– Deci are o soră, spuse meditativ Callie, prefăcându-se că nu este deloc afectată, deși obrajii roșii o trădau.

Hannah se gândea la același lucru: el le dăduse un indiciu rar, iar ea îl arhivă în minte.

În asemenea momente întunecate și tensionate, fetele își amintiră că trebuie să se teamă, își amintiră că erau prizonierele complice ale unui bărbat despre care nu știau nimic, un bărbat ale cărui motive și intenții erau necunoscute. În asemenea momente, se întrebară ce avea să se întâmple cu ele. Dar în mare parte nu se întrebau. În mare parte, trăiau de la un moment fascinant la altul, concurând pentru atenția lui Zed, strecurându-se în teritoriul straniu și intrigant al minții celeilalte. Alungară gândurile despre părinții lor înnebuniți de durere, despre viețile lor reale și despre cunoștințele sinistre a ceea ce bărbații răi le făceau fetelor. Căzura pradă obiceiului de a citi romane polițiste cu voce tare; uneori chiar jucau scene. Se hrăneau cu mâncare sărată și plină de aditivi din conserve și amestecuri semipreparate. Fiecare noapte părea straniu de festivă, ca o petrecere. Se așezau împreună la masa din bucătărie, ciugulind fericite macaroane Kraft și hotdog, sau orice alt amestec dubios era în meniu. Zed era aproape întotdeauna în vervă atunci, vorbăreț și binevoitor. Fetele așteptau nerăbdătoare să se lase noaptea ca să poată aprinde lumânările și felinarul și poate – dacă aveau noroc și el era într-o dispoziție bună – să se aventureze afară. Lumea pe care o întâlneau doar la lumina stelelor părea ireală, asemenea unui tărâm magic spre care fuseseră destul de norocoase să găsească cheia: Oz, Narnia, Țara Minunilor. La marginea pădurii, în spatele cabanei, erau tufe de zmeură, iar fetele învățară să culeagă fructele pe întuneric. Când se întorceau în casă, puteau vedea zeama roșiatică a zmeurei amestecându-se pe degetele lor cu sângele de la țepi. În unele nopți, Callie și Hannah dansau pe pajiște pe o muzică ce răsuna doar în capul lor, învărtindu-se în cercuri până se

prăbușeau.

Întotdeauna, Zed era acolo, de-abia vizibil în întuneric. Privind.

Hannah dormea comod: pe spate, cu brațele pe lângă corp, ca o păpușă. Sau ca un cadavru. Comod și sensibil – cel mai mic zgomot sau mișcare o trezea, nu brusc, ci lin; aluneca ușor dintr-o lume în alta. Din acest motiv, deveni conștientă de vizitele nocturne ale lui Zed mai devreme decât Callie, care dormea ca un pește pe uscat, zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, icnind și bombănind. Când Hannah auzi pentru prima oară mânerul ușii răsucindu-se – sau doar îl simți? – rămase perfect nemișcată și crăpă foarte puțin ochii. Își perfecționase cu mult timp în urmă arta de a se preface adormită; îi plăcea să fie trezită de mama ei dimineața, ca să meargă la școală, chiar dacă era perfect trează de ore bune. Mama ei intra în camera sa după ce pregătea micul dejun, mirosind a cafea și a șuncă. De la acest obicei copilăresc, prinsese ideea că oamenii puteau fi ei înșiși în asemenea momente: momente în care credeau că nu îi observă nimeni. Un val de aer rece îi spuse că ușa se deschisese. Coridorul de dincolo de ea nu era luminat și nu îl putu distinge imediat pe Zed, dar după un minut, o siluetă întunecată se ivi exact în spațiul unde ea știa că trebuie să fie el, locul unde simțurile ei mult prea fine simțiseră aerul înlocuit de el. Zed nu intră în cameră, ci rămase în prag, privirea plimbându-se de la patul lui Callie până la al lui Hannah. Luna aprinse un singur licăr în ochii lui. Hannah stătea încordată, așteptând, fiecare mușchi tensionându-se în mod dureros, întrebându-se ce va urma. Poate că acum era momentul, acel *ceva* nerostit pe care îl așteptaseră; poate că el venise să le ucidă sau să le molesteze. Hannah nu credea asta, nu tocmai, dar trupul ei, bazându-se pe instincte mai primitive, se temea, oricum. De-abia putea auzi ceva cu excepția sângelui bubuindu-i în urechi. Totuși îl auzi oftând. Un suspin slab, nimic mai mult decât eliberarea blândă a unei respirații ținute prea mult. Parcă din simpatie pentru Zed, o ușoară adiere de vânt legănă draperiile, se așternu pe pielea ei,

sufându-i o șuviță de păr pe nas, gâdilându-o. Hannah crezu că avea să explodeze.

Apoi el se retrase. Cu un alt sunet, închise ușa în urma lui.

Hannah își relaxă mușchii, unul câte unul, începând cu degetele de la picioare și urcând spre față.

Îi luă mult timp ca să scape de tensiunea acumulată.

După aceea, Zed apărură în pragul ușii în majoritatea nopților. Comportamentul lui era același de fiecare dată. Hannah nu îi mărturisi lui Callie decât după ce se întâmplă a treia oară. Până atunci, se stinsese plăcerea de a avea un secret; această nouă împrejurare necesita analiză și discuții. Hannah se simțea nu atât amenințată, cât uimită și tânjea după analiza neiertătoare a lui Callie asupra comportamentului lui Zed. Oricum, Callie nu o crezu.

— Cu siguranță, nu aș dormi în timpul ăsta, spuse ea. Ai o imaginație sucită, atâta tot.

Totuși, promise să stea trează în acea noapte pentru a verifica spusele lui Hannah. Rezistă doar câteva ore până când Hannah auzi schimbarea trădătoare a ritmului respirației ei și, din nou, dormea buștean când Zed își făcu apariția. Această informație bizară rămase înfiptă în mintea lui Hannah. *El* era, cumva, al ei pentru prima oară. Și era ceva demn de toată admirația.

Deși Callie se declarase sceptică față de povestea lui Hannah despre vizitele nocturne ale lui Zed, nu trecu mult și își anunță planul de evadare; nu un plan pentru a evada cu adevărat, ci un plan de dragul planului. O schemă, un complot, ceva elaborat și muncit. Târziu în noapte, pe întuneric, când el era pe verandă: atunci Hannah și Callie vorbeau în șoaptă, amândouă privind tavanul înclinat pe care nu îl puteau vedea.

Hannah încercă să o convingă să renunțe. Nu era nevoie să facă vreun plan nebunesc, spuse ea. Dacă voiau cu adevărat să plece, puteau ieși valsând pe ușa din față – când el era plecat sau în timp ce dormea. Poate chiar prin fața lui. Le-ar împiedica? Oare? Nu pusese niciodată mâna pe ele. Era imposibil să își imagineze că le-ar

înșfăca de brațe, de mijloc, că le-ar târî înapoi în casă. Că le-ar lega și încuia înăuntru. El nu era așa. În plus, unde ar merge dacă ar evada? Din câte știau ele, nu exista nimic în jur, pe o rază de kilometri întregi.

— Vreau doar să demonstrez o idee, insistă Callie. Să îi arăt că putem, dacă vrem. Chiar dacă el ne-ar încuia aici. Evident, nu o s-o facem pe bune.

— Dacă se înfurie? Vreau să spun, dacă...

Hannah nu își putea găsi cuvintele pentru ceea ce voia să spună. Dacă felul lor de a se purta ca și cum ar fi fost în pericol ar fi devenit, cumva, adevărat?

— Nu va afla despre asta decât dacă vrem noi să afle, sublinie Callie. Iar asta s-ar întâmpla doar dacă... dacă simțim că trebuie să demonstrăm o idee sau ceva.

Era sfidătoare și ușor ezitantă, de parcă și ea știa că logica era șchioapă. *Ce e în mintea ta, Callie?* Pentru prima dată, Hannah nu își putea da seama.

— El are o mașină și un pistol, remarcă Hannah. Ei bine, mai mult decât un pistol. Este de două ori cât noi. Știe unde suntem. Pe o hartă, adică. Nu prea văd ce fel de *idee* semnificativă putem demonstra. Și de ce am vrea să o facem. Doar dacă nu cumva știi ceva ce eu nu știu.

— Nu înțelegi nimic, spuse Callie.

Uneori, lui Hannah i se părea că își exagerau diferențele de personalitate pentru a se asigura că nu se transformau una în cealaltă. Uneori părea să se întâmple oricum: Hannah devenind Callie; Callie devenind Hannah. Era ceea ce își dorea Hannah: să fie precum Callie, să fie nesăbuită și curajoasă, să facă ce vrea.

Așadar, Callie, ea însăși fiind o parte din Hannah, știi tot timpul că Hannah avea să o ajute cu planul, chiar dacă niciuna din ele nu era în stare să fie sinceră cu privire la ceea ce făceau și de ce.

Oricine a văzut vreodată vreun film sau a citit o carte știe cum să facă o frânghie din cearșafuri dacă devine necesar să plănuiești o

evadare. În mod obișnuit, folosești propriile cearșafuri, pentru că asta este tot ce ai la îndemână, dar Hannah și Callie fură destul de norocoase cât să găsească cearșafuri vechi în pod. Își pregătiră toate materialele când Zed ieși afară, stând cu urechile ciulite pentru a auzi mașina apropiindu-se. Cearșafurile se rupseră ușor; dinții funcționară la fel de bine precum o foarfecă. Adăugând fiecare fâșie la grămada crescândă, rupseră cearșafurile până când toate deveniră niște zdrențe. Sunetul repetitiv al sfâșierii materialului era ciudat de satisfăcător, iar tăcerea prăfuită din cabană era mai greoaie decât oricând după aceea. Ascuseră dovezile muncii lor sub patul lui Callie. De atunci înainte, scăpând de partea zgomotoasă a proiectului, îndrăzniră să lucreze pe întuneric, pe podeaua camerei lor, când se presupunea că trebuiau să doarmă. Din când în când luau pauză, ciulind urechile pentru a se asigura că el nu se strecurase tăcut de pe verandă, că nu urca scările și nu asculta la ușa lor. Mai târziu, le trecură fiorii la gândul că era posibil ca el să fi făcut unul sau toate acele lucruri fără ca ele să știe; nu dețineau niciodată atâta control pe cât își închipuiau, dar în acele momente crezuseră că lucrau într-o discreție totală. Vorbind doar în șoaptă, legară fâșiile una de cealaltă, un capăt de altul, pe lungimea patului. După ce făcură trei, le împletiră strâns, apoi făcură încă una exact la fel și legară capetele între ele cât de trainic putură. Funia rezultată era mai lungă decât era nevoie. Știau asta pentru că o testară într-o noapte, o văzură formând o grămăjoară pe pământ în timp ce o coborau. Nici măcar nu părea atât de rezistentă, dar nu era ca și când ar fi evadat dintr-un turn. Funia lor nu trebuia decât să le coboare de la etajul al doilea al unei cabane de vânătoare, mai degrabă scundă. Probabil că ar fi putut chiar sări de la fereastră fără să pățească mare lucru, la o adică. Dar nu asta era ideea. Mai ales că, își spuneau în sinea lor, nu plănuiseră niciodată să evadeze cu adevărat.

Probabilitatea ca frânghia lor să nu fie folosită niciodată nu le împiedică să se ghemuiască pe podeaua rece trei nopți la rând,

fantomatic de palide în cămășile de noapte parcă desprinse din basme, lucrând cât de eficient putură. Amândouă tresăreau dacă auzeau o bufniță sau un liliac. Din când în când, își șopteau câte ceva despre strategie sau se contraziceau în privința designului proiectului.

— Trage mai tare, sâsâia Hannah, în timp ce testau două cearșafuri legate unul de celălalt.

— Mai fă un nod dacă asta te îngrijorează, șoptea și Callie.

Cearșafurile vechi și ponosite aveau tot felul de modele – flori, dungii, păsări – și erau de toate culorile imaginabile. Dacă și-ar fi văzut creația în lumina zilei, ar fi fost absurdă și de prost gust: o frânghie potrivită pentru circ. Dar, în întuneric, culorile piereau în favoarea unor nuanțe nedeslușite de gri, de parcă ar fi împletit umbre posomorâte sau le-ar fi scufundat în sânge. În întuneric, opera lor părea serioasă: destul de serioasă cât să le mulțumească și să le sperie.

După ce legară și ultimul nod, o testară cât de bine putură și declarară proiectul complet, înfășurară funia și o ascunseră sub patul lui Callie, care era cel mai aproape de fereastră. Legară cât de strâns putură un capăt de unul dintre picioarele de metal ale patului.

Era pregătită de acțiune.

— Pentru orice eventualitate, spuse Callie – pentru prima oară, iar Hannah încuviință din cap, solemn. *Ce eventualitate?*

În zilele care urmară, se sfătuiră uneori despre ce să facă cu frânghia – cum să își demonstreze ideea, oricare ar fi fost aceea: că ar fi putut pleca oricând ar fi vrut, dar aleseseră să nu o facă? Și că Zed putea avea încredere în ele? Nu se puteau decide, așa că amânară orice acțiune, obișnuindu-se cu prezența funiei, încolăcită sub patul lui Callie. În mod secret, fură ușurate să se elibereze, cel puțin pentru moment, de nevoia de a acționa.

O săptămână mai târziu, sau cam așa ceva, auziră o bufnitură la fereastră în toiul nopții. Deja adormiseră, dar amândouă se treziră

brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă Callie, ridicându-se în capul oaselor.

— Ceva s-a lovit de fereastră, spuse Hannah, cu voce șovăitoare.
A sunat de parcă a aruncat cineva cu ceva.

Callie își coborî picioarele desculțe pe podea și alergă la fereastră.

— Ai grijă, spuse Hannah, apoi o urmă.

Rămaseră privind în jos pentru un minut, spre iarba întunecată, înaintea să observe ceva. Apoi, un punct minuscul de lumină, pe care îl ignoraseră la început – crezuseră că e roua captând lumina lunii, dacă era să creadă ceva – se aprinse brusc și începu să se propage într-o spirală din ce în ce mai mare și mai furioasă pe măsură ce gonea. În cele din urmă, izbucni într-un foc și arse preț de câteva minute cu furie. *Probabil că a folosit benzină sau ceva de genul*, își spuse Hannah, în timp ce flăcări albastre și verzi țâșneau din miezul fierbinte. *Ca să îl facă să ardă atât de repede și de luminos.*

Apoi focul se stinse, lăsând o spirală mare și sclipitoare pe pajiște.

Verificară piciorul patului lui Callie, unde fusese legat capătul funiei. Nu fură deloc surprinse să descopere că funia dispăruse.

Nu vorbiră niciodată despre ceea ce văzuseră, nici cu Zed, iar el nu spuse nimic în ziua următoare sau vreodată. Își demonstraseră ideea; el și-o demonstrase pe-a lui. Încă un indiciu indescifrabil.

Ce le plăcea cel mai mult erau nopțile în care el le permitea să iasă afară, în întuneric – nu doar pentru că tânjeau după aerul proaspăt și șansa de a-și întinde picioarele, de a alerga, de a atinge iarba, ci pentru că această permisivitate nesăbuită li se părea dovada izbitoare că el le cunoștea, că înțelegea că aveau să găsească magie în pădure, în ciuda țânțarilor și a umezelii, că avea încredere în ele să vadă ceea ce vedea el, să iubească ceea ce iubea el. Și să nu fugă. Într-o noapte, stăteau întinse pe pământul acoperit de mușchi și priveau cerul. Stelele erau cumplit de multe și de joase. O impresiună mai mult pe Hannah decât pe Callie, care susținu că erau cam la fel în Arrow, Nebraska, și că nu făcuseră niciodată

nimic pentru nimeni.

— Cine a spus vreodată că stelele trebuie să *facă* ceva? întrebă Hannah.

— Fetelor, spuse Zed blând, stând întins între ele – nu foarte aproape. Fără să le atingă, nici măcar pe-aproape să le atingă. Erau foarte bine distanțați pe iarbă, fiecare revendicându-și teritoriul.

— Șșșt. Nu vă certați. Doar priviți.

Nu era ca la cinema; nu le denumi constelațiile, nici nu le ținu discursuri pseudofilozofice despre viață sau despre lipsa de însemnătate a omului. Doar priviră cerul și se lăsară purtați de val.

Pentru o vreme rămaseră tăcuți. Stelele deveniră mai luminoase pe măsură ce priveau. Dar chiar și cu Zed între ele, Hannah putu simți în cele din urmă plictiseala și neliniștea ce pusese stăpânire pe Callie și, deși Zed tresări ușor când ea vorbea, Hannah se aștepta la acest lucru.

— Zed, tu ai copii? întrebă ea brusc.

Hannah avu impresia că îl simte vibrând: era furios, își spuse ea, sau foarte trist, copleșit de durere. Ar fi pariat pe furie.

După un minut, se ridică de pe jos și intră în casă, fără să spună vreun cuvânt, fără să își scuture acele umede de pin de pe spate.

— De ce ai făcut asta? o întrebă Hannah, deja fiindu-i dor de momentul pe care tocmai îl pierduseră.

Callie aruncă un pumn de ace în aer, lăsându-le să cadă peste ele. Îi era deja dor de el.

— Am vrut doar să știu. Rămaseră întinse pe pământ, sperând ca furia să îi treacă. Nu te-ai săturat să nu știi nimic?

— Păi, n-o să aflu ceva atât de important doar *întrebând*.

Hannah era nervoasă pe Callie, pentru că își închipuisse, chiar și pentru un minut, că ar putea fi atât de simplu, că adevărul ar putea ieși atât de ușor la iveală.

Callie nu credea că era simplu; credea că existau anumite riscuri care meritau asumate.

— De ce naiba nu? spuse ea. Vrei ca totul să fie atât de *complicat*.

Era adevărat, presupuse Hannah. Dar totul *era* complicat. Până și Callie trebuia să recunoască acest lucru.

Odată auziră un câine lătrând. Erau la masa din bucătărie, mâncând Cheerios, când îl auziră cu toții. Erau obișnuiți să audă coioți, bufnițe, lilieci, păsări, alte animale pe care fetele nici măcar nu le puteau identifica după sunetele pe care le scoteau. Nu câini. Le luă o clipă să își dea seama de ce acest aspect era important, de ce cafeaua lui Zed împrășcă masa când el împinse scaunul de lângă ea.

Apoi înțeleseră. Câinii însemnau oameni.

Zed se ridică imediat în picioare, deschizând draperiile pentru a verifica dacă invazia era adevărată. Callie și Hannah încremeniră, cu lingurile în aer. Câinele părea fericit, gândi Hannah. Jucăuș. Nu pierdut, nu furios, nu timid, ci părea să se distreze. Excursioniști? Oameni care ieșiseră la un picnic? *Câini de căutare?*

Zed se îndepărtă de fereastră. Cumva, pușca ajunsese în mâinile lui, ținând-o strâns, sângele scurgându-se din degetele sale.

— Sus, spuse el. În camera voastră. Nu scoateți un sunet. Nu vă apropiați de fereastră.

Fetele lăsară castroanele cu cereale pe masă și fugiră la etaj.

Hannah și Callie stătură încremenite, precum niște cadavre, pe paturile lor pentru o oră, probabil, îndrăznind doar să șoptească, mult timp după ce încetară să mai audă câinele. Pe de o parte, se temeau, pe de altă parte, erau încântate, deși cu greu își puteau explica motivul.

Dar apoi nu mai auziră câinele – nici pe acela, nici pe oricare altul. Mister nerezolvat. Nu există un astfel de loc: nicăieri, își reamintiră. Prin urmare, erau undeva în lume. Un câine putea ajunge pe veranda lor și schimba totul. Lumea le căuta. Trebuia să le caute.

În primele două săptămâni, aproximativ, Zed fu întotdeauna

proaspăt bărbierit, apoi, treptat, pe măsură ce săptămânile deveniră o lună, o umbră întunecată începu să capete conturul clar al unei bărbi mature.

— De ce, deodată, îți lași barba să crească? întrebă Callie (deși îi plăcea), iar el își mângâie curios barba cu mâinile elegante și osoase, de parcă ar fi fost surprins să o găsească acolo.

— Nu știu, răspunse. Trebuie să existe un motiv pentru orice?

Primele lui cuvinte erau un nonrăspuns la întrebarea lui Callie, dar când puse propria întrebare, se întoarse spre Hannah, de parcă ar fi răspuns unei provocări căreia Hannah nici măcar nu îndrăznise să îi dea glas.

Da, își spuse ea. Trebuie.

Observară și alte schimbări pe măsură ce vara trecu. Zed părăsea casa mult mai rar. Petrecea mai mult timp stând pe verandă cu pistolul. Punea mai puține întrebări. Uneori, când una din fete apărea pe neașteptate, o privea absent, de parcă, pentru o secundă insuportabilă, nu o mai recunoștea.

Schimbarea fu treptată, totuși; suficient de progresivă ca ele să nu îi dea prea multă atenție. În plus, exista întotdeauna posibilitatea ca *asta* să fie un lucru normal, iar săptămânile de la început să fi fost o aberație. Cum puteau ști?

Citiseră vreme de câteva săptămâni romanele polițiste din pod, când într-o zi el aruncă o carte spre ele, una dintre cărțile vechi, care păreau serioase, de pe rafturile din camera de zi. O citise și el o zi sau două, dar era evident că nu era prima persoană care o deschisese, cotorul fiindu-i uzat; era un volum foarte citit, ponosit, cu colțuri îndoite.

— Citiți prea multe romane, spuse el în timp ce cartea ateriză pe canapea, între fete. Este plictisitor, ar trebui să combinați cu poezie. Asta s-ar putea să fie pe placul gusturilor voastre morbide.

Era un volum de poezii aparținând lui Robert Browning, iar Zed se înșela: ele nu erau pregătite pentru monologurile întunecate și

melodramatice ale lui Browning, pentru vocile ducilor renascentiști, ale pictorilor și preoților desfrânați. Se străduiră să citească, să înțeleagă câte ceva, pentru că nu voiau să îl dezamăgească. Dar erau plictisite, puțin confuze și iritate. Le era dor de casele lugubre din provincie, de suspjecții mondeni, care creșteau politicos, dar neabătut numărul cadavrelor în romane.

Dar o poezie le plăcu; o poezie fu scurtă, destul de simplă și directă cât să le capteze imaginația: „Iubitul Porfiriei”, în care iubita eroului se aventurează prin ploaie și vânt pentru a face o vizită nepermisă pe timp de noapte acasă la el; confuz cu privire la cum ar putea să o păstreze, să o aibă în cea mai perfectă stare, el recurge la singura acțiune posibilă. În timp ce ea își odihnește capul frumos pe umărul lui, el îi ia părul blond și i-l înfășoară în jurul frumosului gât – și da, o strangulează după care stau acolo, într-o tovărășie perfectă, în timp ce noaptea trece.

– O, Dumnezeule, spuse Callie.

Fu de-a dreptul șocată, pentru prima oară, Callie, care se mândrea cu faptul că își păstra calmul și nimbul apatic de plictiseală. Ultimul vers, pe care tocmai îl citise cu voce tare, încă atârna în aer, cel despre cum Dumnezeu nu scosese un cuvânt – nu în timp ce criminalul stătea cu femeia moartă întreaga noapte.

– Are probleme serioase, continuă ea.

– Este nebun, remarcă Hannah neliniștită.

Simțea nevoia să contrazică încrederea stranie a naratorului în propria logică – nu doar în minte, ci cu voce tare, public într-un fel.

– Nebun. Evident, fu Callie de acord.

De-abia atunci îl văzură pe Zed în prag. Rezemat de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu vă opriți din cauza mea, spuse el când își dădu seama că atenția fetelor se îndreptase asupra lui.

Apoi se retrase și începu să facă ordine în bucătăria perfect curată.

Acea fu noaptea în care atinse părul lui Callie.

Părul ei blond, ca al Porfiriei.

Întotdeauna Callie. Hannah suferi. Copleșită de o durere de nedescris, crezu că putea muri de dorință în acea seară – de lumina lumânărilor, blândă și frumoasă, copleșită de toate lucrurile pe care nu le putea avea sau de ceea ce nu putea fi. Sau de ceva mai sinistru, ce nu putea înțelege.

Era vina lui Callie. Callie voia să se aranjeze; era obsedată de femeile fatale din romanele polițiste și voia să încerce ea însăși rolul. Își înfășură cearșaful strategic pe corp ca pe o nebunească rochie grecească de seară și își făcu o coafură elaborată, ridicându-și buclele aurii cu un elastic vechi, un ac de siguranță, o bucată de panglică și câteva bețe. Își puse și câteva margarete în păr pentru efect. (Zed aducea uneori buchețele de flori sălbatice pentru a compensa pentru faptul că nu aveau voie să iasă afară. Le pusese în pahare de băut pe masa din bucătărie. Drăguț din partea lui, își spusese ele.) Improviză câteva bijuterii din cele mai strălucitoare obiecte pe care le găsi în pod. Tinzând să fie critică, Hannah se forță să fie cinstită: Callie doar se juca, de fapt. Să se îmbrace frumos era modul ei preferat de a se juca; adora să se împodobească. Era o mare narcisistă, chiar și pentru o fată de doisprezece ani. Dar era, de asemenea, și o actriță înnăscută. Avea nevoie de schimbări de costume.

Deși Callie ar fi trebuit să arate complet ridicol, Hannah fu nevoită să recunoască faptul că reușise, cumva, să facă acea costumație improvizată să arate bine. Adoptă un accent seducător și un mod apatic de a se mișca, și fu de parcă ar fi aruncat o vrajă asupra ei însăși, precum Cenușăreasa, transformând cârpele în podoabe. Poate că era lumina lumânărilor. Lui Hannah i se părea ca o magie, dar nu magie albă. Era amețită de gelozie.

Iar Zed era furios. Tot umorul vag și blândețea improbabilă se scurseră de pe chipul lui, după cină, în timp ce Callie coborî treptele, înscenând o intrare grandioasă. Hannah puse jos prosopul

cu care ștergea vasele și se îndepărtă instinctiv de Zed, de câmpul încărcat de furie care rearanjă brusc aerul din jurul său. Când Callie trecu pe lângă el, brațul lui țâșni de parcă avea viață proprie. Prinse buclele răsucite ce se revărsau din creștetul capului ei, unde Callie încercase să le aranjeze. Zed îi lăsă părul în jos, și nu cu blândețe. Agrafele, bețele și margaretele căzură pe podea. Răsuci părul lung al lui Callie în jurul mâinii și încheieturii sale, aproape absent. Ochii îi erau întunecați și stranii, iar Hannah nu putea să îi privească; de-abia putea să respire. Callie ridică privirea spre a lui, iar un curent păru să străfulgere distanța dintre ei. O trase de păr. Doar puțin, apoi mai mult.

Încetează! Hannah fu aproape îngrozită să își audă propria voce; de-abia știuse că avea să vorbească, nu își dăduse seama că plângea. Zed eliberă părul lui Callie de parcă ar fi luat foc, iar Hannah se întoarse și fugi, deschizând ușa și alergând în noaptea rece și întunecată, știind că el avea să o urmeze, știind că era datoria ei să rupă vraja.

Asta fu cu puțin înainte de sfârșit.

— Îmi închipui că v-ar plăcea să mergeți să înotați, fetelor, spuse el după cină într-o seară, din senin.

Era o seară deosebit de caldă și înăbușitoare, și foarte liniștită. Moliile se avântau spre felinarul care sfârâia pe masă.

Era adevărat: înotul fusese întotdeauna o parte din vară, pentru ambele fete, și le lipsise în toate zilele alea fierbinți în cabană. Dar, ca mod de a face conversație, comentariul păru neobișnuit de lipsit de noimă, chiar puțin răutăcios. Nu era ca și cum putea aduce un lac sau o piscină în curtea din spate. Fetele nu spuseră nimic, așteptând să vadă încotro se îndrepta el cu acest comentariu. Erau precaute; de atunci erau cu ochii în patru.

Dar el era serios. Privi de la una la cealaltă, încruntându-și ochii albaștri.

— Nu mă înșel, nu-i așa? Vă avertizez, voi crede că sunteți niște

copile foarte ciudate dacă nu vreți să mergeți să înotați. Grăbiți-vă și luați-vă lucrurile dacă vreți să mergeți. Este o noapte perfectă pentru asta.

— Lucrurile? întrebă bănuitoare Callie. Care lucruri? Nu e ca și cum am avea costume de baie.

— Vă gândiți voi la ceva, spuse el netulburat. La urma urmei, o să fie întuneric. Luați doar prosoape, atunci.

Încă nedumerite, făcură cum li se spuse și apoi așteptară. În tăcere, Zed le conduse spre ușă, apoi afară în noapte – direct la mașină. Fetele nu mai intraseră în ea de când sosiseră acolo. Era plină de amintirile călătoriei. De amintirile răpirii lor.

— Urcați în spate, spuse el. Și lăsați-vă jos până vă spun eu să vă ridicați.

După aproximativ zece minute, mașina întoarse pe drumul relativ lin pe care mersese și o luă brusc în josul dealului, pe un teren cu gropi. Pierzându-și echilibrul, Hannah se rostogoli de pe banchetă pe podeaua mașinii, iar Callie de-abia evită să o urmeze. Hannah preferă să se ghemuiască acolo unde căzuse, decât să încerce să se ridice, încleștându-și dinții pentru a se asigura că nu își mușcă limba atunci când dădeau în hârtoape.

Apoi, destul de brusc, se opriră.

— Urmați-mă, spuse el. Aveți grijă pe unde călcați.

Urmară cercul alb și legănat pe care îl arunca lanterna lui pe pământ, totul în jur fiind complet negru. La început, putură doar să simtă mirosul apei și să îi audă pleoscăitul, apoi lumina căzu pe suprafața ei.

— Aici, spuse el cu generozitate, de parcă ar fi creat acel lac doar pentru ele. Este un loc bun pentru înot.

Își scoaseră tenișii, iar Zed își feri privirea când fetele se întoarseră cu spatele la el în întuneric și își scoaseră rochiile. Pe lângă prosoape, aduseseră și câte o pereche în plus de lenjerie. Fusese ideea lui Callie. O folosiră pentru a improviza suporturi, strecurându-și brațele și umerii prin găurile picioarelor, netezind

partea din spate peste piepturile lor – al lui Hannah complet plat, băiețos, iar al lui Callie mândrindu-se cu doi muguri micuți – și încercând să facă loc umerilor osoși în locul coapselor pentru a fixa puțin materialul. Operațiunea nu fu tocmai o reușită, dar își atinse scopul, mai mult sau mai puțin. Între timp, Zed legăna lanterna departe de ele, luminând apa, respectându-le minuțios intimitatea. Când fetele fură pregătite, el îndreptă raza de lumină spre apa de lângă picioarele lor, pentru a le ghida.

Aerul era răcoros, iar ele tremurară puțin în lenjerie. Când se aventurară să își scufunde degetele de la picioare în apă, totuși, descoperiră că era surprinzător de caldă. Chiar și atunci, înaintară cu precauție, picioarele lor acomodându-se la fiecare pas cu fundul nămolos al lacului. Hannah își închipui zeci de pești micuți mișunând în jurul gleznelor lor apărute pe neașteptate în apă și se bucura că nu îi putea vedea. Tot ce puteau zări era micul cerc de lumină care se așternea înaintea lor – nimic altceva, nici una pe cealaltă, nici brațele lor întinse, nici țărmlul, nici dimensiunile lacului sau ale pădurii care, probabil, îl înconjură, nici munții care, cu siguranță, se înălțau în depărtare. Nici pe bărbatul însuși, care nu putea fi prea departe, îndreptând lumina spre apă și controlând ceea ce vedeau ele. Nimic în afară de cercul palid de lumină care le chema să înainteze în lac, iar în lumină vedeau valurile blânde pe care ele însele le făceau. Probabil că la asta se referise Zed când spusese că era o noapte perfectă: fără lună, fără stele. Cerul era pustiu.

Callie fu prima care plonjă, bineînțeles, când apa le ajunse la mijloc, iar apoi Hannah nu avu de ales și o urmă. Se avântară în apă mai adâncă, întorcându-se pe spate și plutind, ochii lor neconcentrându-se pe nimic. Împroșcară apă una spre cealaltă și încercară tumbe orbești, amețitoare. Uneori priveau în direcția lui, întrebându-se dacă le putea vedea, dacă le privea, dar nu vedeau nimic în afară de cercul de lumină. Apa era lină și caldă, părând să le cuprindă cu blândețe. Puteau auzi pești sărind nu departe de ele,

dar nu le mai deranja; și ele erau pești. Plesneau apa ca niște sirene, inventând mișcări pe care nu le-ar fi învățat niciodată la cursurile de înot. Uneori se atingeau una pe cealaltă, întâmplător – picioarele și brațele lor goale fiind delicate și asemănătoare. Imaginațiile lor obraznice încercară să evoce o idee despre cum s-ar simți picioarele bărbatului în apă, tari, masculine și dezgolate. Se simțiră rușinate, de parcă gândurile lor puteau călători prin aer, de parcă Zed le-ar putea intercepta.

Dar el nu li se alătură. Se așteptaseră să o facă? Nu erau sigure; episodul părea atât de bizar, de neregizat, încât era aproape imposibil să își formeze așteptări.

Este posibil, totuși, ca fetele să își fi format o speranță – colectivă, răsunând tăcută între ele. În orice caz, renunțarea la ea, se lăsară în voia plăcerii de a fi învăluite de apă. El nu vorbea, iar asta era bine. Doar ținea lumina. Le oferea lacul, bucată cu bucată.

Apoi, brusc, stinse lanterna. Fetele auziră clicul butonului de plastic. Ridică capetele din apă, deschiseră ochii și îi închiseră din nou și nu văzură nicio diferență. Instinctiv, rămaseră tăcute, călcând apa cu picioarele. Știau unde se afla cealaltă pentru că își puteau auzi respirațiile, dar Zed părea să fi dispărut.

— Unde ești? întrebă Callie după un moment, glasul fiindu-i aspru, dar și vulnerabil.

Hannah își dădu seama că starea ei se schimbase: Callie era furioasă acum.

După câteva secunde, vocea lui calmă traversă suprafața apei.

— De ce contează?

Era la fel de orb ca ele.

— Cum poți să spui asta? întrebă Callie pe un ton poruncitor.

Indignarea îi vibra în glas.

Pentru că nu contează, gândi Hannah, neștiind nici măcar ce voia să spună. *Nu mai contează*. De data asta, Zed nu răspunse. Ar fi un final fericit, se întrebă Hannah, dacă el le-ar lăsa acolo, pur și simplu? S-ar fi ghemuit toată noaptea lângă lac, tremurând și

îndurând ciupiturile de țânțari. Când ar veni zorile, ar porni înapoi spre drum, ude learcă. În cele din urmă, cineva le-ar găsi și totul s-ar termina. Zed ar scăpa, probabil. Nu ar fi niciodată găsit.

Nu, desigur că nu ne-ar lăsa aici, își spuse liniștită. Încă are nevoie de noi. *Pentru ce?* întrebă o voce nesigură în mintea ei. *Cum poți fi atât de sigură? Dacă a adus pistolul cu el? Dacă intră în apă, își pune mâna pe capul tău și îl apasă, împingându-l sub apă, iar în cele din urmă nu te mai lupți și...* Îngrozită, reduse la tăcere vocea, se răsuci pe spate și întinse brațele în lateral, dând ușor din picioare pentru a-și menține echilibrul, simțind cum liniștea o cuprinde din nou. În timp ce privea cerul pustiu, observă că, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lipsa luminii, totul devenea mai puțin întunecat. Nori joși captau lumini rătăcite de dedesubt – poate din orașe aflate la kilometri depărtare, gândi ea, sau case pe care nu le puteau vedea – și le reflectau înapoi în apă. Putea distinge conturul norilor, locul unde lacul întâlnea copacii, o formă la câțiva metri de ea, care trebuia să fie Callie. Avu gândul absurd că lumina venea din propria ei privire, că dacă se uita îndelung și suficient de concentrată ar putea aprinde pădurea. Simți cum Callie, nesincronizată cu starea ei de spirit, încetase să mai plutească și stătea dreaptă, ancorându-și picioarele pe fundul lacului, așteptând nerăbdătoare. Hannah încercă să își proiecteze straniul sentiment de calm în direcția lui Callie, vrând să îl împartă cu ea, dar își dădu seama că fata nu mai era receptivă. Încercă să își concentreze atenția în sens invers, blocând influența lui Callie, dar conștientizarea nefericirii fetei crease o tensiune pe care nu o putea ignora și se simți trasă în două direcții: era ca și cum trebuia să fie doi oameni, ea însăși și Callie. Între timp, deveni conștientă că acea parte din ea care era expusă la aer devenise rece, dar nu voia să înceteze să plutească.

În cele din urmă, Zed spuse încet:

– Destul.

Vocea i se schimbase. Fetele se întoarseră în direcția lui. Hannah,

ascultătoare, înotă spre el, dar simți ura lui Callie adunându-se și făcând apa să tremure.

— Dacă nu am terminat? strigă Callie, sfidătoare, deși se săturase de lacul ăsta invizibil.

Ca de obicei, Hannah admira curajul lui Callie, dar o și irita în același timp. *De ce trebuie să încerce să strice totul?*

— Atunci, mai stai, spuse Zed, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume. Hannah și cu mine vom pleca.

Hannah o auzi pe Callie în urma ei, plonjând prin apă, spre țărm. Se întrebă dacă Zed vorbise serios; bănuia că nu. El știuse pur și simplu că fata avea să vină. Cumva, această realizare o făcu să se simtă în siguranță, dar și tristă.

În timp ce ieșiră din apă pe malul rece, înfășurându-și prosoapele în jurul lor, cu dinții clănțănind, văzură că era mai multă lumină, plutind exact unde ar trebui să fie fața lui și simțiră mirosul familiar al pipei sale. Tăcut, Zed lovi ușor pipa, scuturând tăciunile aprins și stingându-l cu călcâiul, apoi se întoarse și lumină mașina cu lanterna. Ude learcă și tremurând, fetele urcară pe bancheta din spate. Nimeni nu vorbi.

Nu puteau fi prea departe de cabană când o mașină apăru în urma lor, farurile ei bătând în bancheta din spate, ricoșând din oglinda retrovizoare.

— Stați jos, porunci Zed, străduindu-se să distingă o siluetă, un chip în spatele parbrizului întunecat.

Nu schimbă viteza, dar fetele îi simțiră brusca stare de alertă, de parcă ceva nou și rigid în corpul lui comunica prin caroseria mașinii cu ele, intrând în corpurile lor prin materialul banchetei din spate, de care își lipiseră obraji. Stăteau încremenite și tăcute, tensiunea dintre ele dispărând brusc. Cealaltă mașină ținea pasul cu ei, înghiontindu-i. Cineva care cunoștea drumurile, poate, și voia să meargă mai repede. Cineva care se grăbea, care întârziase la ceva ce ei nici măcar nu își puteau închipui. *Cineva care căuta două fete dispărute și le dăduse de urmă în zona aceasta.*

Zed continuă să conducă destul de mult, astfel că fetele erau convinse că trebuie să fi trecut de cotitura ce ducea spre cabană. În cele din urmă opriră, iar fetele ascultară cu sufletul la gură ticăitul semnalizării, farurile năpustindu-se asupra lor. Virară la dreapta. Luminile se mutară pe partea laterală a mașinii lui Zed, prinzând viteză și dispărând.

Ei întorseseră, iar cealaltă mașină își continuase drumul înainte.

Tăcerea reveni. Zed conduse pentru încă un minut, după care întoarse și o luă înapoi pe unde veniseră. Stinse farurile în timp ce înaintau pe drumul lung, apropiindu-se de cabană într-o beznă totală.

Nimeni nu le urmărise. Dar oamenii le căutau, cu siguranță. Trebuiau să le caute.

Ajunși înapoi la cabană, Zed le trimise la culcare, de parcă nimic ieșit din comun nu se întâmplase. Dar el era neobișnuit de tăcut, iar fetele simțiră schimbarea, lucrurile nu mai erau la fel. Schimbarea le neliniștea.

Ziua următoare fu înnorată, umedă, apăsătoare, iar starea de nervozitate a fetelor stăruia. Hannah mergea încet, privea peste umăr, tresărea din nimicuri: o ramură lovindu-se de acoperiș, șuieratul boilerului, cârâitul vreunei păsări necunoscute. Callie, pe de altă parte, deveni nepăsătoare, agitată, nu putea sta locului. În timp ce Zed înconjură perimetrul poienii în care era situată cabana – cu capul plecat, inabordabil – Callie se juca de-a concursul de frumusețe: încerca să o distreze pe Hannah, reconstituind momente ale rutinei ei, râzând de rivali imaginari. În timp ce își prezenta mersul de concurs, Hannah făcea pe judecătorul, prefăcându-se că notează în caiet. Callie traversă încăperea cu pași fermi, grațioși, capul fiindu-i aplecat în direcția lui Hannah, buzele ei afișând un zâmbet imens. Oprindu-se în fața ferestrei, se întoarse ușor cu mâna în șold, aruncând publicului imaginar un alt zâmbet orbitor. Chiar și fără machiaj de scenă și o rochie sofisticată, Callie transmitea ceva

din prezența fermecătoare care deja îi adusese atât de multe diademe.

Nu știură că el era în prag până când nu traversă încăperea, aproape ca o pisică, înșfăcând brațul pe care Callie îl ținea în șold și aducându-l în fața ei. Hannah stătuse întinsă pe canapea, râzând; când îl văzu – sau îl simți, de fapt – se ghemui, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Callie se înroși, iar Hannah văzu, pentru prima oară, lacrimi în ochii fetei. Dar nu se opuse – îl privi direct în ochi, cu o furie arzătoare, dar lacrimile nu căzură.

Primii stropi mari de ploaie se lovira de fereastră, răsunând precum ticăitul unui ceas nebun. Zed nu dădu drumul brațului lui Callie. Fiecare mușchi din corpul lui părea tensionat, chipul fiindu-i încordat peste oase și tendoane.

– *Nu face asta aici.* Nu aici. M-ai înțeles? O trase puțin mai aproape și repetă: Ai înțeles? Ai lăsat concursurile în urmă. S-a terminat.

O împinse de lângă el, destul de blând, dar cu un autocontrol atât de vizibil, încât sugera o tensiune extraordinar de puternică circulând dincolo de suprafață. Callie se clătină ușor – mai mult din pricina faptului că simțise acea putere decât de la faptul că o împinsese.

– Niciodată. Mă auzi? Niciodată. Nu vei mai fi fata aia.

Apoi, Zed se întoarse și ieși cu pași mari din cabană, închizând furios ușa în urma lui.

– Ei bine, spuse Callie, așezându-se pe canapea lângă Hannah și încrucișându-și grațios picioarele. Deci, presupun că nu este de acord cu concursurile.

– Dar de ce... Hannah se ridică și se așeză din nou, ghemuindu-și picioarele sub ea. Se temea că avea să o facă pe Callie să se simtă jignită, dar trebuia să continue: Dar, de ce te-a ales pe tine?

Callie răsuci o buclă lungă și blondă în jurul degetului arătător.

– Asta este întrebarea, nu-i așa?

Trase cu putere de părul încolăcit – o dată, de două ori; Hannah

simți spasmul în propriii foliculi. Poate că a vrut să mă salveze, spuse Callie. Își făcu vocea să sune obraznică, dar Hannah știa că fata era serioasă. Și poate că avea dreptate.

Mai târziu în acea noapte, Hannah se trezi cu sentimentul apăsător că ceva nu era în regulă. Ploaia se oprise aproape la fel de repede precum începuse, iar cerul era din nou senin; o rază de lună lumina cearșaful lui Callie, răsucit în cuibul obișnuit în care dormea ea. Gol. Hannah își spuse în sinea ei că fata se ridicase, probabil, să meargă la baie. Deloc convinsă, se sculă grăbită, încercând să alunge panica. De-abia atunci își dădu seama că putea auzi voci la parter, joase și serioase.

Hannah se strecură afară din cameră și porni spre capul scărilor. Ghemuindu-se pe prima treaptă, aplecă ușor capul înainte până îi putu vedea, stând față în față la masa din bucătărie. La început, sângele zvâcni atât de tare în urechile ei, încât zvâcnetul acesta fu tot ce putu auzi, dar discuția lor deveni tot mai inteligibilă pe măsură ce asculta.

— Nu înțeleg, spunea Callie, cu voce îmbufnată. Credeam că ne-ai ales pentru ceea ce suntem.

Hannah își ținu răsuflarea. Acesta era un subiect despre care nu vorbeau, nu cu el.

— Nu tocmai.

— Atunci?

El se aplecă înainte, iar Hannah își trase capul brusc înapoi, temându-se că ar putea să o zărească. Putea la fel de bine să audă fără vadă – mai bine, dacă se concentra.

— Este o risipă. Părea foarte calm; nu era nici urmă din violența latentă care le șocase pe fete mai devreme. O perversiune. De aceea, aveai nevoie de mine. Poate vei înțelege într-o zi. Dar ascultă-mă, începu el.

— Ascult, spuse Callie.

O notă supusă, rară se strecurase în glasul ei.

— Vreau să îmi promiți că nu o vei mai face. Că nu vei mai

participa la concursuri. Că nu te vei mai înjosi așa.

Un țânțar bâzâi în urechea lui Hannah, iar ea ridică mâna să îl omoare. Rată. Putea simți tensiunea din aer ca pe o răceală bruscă sau o furtună ce urma să vină. Și Callie o simțea, de partea cealaltă a peretelui.

Când Callie vorbi în cele din urmă, glasul îi era scăzut și ferm.

— Atunci, mergem acasă?

Trăiseră fiecare zi cât de mult putuseră, fără să vorbească de *mai târziu*. Poate că schițau fantezii despre o maturitate minunată, dar evitau să vorbească despre viețile lor reale: despre începutul unui nou an școlar, despre cumpărături și haine noi, despre cele mai noi cântece de la radio, despre întâlnirile cu oameni noi. *Mai târziu* devenise un concept încețoșat; *înapoi* era inadmisibil de menționat. Dar Callie întreba, de parcă era cea mai firească întrebare din lume:

— Mergem înapoi?

Mâna lui Hannah se încleștă pe balustradă; a lui Callie pe marginea mesei.

— Promiți? spuse Zed.

O presiune stranie, crescândă în capul lui Hannah produse valuri de culori întunecate, tulburi, înaintea ochilor ei și o fâșie de durere aprigă se strânse în jurul frunții sale.

Întreaga casă aștepta.

— Promit, spuse Callie, glasul fiindu-i ciudat de robotic și atât de jos, încât Hannah de-abia o auzi.

— Spune-o din nou.

— Promit, șopti Callie.

Hannah nici măcar nu era sigură că o auzise cu adevărat, dar o *simți*, la fel de clar de parcă vocea lui Callie venea de undeva din interiorul propriului ei corp. O simți pe sub piele, în adâncul stomacului.

Asta însemna că mergeau acasă? Callie credea că făcuse o înțelegere, asta îi era clar lui Hannah. Dar chiar făcuse una?

Instinctiv, Hannah crezu că o promisiune făcută de Zed nu avea

să fie încălcată. Dar bărbatul avusese grijă, cel puțin așa i se păru ei, să nu promită. Nu în atât de multe cuvinte.

Își luă mâna transpirată de pe balustradă, își îndreptă picioarele ghemuite și porni ușor înapoi, spre dormitor. Strecurându-se în așternuturi, se ghemui pe o parte și începu să respire lungile și calmele răsuflări ale somnului. Callie se întoarse, traversând camera în vârful picioarelor, până la patul ei, pentru a nu o trezi pe Hannah.

Pentru prima dată, observă Hannah, Callie nu adormi imediat. Legănată de calmul înșelător al propriei respirații ferme, o ascultă pe Callie, a cărei neclintire și pace neobișnuită însemnau că era trează. Dacă aveau să meargă acasă cu adevărat, cât de curând avea să se întâmple? Callie vorbise serios? Era o fată care își ținea promisiunile? Își dorise să audă promisiunea din partea lui Callie, își dorise ca Zed să răspundă la fel. Dar în adâncul minții lui Hannah, o voce necunoscută puse o altă întrebare: Ea voia să meargă acasă? Și dacă nu voia încă, ce însemna asta?

Când, în cele din urmă, alunecă din somnul prefăcut în cel real, îl visă pe Zed transformându-se într-un copac lângă fereastra ei, în timp ce ea plângea pentru că el nu putea intra în casă vreodată. Există un cuvânt pe care Hannah îl putea spune, un cuvânt magic ce îl putea elibera, dar nu știa care era acela. În vis, asta se întâmpla pentru că ea nu era suficient de bună.

În ziua următoare și după aceea, tot așteptă să audă de la Callie ce se întâmplase, din moment ce, aparent, ea nu știa nimic. Hannah voia să vorbească despre asta, să analizeze ceea ce spusese el și ce insinuase. *Aveai nevoie de mine*, îi spusese lui Callie. Oare Zed credea că și Hannah avusese nevoie de el?

Dar Callie nu spuse nimic.

În noaptea următoare, le permise să iasă afară și se jucară de-a v-ați-ascunselea. Acum, rar, Zed li se mai alătura la jocuri. Era și el afară, dar nu știau sigur unde. Deja descoperiseră că de-a v-ați

ascunselea în două persoane, jucat afară, pe întuneric, era o sarcină complicată: nu aveai nicio scuză dacă erai găsit, doar dacă nu voiai să fii găsit, pentru că persoana care căuta nu putea să facă altceva decât să bâjbâie în întuneric. Adevăratul concurs era cu tine însuși: să vezi cât de mult puteai suporta să stai ascuns. Era oarecum provocator: mai întâi te plectiseai; apoi te lua frigul; iar în cele din urmă, tăcerea devenea stranie și începeai să te lupți cu tentația de a te preda. Tăcerea din pădure era, de fapt, plină de sunete: ratori și oposumi rupeau crenguțe sub picioarele lor șovăitoare și erau și animale mai mari. Dacă te aventurai în pădure chiar și numai puțin, un copac putea cu ușurință ascunde cabana și luminile ei reconfortante, fie și pentru un moment.

Hannah era cea care căuta; Callie se ascundea. O auzi fugind în timp ce număra, iar Callie alerga prea tare, prea evident. Hannah ascultă cu atenție pentru a-și confirma bănuiala că fata făcu tiptil cale întoarsă și porni în altă direcție. Asta ar fi făcut și ea însăși. Avu impresia că o auzi pe Callie strecurându-se înapoi, de fapt, deși nu era foarte sigură. După ce strigă „cine nu e gata”, Hannah porni în direcția din care crezuse că auzise un foșnet trădător. În acest joc, puteai spera doar la mici semne îndrumătoare, foșnetul întâmplător al ramurilor, o răsuflare întretăiată, un icnet. Un strănut, dacă aveai noroc. De îndată ce începu să se miște, Hannah nu auzi nimic. Ocoli marginea pădurii, pașii fiindu-i grațioși și aproape silențioși; ascultă cu atenție. Auzi o bufniță, apoi o altă pasăre pe care nu o recunosc, greieri, broaște. Auzi vântul vuind printre ramurile înalte ale copacilor, deși jos aerul era perfect liniștit. Înaintă pe furiș, dar nu o auzi pe Callie. Dădu ocol casei, se întoarse în locul de unde pornise, apoi o luă în cealaltă direcție, ascultând. O dată auzi trosnetul clar al unei ramuri puțin mai adânc în pădure, mai departe decât mergeau ele în mod obișnuit.

— *Callie!* șopti ea victorios; cam atât de aproape ajungeai de a-l găsi pe cel ce se ascundea.

Dar nu răspunse nimeni și, cumva, în tăcerea care urmă, știi că

nu era Callie, ci altceva: o căprioară, poate. Se sprijini de un copac pentru câteva momente, ascultând. Dacă fata s-ar afla în mișcare, medită Hannah, ar avea o șansă mai bună de a o intercepta dacă ar sta pe loc.

Nimic. Bufnița din nou. Lileci. Îi era frig; picioarele îi erau umede și zgâriate. Casa nu mai arăta pașnică și liniștitoare; era destul de departe cât să pară rece și impenetrabilă. Hannah se simțea de parcă, oarecum, casa nu o mai voia înapoi, nu fără Callie. Niciodată nu fusese mai singură ca acum. Simți cum lacrimile își croiesc drum, dar le alungă.

Hannah își părăsi locul din spatele copacului și dădu ocol casei, dorindu-și brusc să o atingă și să se asigure că era reală. Încercă să nu privească ferestrele luminoase, pentru că o orbeau și mai mult când privea înapoi spre pădure. Închise ochii, gândindu-se că, dacă s-ar lipsi de văz (care era inutil, oricum), și-ar putea ascuți auzul și încercui casa încet, trecându-și o mână peste peretele aspru din lemn pentru a se orienta. Din când în când, se oprea. Nici măcar nu mai încerca să fie silențioasă. Cine să o audă? Toată lumea dispăruse.

Cârcei delicați și insinuanți de panică se strecurară în mintea, în venele ei. Prinse viteză. Ajunsă la al patrulea și ultimul perete al casei, intră direct într-un obstacol. Cald, bumbac, respirând, lipindu-se de corpul ei, din moment ce nu primise nicio avertizare.

— Callie? icni ea absurd de fericită, neîncercând să ascundă asta. Dar chiar și în fracțiunea de secundă înainte de a deschide ochii, știi că nu putea fi Callie. Nu mirosea cum trebuia; era prea înaltă. Intrase direct în Zed. El o îmbrățișă în timp ce ea izbucni în lacrimi. Plângea de parcă era sfârșitul lumii. Se gândi că poate era. El o îmbrățișă strâns și îi mângâie părul. *Și părul meu*, își spuse ea. Nu doar al lui Callie. Nimeni nu o îmbrățișase vreodată atât de strâns. Este în regulă, continua el să spună. Este în regulă, micuță Hannah. Biata și micuța mea Hannah, este în regulă. Repetă cuvintele iar și iar, până deveniră adevărate. Și chiar și în întunericul deplin, se

simți văzută în întregime, de parcă mintea îi era întoarsă pe dos și toate secretele ei ascunse scânteiau precum licuricii. Văzută și înțeleasă, dorită în singurele moduri care contau. Iubită.

Dar în dimineața următoare, Zed de-abia le privi și nu vorbi deloc.

— Ceva nu este în regulă, spuse Hannah.

Fetele erau în paturile lor, șoptind, deși știau că el nu venise la etaj. De fapt, rar mai urca acum. Nu credeau că doarme prea mult în acest punct al situației.

— Știu.

— Crezi că putem face ceva?

— Nu-mi trece nimic prin minte, spuse Callie cu ranchiună.

Era adevărat: nici Hannah nu se putea gândi la nimic. Încercase. El se îndepărta de ele. Nu fizic – încă erau cu toții închiși într-o cabană de vânatoare – ci în mintea lui; erau convinse de asta. Nu îl puteau urma, iar el nu voia ca ele să o facă.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Callie. Mereu ai o teorie.

Hannah se gândi pentru un minut, flatată că fata voia să știe ce gândește, vrând să fie sigură că răspunsul era la fel de clar și adevărat pe cât voia să fie. Un țânțar intrase în cameră și îl auzi bâzâind.

— Cred că... începu ea încet. Cred că a crezut că îl vom face fericit.

— Și? Altceva?

— Nu îl facem.

Încercă să lovească țânțarul în întuneric.

— L-ai prins?

— Ai prins-o, o corectă Hannah, învățând undeva că doar femelele-țânțari ciupesc. Nu pe el. Nu, n-am prins-o.

Auzea din nou bâzâitul.

— *Ce facem?*

Putea auzi fiorul de panică din glasul lui Callie, nici măcar

deghizat. Asta însemna ceva. Hannah și Callie își ascundeau în mod obsesiv temerile una de cealaltă. Era inutil, pentru că, până atunci, deja își învățaseră una alteia defectele, la fel de bine pe cât și le știau pe cele proprii, dar era o chestiune de mândrie. Mândria era unul din lucrurile pe care le aveau în comun.

Hannah nu știu ce să spună. Continuă să se gândească.

Nu le era tocmai teamă, nici măcar atunci, dar se simțeau neliniștite. Se simțeau categoric neliniștite, și nu se puteau convinge pe sine – sau una pe cealaltă – că nu aveau motiv să se simtă astfel.

În ultima zi plină, cerul avea o culoare stranie: un gălbui-cenușiu bolnăvicios, cu o tentă de verde, nu verde ca iarba, ci precum fierea, verde-mlaștină. Un cer mlăștininos atârând jos și extrem de greoi peste munți. Un cer-tornadă, spuse Callie, adăugând că orașul ei fusese odată distrus de o tornadă – înainte să se nască, adăugă ea, de parcă subiectul nu o interesa prea tare. Era prost dispusă în acea zi, neliniștită și plictisită. Voia să iasă afară.

— Cu siguranță, nu, spuse Zed, adăugând că le-ar fi recunoscător dacă ar sta departe de ferestre.

Fetele se întrebară dacă el știa ceva ce ele nu știau. Privind în urmă, își spuseră că trebuie să fi știut; poate auzise sau văzuse ceva în oraș. În cel mai rău caz, avusese o premoniție. Umbla de la o fereastră la alta. Callie și Hannah stăteau întinse pe canapea, pielea lor transpirată lipindu-se de materialul jupuit, încercând să termine de citit *No more dying then*, romanul de mister al lui Ruth Rendell.

Avuseseră spaghete și sos la borcan la cină, și tot nu plouase, deși aerul se simțea de parcă ar fi putut exploda. După cină, când soarele apusese, le permise să stea cu el pe verandă, deși le interzise să iasă în curte. Stinse luminile și stătură în întuneric deplin, privind tiparele deja familiare ale stelelor răsărind deasupra lor. Liliecii zburau și plonjau. Nu bătea deloc vântul. Hannah își închipui că erau fantome, vizibile doar pentru cei ca ei; că aparțineau, cumva, întunericului. Zed stătea pe scaunul lui obișnuit, iar Callie și

Hannah îl împărțeau pe celălalt, tolerându-și una alteia în tăcere formele ascuțite – coatele tăioase și șoldurile. Un oposum veni din pădure și îi privi, sau cel puțin așa păru, apoi se întoarse și plecă, nefiind nici deranjat, nici interesat de prezența lor. Tunetele bubuiau în jurul lor, prea departe pentru a le oferi multă speranță, iar, din când în când, fulgerele licăreau în depărtare. Tot din când în când, Zed mai spunea ceva. Hannah înțelese pentru prima dată expresia „a sparge tăcerea”, din moment ce liniștea păru să se facă bucăți în jurul lui când vorbi: glasul său fu ca o piatră azvârlită într-o fereastră. Spuse că nu există fulger fierbinte. Spuse că unii oameni le vor zice că oposumii sunt orbi, dar că nu este adevărat. Spuse că nu ar trebui să permită niciodată nimănui să stea în calea lor dacă voiau să facă ceva. Spuse că acea cabană nu era a lui, că îi aparținuse unui unchi care o folosea doar pe timp de iarnă, că el o vizitase de câteva ori când fusese mic. Fetele încercară să și-l închipuie mic. Zed spuse că fetele ar trebui să învețe să tragă cu arma pentru că nu știi niciodată când îți este de folos. Spuse că sora lui mai mare fugise la New York când avea 16 ani. Spuse că viața ei era cumplită. Le spuse că îi părea rău.

— Știți asta, nu-i așa, Hannah, Callie?

Nu știau. Cum ar fi putut să știe? Îi părea rău pentru ce? Dar spuseră că știau, pentru că asta își dorea el să audă.

Veni în pragul ușii lor în acea seară. Pentru ultima dată. Hannah era trează și, pentru prima dată, privi direct spre el, căscând ochii mari în întuneric. Nu știa dacă el își dădea seama că îl privea; nu dădu niciun semn că ar fi știut. Zed stătu acolo pentru un moment, ca întotdeauna, apoi plecă încet.

În ultima dimineață, nu se așeză la masă cu ele pentru micul dejun. Încă de la început, simțiră că ziua nu era cum trebuie. Ieșise devreme pe verandă, stând acolo, holbându-se în zare. Intră în casă în timp ce fetele își strângeau vasele și merse direct în partea cealaltă a casei, dând draperiile de-o parte și privind afară. Voiau să

întrebe ce se întâmplă, dar simțiră că ar fi mai bine dacă s-ar preface că nu observă nimic.

— Probabil ar trebui să spălăm rufele astăzi, spuse Callie bombănind, iar Hannah își dădu seama că fata voia ca ea să spună nu, haide să așteptăm până mâine.

În schimb, Zed fu cel care vorbi, surprinzându-le, întorcându-se aproape vesel în cameră.

— Nu vă deranjați, spuse el. Faceți ceva distractiv astăzi. Construiți un fort în pod, puneți în scenă una dintre cărțile citite. Sau ceva.

Pentru o secundă, își puse mâinile pe capul fiecăreia, iar ele stătură nemișcate, de parcă un soi de forță paralizantă trecuse prin palmele lui și prin trupurile lor, ținându-le în podea, în pământul de sub ea. Ca și cum ar fi fost, cumva, extensii de-ale lui. Apoi Zed își retrase mâinile și se îndreptă înapoi spre ușă.

— Stați departe de ferestre, le avertiză el din nou, așa cum făcuse cu o zi înainte.

Dar fetele avură impresia că îl auziră fredonând ceva vesel și deloc familiar, în timp ce ieșea afară.

Lăsară vasele în chiuvetă; părea să fie genul de zi când acest lucru era acceptabil. Apoi merșeră la etaj și cotrobăiră prin pod după costume noi. Găsiră o haină veche de ploaie și câteva pălării urâte. Încercară să se deghizeze în detectivi și începură să ticluiască o povestire polițistă. Hannah veni cu idei despre intriga unei crime, iar Callie, deși juca pentru prima dată un detectiv și nu o femeie fatală, încerca să își dea seama ce putea să folosească pe post de ruj. Ceva mâncare, poate? Sos de roșii? Suc de struguri? Aveau să fie detectivi rivali. Callie urma să aibă o legătură cu casa în care avusese loc o crimă – o prietenă de familie, poate.

— Vom face să pară ca și cum ai fi criminalul, propuse Hannah. Și nu vei fi, dar eu nu îmi voi da seama de asta decât când va fi prea târziu. Iar până atunci vei fi moartă.

Hannah scrisese ideea pe hârtie, conștientă că nu fusese cea mai

bună idee a ei; Callie încuviință indiferentă din cap.

— Hei, de ce nu te uiți prin cutii și vezi dacă poți să găsești...

— Șșșt, spuse Callie. Cred că am auzit ceva.

Hannah se opri, apoi auzi și ea – deși fu ca și cum ar fi simțit ceva, cumva. De parcă pământul s-ar fi mutat puțin. Ascultară. Se așternuse o tăcere apăsătoare, apoi un foc de armă. Nu era nicio îndoială că fusese un foc de armă. Nu în depărtare – nu undeva în pădure, nu cineva aflat la vânătoare. Aproape. *Acasă*. Răsună prin aerul umed și ricoșă din munți. Hannah și Callie îl auziră mult timp după ce se stinsese.

Alergară la parter, picioarele lor de-abia atingând treptele. Hannah se opri când ajunseră la baza scării, apoi merse spre una dintre ferestrele din față, dar Callie continuă să meargă direct spre ușa, știind ceva, dar fără a-și da seama ce încă.

— Callie, *nu!* își auzi Hannah propriul țipăt în timp ce Callie deschise ușa.

Dar fata ieși oricum, ignorând-o, așa că Hannah o urmă. Iar el era acolo, în scaunul lui Adirondack, ca întotdeauna, cu excepția faptului că *nu* era, din cauza sângelui și a părții din el care *nu* era acolo, și anume capul lui... Callie era în genunchi, șocată, nevrând să renunțe la el, aruncând pistolul departe de unde căzuse la picioarele lui, ignorând poliția care înconjură casa, deși cineva striga printr-un megafon cum că ar trebui să se retragă.

Hannah traversă veranda cu încetinitorul, holbându-se ca un zombie la polițiști. Aveau pistoalele încă ridicate, își dădu ea seama. Către ele, către ea și Callie. Ca și cum ar fi fost infractoare. Probabil că trebuiau să fie, gândi Hannah, nedându-și seama cum arătau, îmbrăcate în costumele de detectiv, desculțe și cu pălării mohorâte. Fără să gândească, Hannah ridică mâinile. Ca un infractor, predându-se.

— Callie, spuse ea, deși urechile îi bubuiau și nu își putea auzi propriul glas, neștiind dacă rostise cu adevărat cuvântul sau doar crezuse că o făcuse. Dar Callie ridică ochii. O privi îndelung pe

Hannah, apoi își întoarse privirea plină de ură spre poliție. În cele din urmă, ridică și ea mâinile, iar Hannah văzu că erau pline de sânge.

Într-un final, coborâra de pe verandă și se predară.

PARTEA A TREIA

Lois

Un vânt cu miros de primăvară izbește casa, lovește ramurile copacilor de ferestre, zguduie geamurile, îmi umflă draperiile. Pe monitorul computerului am dovada. *Înalt și slăbuț, cu un aer serios...* Dovada se afla la doar câteva tastări distanță. Scandalos de întâmplător, absurd, perfect.

Student: Sean Michael McDougal ID Universitate: 722455982

Statut: Anul II Medie: 2.7 Număr credite: 54

Instituție precedentă: Utica Upstate Community College (UUC)

Medie Transfer: 3.0

Utica. Nu este atât de departe. Sunt convinsă că avem mulți studenți din zona aceea. Înțeleg că nu este genul de dovadă care să conteze la tribunal. Simt cum piesele puzzle-ului se pun cap la cap, totuși; le aud, practic, lipindu-se una de cealaltă. Asta explică multe.

Sean este fiul. Fiul lui Zed. Nu e de mirare că Gary a fost un protagonist recalcitrant: mi l-am închipuit greșit de la început. L-am făcut un pădurar cărunt în loc de un student ursuz. Nu doar manuscrisul are nevoie de revizuire – măcar atâta lucru știam deja – , ci și relația mea cu Sean. Trebuie să schimb balanța puterii între noi. Trebuie să află ce știe.

Crede că mă are la cheremul lui cu amenințarea demascării. Pentru prea mult timp – și fără niciun motiv întemeiat – am permis ca aceasta amenințare să fie o armă eficientă. Vizualizez cum pot obține controlul asupra situației: eu am ceea ce își dorește, adică informații. Amintiri. Adevăr. Sau aproximații rezonabile.

Am o idee.

Încă odată, dilema mea se reduce la o întrebare simplă și imposibilă: ce vreau cu adevărat, totuși? Ați crede că, la 29 de ani, aș fi mai bine echipată să răspund la întrebarea asta decât atunci când aveam 12, dar nu pare să fi devenit mai ușor.

Va trebui să mă gândesc cu atenție la următoarea mișcare.

Îmi amintesc de perioada în care am scris primul roman. Nu aveam niciun drept să îl scriu; nu i-am spus consilierului meu educațional, care ar fi fost scandalizat. Trebuia să îmi pun pe hârtie lucrarea de disertație – o monstruozitate științifică de trei sute de pagini – iar disertațiile necesită *toată* atenția, rezistența și energia ta intelectuală, sau așa eram încurajați să credem. Dar personajele mele păreau să sară de pe marginile disertației, cerându-și propriul spațiu. Cum să mă pot concentra pe *Pamela* sau pe *Misterele lui Udolpho*, sau pe *Evelina*, pe răpirile în serie ale Pamelei și ale altora, când versiuni minuscule ale mele și ale lui Carly dansau pe marginile lucrării? Și ele fuseseră răpite; și ele aveau o poveste.

Romanul a început ca o strategie. Mă așezam la biroul meu ponosit, cumpărat la mâna a doua, ca să lucrez la disertație, ajutându-mă de cafea și puțin (foarte puțin) somn și deschideam un alt document, o pagină goală, unde permiteam să se reverse ceea ce avea să devină romanul – demonul disertației, după cum l-am numit. După aproximativ o oră, demonul se calma și mă puteam întoarce liniștită la adevărata lucrare. Era ca și cum cărțile se scriau una pe cealaltă. Romanul – insistent, lacom – prinsese o viață a lui, astfel că pe el l-am terminat primul. Disertația era răbdătoare, dispusă să aștepte atenția mea. Romanul avea mai multe să îmi ofere: mi-a permis, scriind ceea ce avea să devină mai apoi *În inima pădurii*, să trăiesc din nou cu Carly May și Zed – și să îi pun la punct, adesea, după bunul plac.

Cu Sean și postura lui umilă, părul cleios și tenul torturat, invocasem un altfel de demon. Cât de nemiloasă era soarta, făcându-l fiul cuiva atât de chipeș și inteligent precum Zed.

Ce caută Sean? *Răzbunare*. Ce altceva ar putea dori? Îmi amintesc

reacția Deliei cu privire la Sean și mă întreb, din nou, dacă există ceva ce ar trebui să știu. Este mai periculos decât bănuiesc? Există grade ale pericolului și – sper – limite ale nesăbuiței mele.

Totuși, mă bucur că, de data asta, *eu* sunt prima, nu Carly. Acest demon mă va ajuta să scriu continuarea.

Chloe

Mai am câteva treburi de făcut înainte să pot pleca din oraș. Treburi care lui Zed nu i-ar plăcea. Astăzi merg pe platoul unui serial polițist de televiziune, numit *Exploataři Criminale*. Nu este unul dintre seriarele faimoase de care a auzit toată lumea, deși se presupune că numele ar trebui să îți reamintească de ele. Sunt convinsă că producătorii speră ca oamenii să îl urmărească întâmplător, crezând că este altceva. Este o dramă polițistă de categoria a doua, care ar putea sau nu să supraviețuiască până la sezonul al treilea. Aș spune că nu, dacă ar trebui să îmi dau cu presupusul – dar poate că asta este dorința mea ieftină de răzbunare, bazată pe faptul că îmi vor ucide personajul. A patra apariție în film va fi și ultima. O greșeală din partea lor, dacă mă întrebați pe mine. Am un rol periodic de detectiv-medium, care este chemat, ocazional, de fantasticul detectiv Larock, starul serialului. Pentru el, abilitatea psihică este precum o versiune extremă a intuiției feminine, și, din când în când, decide că de asta este nevoie. În mod firesc, acest lucru duce la multe tachinări amuzante și pline de aluzii sexuale, unde el aruncă aberații sexiste, iar eu încerc să îl fac să vadă lumina (blândă) feministă, în timp ce arăt cât de sexy este posibil pentru un detectiv-medium.

– Hei, Chloe! aud în timp ce mă apropii. Văd că te-ai îmbrăcat pentru înmormântarea ta.

De fapt, port o fustă scurtă și neagră, un tricou negru, foarte drăguț, și tocuri negre. Mai bine aș muri decât să port costumul de

detectiv-medium în public, deși vine la pachet cu o mică șansă de a fi recunoscută. (De obicei, este plăcut să fiu recunoscută drept orice personaj pe care l-am jucat vreodată, deși, de cele mai multe ori, oamenii au reacții de genul *Hei, arăți foarte familiar, nu te-am văzut într-un film?*)

Oricum, sexy în vremurile astea moderne nu este tocmai stilul meu. Totuși, cred sincer că puicuța asta medium este un personaj bun.

— Da, sper doar să nu fie și înmormântarea ta, răspund ușor sinistru. Tomm Marks, directorul, este un tip îndesat, de vreun metru și jumătate, cu păr roșcat, care crede cu tărie că într-o zi va fi noul și al naibii David Chase.

— Nu, spune el. Mă îndoiesc, serios. Vom scoate bani frumoși din episodul ăsta. Scuze că o spun, gagico, dar valorezi mai mult moartă decât vie. Întinse obrazul pentru un sărut, pe care mă opresc să i-l dau. Ne știm de mult, eu și Tommy. Dar, la urma urmei, asta scrie în CV-ul tău, nu-i așa?

Rânjesc dinții la el, pe de o parte, glumind, pe de alta, fiind serioasă, sătulă de gluma aceea, în special.

— Dumnezeule, arăți ca un vampir. Se retrage, prefăcându-se speriat. Că tot veni vorba, de ce naiba n-ai jucat roluri de vampir? Cred că ți-ar veni foarte natural.

— Am apărut într-un film cu vampiri o dată, îi răspund. Acum vreo șapte ani, înainte să fie la modă. Cine ar fi știut? Am avut ocazia să mor de două ori: o moarte umană și una vampirică.

— Țepușă în inimă?

— Urmată de decapitare. Nu își asumau riscuri.

— Frumos, spuse el apreciativ. Totuși, avem o moarte excelentă de adăugat la repertoriul tău astăzi.

— Să vină. În curând, voi avea un pește mai mare de gătit.

— Așa am auzit, spune el, privindu-mă speculativ, așa am auzit.

Și brusc pleacă, strigând instrucțiuni echipajului. Iar eu mă îndrept spre cabină, să mă schimb în hainele mele de seducătoare

hippy. Un adevărat triumf pentru garderobă era acea costumație.

Mai târziu, în timp ce îmi bag nasul prin casa aparent abandonată de la periferia orașului, unde m-au condus puterile mele supranaturale, port cizme din piele până la genunchi și o rochie înflorată și vaporeasă, care reușește, deși lipsită de vreo formă, să îmi expună silueta în timp ce privesc atent veranda pe cale de a se prăbuși și mă uit printr-o crăpătură din zid spre pivniță, unde am motive să cred că este ținută fetița dispărută. Tocmai când zăresc un pat improvizat și o pereche de pantofiori Mary Jane (și alung din minte o viziune bruscă a camerei în care patul meu și al lui Lois stăteau unul lângă altul) aud o crenguță rupându-se în spatele meu. Înainte să îmi pot elibera tocurile din pământul moale și să fug, cineva își pune un braț solid și tatuat în jurul gâtului meu și mă amenință cu un cuțit.

— Măi, măi, dacă nu e chiar Glinda, vrăjitoarea cea bună, spune târăgănat o voce nemiloasă, evident vocea cuiva capabil să facă lucruri groaznice fetițelor și probabil și unei detectivă sexy, cu puteri de clarvăzătoare. Am avut un sentiment că s-ar putea să treci pe aici.

Îmi întorc cu forță capul pentru a-l înfrunta. Mă tem, dar sunt și sfidătoare în același timp. Criminalul este jucat cu un entuziasm excesiv de un actor mai în vârstă, cu care a fost un chin să lucrez pentru că se crede mai presus decât acest serial. Poate că este supărat. Tot ce știu este că apasă pe gâtul meu fragil și lipsit de apărare puțin mai tare decât este nevoie vârful bont al cuțitului din recuzită.

— N-o să scapi basma curată cu asta, să știi, protestez eu. Ar trebui să mă lași să te ajut.

Între timp, cu o mână încerc să scot micul revolver pe care îl am ascuns în cizmă. Cu o mișcare agilă din încheietură, îmi taie gâtul cu cuțitul, de la o ureche la cealaltă. Este semnătura lui. Se întâmplă foarte repede – are rolul de a-l lua pe privitor prin surprindere; se

presupune că trebuie să te aștepți să mai spun câteva replici, ca el să fie prins în conversație și poate să dezvăluie vreun detaliu, să mă arunce în temniță împreună cu fata și să se ocupe de mine mai târziu. Dar nu, nu glumește, nu pierde timp. Nu poți apela la firea lui miloasă, pentru că nu are una.

Dar nu se termină totul pentru mine, totuși. Pentru restul episodului, fac pe moarta în timp ce el târăște cadavrul mediumului de colo-colo. Își căptușește portbagajul cu plastic și mă îndeasă în el; merge acasă la detectivul Larock și îmi aranjează trupul în mod artistic, în curte. Mai târziu ajung la morgă, unde îmi îngheață fundul, zăcând goală pe o masă în timp ce se vorbește despre mine. În afară de gâtul meu, care tot are nevoie de retușări (cei de la machiaj sunt îngrijorați că arată mai mult ca o gogoasă cu jeleu, decât un gât tăiat, așa că îl tot ajustează), cred că arăt destul de bine.

Sunt un cadavru bun. Sunt o profesionistă, dacă nu mai mult. Toată lumea o știe.

Asta îmi spune Tomm, mai târziu. Împreună cu el și detectivul Larock, ies la un pahar, să sărbătorim după ce terminăm filmările.

— Ești o profesionistă, Chloe. Întotdeauna va exista de muncă pentru o fată ca tine.

Împărțeam un platou cu stridii și o sticlă foarte bună de vin.

— Dumnezeu, cine a spus că nu va exista? am întrebat, iritată.

Vorbește de parcă a confundat moartea Glindei, vrăjitoarea cea bună, cu moartea carierei mele. Sorb încă o stridie din cochilia crestată. Este minunat de rece și sărată și mă ajută să mă conving că sunt cu adevărat invincibilă.

— Îți dai seama că urmează să filmez pentru o peliculă, nu-i așa? Doar pentru că scenariștii tăi idioți nu s-au putut gândi la ceva mai creativ pentru mine decât să mă omoare, asta nu înseamnă că sunt terminată, ce naiba. Nu vreau să te jignesc, dar...

— Desigur că nu, spune Larock, al cărui nume adevărat este Murphy. Ce sensibilă ești! Deși mă gândeam că te-ar putea aduce în serial ca personaj constant. Mă rog. Vei fi o polițistă pe cinste, nu-i

așa, Tomm? Precum Charlize Theron în – cum naiba îi spune – *Monstrul*, parcă? Te vor face urâtă, apoi vei câștiga un Oscar. Înmoaie o stridie în sos cald, apoi o dă pe gât. Văd cum atrage apoi atenția către el însuși. Așa stă treaba cu Murphy.

– Din păcate, asta nu mi se va întâmpla niciodată mie, spuse. Sunt prea frumos ca să joc personaje urâte. Glumă! adaugă el rapid, asigurându-se că nu îl luăm în serios. În seara asta, sunt de acord să schimbăm subiectul în favoarea lui. Mă ajută să scap mai ușor de straniul sentiment că lui Murphy și lui Tomm le este, oarecum, milă de mine.

Tomm trebuie să se întâlnească cu altcineva, așa că pleacă în scurt timp, dar Murphy mă convinge să mai luăm o sticlă de vin și devine sentimental.

– Îmi vor lipsi tachinele, spuse nostalgic.

Se apleacă spre mine și îmi atinge genunchiul. Ochii îi sunt de un albastru limpede și palid, precum o piscină dimineața, nereflectând nimic. Sunt destul de convinsă că, la un anumit nivel, îl joacă pe detectivul Larock, deși reușește să îmi folosească numele real. Pe bune, Chloe. Cum de noi doi nu am...

Îi îndepărtez blând mâna de pe genunchi și îi mângâi obrazul frumos.

– Pentru că am aproape 30 de ani, îi răspund cu o tristețe glumeață în glas. Aceași vârstă ca tine. Dacă ne-am fi întâlnit când aveam 18 ani, cine știe?

– Chloe Savage la 18 ani, spune el. Hmm. Nu, hai să vedem la 17. O, Dumnezeu!

Murphy este constant văzut în compania unei succesiuni nesfârșite de fete foarte tinere și foarte drăguțe. Asta nu îl face ieșit din comun în lumea asta, deși, din punctul meu de vedere, îl face puțin cam plictisitor.

– Ești dulce când ești beat, îi spun eu. Dulce precum lichiorul de cireșe amare, totuși: puțin cam fals, dragul meu. Sunt convinsă că seduceai fete de clasa a șasea când aveai 18 ani.

Apoi subliniez acest argument pentru a arăta că sunt pregătită să plec, pentru că îmi dau brusc seama că sunt singură de suficient de mult timp cât Murphy (à la detectivul Larock) să îmi pară straniu de atrăgător și că, deși sunt bătrână după standardele lui, sunt convinsă că l-aș putea face să mă iubească pentru câteva ore într-o noapte... Dar nu. Proastă idee. Primim nota de plată. Plătește Murphy, slavă Domnului. Ieșim afară în noaptea vărată. Încă destul de cald. Aerul este sufocant, atât de sufocant pe cât poate fi. Îl sărut cuminte, fără nicio aluzie, și plec acasă, puțin cam amețită, dar nu foarte, felicitându-mă pentru o seară bine dusă la bun sfârșit.

Lois

Fac o înțelegere cu Sean – sau, mai degrabă, pretind că fac o înțelegere cu el. Sean are impresia că am făcut o înțelegere, că m-a speriat, că încerc să mă agăț de un compromis.

Mi-am dat seama că nu trebuie să fac niciun compromis. I-am promis să îi spun ce vrea să știe în schimbul tăcerii și al unui comportament corespunzător – dar la ce bun o asemenea promisiune? Cu siguranță, este justificată în acest moment dorința de a-mi lua măsuri rezonabile de precauție pentru a mă proteja. Să mă protejez pe mine însămi înseamnă să îmi protejez povestea. Poveștile mele, de fapt – și granițele dintre ele.

Cu alte cuvinte, am decis să mint. Să inventez. Într-un mod destul de straniu, de-abia aștept să o fac. Am inventat o versiune a poveștii când am scris cartea, evident. Primesc cu bucurie șansa de a ticlui o alta. Cred că știu cum să redau povestea într-un mod care să îl mulțumească.

Nu i-am spus lui Sean că știu cine este, dar sunt aproape convinsă că și-a dat seama că am pus totul cap la cap. Cu siguranță, vrea ca eu să ghicesc. Dar simt că ne-am pus în mod tacit de acord să nu vorbim despre asta – cel puțin, nu încă. A fost mai supus, mai

puțin potrivit. Nu tocmai respectuos, dar ceva pe-aproape. Este o schimbare plăcută.

* * *

M-am întâlnit cu Sean la popicărie. Am aruncat o privire acolo în urmă cu câteva zile pentru a mă asigura că locul era potrivit și decorul este ideal. Lângă pistele de bowling este un bar-restaurant ușor îmbâcsit, suficient de respectabil pentru petrecerile aniversare ale copiilor după-amiaza, dar și destul de jerpelit cât să îți poți îneca durerea fără teama de a fi judecat. Clienții nu erau cu toții fani ai bowlingului; era evident că locul își avea clienți fideli, oameni pe care nu doar că nu îi deranja, dar poate chiar apreciau în mod pervers covorul șters, barul lung și lipicios, selecția strident de nepretențioasă de bere. Probabil că nu îi deranjează nici zgomotul constant al bilelor, izbiturile intermitente la contactul cu popicele și căderea lor. Poate că aceste sunete acoperă ceva ce ei nu vor să audă sau la care nu vor să se gândească. Clienții arată ca niște oameni care ar avea de uitat un lucru sau două.

Ceea ce este perfect. Sosesc destul de devreme seara, după programul copiilor, dar cu mult înainte ca lucrurile să devină de-a dreptul deprimante. Ajung prima, după cum am plănuț; comand o cola și aleg masa din colț. Îmi așez scaunul în așa fel încât să am o vedere clară asupra încăperii, dar să mă și pot legăna spre colț când Sean se va fi așezat pe scaunul lui. Port blugi, un pulover negru; părul negru, tuns bob, îmi cade liber în jurul feței. La o primă privire, nu cred că majoritatea oamenilor m-ar recunoaște. Dar există un risc pe care prefer să nu mi-l asum; cu spatele la încăperea, întâlnirea mea secretă cu un student este mai puțin probabil să fie observată.

Sean ajunge, cu mersul lui greoi, după câteva minute de întârziere, etalându-și obișnuita haină de ploaie, pletele murdare și aureola de fum. Mormăie „doamna profesoară” în timp ce se așază pe scaun și comandă o cola de la chelneriță, deși, judecând după

cum îi tremură mâinile, pare să fie destul de cofeinizat deja.

— Vii aici des? mă întrebă, privind în spatele meu.

Răsuțește între degete paiul încă ambalat în hârtie.

— Niciodată. Îmi largesc orizonturile. Așadar, spune-mi: ce vrei să știi? De ce ești atât de interesat de viața mea?

Am decis să îi fac jocul, pentru moment, sub pretextul că îi accept motivele, că nu știu încă cine este cu adevărat.

El începe să învârtă paiul în cealaltă direcție.

— Vreau să știu cum a fost. Să fii răpită și toate cele. Povestea adevărată, nu cea din ziare. Nu așa cum ai spus-o în carte. Pe care am citit-o, dar nu o cred. Vreau povestea reală.

— Două lucruri, încep eu, intenționând să păstrez o atmosferă sobră. Primul: cartea nu trebuie neapărat să fie adevărată, evident. Este ficțiune, bazată puțin pe un adevăr. Știi cum filmele spun uneori la început, *adaptat după o poveste adevărată*. Care nu este cam același lucru cu a spune *bazat pe*. Ei bine, asta este cartea. Și al doilea lucru: de ce vrei să știi? Ce importanță are pentru tine? Cum vrei să te folosești de această informație?

Ambalajul paiului lui deja începe să se dezintegreze, plasticul zărindu-se prin hârtia subțire. Sean îl împătorește într-un fel de acordeon.

— Bine. Numărul unu? Normal că știu că romanul se presupune a fi ficțiune. Deși cred că este destul de interesant că ai crezut că ai putea scăpa spunând adevărul dacă ar fi, știi tu, *ambalat* ca o minciună. Adică drept ficțiune. Dar nu cred nici ce le-ai spus polițiștilor. Ce se spune în toate articolele din ziare despre el, cum că nu v-ar fi făcut niciodată nimic, că nu s-ar fi întâmplat nimic. Cred că trebuie să fie mai complicat decât ai spus. Altfel, nu are sens. Un tip de vârstă mijlocie răpește două fete și le ține în pădure șase săptămâni? Ai făcut povestea să sune de parcă ar fi fost o tabără de vară afurisită sau ceva de genul. Nu o cred. Și numărul doi: ți-am spus deja. Material. Este pentru cartea pe care o scriu. Cercetare.

— Corect. Totuși, nu mi-ai spus ce fel de carte scrii. Iar el nu era de vârstă mijlocie, apropo.

— Mă rog. Pe-aproape. Și cum adică, ce fel de carte? Precum cartea ta. O carte, carte. Cum citim în clasă, doar că mai bună.

— Ficțiune, atunci.

— Da. Ca un roman.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— Vreau să știu cum a fost cu adevărat să ți se întâmple asta. Adică pot să inventez povestea, dar de unde știu că am inventat corect? Nu vreau să fie patetică sau lașă, fricoasă. Trebuie să fie credibilă.

Ia o gură de cola, apoi se șterge la gură cu dosul palmei.

— Voi schimba detalii, evident, mă reasigură. Așa cum ai făcut tu. Nimeni nu va ști de unde le-am luat. Vreau doar să fie realistă. Spre deosebire de a ta.

— După cum am spus deja, cartea mea nu s-a vrut a fi crezută, i-am reamintit. Este ficțiune. Un gen literar. Am vrut să fie plină de suspans, să dea fiori. Narațiunea se supune anumitor convenții.

— Da, dar cum poate să dea fiori dacă nu este credibilă? Chiar și în secolul al XVIII-lea oamenii credeau că ficțiunea trebuia să fie — cum? — plauzibilă, da, cum ai spus în clasă.

Referința lui la secolul al XVIII-lea mă ia prin surprindere și mă trezesc râzând.

— Te gândești la argumentul lui Henry Fielding cum că ficțiunea ar trebui să adere la un standard de probabilitate, mai mult decât de posibilitate. În principal, el obiecta împotriva supranaturalului și al intervenției divine. Dar chiar dacă rămânem la vorbele tale, cum determinăm ce *este plauzibil*, oricum? Ceea ce este plauzibil pentru mine ar putea să nu fie plauzibil pentru tine. Ceea ce ești dispus să crezi depinde de cum vezi lumea, într-o anumită măsură, nu-i așa?

Sean își ridică haina pe umeri, devenind deodată neliniștit.

— Mă rog. Mă simt de parcă aș fi în clasă. Deci, ai de gând să îmi spui povestea adevărată sau vei pretinde că nu există una? Pentru

că am crezut că avem o înțelegere, iar dacă nu avem, atunci am lucruri mai bune de făcut.

— Bine. Mă întind și iau cu vârful degetelor paiul torturat, așezându-l apoi pe o masă din spatele nostru. Îmi distrage atenția, îi explic.

Trag adânc aer în piept.

— Nu eram singurele fete, încep. Mai erau și altele. Multe.

Îmi las părul să îmi cadă peste față și privesc masa zgâriată. Nu am plănuit cu adevărat povestea; îmi testez puterea de improvizație. Născocesc pe măsură ce vorbesc. După câteva minute, mă opresc și spun răspicat:

— Vrei să îți iei notițe? Dacă asta este cercetare, după cum ai numit-o tu?

El privește peste umărul meu drept. Pare atent, dar nu pot fi sigură; chipul îi este mai puțin comunicativ decât de obicei.

— Nu, răspunse.

Simt o oarecare sfidare în glasul lui. Îmi amintesc totul.

Cine spune asta? Este ceea ce am spus *eu* întotdeauna; este darul meu și totodată și o sursă de suferință faptul că nu uit nimic. Nu îmi place ideea că eu și Sean avem ceva în comun.

— Bine. Aleg să nu îl cred; se laudă, ca de obicei. Performanța lui academică în acest semestru nu îi susține această pretinsă memorie prodigioasă.

Cum era mama lui? mă întreb. Zed a părăsit-o (sau ea l-a părăsit pe el, presupun) nu la mult timp de la nașterea copilului. Sean nu avea de unde să îl știe prea bine, cel mai probabil. Totuși, mama mă interesează. Ce fel de femeie ar fi ales Zed? A iubit-o?

Am o poveste de spus, îmi reamintesc. Iau o gură de cola și mă concentrez.

— El le-a adus la noi. Le-a ținut în pivniță, un loc întunecat, umed și rece, cu un tavan jos. Coboram acolo și le citeam uneori. Multe dintre ele erau mai mici decât noi – șapte, opt ani. Noaptea, ieșeau să se joace cu noi. Erau înlănțuite, bineînțeles, ca să nu poată

scăpa, dar aveau destul de mult spațiu să alerge în jur. Se puteau juca de-a v-ați ascunselea, dansa în jurul focului... Nu erau întotdeauna aceleași fete, totuși; uneori era câte una nouă, iar una dintre celelalte dispărea. Credeam că plecaseră acasă, sau cel puțin așa am încercat să ne convingem să credem, dar mai târziu mi-am dat seama că nu li s-ar fi permis să plece acasă; nu ar fi fost un lucru sigur. Îl auzeam coborând acolo uneori, când credea că dormim. Dar noi știam mai bine să nu punem întrebări...

Vocea mi se stinge, de parcă aș fi pierdută în amintire. Adopt o privire pierdută, de parcă m-aș fi reîntors în trecut, cu greu conștientă de spațiul din jurul meu.

Sean pare fascinat.

Îi spun despre capcanele pe care Zed ne învățase să le punem. Despre căprioarele pe care le ucisesem. Țipetele jalnice care răsunau uneori din pădure, alteori din pivniță. Momentul când m-am trezit, ciudat de amețită, de parcă aș fi fost drogată, și am văzut-o pe Carly May dormind liniștită în patul de lângă mine, cu mâinile murdare de sânge pe piept. Sunt uimită de ușurința cu care curge povestea. Poate că așa ar fi trebuit să fie povestea; poate că *În inima pădurii* era, la urma urmei, prea aproape de adevăr. Îi enumăr ierburile pe care el ne-a învățat să le căutăm în pădure și diversele lor proprietăți, îi descriu experimentele culinare și efectele lor asupra oaspeților noștri din temniță. Îi povestesc despre ghirlandele de flori pe care le purtam în păr când dansam goale în lumina lunii și mă îngrijorez că am mers prea departe, dar chipul lui Sean nu trădează niciun indiciu că acesta ar fi cazul. Îi spun despre promisiunile pe care le-am făcut: tăcere veșnică, fidelitate neclintită. Îi spun că ni le-am ținut.

Sean mă privește atent, precaut, cu mâinile înfundate în buzunare. Nu este din fire o persoană încrezătoare, dar văd că înclină să mă creadă. Și de ce nu? Povestea mea este improbabilă, dar deloc imposibilă. Spun că fetițele pe care el le ia de pe străzile din New York sunt fugare, acesta fiind motivul pentru care nu le

duce nimeni dorul, de ce nu au fost niciodată parte din povestea oficială.

După aproximativ o jumătate de oră, tac brusc.

— Mai este ceva? întreabă Sean.

— Normal că mai este. Am fost acolo vreme de șase săptămâni, știi doar. Procesul povestirii este despre selecție: ce să spui, ce să nu spui. Dacă enumăr absolut fiecare detaliu, nu este o poveste, este o listă.

— Nu îmi pasă. Nu am nevoie să îmi spui o poveste, nu sunt un copil mic. Nu ești aici să mă învelești de noapte bună. Îți iau un interviu. Vreau informații. Nu am suficiente.

Și este adevărat, cred, împungând cu paiul gheața de pe fundul dozei de cola; pare înfometat, de parcă aș fi dezlănțuit un fel de apetit păgân. Sunt amuzată de presupunerea lui încrezută că el ar fi cel care deține controlul.

— Ei bine, asta este tot pentru azi, îi spun, pretinzând că fac un compromis. Ne putem întâlni din nou, dacă vrei.

Sean vrea. Stabilim o întâlnire. În timp ce ieșim – nu tocmai împreună, dar simultan – văd un grup de femei venind spre local din parcare și sunt îngrozită să o recunosc pe Delia printre ele. Poartă o jachetă de bowling. Pare surprinsă să mă vadă și cred că este pe cale să spună ceva când privirea îi cade asupra lui Sean. O văd hotărându-se să se abțină de la a spune orice ar fi vrut să spună. Trece pe lângă mine fără să mă salute.

La ce se gândește? Sunt convinsă că a interpretat greșit situația – cum ar fi putut altfel? – dar nu îmi pot închipui asupra cărei interpretări a decis să se oprească.

O alung din mintea mea în timp ce conduc spre casă; licărul de interes pe care l-am simțit cândva pentru ea pare să se fi stins și nu mai sunt tentată să îi cer sfaturi despre studentul meu tulburat. Mă așez la computer cu Gary, ale cărui dorințe straniei îmi sunt din ce în ce mai clare în fiecare zi. Degetele îmi dansează vesele pe tastatură. Slinos mic și prolific. Așa au mers lucrurile în ultima vreme. În cele

din urmă, Gary s-a pus în mișcare și dă mai întâi de urma actriței.

Chloe

Când am primit un contract adevărat de modeling, după o harababură de scurte apariții în Omaha (care nu este tocmai capitala modei în univers, după cum știam încă de atunci), am mers la fermă pentru prima oară după luni întregi. Ei nu mă invitaseră, iar eu nu m-am dus. Am ocolit casa și am pornit cu ATV-ul să îl caut pe tati pe câmp. Când l-am găsit, strângea vitele împreună cu Henry, angajatul lui. Era primăvară, răcoroasă și umedă, dar îmi amintesc că am gândit în sinea mea cât de fericit arăta tata până când m-a văzut. Îmi făcu totuși cu mâna și l-am privit pentru o vreme, până când și-a terminat treaba.

Din expresia lui în timp ce venea spre mine prin bălegar, îmi dădeam seama că presupunea că apariția mea neașteptată trebuia să însemne probleme. Din ce alt motiv aș apărea acolo? Acest lucru mă întristă, mai mult decât orice altceva până atunci. Afurisita de Gail îl înveninase – îmi luase singurul părinte care îmi rămăsese, singura persoană care mă iubea cu adevărat.

I-am povestit despre Chicago, despre agenția care îmi oferise un contract, despre munca pentru care mă pregătisem. El ascultă pentru un minut, privirea fiindu-i concentrată asupra dealurilor joase din depărtare, apoi ridică mâna, cu palma spre mine, ca și cum ar fi fost un polițist rutier și eu un camion pe șosea. Apoi spuse cel mai rău lucru dintre toate:

– Vorbește cu maică-ta despre asta. Este domeniul ei de expertiză, nu al meu.

– Maică-mea? am repetat. *Maică-mea?* Iisuse Hristoase. Gail nu este mama mea. Îți spun *ție* pentru că vreau să știi, pentru că îmi pasă de ceea ce crezi tu...

– Nu este nevoie să folosești limbajul ăsta cu mine, domnișoară.

Iar ea este singura mamă pe care o ai. Nu înțeleg de ce vrei să mergi la Chicago. Mie mi se pare că trebuie să termini liceul mai întâi. Pentru ce ai mai câștigat bursa aia dacă nu aveai de gând să mergi la facultate? Dar, la urma urmei, ce știi eu? Nu știi nici de ce vrei să îți rănești frații mai mici sau de ce vrei să umbli cu copiii ăia de care mi-a spus bunica. Se pare că nu mai știi multe despre tine. Dar modeling? Dacă vrei să vorbești cu cineva despre asta, vorbește cu ea, cu maică-ta. Acum am treabă. Du-te înapoi în casă.

Începusem să îl corectez din nou, dar el mă opri.

— Este soția mea, Carly May, și mama fraților tăi. În ceea ce mă privește, asta o face mama ta.

Chiar dacă nu ar fi plecat imediat, lovind o pietricică cu vârful bocancului murdar, ar fi fost clar din tonul lui că discuția se încheiase.

Am rămas acolo pentru un minut, vântul răcoros de primăvară lipindu-mi părul de față. O presiune fierbinte înăuntrul ochilor mă făcu să mă tem că eram pe punctul de a începe să plâng. M-am întors, dar deja mă simțeam ușor amorțită. Tati nici măcar nu m-a privit plecând.

Am condus ATV-ul înapoi cât de repede am putut, sărind peste pământul accidentat, zburând peste brazde, spunându-mi că este ultima dată când voi mai fi o fată de la fermă din Nebraska. Am abandonat ATV-ul în spatele unui hangar, m-am strecurat pe lângă hambarul cel mai apropiat de casă și am fugit direct la vechiul Mustang hodorogit pe care îl împrumutasem de la Scott, sperând din tot sufletul să nu mă vadă nimeni. Dar Gail mă aștepta în pragul ușii de la bucătărie și mă interpelă înainte ca eu să pot ajunge la mașină.

— Ce cauți aici fără să ne anunți, Carly May?

Purta un costum de damă cu pantaloni, de culoarea lavandei, și își vopsise recent părul cu o culoare pe care îi plăcea să o numească roșcat. Purta machiaj complet și arăta de-a dreptul nebunesc. În timp ce ea întreba ce căutam acolo, de parcă nu ar fi fost casa în care

crescusem, ridică privirea către ferestrele camerelor fraților mei, proiectând o teamă falsă. Ai fi zis că încalcăm un ordin de restricție.

— Voiam doar să vorbesc cu tata, i-am răspuns, destul de politicos. Plec acum. Vezi? Nu ai de ce să îți faci griji.

Mi-am ridicat mâinile goale. Fără diademe.

— Nu este nevoie să îl deranjezi pe taică-tău când muncește. Ai o problemă, domnișoară, vii la mine.

Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, așa că nici măcar nu se deranja să se prefacă amabilă. Am putut să o văd pe adevărata Gail. Cât noroc pe mine. I-am privit tocurile pantofilor ieftini scufundându-se în noroiul din curte, ceea ce mă înveseli puțin.

— De parcă asta se va întâmpla vreodată, i-am spus, plimbându-mi privirea de sus în jos pe silueta ei vulgară, într-un mod care o făcu să se simtă bătrână, urâtă și judecată. *Tu ești problema mea, Gail.*

Am trecut pe lângă ea, deschizând ușa mașinii și închizând-o cu furie în urma mea. Am coborât geamul în timp ce am răsucit cheia în contact. Sau *erai* problema mea. Cu aceste cuvinte, am apăsat pe accelerație și am întors rapid, făcând tot ce puteam ca să plec mai repede de acolo. Era o mașină bună pentru asta, deși nu era prea bună pentru orice altceva. Scott își petrecuse jumătate din viață reparând-o, dar am văzut în oglinda retrovizoare că roțile din spate prinseră mult noroi mirositor, împrôșcându-l apoi pe pantalonii hidoși ai lui Gail. Nici că puteam plănui mai bine.

După ce m-am mutat la Chicago, i-am trimis lui Gail un portofoliu cu poze batjocoritoare (mustață, dinți negri – foarte matur din partea mea; nici măcar nu sunt sigură ce am vrut să demonstrez.) I-am lăsat o adresă bunicii Mabel, dar știam că era doar temporară. Pentru tati nu am lăsat nimic. Nu știam ce să îi spun și mă simțeam rănită. Părea să fi renunțat la mine, ceea ce nu mi s-a părut cinstit.

După câteva săptămâni în Chicago, m-am mutat din nou, într-un apartament cu un grup de fete. Nu mi-am anunțat familia, dar în

acel punct încă îmi puteau da foarte ușor de urmă dacă doreau cu adevărat. Ceea ce se pare că nu doreau. Câteva luni mai târziu, am plecat spre New York și mi-am schimbat în mod legal numele în Chloe Savage, pe care deja începusem să îl folosesc pe plan profesional. Terminasem cu Carly May. După un an în New York, m-am mutat în LA. Nu am mai văzut pe nimeni din Nebraska, nici nu am mai auzit de ei de când am plecat.

Până acum. Privind pe fereastra din spate spre micuța grădină pe care vecinul meu o plantase în spatele clădirii, țineam în mână un plic de parcă ar fi putut exploda. Cu un scris mare și copilăresc, scrisoarea îi era adresată lui Carly May „Chloe” Savage și mă întreb cum ajunsese Gail la acea combinație. Voia ca scrisoarea să ajungă la mine, dar și să demonstreze ceva.

— La dracu, spun cu voce tare în apartamentul pustiu. Ce dracu’. Nu este un plic gros; presupun că este o singură foaie de hârtie înăuntru, împăturită.

Orice ar avea Gail de spus, sunt destul de convinsă că nu vreau să știu. Dar nici nu pot să arunc plicul, pur și simplu. Îl pun pe bufet, în centru.

Lois

La aproximativ două săptămâni după întâlnirea de la popicărie, sunt în cafenea, corectând un teanc de lucrări, când Delia se năpustește asupra mea din senin. Și chiar se năpustește la propriu, de parcă aș fi fost aleasă drept cină de către o puternică pasăre de pradă. O muzică ușor sinistră se aude pe fundal. O coloană sonoră potrivită.

Delia nu pierde timp.

— Te-am văzut de trei ori deja cu studentul ăla, spune ea. Cel despre care mi-ai spus la început că te hărțuiește. Ce pui la cale?

Pun stiloul jos și iau o gură de cafea. Nu există nicio pretenție de

prietenie aici, este cu totul altceva, care îmi dă permisiunea să răspund corespunzător.

— Nu cred că este treaba ta.

Îmi păstrez vocea cât de calmă și de neutră pot. Delia poartă o fustă lungă, indiană, din bumbac ieftin cu imprimeu și multe accesorii demodate; este trasă la față, arată de parcă ar fi nebună. Cum mi-am putut închipui vreodată că vom fi prietene?

Se așază pe locul din fața mea, fără nicio invitație, și mă fixează cu ochi mari și negri, de pasăre răpitoare.

— Ai ceva ce nu prea înțeleg. Ceva ce nu se potrivește.

Vorbește cu ea însăși? mă întreb. Cobor stiloul pe pagina din fața mea și scriu o notă.

— Te-ai întâlnit cu el singură, continuă Delia, nedescurajată de impolitețea mea. Trebuie să recunoști că este foarte straniu. Dacă te amenință, să știi că trebuie să spui cuiva. Adică, dacă tu crezi că ești în vreun pericol, ar fi o mare greșeală să încerci să îl confrunți de una singură. Dar, sincer, ceea ce mă întreb eu este cine urmărește pe cine? Sau ar trebui să spun care pe care, adăugă ea, domolindu-și ușor tonul pentru prima dată de când se trântise la masă. Care pe care urmărește.

— Este o aluzie destul de jignitoare, spun în timp ce șterg un strop de cafea cu șervetul.

— Nu fac nicio aluzie. Ți pun o întrebare directă, la care tu nu răspunzi. Dar am văzut multe lucruri nebunești în domeniul meu, și este ceva în neregulă cu situația asta. Ceva ce mă îngrijorează. Și, de fapt, îl cunosc pe puștiul ăla. Nu am vrut să spun nimic, dar acum cred că poate ar trebui: o fată l-a acuzat că o urmărea în urmă cu câteva luni. Nu s-a întâmplat nimic atunci – nu au existat dovezi, iar în cele din urmă, fata a spus că el a încetat să o mai facă. Dar a speriat-o serios, pe bună dreptate. Și am crezut-o, pot la fel de bine să îți spun și asta. Tot pe bună dreptate.

Fac o altă însemnare pe eseul pe care îl corectez. Este o aluzie pe care Delia nu are cum să o interpreteze greșit și simt un junghi de

vinovăție; nu am nimic împotriva Deliei, la urma urmei, și sunt sigură că este bine intenționată. Dar îmi displace seriozitatea, zelul din glasul ei. Nu îmi place această conversație, în măsura în care este o conversație.

Delia este de neoprit.

— Știi, am lucrat cu multe femei care au trecut printr-o traumă. Adesea în copilărie. Dacă ar fi să ghicesc... nu, nu are importanță. Doar te vei enerva. Dar nu uita: dacă vrei să vorbești – sau dacă decizi că ai nevoie de ajutor – știi unde mă găsești. Iar eu aș sta departe de puștiul ăla dacă aș fi în locul tău. Pe bune. Aduce numai probleme.

Îmi aruncă încă o privire pătrunzătoare de-a ei, de parcă ar putea citi pe chipul meu ceva de care nici măcar eu nu sunt conștientă, apoi iese din cafenea, închizând ușa cu zgomot. Nu îmi place gândul că a venit aici doar ca să îmi livreze acest avertisment. Și cum de m-a văzut de trei ori cu Sean? Eu am observat-o doar prima dată când ne-am întâlnit, la popicărie.

Cât despre povestea cu urmăritul? Sean are un mers domol care îl face să arate ca un hărțuitor, iar hainele lui obișnuite nu îl ajută deloc. Dar este un oraș mic, iar fetele pot deveni paranoice; cineva ar fi putut confunda aparițiile, oarecum accidentale, ale lui Sean într-un anumit loc cu urmărirea. Nimic nu a fost dovedit, la urma urmei, după cum și Delia a fost nevoită să recunoască.

Mă aflu sub supraveghere?

* * *

Închiriez *For worse* în ziua în care apare pe DVD și îl invit pe Brad să îl urmărim împreună. Comandăm mâncare chinezească.

Brad intră în clădire și îl aud urcând treptele. Sosește și miroase, evident, a bere.

— Am ieșit cu niște tipi de la istorie, spune el, scoțându-și haina și aruncând-o pe un scaun vechi. O ridic și o agăț în cuier.

— Ia loc, îi spun blând. Pare agitat – sau ce înseamnă agitat în

percepția lui Brad. Vizibil iritat, să spunem. Miroși puțin așa ca un băiat dintr-o frăție. Aranjez mâncarea pe masă și îi aduc un pahar mic cu vin. Bea asta, dar nu repede. Vei avea nevoie să ai mintea limpede. În seara asta, avem ultimul episod din nemaivăzutul viitor succes ce va traversa țara, seria de filme a lui Chloe Savage!

— Știi, spune Brad, ar trebui să ții încuiată ușa de la parter. Oricine ar putea să intre cu ușurință.

— Cine ar putea intra? În plus, țin ușa de la etaj încuiată. Atâta vreme cât apartamentul este în siguranță, ușa de la intrare, de jos, este irelevantă, nu crezi?

— Nu, spune el cu încăpățânare. Ușa de sus este fragilă. Oricine ar putea să o dărâme. Ai putea să o faci și tu, pun pariu.

— Dar nu există sonerie jos, subliniez eu. Și mi-e greu să aud de aici dacă bate cineva la ușă. Dacă vine cineva să mă viziteze, iar eu nu îl aștept?

Este un argument slab. Brad știe că este singurul care vine să mă viziteze. Adevărul este imposibil de explicat, totuși. Când ușa de la intrare este încuiată, mă simt singură. Aș putea la fel de bine să trăiesc pe o insulă. Aș putea muri și nimeni nu m-ar găsi zile întregi. Ușa descuiată este un gest de apartenență la ceva. O ușă încuiată este suficientă între mine și lume.

Brad rupe ambalajul din hârtie al bețișoarelor. Devine exasperat.

— Dacă cineva ar fi jos, ți-ar da un mesaj pe telefon.

— Dacă nu au numărul meu? *Dacă ar apărea Carly May la ușa mea?* Oare asta este ceea ce aștept să se întâmple?

— Atunci, montează o sonerie. Și, mai bine, roag-o pe proprietară să o facă.

Îmi pun orez în farfurie.

— Ce te-a apucat? S-a întâmplat ceva? De-abia te mai recunosc. Și nu pari nici măcar suficient de entuziasmat de filmul ăsta.

— Poate că nu sunt, spune el pe un ton misterios – și, din câte îmi dau seama, absurd. Se servește distras cu mâncare, punându-și pe farfurie din toate felurile. Poate că vreau să fiu serios măcar o dată.

Sau *poate* – ia o gură mare de vin – *poate* tocmai l-am văzut pe puștiul ăla, Sean, umblând pe afară când am venit. Și poate că l-am văzut pândind pe aici și în urmă cu câteva nopți, când treceam, întâmplător, cu mașina.

– Bine, bine! O să încui ușa. O încui chiar acum, bine? Asta o să te facă fericit? Și voi vorbi cu proprietara despre o sonerie, promit. Mai bine? Iisuse. Și, Brad, nu îți face griji în privința lui Sean. Este un copil ciudat, dar este inofensiv, m-am convins. Probabil locuiește în cartier.

Brad își zgândărește orezul, făcând o gaură în mijlocul grămezii și privind-o apoi cum se umple cu sos maroniu. În cele din urmă, spune încet:

– Ești o femeie misterioasă, Lois Lonsdale. Îmi petrec mare parte din timp cu tine și uneori, jur, mă întreb dacă te cunosc, măcar puțin.

– Desigur că mă cunoști, spun, fluturându-mi bețișoarele spre el. Acum mănâncă. Privește. Pregătește-te pentru *La Sauvage*.

– Este *le sauvage*. Este masculin.

– Of, taci din gură, știi. Nu fi așa pisălog!

De fapt, mă simt ușurată. Brad vorbește acum mai mult ca el însuși. Sper că starea mohorâtă i-a trecut; singuratică sau nu, aș prefera să nu îmi pierd unicul aliat.

Spun povești psihiatrilor și psihoterapeuților de toate felurile, de ani întregi. Nu mi se pare un lucru prea înțelept să mergi la un psihiatru într-un orașel universitar ca acesta, unde ai avea, practic, același terapeut ca toată lumea pe care o cunoști și, probabil, ai da nas în nas cu el la băcănie, la cafenea, la film. Îmi place să îmi păstrez viața mai separată decât atât.

În mod destul de curios, nu le-am dus dorul. Am abandonat în urmă cu multă vreme ideea că un psihiatru m-ar putea *ajuta* în vreun fel, m-ar putea vindeca sau că mi-ar putea îmbunătăți abilitatea de a funcționa. Nu sunt bolnavă, în primul rând. Și sunt extrem de funcțională. Un lucru foarte straniu mi s-a întâmplat în

urmă cu mult, mult timp, atâta tot. Asta nu reprezintă o boală. Nu contest că m-a modelat, m-a ajutat să devin cine sunt. Dar, ce dacă? Procesul acesta trebuie dovedit, analizat și investigat la nesfârșit? Cu ce scop?

Nimeni nu a sugerat vreodată că Pamela lui Richardson a fost traumatizată, în ciuda perioadei în care a fost forțată să împartă patul cu doamna Jewkes și să îndure asalturile stranii ale stăpânei ei, în ciuda prezentei tendințe pentru teoria traumei în studiile literare. Nu, Pamela doar își vede de viața ei. Cum am făcut și eu.

Adevărul este că am continuat terapia mult timp pentru că îmi plăcea publicul: o adunare săptămânală de spus povești, un microfon deschis la care eu eram întotdeauna interpretul, iar audiența era mică, fascinată și jura discreție. Îmi plăcea să dezbat subiectul: cum îmi petreceam zilele împreună cu Carly și Zed, ce citeam, ce mâncam. Am rămas fidelă adevărului, dar nu am intrat prea mult în detalii. Habar nu am dacă mi-a făcut vreun bine, terapeutic vorbind, dar mi-a oferit plăcere. Dacă este ceva ce îmi lipsește, de asta îmi e dor.

Iar acum îl am pe Sean. Nu îmi pot imagina că această carte pe care el plănuiește să o scrie se va materializa vreodată – și dacă s-ar întâmpla, cine ar citi-o? Băiatul de-abia poate lega două fraze coerente. Sunt în siguranță. Pot să îi spun orice vreau, să îmbin faptele și ficțiunea cu abandonul. Acesta este un cerc închis. Nicio poveste nu scapă din el.

Propria poveste a lui Sean rămâne un fel de mister; este extrem de prudent. Dar cu cât îl văd mai des, cu atât înțeleg mai bine cum trebuie să fi fost să fii fiul lui Zed. Să îl pierzi atât de dramatic: mai întâi din pricina despărțirii părinților lui, apoi din cauza mea și a lui Carly și într-un final din cauza unui glonte; să crești cu povești de groază, în locul unui tată. Sean este afectat pentru totdeauna; ceva este greșit în băiatul ăla. Mint când îi spun lui Brad că este inofensiv. Dar nu mă va răni. Are nevoie de mine; îl pot hrăni cu povești până explodează. Și cred că se află la un fel de graniță. Nu

pot spune de unde știu acest lucru, dar sunt convinsă că așa este. Cred că va afla că este timpul să facă următorul pas.

Așa cum face Gary acum.

Ar trebui să mă tem? Dezlănțui vreun fel de monstru? Ar trebui să o avertizez pe Carly? Pe Chloe, adică?

Dacă e să fiu sinceră, cred că ceea ce îmi doresc este să aflu ce se întâmplă în continuare. Pentru cât timp vor fi suficiente simplele cuvinte – pentru Gary sau pentru Sean? Traietoriile lor se aliniază.

For worse este un film bun – cel mai bun al lui Chloe, poate. Lui Brad îi place, în ciuda propriei voințe. Dăm gata vreo două sticle de vin și o cantitate nepermis de mare de mâncare chinezească – nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am mâncat atât de mult. Brad mă îmbrățișează înainte să plece și mă simt periculos de aproape de a plânge.

– Vezi, nu sunt un monstru, mă aud spunând în umărul lui Brad.

– Nu a spus nimeni vreodată că ești un monstru, spune el, părând surprins.

Îmi mângâie părul, mă bate pe spate de câteva ori, cu intenția de a mă liniști.

Dar mă simt de parcă cineva a spus exact asta. Întrebarea este cine și de ce.

Chloe

Nu am acceptat orice rol care mi-a fost oferit vreodată; nu vreau să las impresia că, în ceea ce privește cariera, sunt o târfă absolută. Am refuzat destule roluri – unul, de exemplu, într-o incredibil de proastă comedie romantică sau jaf artistic cum vreți să-i spuneți și care a sfârșit prin a avea încasări ridicol de mari. Nu accept roluri care presupun nuditate – sau nu am acceptat; aș face-o pentru rolul

potrivit – dar acel film îmi cerea să țin goală în jurul unui muzeu fără niciun motiv serios. Scenă esențială pentru intrigă? Păi, nu. Esențială pentru dezvoltarea personajului? Doar dacă era esențial ca personajul să fie o pipiță proastă și exhibiționistă. Ceea ce se pare că era. (Actrița care a acceptat rolul nu a mai jucat altele de atunci, în afară de cele de pipiță proastă și exhibiționistă. Sigur, este un nume mare, dar nu e nicio brânză.)

Am anumite standarde – chiar am – deși accept multe joburi pur și simplu pentru un cec. Nu mi-e rușine cu asta. Am nevoie de cecuri. Din acest motiv, această după-amiază mă găsește pozând cu o sticlă de șampon, scuturându-mi ușor buclele aurii în timp ce zâmbesc seducător la cameră.

– Încearcă din nou, poruncește regizorul. Vreau ca rochia să ți se învârtă mai mult când faci întoarcerea aia.

Apoi se plânge că o șuviță din păr mi-a alunecat la spate din cauză că mă învârt cu prea mult entuziasm. Oamenii responsabili cu părul se grăbesc să îmi aranjeze buclele scandalos de mătăsoase. (Orice au făcut părului meu nu are nicio legătură cu șamponul Sauvage, doar așa, ca să știți. Totul este o minciună gogonată.) Cineva trage ușor de o geană care se pare că se lipise de vecina ei. Apoi o facem din nou. Și din nou.

– Iubito, nu mai juca, strigă Sebastian la un moment dat și știu că nu *iubito* vrea să spună. Ce dracu'! Reclama asta este despre frumusețe. Fii frumoasă. Fii sexy. Nu interpreta. Fii. Este vorba despre părul tău afurisit. Nu ignora părul.

Prin *nu juca* presupun că vrea să spună *nu arăta umană*. Nu umanitatea este ideea. Nu personalitatea este ideea. Am înțeles.

– Sunt nebun, îi întrebă el pe cei din încăperea, sau am avut discuția asta și ultima dată?

Este prea mult să îi cer să își amintească *acel... lucru... mărunt?* Ridică vocea în timp ce gesticulează teatral către numerosul lui public imaginar. Îl ignor. Știu exact cum pot să scap basma curată.

Trebuia să mă aștepta la așa ceva. Filmăm o reclamă nouă odată

la vreo două luni, iar el se poartă mereu așa. La început am crezut că asta înseamnă că mă va concedia, dar nu, așa lucrează el. Cel puțin cu femeile; am auzit că se poartă diferit cu bărbații. Majoritatea celorlalți oameni de pe platou îl ignoră. Din când în când, cineva chicotește înfundat.

Filmăm pe peliculă albastră. Mai târziu, voi apărea înaintea unui film cu animale sălbatice pe care nu le-am văzut niciodată. Lei, în mare parte, cu coame grațioase. Inițial, se vorbea să filmăm într-un anumit loc – să zburăm în Africa sau undeva de genul pentru a zburda cu lei adevărați. Dar, într-un final, au micșorat bugetul, iar eu am rămas oricum cu ei. Sunt plătită bine să suport abuzul lui Sebastian.

– Trimiteți-mi un afurisit de fotomodel, tot bombăne el. Actrițe blestемate. Iei un model, știe totul despre produs. Chiar și actrițele de mâna a treia își imaginează prostește că au vreo importanță.

– Du-te dracului, spun mieros, zâmbind în gol la sticla de șampon. Sauvage, șoptesc la sfârșit, în timp ce părul meu spilcuit revine la locul lui.

Șoptesc „sauvage” de zeci de ori. Șampon sălbatic? Nici măcar nu are vreun blestemat de sens. Nu îl critic, totuși; dacă îi ajută pe oameni să își amintească cine sunt, atunci n-am nimic împotriva. Îmi afișează numele în josul ecranului spre sfârșitul reclamei; presupunerea este că spectatorul obișnuit ar putea crede că îi par vag familiară, dar va avea nevoie de ajutor în a-și aminti numele meu. Savage, Sauvage. *V-ați prins?*

Uneori, așa este să fii actriță.

– Imbecilule, spun când plec de pe platou, iar el mă lovește peste fund cu clipboardul. Mă place destul de mult după ce totul este spus și făcut.

– Perversule, adaug, iar el mă lasă să am ultimul cuvânt.

Lois

Brad mă convinge să particip la petrecerea de sfârșit de semestru a departamentului de engleză al facultății în timp ce vorbim, în parcare, după muncă, într-o seară. Aș fi fost bucuroasă să sar peste, dar el spune că nu este o opțiune.

— Suntem noi în facultate. Petrecerile sunt precum ședințele... obligatorii.

— Ceea ce le face, prin definiție, extrem de plicticoase. Așadar, nu sunt petreceri adevărate. Înfrângerea mea este o concluzie anticipată, dar nu mă pot abține să nu ripostez puțin. Nu văd logica socializării forțate cu colegii mei. Cu siguranță, ne vedem suficient unii cu alții.

— Au angajat un barman, spune Brad, în timp ce ajungem la mașina mea. Cel puțin vor avea băuturi adevărate.

— O, bun. Acum sună ca petrecerea unei frății.

— Ei, haide. Știi că iubești o petrecere de frăție la fel de mult ca orice altă fată.

Mă încrunt la Brad. Relația noastră nu s-a schimbat, cel puțin nu la suprafață. Dar un curent întunecat de adâncime ne străbate încă din noaptea când ne-am uitat la filmul lui Chloe. Am fi putut face un armistițiu până la sfârșitul serii, dar Brad deja aruncase un fel de ganteletă și încă zăcea acolo. Ganteleta, vreau să spun – care este, desigur, o mânășă de fier. O ignorăm, dar știm că este acolo; cum am putea să nu știm? *Ganteletă, grobian, gesneriad, germeni, garnizoană.*

Ignor ganteleta, recit cuvintele cu G și accept să merg la petrecere.

Este adevărat că Sean începuse să hoinărească prin partea asta de oraș. Îl observasem stând la pândă în umbră înainte ca Brad să aducă vorba despre asta și încercasem să îi intuiesc motivația. Cu cât ajung să îl înțeleg mai bine pe Gary (care, în prezent, urmărește o actriță minunată care, până acum, nu este conștientă de prezența lui), cu atât cred că îl cunosc mai bine pe Sean și viceversa.

Comportamentul lui Sean mă îngrijorează puțin mai mult decât sunt dispusă să recunosc. Totuși, cred că pot continua să îi livrez povești atâta vreme cât are nevoie de ele și nu cred că ar risca să le pună în pericol. Poveștile sunt tot ce are – tot ce va avea vreodată – de la *el*.

În urmă cu câteva zile, am stat cu Sean într-un restaurant Pizza Hut de la periferia orașului. Localul părea învechit și mohorât, și era aproape gol; vreo două familii înghesuite în gherete, nici că ar fi putut fi mai puțin interesate de noi și, oricum, făceau destul zgomot cât să acopere orice lucru ciudat pe care l-am fi putut spune. Amândoi sorbeam cu paiele cola plină de gheață zdrobită.

– Uneori ne invita să dormim în patul lui, i-am spus, vorbind în șoaptă.

Sean își încrucișă brațele pe piept și se cocârjă în colțul canapelei, ascultând fără să comenteze. Purtam cămăși lungi de noapte, demodate. El ne-a dat cuțite cu care să ne apărăm. A spus că nu ne-ar atinge, nu într-un mod rău, dar că, dacă ne simțim amenințate, era corect să ne putem apăra singure. Ne ghemuiam de-o parte și de alta a lui, precum pisoii. Făcea duș tot timpul, de câteva ori pe zi și mirosea mereu a săpun și a șampon, dar patul era prăfuit. Ne plăcea, totuși, patul. El dormea pe spate și nu sforăia niciodată, deși, uneori, vorbea în somn. Obișnuiam să stau trează și să îl ascult, încercând să găsesc o logică bălmăjelilor lui. „Lupii sunt aici”, spunea el. „Veverițele din pod sunt moarte. În curând, ne vom da în roata Ferris – avem bilete.” Mereu am vrut să scriu pe hârtie ce spunea, dar dimineața uitam.

– Într-o noapte am auzit ceva diferit de sunetele obișnuite și m-am trezit brusc. Carly stătea în capul oaselor și avea cuțitul în mână. Îl ținea întins în față. Și el era treaz, încă întins în pat, iar ochii le licăreau în timp ce se priveau. Mă întrebam dacă și ochii mei licăreau, dacă erau la fel de frumoși ca ai lor. Carly a întins brațul și a adus vârful cuțitului lângă pieptul lui. Deși era întuneric, razele lunii luminau încăperea în acea noapte, așa că i-am putut vedea

pielea cedând în fața lamei. Ea a apăsat mai tare și a tras lama în jos. Sângele a țâșnit încet din pieptul lui, printre firele rare și negre de păr. Doar o picătură mică. După o vreme, Carly s-a întins din nou și, din câte știu, s-au culcat la loc, dar eu eram încă trează, ascultându-le respirațiile. Niciodată nu am dormit prea adânc.

Nu plănuiesc în avans aceste povești; le spun după cum îmi trec prin cap. Îmi vin cu o asemenea ușurință încât aproape că le simt a fi adevărate. Mă sperie și mă întreb care din noi simte mai multă plăcere de pe urma lor.

Sean duse brusc mâna la buzunar, sperându-mă, de parcă o vrajă fusesse ruptă. Deschise mâna apoi pentru a dezvălui un cuțit – nu tocmai, un briceag, dar asemănător. Arăta mai răutăcios; mai puțin... domestic.

– Era genul ăsta de cuțit? întrebă el.

– Nu, i-am răspuns cu asprime. Asta nu era în scenariu. Nu era ca acesta.

– Aș vrea să pot vedea ce fel de cuțit era, spuse Sean gânditor.

– Vom vedea. *Aș putea găsi o fotografie plauzibilă*, m-am gândit. Nu știu foarte multe despre cuțite.

– Chiar mi-ar plăcea să-l văd, repetă el.

– Cuțitul nu contează. Nu asta e ideea. Un cuțit e un cuțit. Ceea ce contează este că ni le-a dat. Ce contează este ce a făcut ea cu al ei.

– Un cuțit e un cuțit? spuse el disprețuitor, de parcă nimeni nu ar fi spus vreodată ceva mai ridicol. Spuse cineva care nu știe *nimic* despre cuțite.

Cel mai probabil, încerca să se pună într-o anumită lumină. Dar nu îmi plăcea această discuție despre cuțite. Deși, fără îndoială, eu fusesem cea care o pornise.

E un magazin de cuțite în oraș. Arme și cuțite. Lângă un atelier de reparații încălțăminte și vizavi de brutărie. În ziua următoare, am ieșit la plimbare și mi-am propus să mă uit în vitrina magazinului. Am aruncat o privire la exponate, simțindu-mă prea expusă pentru a intra. Asta ar necesita cercetare de teren. Mă

gândeam la Gary; Gary trebuie să aibă un cuțit, iar eu am nevoie să găsec unul potrivit pentru el. Mă gândeam să îmi fac cercetarea pe internet, dar nu voiam să atrag oferte de la grupuri de extremiști nebuni sau să ajung pe vreo listă a FBI-ului.

Tocmai de aceea, în sâmbăta de după Pizza Hut, mă trezesc într-un magazin uriaș cu articole sportive în Binghamton, la o oră de campus, cu mașina. Poți cumpăra lucruri perfect inofensive de aici – corturi și saci de dormit, mănuși de baseball, unelte de pescuit, echipament de camuflaj – dar secțiunea cu arme mortale domină magazinul. Există un perete întreg cu pistoale, un altul cu arcuri și săgeți și câteva vitrine cu cuțite. Tineri îmbrăcați îngrijit stau în spatele teșghelelor, arătând ridicol. Când mă apropii de o vitrină în care sunt expuse cuțite, unul dintre ei se oferă să mă ajute. Mi se adresează cu „doamnă”.

– Doar mă uit, mormăi eu, de parcă aş studia o vitrină cu ceasuri sau briose în loc să evaluez calitatea unor lame de zece centimetri în defavoarea celor de opt, zimțate versus drepte, fixe sau pliabile.

Sunt atrasă de un set de cuțite de aruncat, care arată ca pumnalele și par să aparțină mai degrabă lumii teatrului și a deghizărilor, decât unei lumi contemporane în care oamenii chiar găsec ce *să facă* cu aceste obiecte răuvoitoare. Poate că aş fi fost tentată să contrazic, până acum, ideea că un obiect, în sine, nu poate fi răuvoitor. Privind armele dinaintea mea, totuși, sunt convinsă de contrariu. Acestea nu sunt instrumente neutre, utile în mod egal, aflate atât în serviciul binelui, cât și al răului, în funcție de dispoziția posesorilor. Nu. În ciuda clasificărilor lor simple – de drumeție, tactice, de vânătoare, militare, de folosit în „aer liber” – aceste arme sunt concepute să sfâșie, să străpungă, să jupoaie, să despice, să eviscereze. Acestea sunt instrumente nemiloase. Mă forțez să le studiez pe toate. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este pretenția lor estetică: curbele lor grațioase, mânererele lucioase, tecile ornamentate.

În cele din urmă, îmi scot telefonul din geantă, mă prefac că dau

un mesaj cuiva și fac pe ascuns o poză unui cuțit lung de vânătoare, de culoare neagră, care costă peste două sute de dolari. În străfundul minții mele zace gândul încurajator că Sean nu și-ar permite un asemenea cuțit. Mi-l pot închipui în buzunarul de la spate al lui Gary. Este perfect.

Tânărul drăguț de la teighea mă privește cu o curiozitate sinceră, îmi pun telefonul în geantă și ies din magazin.

De acolo, conduc până la un mall din apropiere, simțindu-mă de parcă aș fi căpătat o anume formă de indulgență. Nu este cel mai impresionant mall din lume, dar astăzi nu îmi pasă. Rătăcesc fără scop prin Gap, Bath&Body Works, Victoria's Secret, cufundată în culori și texturi, și mirosuri de mall și muzică, gândindu-mă cu disperare la nimic. Încercând să decuplez acea parte din mintea mea care insistă că acest comportament este alarmant de irațional, că poate Delia are dreptate să fie îngrijorată. *Știu ce fac*, îmi argumentez în sinea mea, probând rochii. *Sunt o scriitoare; totul este parte din cercetare*. Rochiile îmi sunt toate prea mari.

Brad vine să mă ia în noaptea petrecerii. Îl invit la o băutură înainte de petrecere, o pregătire absolut necesară pentru adunări sociale departamentale. El intră, își scoate jacheta și o așază pe spătarul canapelei de culoarea prunei. Acceptă un pahar de gin tonic, apoi privește în jur, evident tulburat.

— Arăți de parcă ai stat cu nasul în cărți, spune Brad și descopăr o notă stranie de prudență în glasul lui. Ai corectat lucrări? Ai făcut cercetare pentru vreun proiect nou?

— Ce vrei să spui?

— Ah... dezordinea? Talmeș-balmeșul? Nu am văzut niciodată măcar o pernă decorativă să lipsească de la locul ei aici. Mereu simt că ar trebui să îmi scot pantofii și să am grijă să nu ating nimic. Dar asta este... o estetică ușor diferită.

Arunc o privire în jur în apartament, ochii mei înregistrând toate formele familiare și culorile, imperfecțiunile din piesele de lemn,

lumina pală a lămpii. Pentru o clipă, nici măcar nu îmi dau seama la ce se referă. Apoi, pentru o secundă – nu mai mult – văd încăperea așa cum o vede el: teancuri de lucrări, cărți cu fața în jos pe podea, căni ici și colo cu așele plicurilor de ceai atârând din ele, un hanorac pe un scaun. Tablouri strâmbе. Praf. Dezordine generală.

– Am fost ocupată. De când este acceptabil să intri în casa cuiva și să îi critici modul în care și-o întreține? Îmi închipui dezaprobarea mamei mele. (Mama, pe care nu am mai sunat-o – de cât timp?) Am muncit la tot soiul de lucruri, îi răspund. Dacă trebuie să știi. Momentul clarificării trecuse, așa că apartamentul era din nou în regulă, după părerea mea.

– Cum arăt? Nu m-ai complimentat încă.

Port o rochie nouă, datorită vizitei la mall, și tocuri, ceea ce mă înalță până la umărul lui Brad. Cu alte cuvinte, mi-am dat silința.

Brad face un pas înapoi studiindu-mă cu o privire pretins critică.

– Uimitor, declară el. Cu excepția... stai o secundă. Stai nemișcată.

Cu degetul arătător îmi șterge pielea de sub un ochi, apoi apasă puțin mai tare. Îi simt respirația pe fața mea. Într-un final, nu mă pot abține și fac un pas înapoi.

– Ce este?

Aud asprimea din glasul meu.

Îmi arată vârful înnegrit al degetului.

– Doar puțin rimel, explică el, scuzându-se. Acum ești bine.

Merg la baie să mă asigur și îmi retușez fața, dacă tot sunt acolo.

– Să ne pregătim de plecare, strig eu, pudrându-mi nasul, întrebându-mă dacă este din vina luminii sau fața mea chiar pare mai ascuțită decât de obicei, aproape suptă. Cu siguranță, nu. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât putem pleca mai repede.

– Ai o atitudine atât de pozitivă, mormăie Brad. Asta iubesc la tine, bineînțeles.

Dăm paharele pe gât și plecăm.

Deși tonul lui Brad fusese ușor ironic, ochii îi sunt îngrijorați; decid să mă port impecabil la petrecere, astfel încât să nu se mai uite la mine în felul acesta. Prinzând putere cu ajutorul cocktailurilor, îmi croiesc drum spre periferia adunării, purtând conversații intense despre relevanța literaturii secolului al XVIII-lea pentru studenții zilelor noastre, pericolul de a-i privi pe studenți drept consumatori și educația drept un produs ca oricare altul, păcatele sistemului grecesc și despre plăcerea de a campa în munții Catskill (ceea ce nu am făcut și nu intenționez să fac.) Port discuții însuflețite cu Will Duncan, președintele irascibil al departamentului, un Miltonist; cu Allan Pearson, un sălbatic hippie care îl venerează atât de mult pe Melville, încât nu vorbește despre aproape nimic altceva; cu Jonathan Meredith, singuraticul nostru profesor afroamerican, care este atât de prudent în a nu fi privit drept un angajat-suvenir, încât ar vorbi despre absolut orice în afară de rasă, politică sau scriitori de culoare; și Ellen Van Alstyne, o romantică senilă și prima femeie care ocupase un post în această instituție. Mă îndrept spre curtea din spate (casa este o monstruoasă suburbă aparținând președintelui), unde se adunaseră fumătorii. Nu fumez, dar inspir cu lăcomie aerul rece al nopții de primăvară și încerc să mă relaxez puțin.

Și atunci Kate vine sfioasă lângă mine. Iubesc cuvântul *sfios*, dar nu îl vezi des pus în practică. Se strecoară sfios lângă mine și exclamă surprinsă că nu m-a mai văzut de mult timp, că îi pare foarte rău că nu a avut ocazia să mă felicite pentru contractul de carte. Este ridicol, din moment ce biroul ei este la câțiva metri de al meu, pe același coridor, și predăm în aceleași zile, dar îi răspund amabilă, oricum. Probabil că așa trebuie să fie să fii Chloe: să te porți elegant cu oamenii, să treci fără efort de la o conversație spumoasă la alta, să împarți zâmbete sclipitoare ca pe bomboane... dar ce spune Kate?

— Mă bucur mult că ți-ai rezolvat problemele cu Sean McDougal, zice ea. V-am văzut împreună în centru, adânciți în conversație. La

început, nu mi-a venit să cred, dar apoi mi-am dat seama că trebuie să fi luat comentariul meu, cum că ar avea nevoie de ajutor, destul de în serios, ceea ce este minunat. De fapt, vreau să te rog, dacă ai fi dispusă să ții un discurs la una din conferințele facultății. M-am gândit că ai putea face o prezentare interesantă despre studentul „dificil”. Ai putea vorbi puțin, de exemplu, despre strategii de a-ți adapta pedagogia la nevoile unui anumit student – în acest caz, să fii dispusă să abordezi situația în afara campusului facultății... chiar cred că ar fi o discuție fascinantă. Și, desigur, ca nou membru al facultății, ar fi o mișcare inteligentă pentru tine. Chiar prețuim cercetarea aici, desigur, așa că suntem cu toții foarte încântați de – cum îi spune, *Răpirea în romanul britanic?* – dar la o școală ca aceasta, suntem și mai interesați de lucruri precum metode inovative de predat, așa că poți privi asta ca pe o oportunitate de a demonstra că nu ești atât de prinsă în cercetarea ta, încât să nu ai timp pentru studenții tăi, ceea ce, desigur, este o percepție pe care chiar vrei să o eviți.

Aproape că ar fi putut fi sinceră. Un ascultător obiectiv ar fi putut crede că era cu adevărat bucuroasă să aibă ocazia să vorbească cu mine, că oferea câteva ponturi generoase unui coleg junior, căruia îi dorea cu adevărat succes. Aud un câine lătrând în depărtare. Simt mirosul de țigară din aer. Un hohot de râs răsună din casă.

Apoi Kate livrează lovitura finală.

– Desigur, mai există și un alt unghi din care poți privi situația, continuă ea, dându-și după ureche o șuviță de păr castaniu cu o mână subțire, încărcată de inele argintii. Ai putea să privești ocazia ca o șansă de a contracara potențialele critici care ar putea rezulta din întâlnirea cu un student în afara campusului, și în plus, un student de sex masculin. Aceasta ar fi șansa ta, știi tu, să acaparezi controlul asupra discuției, să oferi o interpretare constructivă a situației înainte ca una mai puțin constructivă să câștige orice fel de teren. Lucru la care sunt convinsă, desigur, că te-ai descurca de minune.

Dacă mai spune *desigur* o singură dată – acel cuvânt insidios de coercitiv – aş putea chiar să o lovesc. Abilitatea mea de a fi amabilă mă părăsise de-a binelea.

– Ce idee minunată! mormăi eu. *Desigur* că nu o pot face înainte de începutul semestrului de toamnă, din moment ce acesta s-a terminat, practic, ceea ce îi diminuează cumva din valoarea de strategie menită să contracareze. Dar, sigur, pune-mă pe listă. Mi-ar plăcea să o fac.

– O, bine. Cât despre contracarare – păi, mai bine mai târziu decât niciodată, spune zâmbind, iar eu intru furioasă în casă, îndreptându-mă spre bar. *Bestie. Biftec, bacanale, bulb, bibelou. Vin. Weigela. Vitrină. Stop.* Îmi beau vinul și încerc să mă eliberez de mintea mea, în care se învârt cuvinte. Încerc să par perfect destinsă, deși stau singură într-o încăpere plină de bisericuțe și grupuri care pălăvrăgesc. Privesc în jur, căutându-l pe Brad, dar nu îl văd.

Dar apoi iată-l, brusc în spatele meu, părând îngrijorat, ghicind cumva că nu sunt tocmai în apele mele.

– Trebuie să ies de aici, îi șoptesc, iar după câteva minute plecăm.

* * *

Îmi revin destul de repede. Nu îmi pasă ce crede Kate, pe bune; îmi închipui că exagerează pericolul în care mă vede ea. Dar aversiunea pură pe care o citeam în ochii ei mă vlăguise.

– Este doar geloasă, încearcă Brad să mă liniștească în mașină, amintindu-mi de mama.

Se oferă să urce la mine, dar refuz.

– Am nevoie doar de somn, îi spun.

În schimb, îmi trag un pulover peste rochia drăguță și îi trimit un mesaj lui Sean: „Este timpul să terminăm cu asta. Sunt dispusă să mă mai întâlnesc o dată cu tine”. Apoi mă așez la computer cu Gary, a cărui minte pare deosebit de sumbră în această seară. Până și monitorul pare puțin indispus. Cumva, dimensiunea fontului

meu s-a micșorat, iar marginile s-au îngustat puțin. Ciudat. Ajustez setările și încerc să mă concentrez.

Gary apare aproape imediat; nu este nevoie să îl ademenesc pe pagină. Ceea ce își dorește Gary în aceste zile sunt răspunsuri, iar actrița nu are niciunul. Este în portbagajul mașinii lui. Dacă ar fi avut răspunsuri, i le-ar fi dezvăluit până acum. Ea chiar a fost destul de agreabilă, având în vedere situația. Lui Gary i se pare destul de confuză, pentru că un alt lucru pe care el crede că și-l dorește este răzbunarea. Această posibilitate îl ispitește, testând cum ar fi să provoace suferință fetelor pe care tatăl lui le-a preferat în defavoarea lui, fetelor pentru care tatăl lui a murit. Se întreabă ce fel de satisfacție ar putea obține din această răzbunare. În loc de siguranță, devine din ce în ce mai nesigur. În curând le va avea pe amândouă – pe ambele fete. Se gândește la ele ca la niște fete, așa cum se gândește la el însuși ca nefiind adult, deși este suficient de mare pentru a bea, iar ele au aproape 30 de ani.

Chloe

Călătoria mea spre nord nu progresează impresionant. O coadă lungă de rulote înaintează în susul autostrăzii 101, oprind la fiecare punct de belvedere, pierzând din viteză la urcarea dealurilor și frânând, fără niciun motiv aparent, la coborâre.

Nu are rost să fiu nerăbdătoare, așa că stau liniștită, schimbând posturile de radio, chiar oprind și eu în câteva rânduri pentru a admira priveliștea. Iubesc stâncile mari și ciudate care răsar din apă pe Coasta de Vest. Au atât de puțin sens. Chiar dacă încerci să te gândești la vreo explicație geologică neobișnuită, implicând ghețari, vulcani sau meteoriți, este imposibil să îți închipui cum au ajuns acolo. La unul dintre popasuri, privesc valurile spărgându-se de stânci – și, cu coada ochiului, îi urmăresc pe nemernicii nebuni de jos, în costume ude, care par să încerce să găsească valuri demne de

surf – când o femeie de lângă mine, îmbrăcată din cap până-n picioare în turcoaz, începe să vorbească.

– Pe mine nu m-ai prinde acolo, asta e sigur, spune ea, fluturându-și mâna încărcată de brățări spre ocean, parcă pentru a include toată blestemăția.

Doar pentru o secundă, mi-o imaginez făcând surf printre stânci, în costum turcoaz și tot tacâmul.

– Nici pe mine, spun eu amabilă. Încotro mergeți?

Nu știu de ce mă simt obligată să fac conversație politicoasă; nu îmi stă în fire. Nu pot fi *atât* de singură.

– Fiica noastră locuiește în susul coastei, răspunde femeia. În Oregon. Pronunță *Oregon* așa cum o fac oamenii de pe Coasta de Est: *Or-e-gahn*. Știi, dragă, chiar îmi amintești de cineva. Doar că nu îmi pot da seama de cine... Își stoarce creierul, iar eu mă pregătesc să accept cu eleganță orice lucru este pe cale să descopere. Poate că ea, împreună cu soțul ei (care, momentan, plimbă un câine de talie mică) se uită la multe filme de acțiune. Este plăcut să fii recunoscut din când în când, să vă spun drept. Nu sunt tocmai puhoai de paparazzi vrând să știe ce mănânc la micul dejun, dar totuși.

– Știi! spune ea în cele din urmă. Arăți precum fata aia din reclama la șampon! Exact ca ea, doar că părul tău este puțin diferit, dar... *Clyde!* O să-l întreb pe Clyde dacă el crede că semeni cu cineva. O să fie atât de încântat. Care reclamă era – cea cu animale sălbatice – *Savage ceva* – *Clyde!*

Nu îi trece prin cap că aș putea chiar *să fiu* fata din reclama la șampon.

Întoarsă în micul meu Prius albastru-argintiu, înaintând de-a lungul coastei, fredonez un vechi cântec de-al lui Stevie Nick, rostind cuvintele cu entuziasm. Dar ceea ce îmi doresc cu adevărat să fac este să spun cuiva povestea despre cum am fost confundată de o tanti nebună în costum turcoaz de jogging cu cineva care arată ca persoana care, de fapt, sunt. Și, destul de straniu, persoana căreia vreau să îi povestesc este Lois.

Opresc în Arcata ca să pun benzină și, deși a mai rămas destul de mult din zi, decid să stau aici peste noapte. Pare un oraș drăguț. Sunt, practic, leșinată de foame și vreau să găsesc ceva decent de mâncare. De asemenea, am poftă de o companie de orice fel – chiar și a unei mulțimi de străini. Am nevoie să aud oameni râzând și vorbind, chiar certându-se.

Lui îi plăcea să fim tăcute. Lui Zed. Nu era o problemă pentru Lois, care era una dintre acele fete atente, tăcute. Era ușor pentru ea să stea ore întregi fără să scoată un cuvânt. Dar tăcerea mă neliniștea. Mă neliniștește – ascult muzică, aprind televizorul în camerele de hotel chiar dacă nu vreau să mă uit la el. Îmi plac traficul, sunetele de pași la etajul de deasupra, câinii lătrând. În cabană fredonam câte-un cântec stupid când spălam vasele, băteam din picior când citeam, închideam și deschideam pixul dacă scriam sau desenam ceva. Îl înnebuneam. Îi puneam întrebări doar ca să aud vibrațiile propriei voci, iar apoi pe ale lui. Lois îmi făcea semn pe la spatele lui să tac din gură, strâmbându-se nebunește la mine. Sau semne cum că mi-ar tăia gâtul. Oricum ar fi fost, însemna să tac naibii din gură înainte să fim ucise din cauza mea. Dar nu puteam suporta tăcerea. Tăcerea lui, tăcerea cabanei, a copacilor.

Deși nu sunt tocmai în pădure, excursia mea solitară în susul coastei începe să se simtă foarte... ei bine, solitară. Așa că merg cu mașina direct în inima așa-numitului centru istoric și mă cazez într-un hotel mic și drăguț, destul de drăguț cât să fiu dispusă să permit covoarelor să intre în contact cu picioarele mele desculțe și să nu simt pernele ca pe niște dispozitive ieftine de flotație. Mă voi ocupa mai târziu de cardurile de credit.

Gail obișnuia să dea un spectacol uriaș, pretinzând că era un client discriminat. Când ajungeam la vreun hotel pentru un concurs, primul lucru pe care îl făcea era să studieze camera cu privirea ei aspră și lacomă, căutând un motiv să se plângă. De obicei, îl găsea. Dacă nu, inventa ceva. Apoi suna la recepție și se plângea că

ventilatorul de căldură era prea aproape de pat sau că încăperea avea un miros straniu, sau că era un fir de păr în cadă, sau ceva de genul ăsta, și încerca să-i determine să ne ofere o cameră mai bună sau ceva gratuit, sau măcar să facă ceva de-a dreptul înjositor. Asta o făcea să se simtă extrem de elegantă, ca o femeie umblată, care știa ce era și la ce avea dreptul să se aștepte. În realitate, suna ca o ticăloasă și mă făcea de râs. Datorită influenței ei, aș suporta aproape orice neplăcere fără să mă plâng – în hoteluri, restaurante, oriunde, (îi place foarte mult și să trimită mâncarea înapoi la restaurante, deși asta îi este mai greu, pentru că este o ticăloasă lacomă și îi este mereu foame. Totuși, dacă are pâine cu care să se umfle în avans, te poți baza pe asta: mâncarea ei va face cale-ntoarsă.)

Trebuie să îl fi convins pe tata că era o Gail complet diferită de persoana pe care eu o vedeam când călătoream împreună. În felul ei propriu, presupun că și ea este o actriță.

Dar nu am niciun motiv să mă plâng de camera mea din Arcata. De ce mă gândesc la Gail?

Din cauza scrisorii, bineînțeles. Cea din torpedou.

O pun în geantă când ies afară o oră mai târziu. Port o rochie scurtă, de vară, de culoarea coacăzelor, care mă face să mă simt fericită și ușoară, și balerini care mă vor duce oriunde vreau și cât timp vreau. Sunt destul de sigură că Mandy, polițista din micul orașel, nu ar purta niciodată rochia asta, dar încerc oricum să îi rezerv puțin spațiu în capul meu: puțin spațiu de unde să poată trage cu ochiul, să scaneze aceste străzi necunoscute și oamenii cu ochiul unui polițist, mai exact al unui detectiv. Iată un truc mental ciudat, unul la care am devenit destul de bună: este posibil să fii doi oameni în același timp. Pot fi Chloe, simțindu-mă minunată, bucurându-mă de această libertate stranie și gândindu-mă la ce voi comanda de băut când voi ajunge într-un bar care mi se va părea sofisticat, și Mandy, care privește pe toată lumea cu suspiciune –

întrebându-se ce au făcut, care este povestea lor, ce se petrece cu adevărat. Neavând încredere în nimeni.

Vreo două ore mai târziu, accept să iau cina cu un tip în care Mandy cu siguranță nu ar avea încredere, stând confortabil într-un micuț restaurant bio, cu o sticlă de vin în față, înconjurați de oameni care arată complet normal.

Dar nu cred că Mandy este de acord cu mine, în momentul ăsta. Nu a fost tocmai o întâmplare că am fost oarecum agățată în mod respectabil, la urma urmei. Cunosco femeii care nu ar merge niciodată singure într-un bar, care urăsc să mănânce singure și mai degrabă ar muri de foame. Simt că ies în evidență sau se simt vulnerabile, plictisite, ne iubite sau doar rușinate. Nu m-a deranjat niciodată, pentru că mi-am dat seama destul de devreme că pot controla impresia pe care o las și care, la rândul ei, controlează modul în care oamenii reacționează în ceea ce mă privește. Dacă vrei, îți poți bloca chipul și adopta o expresie care spune „nu te juca cu mine dacă pui preț pe viața ta”, deși va trebui să o cobori puțin pentru barmani și chelnerițe și tot așa. Iar apoi poți mânca sau bea liniștită. La cealaltă extremă, poți transmite cu ușurință mesajul că speri să ai companie. Ține un scaun gol lângă tine, privește în jur, întâlnește privirile oamenilor, zâmbește dacă ei te privesc înapoi.

Sau poți face ceea ce am făcut eu astă-seară. Mediumul fericit. Am stat la un bar micuț în aer liber, mi-am băut vinul, m-am conversat cu barmanul, dar mi-am ținut scaunul de la bar ușor îndreptat spre restul terasei ca să pot sta cu ochii pe oameni. Când domnul Nu-sofisticat-dar-pe-aproape s-a ridicat de la masa la care stătea împreună cu ceea ce părea a fi o adunătură de studenți și a pornit spre bar în timp ce restul se pregătea să plece, i-am trimis cel mai natural zâmbet prietenos, de parcă ne cunoșteam de undeva și nu aveam nevoie de nicio prezentare.

— Studenți? l-am întrebat, aruncând o privire spre masa de-acum pustie, iar el recunosc.

— Atelier de scriere creativă, spuse ușor sfios. Din când în când, îmi place să îl țin în afara campusului. Sunt cu toții majori, așa că este legal. Mai mult sau mai puțin.

Alt scriitor, mi-am spus în sinea mea, aproape descurajată. Dar era chiar frumușel, cu o structură uscățivă, ochi cenușii interesanți, cu un zâmbet care reușea să fie de o inteligență dezarmantă, dar și de un farmec copilăresc. Ne-am adâncit într-o conversație lejeră – despre mâncare, filme, genul de lucruri despre care oamenii normali probabil că vorbesc la întâlniri – și acum iată-ne aici, într-un restaurant, mâncând fripturi cu roșii Heirloom și anghinare, și simțindu-ne bine, deși eu nu am mers la facultate, iar el se pare că nu se uită la genul de filme în care am apărut.

Îl cert pentru asta, pe jumătate în glumă.

— Atunci te uiți la filme serioase, nu-i așa? Filme de serie F? Nu cu oameni care se fugăresc pentru a se împușca unul pe altul.

A râs, slavă Domnului!

— Mă faci să par un idiot! Știi, și mie îmi plac multe dintre filmele vechi. Comediile screwball². Filmele alea au fost genial scrise. Îmi pare rău, dar nu mai există nimic asemănător în zilele noastre.

— Atunci spune-mi ce scrii? spun în final, cu teama că de aici înaintea totul va fi cu susul în jos. Ai scris vreun scenariu? De ce nu scrii o comedie screwball?

El îmi spune că a *scris* câteva scenarii, că aproape a avut unul în producție, deși, în mare parte, scrie ficțiune scurtă. Că scenariul lui încă ar putea fi produs, cine știe? Că ar putea scrie o comedie screwball, iar eu aș putea juca în ea. Dându-i replica lui George Clooney, poate. Construim un vis frumos și scriitor din cuvinte, cuvinte, cuvinte. El merge cu mine la hotel ca să putem trăi în acest vis încă puțin. Din care o parte are loc, sunt foarte bucuroasă să

² Gen american de film care a devenit popular în timpul Marii Depresiuni.

recunosc, în patul meu. (Mandy dispăruse până atunci. Poate că el o câștigase de partea lui).

Este destul de târziu în noapte când Jake (da, ăsta este numele lui) mă întrebă la ce lucrez, momentan. Nu pentru că este genul de persoană care este atât de ocupată să vorbească despre sine încât uită să pună întrebări; de fapt, cred că, pur și simplu, nu vrea să facă mare caz din faptul că sunt actriță. Ceea ce este drăguț. Oricum, mă aștept să fie politicos în legătură cu filmul meu, pentru că nu sună de parcă ar fi tocmai genul lui și sunt în regulă cu asta. Dar când îi spun despre *În inima pădurii*, devine entuziasmat.

— Deci, stai să înțeleg, spune el, proptindu-se în cot. Fetele sunt răpite din orașe diferite, el le ascunde într-o cabană de vânătoare în munții Adirondack pentru o lună și jumătate, iar ele sunt apoi salvate tefere și nevătămate? Între timp, răpitorul se sinucide?

— Da, cam ăsta este rezumatul. Mă întreb dacă este nevoie de o recapitulare a intrigii.

— Nu îți aduci aminte – bine, poate nu, ești probabil mai tânără decât mine cu câțiva ani. Dar a existat un caz adevărat, exact ca ăsta, în toiuil anilor '90. Ar putea fi o coincidență, dar detaliile sunt teribil de similare.

Încă încerc să îmi dau seama cum să abordez situația, dar el se avântă cu capul înainte, fără să observe că m-a aruncat într-o spirală temporală.

— Iar motivul pentru care se întâmplă să îmi amintesc asta nu este că a fost foarte mediatizat, deși a fost, ci pentru că una dintre fetele implicate era din Connecticut, locul unde am crescut, iar apoi, în anul următor, a apărut la școala unde învățam eu. Era o școală privată, cu internat, adaugă el, oarecum scuzându-se. A devenit o celebritate, într-un mod bizar, pentru că toată lumea știa că era fata răpită, deși ea era foarte discretă în legătură cu subiectul. Avea reputația de a fi eminentă și puțin ciudată.

Încerc din răspuțeri să îmi închipui acest lucru fără să permit feței mele să dezvăluie că această poveste mă afectează. Dar văd în

mintea mea o școală privată în stilul celor din Noua Anglie, care cred că mi-a rămas în cap din vreun film: cărămidă roșie scumpă, curți înverzite, copii răsfățați și de bani gata. Și o văd pe Lois, puțin mai mare decât ar fi fost când am cunoscut-o, și pe Jake, cu vreo doi ani mai mare.

— Ai cunoscut-o vreun pic pe fata asta? întreb, încercând să par curioasă în mod natural, în timp ce culeg suficiente informații pentru a completa imaginea.

— Nu prea bine, spuse el. Dar era o școală mică; am cunoscut-o puțin. De fapt, am fost oarecum îndrăgostit de ea pentru o vreme. Practic, toată lumea a fost. Arăta într-un fel dramatic și avea un aer misterios, ținând multe lucruri pentru sine. Da, eram cu toții fascinați de ea, oarecum.

Mi-o pot închipui pe această Lois, dar sunt destul de convinsă că eu știu un lucru pe care el nu îl știe: dacă oamenii știau cine era, asta este pentru că ea voia ca ei să știe. Sunt tot felul de modalități în care și-ar fi putut ține secret trecutul dacă ar fi vrut – pe care le știu mai bine decât oricine. Să permită propriei identități să iasă la iveală a fost parte din jocul ei, parte din rolul pe care l-a creat pentru motive de ea știute, motivele de-ale lui Lois. Îi înțeleg motivația așa cum aș înțelege un personaj pe care îl joc – în mod intuitiv și dincolo de orice dubiu.

Dintre toate shot-urile cu gin. Coincidența este un lucru amuzant. Decid că sunt OK cu această coincidență. Dar îl face pe tipul ăsta, Jake, să pară încă o piesă a puzzle-ului – nu complet întâmplător. Este asta o problemă? Ar putea fi o problemă? Oare Lois și-ar aminti de el? Ce o fi crezut despre Jake? Nu mă gândesc să îi spun și povestea mea; ar fi puțin cam prea multă ciudățenie pentru o aventură de o noapte, dacă asta este ceea ce s-a întâmplat. Sunt *tentată* să îi spun – mor de nerăbdare, de fapt. Dar mi-ar lua prea mult și ar putea schimba totul. *Scuze, Lois*, îmi spun în sinea mea, și o alung din gânduri.

Dimineața, după ce el a plecat și am băut o ceașcă de cafea neagră

și am mâncat câteva fructe în restaurantul de la parter, zâmbind ca o nebună pentru că mă simt cu adevărat fericită pentru prima oară după mult timp și aproape dorindu-mi să îl pot lua pe Jake cu mine, mă simt brusc destul de puternică pentru a deschide scrisoarea. Cum ar putea Gail să mă rănească acum? Vrăjitoare grasă și proastă. Scot scrisoarea din torpedou și ies pe micul balcon al camerei, soarele căzând vesel pe pielea mea lipsită în mod nesăbuit de protecție solară cu factor 75, frumosul oraș Arcata întinzându-se înaintea mea.

Și atunci aflu că tata a murit. L-am ucis, așa spune Gail. Dar aş pune pariu că asta este opera ei.

Lois

Brad sună și mă invită la Nicoletti's. Cursurile s-au încheiat, examenele sunt pe cale să înceapă, iar el vrea să vorbim despre vară, vrea să mă convingă să merg în nu știu ce excursie cu el – pentru binele meu, așa spune.

– Nu pot în seara asta, îi spun cu sinceră părere de rău. Mi-ar prinde bine o seară în oraș, deși nu vreau să îl încurajez să creadă că am putea fi tovarăși de călătorie. Am planuri. Apăs tasta computerului pentru a șterge ultimele câteva cuvinte. Sper că Brad nu aude tastatura. Gary se apropie de o răscruce de drumuri.

– Ai *planuri*? De când ai tu planuri? Ai o *întâlnire*?

Observ scurta pauză care precedă răspunsul meu și îmi dau seama că și el o va observa și probabil că o va interpreta greșit. Ei, asta este.

– Nu, doar planuri. Ceva ce trebuie să fac. Ascultă, nu este atât de interesant, bine? Chiar trebuie să îți spun fiecare lucru pe care îl fac? Nu am nevoie de un frate mai mare, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu, normal că nu, spune el, vocea devenindu-i brusc iritată.

Iartă-mă pentru că îmi fac griji pentru tine atunci când te porți ca o nebună. Ceea ce ai făcut în ultima vreme, dacă nu ți-ai dat seama.

Tastez neliniștită un rând de asteriscuri.

— Ascultă, putem să ieșim mâine-seară? Îmi folosesc vocea cea mai împăciuitoare. Nu vreau ca Brad să îmi sufle în ceafă, dar nici nu vreau să mă părăsească.

— Scuze, am planuri, spune el și închide.

Nu îi stă în fire lui Brad să facă asta. Schimbul de replici mă zdruncină. Sunt, ca să fiu sinceră, puțin zdruncinată zilele astea. Am stat ascunsă de la petrecerea departamentului, strecurându-mă înăuntru și în afară din biroul meu precum fantoma care cred, uneori, că sunt. Între timp, Sean a progresat cu asaltul lui textual. În fiecare zi, îmi trimite decupaje din ziare sau fotografii, sau fragmente copiate minuțios din cărțile pe care le-am avut cu mine la cabană (*Unicul și viitorul rege, Dracula, La răscruce de vânturi.*) Precum rapoartele de pe atunci, și Sean exploatase aceste cărți drept materiale importante, rânduri care ar putea fi reconstituite sau reinterpretate pentru a se aplica răpirii sau așa-numitei salvări. Dar el a fost mult mai meticolos, iar fragmentele alese de el sunt mult mai îngrijorătoare. Sunt puse în plicuri albe, simple, în cutia mea poștală de la școală și în cea de acasă. Nu l-am văzut prin cartier zilele astea, dar știu că este acolo, stând la pândă. Astă-seară va fi ultima noastră întâlnire. Îi voi spune o ultimă poveste și îi voi cere o alta în schimb. *Spune-mi despre el. Spune-mi ce știi. Ce ți-au spus mama, bunica ta?*

Sper cu adevărat ca acesta să fie sfârșitul. Mi-am canalizat energia din această joacă perversă pentru a-l construi pe Gary, iar Gary este aproape pregătit să izbutească pe cont propriu. Este epuizant acest joc pe care l-am tot jucat. Și este greu să mă gândesc atât de mult la Zed, să mă confrunt atât de des cu trecutul. Nu este o relație pe care vreau să o păstrez; vreau să iau din ea ceea ce am nevoie și apoi să îl împachetez frumos și să trec mai departe. Dacă asta înseamnă că unul din noi trebuie să plece, atunci bine;

presupun că acela va fi Sean, care nu pare prea ferm ancorat aici. Prezența lui la această școală, în acest oraș, îmi pare instabilă, precum o ceață sinistă care nu are de ales decât să se ridice când soarele ajunge în înaltul cerului. Poate că este absurd să presupun că Sean va dispărea când nu voi mai avea nevoie de el, dar exact la asta mă aștept.

Seara asta, oricum ar fi, va fi un succes. În seara asta, voi afla ce poate să îmi spună: cum poate ajuta la detalierea unui portret care este imperfect, degradat și care, totuși, te bântuie; care refuză să se șteargă, să se învechească sau să înceteze să conteze. Mă gândesc la sinistra practică victoriană de a face fotografii morților, adesea proptiți de ceva și pozați alături de cei vii. Poate că urmăresc ceva de genul: iluzia renașterii, o imagine suficient de solidă pentru a duce în cârcă greutatea regretului și a dorului meu. Doar Sean, dintre toți oamenii, mă poate ajuta.

În capătul îndepărtat al orașului, există o pasarelă care traversează căile ferate. Peisajul este destul de frumos în timpul zilei, în ciuda fabricilor dărăpănate amplasate de-a lungul râului, dar noaptea este un loc pe care, în mod normal, îl evit. A fost ideea lui și a insistat. În cele din urmă, am cedat, când m-a întrebat dacă mă tem de el, iar tot ce am putut răspunde a fost „nu”. Eu sunt cea care deține controlul aici; nu am de ce să mă tem. A spus că are ceva să îmi arate, ceva ce aș vrea să văd.

Sunt curioasă, împotriva voinței mele. Parchez mașina sub un felinar de pe partea cea mai circulată a podului și pornesc de-a lungul lui. De firele suspendate ale căii ferate atârnă câteva luminițe albe de Crăciun – o idee strălucită din partea cuiva – dar mare parte din ele sunt arse, iar celelalte aruncă o strălucire pală, albăstruie, care aproape că este mai rea decât nimic.

Sean întârzie, iar eu sunt nerăbdătoare, dar și irațional de furioasă când el apare, în cele din urmă, la capătul opus al podului, înaintând agale, cum face întotdeauna, aparent fără grabă. Nu este nimeni prin preajmă. Râul învolburat de sub noi acoperă zgomotul

traficului modest de pe străzi, la ambele capete ale pasarelei.

— Mă pregăteam să plec, îi spun în timp ce se apropie. Lucru atât neadevărat, cât și deloc înțelept; Sean este întotdeauna o fire mai puțin plăcută dacă se află în defensivă. Este rândul tău să îmi spui un lucru sau două, îl anunț înainte să poată vorbi. Ți-am dat mai mult material decât ai putea folosi. Acum vreau să îți pun câteva întrebări.

— Material? repetă el. Scutește-mă, *doamnă profesoară*. Cât de prost crezi că sunt? Crezi că nu știu că ai inventat toate prostiile alea? Fugarele din pivniță și toate aberațiile? Chiar ai crezut că am înghițit totul? Adică, da, pot folosi poveștile, sigur. Sunt destul de bune – un thriller mai bun decât ceea ce ai scris. Dar am crezut cam vreo două cuvinte din tot ce mi-ai spus, asta ca să știi.

Sunt surprinsă de tonul lui. A trecut ceva vreme de când nu a mai vorbit atât de disprețuitor, de ostil. Fuseseră momente, recunosc, în care am crezut că s-a născut ceva aproape ca o prietenie între noi – și îmi plăcea asta, într-un fel. De dragul lui Zed. Totodată, sunt surprinsă și de neîncrederea lui. A ascuns-o bine. Pentru prima dată, simt un fior de teamă învolburându-se, asemenea unui vânt rece pe ceafă. Teamă de ce? Nu este o întrebare pe care îmi permit să o studiez acum. Îmi mențin vocea indiferentă, normală, încercând cumva să revenim la relațiile obișnuite:

— Bine. Crezi ce vrei. Ți-am dat ce mi-ai cerut. De ce vocea îmi este nesigură și puțin cam ascuțită? Acum este rândul tău.

— Dă-i drumul, întreabă-mă ce vrei, spune el, și nu îmi place tenta de amuzament pe care o observ în glasul lui. Pare complet nepotrivită pentru situație, după cum o înțeleg eu. Posibilitatea că el ar putea înțelege situația în mod diferit îmi dă un sentiment neplăcut de nepotrivire. Mă neliniștește mai mult decât eram deja, dacă acest lucru este posibil.

— Povestește-mi despre el, îi spun. Spune-mi... ce știi. Ce ai auzit. Erai prea mic să îți amintești, dar... trebuie să fi existat povești. Amintirile bunicii tale...

Glasul îmi sună mai nesigur decât mi-ar plăcea. Pentru prima dată, îmi trece prin cap că s-ar putea ca Sean să nu știe nimic. Avea doar doi ani, la urma urmei. Se prea poate ca familia să nu fi vorbit niciodată despre tatăl lui, să fi vrut să îl protejeze de acele informații. Se prea poate să își cunoască tatăl doar ca pe o absență.

Sean râde într-un mod neplăcut.

— Da, m-am gândit că o să ajungem și la asta, într-un final. Știam că ăsta ți-era jocul. Pun pariu că mi-ai cercetat puțin trecutul, corect? Ai aflat că am mers la școală în Utica? Și apoi ai pus totul cap la cap? Își împinge mâinile în buzunare, strângându-și haina mai mult în jurul corpului. Ai început să mă privești diferit cam în perioada în care ai venit cu teoria asta. Îmi dădeam seama ce gândeai. Știam ce articole citisei. Puteam vedea cum totul avea sens pentru o persoană atât de nebună ca tine.

El crede că *eu* sunt aia nebună? Nu, este evident că se preface. Mă așteptam să nege la început. Neîncrederea este singura lui armă. Totuși, îmi pun mâna pe balustrada rece din oțel, calmându-mă.

Atunci el face un pas brusc spre mine.

— Ai spus cuiva că vii aici? Sunt doar curios.

Este mai frig afară decât mi-am închipuit. Și suntem departe de oricine ar putea auzi – dacă aș striga, să spunem. Lucrurile nu merg cum am plănuit.

— Desigur, îi spun fără efort. Profesorul Drake știe că sunt aici.

— Minți din nou.

Chipul îi este ascuns în umbre, nu i-l pot citi.

— Mă rog. Vrei să îți spun ce îmi amintesc? Mici detalii personale despre smintitul care te-a răpit când erai un copil? Este o chestiune a naibii de nasoală, profesore Lonsdale. Mai nasoală decât crezi. Hei, pot să îți arăt ceva mai întâi? Te superi? Am spus că am ceva să îți arăt, mai știi?

Ce ar putea fi? Mă gândesc rapid, încercând să inventariez posibilitățile. O fotografie, un alt articol, vreun artefact. Ar putea fi tocmai lucrul care va răspunde la toate întrebările mele. Ar putea fi

ceva îngrozitor. O rază rătăcită de lumină, de undeva, din spatele meu, licăre pe fața lui palidă, nu tocmai frumoasă, pe ochii lui serioși. Îmi dau seama că îmi este frică să văd ce a adus.

Cotrobăie în buzunarul adânc al hainei largi.

— Poftim, spune el. Este exact ca acela despre care mi-ai povestit.

Este un cuțit. Cuțitul meu, cel căruia i-am făcut poză. Zace neglijent în palma lui, dar degetul mare al lui Sean mângâie mânerul. Nu îl strânge acum în pumn, dar ar putea cu cea mai mică mișcare.

— Da, sunt eu de acord. Sunt surprinsă să îmi aud vocea, aparent calmă, complet rațională. Da, este, bine.

Degetele lui se strâng în jurul cuțitului, iar Sean vorbește încet.

— Nu sunt cine crezi că sunt, doamnă Lonsdale. Doar am ținut pasul cu fantezia ta nebunească. Am avut motivele mele, dar nu sunt puștiul ăla. Deși mi-aș fi dorit, totuși. Asta ar fi fost al naibii de interesant.

La un moment dat, făcu un alt pas spre mine. Un zid se ridică în mintea mea. Nu poate fi adevărat; refuz să mă gândesc la asta. Am pus piesele cap la cap cu atâta grijă. Totul se potrivește. Trebuie să am dreptate. *Dar dacă nu am...* O voce îmi șoptește un avertisment. Dacă nu am dreptate, ar trebui să fug.

Nu fug.

— Îmi pare rău că nu pot fi cine îți doreai tu să fiu, spune el aproape blând. Dar încă te pot ajuta. Vezi, nu sunt atât de prost pe cât mă crezi. Știi o cale de a te ajuta. Și m-ai învățat atât de multe, încât îmi doresc cu adevărat să te ajut, crezi sau nu.

Este ceva întunecat și deloc familiar pe chipul lui. Nu îl cunosc, nu mă cunosc pe mine însămi, nu mai știu nimic.

— Nu cred că eu sunt cea care are nevoie de ajutor aici, îi spun.

Încerc să invoc în glas tonul meu dojenitor, dar nu îl aud. Aud vocea altcuiva, aproape copilăroasă, sfidătoare în înfrângere. Încerc să îmi invoc puterea, trimit mesaje urgente picioarelor mele paralizate. *Zboară*, îmi spun. *Fugi*. Dar el este prea aproape. Mă simt

la fel de captivă de parcă aş fi fost legată cu lanţuri de pod.

— O, ba da, tu eşti, spune el. Pentru că nu suntem în *Pamela*, cu finalul ei stupid şi fericit. Cu siguranţă, ai nevoie de ajutor.

Se apropie şi mai mult de mine. Ochii îi sunt reci şi urâţi, întunecaţi şi adânci – spre deosebire de ai lui Zed, care erau frumoşi şi blânzi, printre alte lucruri.

— Vezi, nu eşti singura de aici care are o teorie, continuă el, stând atât de aproape, încât m-ar putea înhăţa cu uşurinţă. Este cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Umbra lui mă înghite. Iar teoria mea este că răpitorul tău – nu dragul meu tată, îmi pare rău să îţi reamintesc – era de-a dreptul dereglat. Vă avea pe voi, totul a mers conform planului, apoi şi-a pierdut curajul. Nu a putut să acţioneze. Ceva era în neregulă cu el. Toată chestia aia a fost un eşec total. Dar odată ce vă avea, ce putea să facă? A trebuit să vă păstreze, corect? Nu era cale de întoarcere. Hei – tace brusc – mă ascuţi? Înţelegi ce spun? Ştii că am dreptate, nu-i așa?

— Nu, bălmăjesc. Eşti bolnav. Nu ai de unde să ştii care au fost intenţiile lui. Nu a vrut niciodată să facă nimic. Planul era perfect, încerc să gândesc în avans, să îmi dau seama încotro merge cu teoria lui. Habar nu am. Nu cred că Zed şi-a pierdut curajul, dar în acelaşi timp, un fulger de curiozitate îmi străpunge teama.

— Nu, trebuie să ştii mai bine de-atât.

Niciodată nu a vorbit atât de încrezător, atât de sigur pe sine. Sunt cu ochii pe cuţit, continuă să-l țină strâns, unghiile murdare fiindu-i vizibile în lumina albăstruie.

— Dar iată care este cealaltă teorie a mea, continuă el. Asta îţi va plăcea mai mult. De fapt, ideea mi-a venit de la una dintre poveştile tale idioate. Vezi, şi tu eşti dereglată, profesoară Lonsdale. Pun pariu că şi actriţa aia este la fel. Şi uite ce cred eu: totul este din cauză că el nu a făcut nimic. Pentru că era un răpitor groaznic. Ştii de ce aveai nevoie cu adevărat?

Aud broaşte în râul nu prea adânc de dedesubt. O maşină, mult prea departe. Un câine care latră în partea opusă a oraşului. Nu îi

pot vedea ochii lui Sean, doar două găuri negre pe fața lui, dar nu mă pot opri din încercarea de a-i căuta. Se apleacă înainte, chipul fiindu-i mult prea aproape de al meu.

— Să fii marcată, șoptește. Ai scăpat mult prea ușor, prea curată. Însemnul este doar în capul tău dereglat. Ca atunci când mi-ai spus că cealaltă fată i-a zgâriat pieptul cu cuțitul într-o noapte, aceea a fost o idee bună, doar că ar fi trebuit să îl faci și pe el să o marcheze pe ea. Altfel, este... lipsit de echilibru. Voi, fetelor, aveți nevoie de ceva cu care să demonstrați acea ciudățenie, ceva permanent. Ceva real, ceva de care să te agăți. Asta este teoria mea. Și de aceea ți-am adus ăsta. Nu este prea târziu. O poți face tu singură.

Sean îmi întinde cuțitul. Mi-l oferă.

Aș vrea să spun că habar nu am despre ce vorbește, dar am. O viziune nebunească a ceea ce gândește îmi trece fugitiv prin minte: mă văd luând cu fermitate cuțitul în mână și trecându-l peste... ce? Coapsa mea, poate, prin blugi. Îl văd privind în timp ce sângele țâșnește; simt durerea, perfectă și orbitoare.

Întind mâna?

Lumina cade din nou pe corpul lui, mai intensă de data asta, mult prea intensă pentru a veni de la farurile unei mașini de pe cea mai apropiată stradă, și îmi dau seama că lumina orbitoare vine de la o lanternă care îmi bate în față. Nu poate fi departe. Atunci încep în sfârșit să țip, glasul fiindu-mi surprinzător de clar și puternic, răsunând clar și puternic, răzbătând dincolo de malurile râului. Îmi împreunez mâinile și le cobor repede sub ale lui Sean, aruncându-i cuțitul din mână. Arma aterizează lângă picioarele mele și o lovesc; traversează podul și apoi plonjează în întuneric. Nici măcar nu aud vreun pleoscăit. Piciorul chiar mă doare din pricina tăieturii imaginare. Sean se repede spre mine, sunt convinsă că o face, când o voce joasă strigă:

— Hei! Ticălosule! Pleacă de lângă ea!

Văd cum Sean cască ochii, iar apoi, într-o secundă, se întoarce și o rupe la fugă de-a lungul pasarelei, departe de voce. Fuge destul de

ciudat, dar este surprinzător de rapid.

— Ești o nebună, profesoară Lonsdale! Și știi că am dreptate! strigă el, fără să privească înapoi.

Mă întorc pe călcâie și o siluetă neagră se îndreaptă grăbită spre mine.

— Lois! Silueta mă strigă cu vocea lui Brad, poartă jacheta lui Brad și mânuiește o lanternă mare. Lois! Ești bine?

Nu, nu sunt. Dar sunt extrem de ușurată să îl văd. Obiceiul mă obligă să îmi ascund bucuria, totuși, să nu arăt niciun pic de slăbiciune. Este enervant, la urma urmei, să ai nevoie să fii salvată.
Din nou.

— Sunt bine, îi spun și, deși vocea îmi sună rezonabil de calmă, genunchii îmi tremură și mă întind să pun mâna pe balustradă, lăsând metalul dur și rece să mă calmeze.

Îmi readun mintea împrăștiată și simțurile. Sunt dr. Lois Lonsdale, o femeie perfect rezonabilă, profesionistă respectabilă, autoare de succes. *Nu sunt nebună.* Caut în minte un șir liniștitor de cuvinte care încep cu litera *n*, dar nu vine. Acolo unde ar trebui să fie cuvintele mele este un spațiu gol, precum distanța dintre pasarela care se legăna și râul rece de dedesubt. Un spațiu prin care puteai cădea.

— Era Sean, nu-i așa? Și ținea un *cuțit* în mână? Brad părea sceptic, dar și furios. La naiba, ți-ai pierdut mințile?

Nu spun nimic. Îmi spun, în sinea mea, că tonul vocii lui aproape indignate nu merită un răspuns: *Nu sunt nebună.*

— Vino, îmi poruncește, întinzându-se spre brațul meu și trăgându-mă după el. Merg bucuroasă, totuși. Trece de mașina mea și mă ghidează spre a lui, nu foarte blând. Poți să o iei pe a ta mâine.

Nu este o întrebare, iar eu nu mă deranjez să obiectez. Brusc, mă simt de parcă ceva înăuntrul meu s-a prăbușit, o structură elaborată și delicată a căzut.

— Are dreptate că ești nebună, spune Brad pornind mașina. Nu o să-l contrazic în privința asta. Și nu mai spune mare lucru până nu

ajungem în apartamentul meu. Îmi pregătește o băutură și mă trimite la culcare. Vom suna mâine la poliție, spune apoi, iar eu îmi păstrez argumentele pentru mai târziu, deși, desigur, acest lucru nu se poate întâmpla. Este între mine și Sean – și Zed și Carly May.

Nici măcar nu îi mulțumesc.

Chloe

Virez spre est și mă îndrept spre Nebraska. Nu mă gândesc la motivul pentru care merg acolo sau la ce mă aștept să găsesc, sau la ce plănuiesc să fac odată ajunsă acolo. Nu mă gândesc nici măcar la tati și, al naibii de sigur, nu îmi permit să mă gândesc la Gail. Mă opresc doar pentru combustibil și mâncare ieftină din benzinării și mă simt din nou precum Carly May, ca și cum milele care trec ar șterge timpul, an cu an, trăgându-mă înapoi. Nu este un sentiment care îmi place prea mult, dar trebuie să merg. Nu se pune problema să nu merg.

Lois

Într-o zi în acea vară, Zed dădu buzna în camera noastră cu un dicționar mare și deschis în brațe.

— Am unul bun pentru tine, Lois, anunță el. Deja învățasem să fiu precaută; știam că nu era de acord cu concursurile de rostit cuvintele pe litere. Era pură memorare, neavând nevoie de vreun gând critic sau creativitate, acuza el – nimic mai mult decât un joc. O pierdere de timp, precum concursurile lui Carly. Dar acum terenul părea să se fi schimbat; Zed era plin de o energie stranie. Totuși, mă așteptam la o capcană.

— *Sizigie*. Poți să îl spui pe litere, maimuțica mea? Haide, spune-l ca și cum ai fi pe scenă.

— *Sizigie*, am spus, auzindu-mi trepidația din glas, deși știam

cuvântul. *S-i-z-i-g-i-e. Sizigie.*

Cuvântul mă încântase când îl descoperisem, excentricitatea sa fiind în mod curios balansată de simetria lui, aspectul lui morocănos din punct de vedere vizual contracarat de ritmul vioi. Dar, totodată, este un cuvânt pe care îl cunosc toți concurenții serioși, un eșantion în concursuri.

— Și ce înseamnă acest cuvânt? întrebă el încet.

Am scuturat din cap, am coborât privirea, rușinată pentru că era clar că trebuia să fiu.

— Cui îi pasă? ne întrerupse Carly, într-o încercare obraznică de a-i distra atenția de la mine.

Zed îi aruncă una dintre rarele lui priviri nimicitoare. Deși Carly îmi lua apărarea, ceva în mine se bucura să vadă că și ea putea pierde aprobarea lui.

Zed închise furios dicționarul și îl aruncă spre mine; ateriză pe podea, lângă mine, cu o bubuitură.

— Caută-l, spuse el, apoi ieși din cameră.

Sizigie este un cuvânt complicat. Se poate referi la un aliniament a trei corpuri cerești: Soarele, Pământul și Luna, de exemplu. Sau se poate referi la oricare două puncte de pe orbita oricărui corp celest (planetă, lună, oricare), unde obiectul este *fie* în opoziție, fie în uniune cu soarele. Sau se poate referi la orice *două* lucruri relaționate – iar aceste lucruri fie pot fi asemănătoare, fie diferite; fiecare lucru menținând propriile caracteristici individuale în această relație. Sau, în poezie, se poate referi la două picioare metrice într-o singură unitate ritmică. Toate aceste posibilități mi-au pus la încercare înțelegerea limitată, de clasa a șasea, a astronomiei și a prozodiei. Din punct de vedere etimologic, am reținut că *sizigie* vine de la un cuvânt grecesc, care se referă la înjugarea a doi boi; măcar această definiție am putut-o vizualiza. Definițiile nu păreau atât de diferite, cât de-a dreptul contradictorii. *Sizigie* este o relație între două lucruri sau o relație între trei lucruri. Implică lucruri care sunt asemănătoare sau care sunt diferite. Implică sistemul solar sau

poezia, sau boii.

Zed se întoarse mai târziu după un raport, așa cum știusem că va face. Eram mai agitată decât fusesem vreodată la școală, dar nu era nevoie, la urma urmei: starea lui se îmblânzise.

— Ne vom ocupa doar de aplicarea astronomică a definiției, începu el, vorbind într-un mod didactic. Să spunem că eu sunt Soarele. Se poziționează în mijlocul podelei și ne făcu semn să ne ridicăm. Tu ești Pământul, Carly, iar Lois, tu ești Luna. Învârte-te, îi porunci lui Carly. Iar Luna, desigur, orbitează în jurul Pământului. Asta ești tu, Lois.

Ne-am învărtit. Camera era prea mică pentru trei corpuri cerești; ne loveam unul de altul, iar în curând, am izbucnit în râs.

— Fiți atente, ne mustră el. Opriți-vă, amândouă, când vedeți că suntem cu toții într-o linie dreaptă. După câteva secunde, acest lucru se întâmplă mai mult sau mai puțin, și ne oprirăm brusc. Eu ajunsesem în mijloc, cu Soarele într-o parte și Pământul în cealaltă. *Sizigie*, declară Zed. Și din moment ce Soarele și Luna sunt de aceeași parte a Pământului, se consideră că sunt în uniune. Acum, reluați învărtitul.

Ne opri din nou când Carly, Pământul, ajunse în mijloc, iar el stătea de-o parte a ei, iar eu, Luna, de cealaltă.

— Sizigie din nou. Dar de data asta, Soarele și Luna sunt în opoziție. Aceasta este luna plină. În timpul uniunii, Luna este nouă. Oricum ar fi, acesta este momentul când fluxul și refluxul sunt cele mai puternice; forța gravitațională a Soarelui și a Lunii lucrează împreună. Înțelegeți?

Dădurăm aprobator din cap.

— Bine, atunci, îmi spuse mie, încuviințând de parcă simțea că ceva fusese stabilit. Și plecă.

Ne-am prăbușit pe podea de pe orbitele noastre și ne-am privit una pe cealaltă în tăcere pentru un moment, până când râsetele ni se stinseră. Carly fu cea care vorbi prima, privind ușa pe care Zed dispăruse.

— Este nebun, nu-i așa? spuse ea încet.

— Are lilieci în clopotniță, am fost eu de acord. Era o expresie pe care o auzisem la tata. Dar... nu într-un mod rău, neapărat?

Carly părea gânditoare.

Îmi închipui că termenul *sizigie* nu fusese niciodată atât de mult folosit în conversație precum a fost în bizara noastră căsuță, în acea vară. Pentru mine, căpătase un alt nivel de rezonanță după interpretarea noastră și avea mai puțin de-a face cu aliniamentul corpurilor cerești, decât cu schimbarea relației dintre noi trei – uneori aliniați, alteori nu; în uniune sau în opoziție. Amândouă orbitând în jurul lui; eu învârtindu-mă în jurul lui Carly și în jurul lui. Eclipse, fluxuri. Toate ar putea fi înțelese prin *sizigie* – sau absența ei.

Mai târziu, am devenit două obiecte relaționate, nu trei. Blocați într-un fel de orbită, sunt tentată să spun. Sau înjugate: legate pentru totdeauna, împotriva voinței noastre. Există o explicație peste care am dat la un moment dat, scrisă de cineva care încerca să rezolve pretinsele contradicții din înțelesul cuvântului, aparenta confuzie dintre două obiecte și trei. În știință, spunea el, identificarea celor două obiecte aliniate implică în mod necesar un al treilea: investigatorul sau observatorul. Și această teorie pare plină de posibilități interpretative. Cine este observatorul aici? Atunci sau acum?

Într-o dimineață, aproape de sfârșitul semestrului, m-am trezit cu cabana proaspătă în minte; o visasem din nou. Îmi târăsc picioarele în bucătărie, în șoșonii mei L.L. Beans, cadoul de anul trecut de la părinții mei. Prepar o cafea tare; golesc mașina de spălat vase. Dar, în realitate, merg desculță pe podeaua din lemn a unei cabane de vânătoare din Adirondack. Scândurile din lemn sunt mai calde în locurile unde soarele pestrîț s-a strecurat printre ramurile copacilor care ne înconjoară. Mi-e frică.

Visele mele au insistat întotdeauna asupra fricii pe care nu îmi

amintesc să o fi simțit atunci.

Îl sun pe Brad și îi mulțumesc cu întârziere pentru că m-a salvat, dacă asta era ceea ce făcuse. Sean mi-a trimis o copie a documentului ce se vrea a fi certificatul lui de naștere, indicând că s-a născut în Greene, New York, ca fiul lui Patsy și William McDougal. Demonstrând ce, mai exact? îl reciclez. Brad este furios pe mine pentru că refuz să merg la poliție. Mi-a cerut o explicație, iar eu am refuzat. Dorința de a mă confesa lui s-a stins. Pentru moment, voi păstra povestea pentru mine. Poveștile. Este putere în ele, și siguranță.

Nebun: Nameko, neginoth, norgestrel, nagami, ninjutsu, Nacreous, nobelii, nonuple. Nilpotent. Niqab, Nemesis.

Cuvintele mele s-au întors.

PARTEA A PATRA

Chloe

Ai putea spune că m-am purtat urât cu tata. Ai putea spune că a fost nașpa din partea mea să plec și să îl las așa, fără să mă deranjez vreodată să îi scriu sau să îl sun. Poate că este nasol că îi spun „tati” într-o clipă și apoi, în următoarea, să recunosc că nu l-am mai văzut de peste zece ani. Tot ce pot spune este atât: el m-a abandonat primul. Eram doar un copil. Iar dacă ar fi vrut vreodată să mă găsească, nu ar fi fost al naibii de greu.

Conduc. Încerc să gândesc și să nu gândesc, în același timp.

Lois

El a vrut doar să mă ajute. A fost o propunere. Nechibzuită, dar sinceră. Nu o amenințare. Știa că nu aș accepta sugestia lui – nu maș marca, așa cum a spus el. Era un test și l-am trecut. Chiar cred asta, în mare parte. A fost vina mea. Nu contează. El nu este cine credeam că este. E doar un student cu probleme. Nu vreau să îl mai văd niciodată. *Nu sunt nebună*. Merg mai departe. Mi-e greu să îmi părăsesc apartamentul, totuși, și nu pot face față unei ieșiri în campus. Brad se ocupă de examene pentru mine și îmi aduce teancurile de lucrări la corectat; nu prea vrea să mă lase singură. M-am obișnuit cu prezența lui vigilentă. Nu sunt o companie plăcută, dar pe el nu pare să îl deranjeze.

Într-o seară, stăteam unul lângă altul pe canapeaua mea, corectând lucrări, în ceea ce cred că era o tăcere sociabilă, când observ că a trecut ceva vreme de când nu am mai auzit hârșăitul stiloului lui Brad. Privesc spre el, întrebându-mă dacă a adormit în toiul zilei, și sunt uimită să îl văd privindu-mă atent. Surprinsă de faptul că îl privesc direct în ochi, îmi dau seama cât de rar îl privesc în mod direct pe Brad. Ochii lui de un albastru-închis sunt prea

serioși, prea intenși. Îmi canalizez atenția asupra lucrării de pe genunchii mei, dar este prea târziu. Brad se întinde și îmi atinge părul – teribil de blând, asemenea celei mai ușoare adieri. Apoi mâna i se mută de pe păr pe bărbia mea, aducându-mi fața lângă a lui.

– Lois, începe el, cuvântul în sine fiind o lovitură. Mă pregătesc pentru ceea ce știu că urmează. Sunt foarte îngrijorat pentru tine. Nu ai idee cât de mult îmi pasă de tine. Hai să ieșim de aici, lasă-mă să te duc undeva, haide să...

Îmi smulg fără vreo urmă de blândețe bărbia din strânsoarea lui mult prea delicată.

– Plănuiesc să ies de aici, îi spun.

Pot auzi răceala din glasul meu. De îndată ce voi termina de corectat lucrările. Dar ies singură. O parte din mine își dorește să se repeedă la el, să îl înșface de bluza stupidă din flanel și să îl întrebe de ce a depășit limita – limita prieteniei, atât de atent trasată și protejată; de ce strică totul. Dar nu acestei părți din mine îi permit să vorbească.

– Îți sunt recunoscătoare pentru tot, chiar sunt. Dar cred că am nevoie să fiu singură acum. Nu mă aștept să înțelegi.

Brad pare confuz și îmi dau seama că se întreabă dacă pur și simplu repet intenția de a pleca singură la un moment dat sau dacă ceea ce spun este că am nevoie să fiu singură chiar în acest moment. Mă ridic și mă îndrept spre ușă, ca să nu mai existe nicio îndoială, îmi strâng la piept vechiul cardigan, încercând să mă stăpânesc.

Brad începe să își strângă stângaci lucrările.

– Nu te înțeleg. Chiar nu te înțeleg. Nu înțeleg încurcătura ta bizară cu Sean, nici modul în care mă tratezi. Și mi-aș dori să nu îmi pese.

Cuvintele lui sună foarte îndepărtate, parcă adresate altcuiva; nu le permit să mă atingă.

– Cred că faci o greșeală, spune el în timp ce pleacă, vorbele fiindu-i triste și greoaie din pricina reproșului.

Închide tăcut ușa apartamentului în urma lui, dar cumva mă simt ușurată să aud ușa de la parter trântindu-se atât de tare, încât zguduie întreaga clădire.

După plecarea lui, aerul din apartament pare să se așeze și mă simt de parcă un echilibru important a fost reinstaurat. *Lois, tu ești luna.*

Merg la computer și acționez conform planului pe care i l-am prezentat lui Brad: cumpăr un bilet de avion spre Vancouver, cu plecare de azi într-o săptămână. Voi sosi cu mult înainte de momentul în care am programată întâlnirea cu Chloe, înainte ca filmările să înceapă. Pare o idee bună, din motive pe care nu le pot explica în totalitate. Singură, nici nu este nevoie să le găsesc o explicație.

Apoi, cu un sentiment straniu de ușurare, decid să abandonez corectarea lucrărilor și să mă întorc la Gary. El este acolo, așteptând, dar se zbate puțin. Încă nu se poate decide ce să facă cu actrița. Nu știe cum să o găsească pe scriitoare sau ce se va întâmpla cu ea atunci când o va găsi. Actrița bate în portbagaj pe dinăuntru, dar nimeni nu o aude. Mă întreb cât aer are acolo. Mă întreb cum aș putea calcula asta. Caut pe Google, întâmplător, și sunt șocată să descopăr că sunt unul dintre nenumărații oameni care au căutat cât de mult poate supraviețui o persoană în portbagajul unei mașini. Scanez cu privirea câteva discuții care îmi dezvăluie că nu există un răspuns simplu: există prea multe variabile, vremea fiind printre cele principale. Decid că actrița nu se află într-un pericol imediat, atâta vreme cât nu este prea cald, iar Gary îi aduce apă. Normal că îi aduce apă, decid din nou. Îi aduce mâncare și apă și îi pune întrebări printr-o deschizătură în portbagaj, deși nimic din ce ar putea spune ea nu l-ar putea mulțumi. Își ține mâna pe cuțit, în caz că ea încearcă ceva stupid. Preferă cuțitele în locul pistoalelor – din pricina morții tatălui său, desigur. Era doar un copil, dar auzise povești toată viața lui, chiar dacă nu fuseseră menite să ajungă la urechile sale – și de obicei nu erau. Citise articolele din ziare. Gary

nu vrea să aibă de-a face cu pistoalele. Își construiește un mic arsenal din obiecte ascuțite.

Aflu, totodată, că mașinile construite după 2002 sunt echipate cu un mecanism de ieșire: un zăvor interior care deschide portbagajul. Asta nu reprezintă o problemă pentru intriga mea; Gary conduce o rablă veche. (Ce mașină, mai exact? Fac o notiță: trebuie să găsec un răspuns pentru asta.) Îmi reamintesc să îmi verific propria mașină, să văd dacă are un levier de ieșire. Cum ai ști să îl cauți dacă ai fi prinsă într-un portbagaj? Înainte să închei pe ziua de azi, mă asigur că actrița are o sticlă cu apă și o gustare. Mă întreb în treacăt cum poate mânca și bea dacă are căluș la gură, cum ar putea Gary să se asigure că ar sta tăcută dacă nu ar avea. Dar acestea sunt genul de probleme pe care le pot rezolva.

Nu mă gândesc la cuțitul care zace pe fundul râului nu foarte adânc, în partea cealaltă a orașului, deși cuțitul cel nou al lui Gary este foarte asemănător cu acela.

Chloe

La prima vedere, Arrow pare neschimbat. Aceeași stradă principală cu afacerile ei, aceleași spații largi despart casele. Copiii care se plimbă cu bicicletele în susul și în josul străzilor laterale ar putea, la fel de bine, să fie aceiași copii, cu aceiași câini pe urmele lor.

Dar când bat la ușa casei, răspunde un străin.

— Vă pot ajuta? mă întrebă o femeie de vârstă mijlocie, purtând o rochie demodată de casă, o rochie pe care Gail nu ar purta-o nici moartă.

În curte este un buldozer, un fel de construcție înălțându-se în spatele casei. O anexă. Proastă idee.

Pentru o secundă foarte stânjenitoare, nu mă pot gândi ce naiba să îi răspund, apoi reușesc să îngaim:

— Tatăl meu... familia mea... locuiau aici.

— Familia Smith? spune femeia, ajutându-mă. Îmi pare vag familiară. Foarte vag. A trecut ceva timp de atunci, continuă. S-au mutat în oraș acum câțiva ani, înainte să... știi tu. Când au vândut ferma.

Nefiindu-i foarte limpede cine sunt, mai exact, nu are de gând să îmi dezvăluie prea multe detalii.

Nu are rost să îi pun întrebări, dar o întreb ceva, oricum.

— Unde, în oraș?

Tati nu ar fi vândut niciodată ferma. Sunt confuză. Se petrece ceva aici, despre care nu știu nimic. Nu știu cum a murit, desigur. Scrisoarea lui Gail fusese zgârcită cu detaliile. Se îmbolnăvisese în urmă cu câțiva ani?

Femeia îmi spune cum să ajung la casa bunicii mele și mă întorc la mașină.

Casa bunicii Mabel era dărâmată și înlocuită cu o chestie modernă, oribilă, care pare nelalocul ei pe stradă, fiind aliniată cu case albe, respectabile, specifice jumătății secolului XX, ca într-un cântec de-al lui John Mellencamp. Noua casă este mare, pătrată și vopsită într-un roz pal. Gail vine la ușă într-o pereche de blugi strâmți și o bluză cu decolteu adânc, fără mâneci. Cumva, auzise deja că sunt aici – Priusul meu nu trecuse neobservat în ținutul mașinilor americane mari. Sau poate că femeia de la vechea fermă o sunase. Machiajul lui Gail pare proaspăt aplicat, în onoarea mea. Nu zâmbeste.

— Văd că ai făcut ceva renovări, îi spun, urmând-o în bucătărie.

— Te referi la casă?

Privește cu mândrie în jur, ca o pisică ce tocmai a mâncat un ciobănesc german. Dar mai răutăcios decât o pisică.

— Nu, mă refer la tine.

Nu mă deranjez să îmi ascund obrăznicia din voce. Este deja limpede că nu se va preface nimeni. Presupun că și-a făcut

liposucție intensivă și ceva operații la față și gât. Multe retușuri în zona sânilor.

— Unde este bunica Mabel? o întreb, nevăzând nici urmă din mobila, din gusturile și din prezența ei.

Tonurile pastelate și aurii arată de parcă s-ar potrivi perfect într-o casă luxoasă de păpuși. Sau în Florida. Asta s-ar fi putut întâmpla doar peste cadavrul bunicii Mabel. Ceea ce ar avea destul de mult sens, presupun. Mă pregătesc pentru veste.

— Este la Ravenswood.

Ravenswood este un cămin particular aflat la vreo treizeci de kilometri distanță. Putea fi mai rău.

— Merg să o văd, îi spun înainte să îmi amintesc că nu ar trebui să îi spun nimic lui Gail, absolut nimic.

— N-o să te cunoască, spune Gail, zâmbind pentru prima oară. E prea târziu și pentru asta. I-am promis tatălui tău că îți voi scrie, dar nu credeam c-o să apari. I-am spus că n-o s-o faci, spune cu satisfacție, permițând aluziilor să își facă efectul asupra mea.

— Ești o scârbă, Gail. Ca întotdeauna. N-o voi întreba nimic, nu-i voi spune nimic, nu-i voi oferi nimic cu care răutatea ei să se poată hrăni.

În acel moment, un tânăr intră în bucătărie, târșâindu-și picioarele. Poartă boxeri și un tricou murdar, iar strunga lui încearcă să își croiască drum să iasă în locul unde cele două obiecte vestimentare se întâlnesc. Miroase a țigări, a somn și a murdărie. O bate pe Gail peste fund și șold, apoi întreabă ce au la cină.

Ea îi dă mâna la o parte.

— Uite cine-i aici, spune Gail. Este sora ta, de mult pierdută.

El ridică privirea și își scutură bretonul lipsit de vlagă din ochi.

— Carly May? Pare neîncredător. Iisuse!

— Îmbracă-te, îi spun. Te scot să mâncăm ceva.

Se uită la Gail? Cere permisiunea? Băiatul mamei și un ratat, după cum pare. Bravo, Gail.

— Nu-ți stau în cale, spune ea.

Privirea lui se întoarce spre mine.

— Bine. Lasă-mă cinci minute, spune și se retrage.

— El o să-ți spună tot ce vrei să știi, zice Gail, apoi dispare și ea în spatele casei.

Pleacă oarecum grăbită și agitată, de parcă ar crede că își face o ieșire dramatică.

Eddy's își spune *bar and grill*, dar nu este prea mult nici una, nici alta. Vinde bere ieftină, dar probabil că s-ar încrunta la oricine ar bea mai mult de două sau trei pe vizită și, practic, toată mâncarea din meniu este prăjită. Aici îl aduc pe Jaden pentru că nu există alt loc în afară de restaurant, iar acolo ar fi mai puțin intim. La Eddy's ne strecurăm într-un compartiment întunecos. Scutur câteva firimituri de pe masă. Nu prea mai este lume în jur. Îmi scot ochelarii de soare și râd brusc de mine însămi, simțindu-mă ca o tâmpită. De parcă m-ar recunoaște cineva – sau ar da doi bani – după mai mult de zece ani.

— Te-am văzut în filme, spune Jaden, surprinzându-mă. Eu și Braden obișnuiam să ne uităm mai tot timpul la filmele tale.

Încerc să înțeleg ceva.

— Știați, deci? Tati știa?

În toți anii ăștia crezusem că eram un mister pentru ei. Am presupus că noua mea viață drept Chloe Savage era un secret, și unul nu foarte greu de ținut.

— Da, răspunde Jaden. Cred că știm de ceva vreme. Nu de la început, adică, de atunci de când ai plecat prima oară și mama a scris cartea aia. Atunci, chiar a fost ca și cum ai dispărut pur și simplu. Dar apoi – nu știu, după câțiva ani – am început să te vedem, uneori. Avem televizoare în Nebraska, să știi. Filme, chiar.

Parcă îmi reproșează cumva că acest lucru nu mi-a trecut prin cap.

— Tata a pus-o pe mama să promită că nu o să dezvăluie secretul tău presei, adaugă el. Altfel, te-ar fi demascat de mult.

Fusese arogant din partea mea să presupun că planeta mea era atât de îndepărtată de a lor, încât puteam rămâne nedescoperită chiar și dacă fața mi-era prezentă pe milioane de televizoare? *Nu fața lui Carly*, mă apăr în sinea mea. *A lui Chloe. Este diferit. Carly nu există.* Cum de m-am convins vreodată să cred că ei nu aveau să afle? Brusc, încrederea în anonimitatea mea pare de-a dreptul iluzorie.

Jaden nu pare să mă învinovățească; de fapt, îmi revizuiesc impresia despre el, acum că este complet îmbrăcat și pare să se fi spălat pe dinți, și să își fi stropit, măcar, părul cu apă. Fusese un copil destul de frumușel. Pot vedea urme ale acelei frumuseți promițătoare de atunci în părțile de pe chipul lui care nu sunt durdulii sau acoperite de mănunchiuri de păr pe jumătate crescut. Poate că nu este chiar așa un prost pe cât am crezut inițial. *Dar.* Nu am venit aici pentru o excursie sentimentală și plină de vinovăție.

— Spune-mi despre tati, îi poruncesc.

Între mușcăături din hamburger, îmi povestește.

— Mai întâi a fost doar depresia, îmi explică Jaden. Apoi o serie de lucruri mărunte. Ameteți, pierderi de memorie. Apoi au vândut ferma („De ce?”, întreb, iar Jaden spune: „pentru că mama a spus că nu mai aveau nevoie de ea”). În curând după aceea, a fost diagnosticat cu Alzheimer. Debut... cumva...

— Precoce? sugerez eu.

— Da, debut precoce.

Avusese și artrită, probleme stranii cu nervii, răceli cronice – mereu era ușor bolnav, spuse Jaden, deși nu destul cât să se îngrijoreze cu adevărat în privința asta. Lucruri minore. Fără fermă, stătea și citea toată ziua, devenind din ce în ce mai retras. Încerca să înceapă mici proiecte prin casă și apoi le abandona. Memoria i se avariase din ce în ce mai mult. Lua tot felul de medicamente, spuse Jaden, pentru un milion de motive diferite. Și asta s-a întâmplat: un milion de medicamente diferite. O supradoză accidentală. Un calcul greșit din partea cuiva, probabil a lui, în mod sigur nu a lui Gail.

— Crezi că este posibil să o fi făcut-o intenționat? îl întreb, încercând să par indiferentă, ca și cum nu ar face nicio diferență acest detaliu.

Jaden pare șocat.

— Normal că nu, spune el roșind, părând puțin enervat pentru prima oară. Iisuse. De ce ar face asta?

Pentru că Gail i-a luat ferma. Pentru că se plictisea de moarte. Pentru că l-am părăsit. Pentru că se simțea ca naiba. Pentru că era singur. Pentru că trăia într-o nenorocită de casă roz, pe aceeași parcelă de teren pe care era și casa în care crescuse, după ce mama lui a fost trimisă la azilul de bătrâni.

— Ia și desert, îi spun lui Jaden, de parcă faptul că îi cumpăr multă mâncare ieftină și nasoală va compensa ceva ce nu am făcut. Poate va compensa incidentul cu tiara. Îl privesc ușor scârbită devorând înghețata cu fulgi de ciocolată.

Aflu că a absolvit liceul și că nu are încă o slujbă. Că Braden a plecat în Irak și s-a întors întreg, cu excepția faptului că îi fusese zdruncinat creierul de o bombă la marginea unui drum, lăsându-l intact, aparent nevătămat.

— Este complet dereglat, spune Jaden cu sentiment. Nu îmi pot da seama ce fel de sentiment, mai exact.

Braden trăiește cu iubita lui, la fel de dereglată, într-o rulotă în afara orașului. Bunica Mabel nu își știe propriul nume, darămite pe al altcuiva. Poți merge să o vezi, dar este nepoliticoasă cu vizitatorii. Îi plac doar două dintre asistentele ei și nimeni altcineva. Vorbește cu oameni pe care nimeni nu îi poate vedea și nu pare să îi placă nici pe ei prea mult. Decid să nu merg să o vizitez, la urma urmei. Gail „scrie” o altă carte. Jaden începe să îmi povestească despre subiect, dar nici măcar nu vreau să știu.

Lois

Privesc în jos, pe fereastră. Norii se umflă la kilometri sub noi. Deschid laptopul și încerc să scriu, dar Gary nu vrea să coopereze. Mă simt aproape ușurată. Nu am de ales decât să citesc romanul pe care l-am cumpărat din aeroport, adormind, din când în când. Mintește îmi este bizar de liniștită.

Îmi place să fiu niciunde. Aș vrea să pot sta mai mult.

În Seattle, unde am o scurtă escală, un mesaj de la Sean îmi tulbură starea stranie de liniște. *Te apropii, nu-i așa?* Mă înfior, dorindu-mi să nu-i fi dat niciodată numărul meu de telefon. Oare este posibil să știe unde sunt, ce fac? Mi-l închipui pândind pe lângă casa mea, privindu-mă punând bagajele în portbagaj mai devreme în această dimineață, trăgând concluzii. Dar chiar dacă m-a văzut plecând, cum ar putea să știe unde? Mă apropii de ce? Este o cacealma, cu siguranță. Șterg mesajul, mi-l alung din minte.

Închiriez o mașină în Vancouver și mă îndrept spre micul oraș unde am decis că mă pot ascunde pentru câteva zile. Carly-Chloe și ceilalți membri ai distribuției vor sta la un han minunat aflat la vreo șaisprezece kilometri în afara orașului; chiar dacă nu ar fi fost tot închiriat, nu ar fi fost potrivit pentru scopurile mele. Într-o săptămână sau aproximativ, mă voi caza în pensiunea încântătoare pe care reprezentanții filmului au pregătit-o pentru mine, dar, momentan, sunt și nu sunt aici. Am închiriat o cameră într-un motel ce pare decent, dar fără pretenții, chiar la marginea autostrăzii montane care trece prin centrul orașului. La început, mă simt ciudat de stridentă, îngrijorându-mă că oamenii mă vor bănuși că am vreun scop ilegal; inventez o poveste plauzibilă despre planurile mele de vacanță, în cazul în care cineva este destul de suspicios cât să mă întrebe ce caut acolo. În același timp, îmi dau seama că sunt absurdă; de ce m-ar observa cineva sau de ce i-ar păsa? *Nu ești centrul universului, Lois*, aud pe cineva reamintindu-mi. Mama? Nu. Este *el*. Zed. Dar a trecut prin atâtea să mă găsească. Mesajele lui erau amestecate, ca să spun măcar atât. *Noi* eram centrul universului, Carly și eu. Pentru o vară.

Chloe

Merg în Omaha, îmi las mașina în parcare pe termen lung și îmi rezerv un bilet de avion spre British Columbia. Sunt sătulă să conduc, sătulă să văd câmpurile stupide trecând pe lângă mine. Mă voi gândi mai târziu ce să fac cu mașina. Un sâmbure al unui plan îmi trece prin cap: l-aș putea plăti pe Jaden să o ia și să o ducă în LA. Dacă vreau un frate. Vreau un frate? Nu sunt convinsă și nu am chef să mă gândesc mai mult la asta. În aeroport, stau într-un bar, beau vin și citesc reviste. În avion dorm. Mă simt de parcă a trecut ceva vreme de când nu am mai dormit.

Lois

Sunt încântată să găsesc un restaurant de modă veche la mică distanță de mers pe jos de motelul meu. Merg acolo pentru o cină timpurie. (Plănuiesc să îmi las serile libere, pentru scris.) Comand un sandwich cu brânză la grătar și cartofi prăjiți, deși nu prea am poftă de mâncare în ultima vreme. Brad mă întrebase dacă slăbisem, iar eu negasem, dar când mă urcasem pe cântar, mai târziu, descoperisem că era adevărat. Nu aveam prea multe kilograme de dat jos, ca să fiu sinceră; nu am avut niciodată. De fapt, am bănuiala că, dacă aș vrea, aș putea trăi cu pizza și macaroane cu brânză și tot aș fi o mână de om. Ronțai un cartof, gândindu-mă că poate ar trebui să iau puțin în greutate, poate chiar să încerc să fac exerciții în mod regulat.

Apoi m-am trezit surprinsă că asemenea gânduri pământene puseseră stăpânire pe mine, alungând pentru moment grijile care mă preocupaseră pentru... cât timp? Sean? Gary. Continuarea cărții. Filmul. Și Carly May, mai presus de toate. Sau Chloe. Dacă Chloe Savage era o străină – cineva pe care nu o cunoșteam deloc? Dacă ștersese orice urmă din aroganța certăreată, încăpățanată și precoce

care era Carly May? Dacă sunt ultima persoană din lume pe care îşi doreşte să o vadă?

Nu, îmi reamintesc, pacea fiindu-mi spulberată. Chloe Savage a solicitat această întâlnire. Ea a ales să facă filmul. Nu uitase, oricât de mult încercase. Este curioasă. Pot simţi asta. S-ar putea să fie doar curioasă, dar măcar atât. Şi este un început.

Început pentru ce? Dacă te urăşte? Minte mea aruncă posibilitatea fără să mă avertizeze. Dacă te-a urât dintotdeauna? Nu este adevărat, protestez eu. Mult prea simplu. Dar te-ar putea urî pentru carte. O cunosc mai bine de-atât.

Homofobie: Hetairă, hârjoneală, halieutică. Hebefrenie. Hadeharia (utilizarea frecventă a cuvântului hades, cine are nevoie de un cuvânt ca asta?). Hialin.

Mănânc prea încet; brânza la grătar se întăreşte, devenind parcă o lespede solidă. Împing farfuria din faţa mea şi cotrobăi în geantă după portofel. Este prea multă lumină aici. Asta este cel mai rău lucru la toate restaurantele de pretutindeni: scaldă totul într-o lumină orbitoare.

Ajunsă înapoi la motel, mă aşez la micul birou, deschid laptopul şi îl readuc la viaţă cu o atingere. Singura sursă de lumină din cameră este computerul; păstrez încăperea suficient de întunecată cât să văd pe fereastră parcare şi nu propria reflexie în geam. Ultimul lucru de care am nevoie este să îmi văd chipul palid şi obosit, mai tras decât de obicei. Pe ecran este o listă de documente în fişierul în care ţin romanul. Documentele includ versiuni timpurii ale începutului, o schiţă brută care se opreşte înainte de final, liste cu idei, personaje, secţiuni tăiate, dar de care nu m-am putut convinge să scap – şi, desigur, ciorna mea de lucru. De ce ochii îmi răătăcesc spre partea dreaptă, peste numele documentelor, unde apar coloane criptate cu informaţii despre kilobiţi şi datele ultimelor modificări, nu ştiu sigur. Dar ceea ce observ brusc, în timp ce cursorul planează deasupra simbolului ciornei, este data:

25 iunie este... astăzi? Da. Nu am fost prea atentă, dar măcar atâta lucru știu. La 2.50 eram pe fugă în Seattle, pe punctul de a decola. Dispozitivele mele electronice erau stinse și stivuite în mod corespunzător.

Și totuși. Fișierul meu a fost accesat – și nu doar accesat, ci modificat – în exact acel moment.

Laptopul nu mi-a părăsit niciodată geanta. Geanta era sub scaunul din fața mea.

Ceea ce înseamnă că a fost accesat de la distanță.

Acum îmi amintesc mesajul de la Sean, care făcea aluzie la o cunoaștere îngrijorătoare a activităților mele. Acum îmi amintesc ziua în care am deschis ciorna și am găsit fontul și marginile modificate. Pusesem schimbările pe seama vreunei defectiuni a computerului. Calendarul de pe Gmail îmi trasează itinerariul. E-mailul îmi înregistrează corespondența cu agentul meu. Cât de multe era posibil să fi văzut Sean? Nu știu nimic despre infracțiunile cibernetice. Vagile noțiuni despre ce este posibil le am din filme și emisiuni TV, în care tocilarii cu ochelari în ale computerelor pot sparge orice își pun în cap, de la fișierele Pentagonului până la poftete secrete ale unor ucigași în serie imaginari. Sean nu mi-a dat impresia că ar fi atât de deștept, dar cine poate ști? L-am subestimat și înainte.

Așa că, să spunem că este posibil. Ce înseamnă asta?

Habar nu am. În mod straniu, mă trezesc în imposibilitatea de a specula.

Îmi schimb toate parolele, deși nu știu dacă asta va face vreo diferență. Îmi dezactivez funcția calendarului. Îmi închid contul de Facebook drept măsură de precauție, deși îl folosesc foarte rar.

Stau în întuneric și mă gândesc.

Chloe

Mă simt ca naiba când ajung în Vancouver. Mă spăl pe față în toaleta doamnelor și mă privesc cu asprime în oglindă. Am cearcăne sub ochi, ceea nu este tocmai șocant. Deasupra sprâncenei stângi este o linie fină și cea mai vagă umbră a alteia se zărește deasupra ei. Ridic din sprânceana stângă. Sunt pedepsită cu riduri pentru toate privirile obraznice și sceptice pe care le-am aruncat oamenilor. Cred că un observator neatent nu ar vedea aceste riduri. Camerele sunt primele care observă când începi să te destrami.

Nu am pornit încă pe drumul botox-ului, dar va veni și vremea mea. Deja am rezistat mai mult decât cei mai mulți oameni pe care îi cunosc. Uneori mă întreb ce naiba încerc să demonstrez. Nimeni nu va fi impresionat de atașamentul meu moral față de îmbătrânirea naturală. Nu sunt afurisita de Helen Mirren. Chloe Savage nu își poate permite multe în ceea ce privește virtutea profesională. Și nimeni nu le-ar aștepta de la ea.

Dau cu anticearcăn pe umbrele de sub ochi și mă încrunt la mine în oglindă. Unii oameni își exersează cele mai drăguțe priviri în oglindă și nu voi pretinde că eu sunt mai presus de așa ceva, dar zilele astea îmi prefer fața îndârjită, furioasă. Din moment ce nu mai este nimeni altcineva în baie, îmi dezgolesc dinții pentru o secundă. În timp ce mă întorc, mi se pare că văd umbra unei peruci întunecate în oglindă – aspră și ieftină, nu una dintre multele peruci pe care mi le-am îndesat pe cap ca actriță, ci peruca originală, peruca răpirii. Îmi amintesc cum încercam să mă înfrumusețez în oglinda toaletei din acea benzinărie urâtă, bretonul închis la culoare și fals căzându-mi aspru pe frunte. Totul s-a schimbat din ziua aia, orice lucru mărunț la care mă pot gândi. Îmi pun o mână în păr și aproape că mă aștept să-l simt de plastic, la fel ca al unei păpuși. Dar este părul meu, moale și subțire, având nevoie de o baie.

Acum sunt polițistă, îmi amintesc. Îmi prind părul la spate, într-o coadă și îmi înlocuiesc rujul din geantă, nefolositor. Merg apăsător prin

aeroport, spre sectorul de bagaje, precum cineva care are o relație complicată cu autoritatea, cu puterea și cu pistolul din toc. Privesc precaută dintr-o parte într-alta; adopt o expresie pe jumătate încrezută, apoi mă întorc la cea de nesiguranță. Am nevoie să cred în această polițistă.

Bagajul meu modern nu mă ajută.

Cine naiba ar vrea să fie o polițistă?

Aș fi putut chema pe cineva să mă ia, dar, în schimb, am închiriat o mașină. Vreau să mă descurc cu forțe proprii aici.

De asemenea, mai vreau și o băutură, polițistă sau nu.

* * *

Hanul unde este cazată majoritatea distribuției este destul de departe de oraș. În adâncul pădurii, din motive evidente. Încep să mă panichez când îl văd prima oară, dar apoi observ că are un pub la primul etaj. Inteligent hangiu-la-mama-naibii. Eu stau într-o casă privată pentru oaspeți, în spatele hanului principal. Arată rustic de afară, dar este drăguț mobilat. Dau drumul la apă în cadă, îmi îndes hainele în sertare, îmi împrăștii lucrurile prin cameră pentru o stare de liniște și aprind televizorul pentru companie.

Mă cinstesc cu o sticlă de whisky din minibar și intru în cadă. Alinată de vocea unei crainice pe fundal, încerc să nu mă gândesc la nimic. Am sentimentul că acest lucru va fi din ce în ce mai dificil de acum înainte.

Lângă cadă este o fereastră mare ce dă spre pădurea întunecată din spatele hanului. Are și o jaluze, dar nu este trasă. Ce loc stupid pentru o fereastră! Nu că ar exista vreun motiv să fie cineva acolo, afară, dar nu arată nici de parcă ceva i-ar putea împiedica. Îmi închipui o față apărând acolo, brusc, dintre copaci, privindu-mă goală în cadă. Este un decor bun pentru un film de groază. Trag jaluzeaua în jos, apoi iau o gură zdravă de whisky. *Nu începe să te enervezi*, îmi spun în sinea mea. *Dumnezeu știe că ești deja destul de enervantă*. Mă scufund sub apă ca să nu mai pot vedea nimic pentru

un minut și tot ce pot auzi este susurul apei înecându-mi gândurile, înecând orice mă face pe mine *eu*. Îmi doresc din tot sufletul să fi existat metode mai bune de a face asta.

Mai târziu, mă îndrept spre bar. Sunt pe jumătate Chloe, pe jumătate Mandy, polițista; este un compromis necesar. Mandy are niște gusturi atât de groaznice (la haine, la păr, la orice), încât nu mă pot convinge să îmi asum riscul de a-mi cunoaște colegii de filmări (care nici măcar nu sunt aici încă, sper, dar nu știi niciodată) ca o polițistă dintr-un mic orașel, cu gusturi vestimentare îndoielnice. Asta nu este o primă impresie din care ți-ai putea reveni vreodată. Înăuntru, totuși, încă o joc pe Mandy, motiv pentru care mă așez nu la barul lung și lustruit din lemn, ci la o masă mică din colțul încăperii joase, toată numai lemn negru, piatră palidă și grinzi expuse. De aici, îi pot vedea pe toți, dar este greu ca ei să mă vadă pe mine. Sunt aici să privesc, nu să fiu privită; să văd, nu să fiu văzută. Ce sentiment straniu!

Beau vin, care este un alt compromis: intenționez să îmi limitez consumul de martini canadian, dar nu pot adopta în totalitate pasiunea pentru bere a lui Mandy dacă nu cumva vreau să îmi petrec jumătate din viață pe banda de alergat. (Presupun că există una aici. Îmi închipui cum ar fi să te plimbi cu adevărat prin pădure, iar sângele îmi îngheață în vene. Repulsia mea este atât de puternică, încât mă surprinde.)

Sunt la al doilea pahar cu vin când observ un bărbat aflat în partea opusă a camerei, într-un colț, cu spatele la mine. Poartă blugi și o cămașă din flanel, care pare a fi cămașă de designer, iar tunsoarea sa este pe cale să capete o formă perfectă și foarte la modă. S-a izolat de ceilalți musafiri – turiști veseli, majoritatea canadieni bogați, care arată de parcă terenurile de golf și tenis sunt pământurile lor natale.

Un actor. Brusc, sunt convinsă că știu cine este, fără ca măcar să îi văd fața. *Întoarce-te*, îi spun în mintea mea. Nu pentru că vreau să mă vadă, pentru că, pentru prima dată, nu vreau. Vreau să îl văd.

Nu o face. Citește un ziar. După o vreme – sunt la al treilea pahar cu vin și am dat gata un mic bol cu gustări – împătorește ziarul, îl pune deoparte și începe să tasteze ca un maniac pe telefon. Nu se întoarce. Jur pe Dumnezeu: nu se întoarce nici de-al naibii. Ceva în legătură cu mișcările lui parcă mă hipnotizează: modul în care stă, în care ridică mâinile pentru a-și da părul pe spate, din când în când, modul în care ridică o halbă cu bere la buze pe care nici măcar nu le pot vedea – este o economie impresionantă de mișcări, îmi spun, analizându-l așa cum ar face-o un actor (un actor care a băut aproape o sticlă de vin, garantat.) Își folosește doar mușchii absolut necesari pentru fiecare acțiune minoră; imobilitatea lui generală nu este deranjată. În cele din urmă, se ridică, își pune telefonul în buzunar, lasă ziarul în urmă, aruncă banii pe masă și pleacă. Stă cu spatele către mine, se întoarce ușor într-o parte pentru a face politicos cu mâna în direcția barului pentru ca, mai apoi, să se întoarcă iar cu spatele și să iasă afară cu pași fermi.

Totuși, știu ce știu.

Bărbatul pe care tocmai l-am văzut este nimeni altul decât Billy Pearson. Îl joacă pe *el*. Este Zed.

Lois

Creez un nou fișier și îl denumesc *Idei pentru Concluzie*. Dacă Sean a fost cel care, într-adevăr, mi-a spart contul și a spionat progresul cărții mele, nu cred că va fi în stare să reziste momelii. Presupun că își dorește cu disperare să știe ce se întâmplă cu Gary: ce curs al acțiunii alege și cum se încheie. Cum scapă basma curată. Dacă eu l-am folosit pe Sean drept șablon pentru Gary, oare Sean a făcut opusul? Este aproape prea înfricoșător ca să mă gândesc la asta.

Ceea ce conține documentul cu adevărat este o propoziție codificată: *S-a terminat, Sean*.

Cu siguranță, ceea ce a făcut este ilegal. Trebuie să fie; este

precum încălcarea proprietății. Dar ce pot să fac mai mult? *Trebuie să suni la poliție*, mi-a spus Brad după noaptea aceea pe pod. *Și să le spun ce, mai exact? Cât de mult și începând de când? Nu, mulțumesc.* Îmi închipui că mi-ar da același sfat acum, dar doar eu mă pot asigura că situația asta se încheie cu bine. Mi-am făcut mutarea; acum o aștept pe a lui.

Haker: Hyssopus, hijab, hrotensie. Howadji. Am uitat cât de mult îmi plac cuvintele care încep cu H. *Hapaxanthous, hygrophanous. Hwyl.* (Da, există. Este galic..) *Himenopter. Haecceitate.*

Haecceitate? Pot să văd clar cuvântul, dar este doar o colecție de litere, fără vreun sens atașat. Zed nu ar fi de acord cu el. Îl tastez în bara de căutare, întrebându-mă dacă asemenea căutări pot fi urmărite. Computerul meu este bântuit: așa îl simt.

Haecceitate înseamnă *identitate, prezență*. A fi prezent. Interesant. Ceea ce mă reasigură că eu sunt aici, iar el acolo. Orice ar vrea Sean de la mine, sunt destul de departe cât să fiu în siguranță.

Între timp, am bătut un drum lung. Sunt în camera motelului ăștia de culoare bej-maronie pentru un motiv. De la fereastră, văd periferia unui mic oraș – benzinării și fast-fooduri – și munți în depărtare. În cealaltă direcție, știu, se întinde pădurea. Și într-acolo mă îndrept. În pădure, în adâncul pădurii. Ca un basm. Sau un film de groază. Sunt aici, la fel și Chloe. Trag aer în piept. Îmi beau cafeaua amăruie, care se răcește. Plănuiesc. Îmi închid telefonul.

În oraș, cumpăr un carnetel – doar un caiet simplu cu spirală și copertă neagră. În el se vor desfășura mișcările finale ale lui Gary. Simt un fior straniu la perspectiva de a scrie de mână continuarea, de parcă mi-ar permite cumva să pretind înrudirea cu romancierii de mult morți ai secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea. Este ca și cum m-aș întoarce în timp și aș participa la un bal mascat.

Haecceitate. Identitate. Aici și acum.

Chloe

Ce ar face Mandy dimineață, după ce făcuse greșeala de a combina whisky cu vin?

Mandy ar mânca micul dejun. Eu nu, de obicei, așa că este o desfătare uriașă. Mandy, se presupune că este destul de în formă, dar ar trebui totuși să arate ca o polițistă dintr-un orașel mic – nu precum cei care adoră gogoșile, dar nici ca un umerăș ambulant pentru haine. Am fost sfătuită să mănânc precum o persoană puțin mai normală. Dimineața, comand ouă și fructe și o felie întreagă de pâine de grâu prăjită, în același pub în care am băut cu o noapte înainte. (Poate că Mandy ar mânca un turn de clătite și câteva bucăți de bacon, dar există limite.) Mă întorc la bar în fiecare seară pentru un pahar discret înainte de culcare și apoi mă retrag în camera mea. Nu l-am mai văzut pe Billy Pearson – nu la bar, nu în hanul principal, nu prin împrejurimi. Este ca și cum mi l-aș fi închipuit, deși știu că nu am ajuns tocmai la *acel* nivel de nebunie. Este pe aici, pe undeva.

Mi-l închipui prin pădure – vânând, poate? – ceea ce este ridicol, dar nu pot alunga această imagine.

În a patra zi plouă. A început în noaptea dinainte și până dimineață nu a dat semne că s-ar opri. Este ceață și cenușiu și rece, iar ploaia cade asemenea zumzetului electrostatic al unui radio fără semnal pe care nu îl poți opri. Iau micul dejun în camera mea, citesc o oră și pornesc spre sala de fitness. (Pentru că există, desigur, benzi de alergare, ca să nu mai spunem de o întreagă sală de gimnastică.) Mandy a alergat în fiecare zi, a ridicat greutatea (ceea ce eu, Chloe, urăsc mai mult decât orice altceva, dar se pare că este un exercițiu specific polițiștilor, așa că îl încerc) și merge la cursuri de yoga și pilates. Nu există o mulțime de alte lucruri de făcut, la urma urmei. De asemenea, citesc mult; am găsit o colecție impresionantă de cărți de ficțiune lăsată în urmă în hanul principal și îmi croiesc drum printre thrillere romantice și povestiri fantastice. Erau și câteva cărți

serioase, dar nu am avut dispoziția necesară pentru ele. Îmi justific alegerea spunându-mi în sinea mea că asta ar citi și Mandy în timpul ei liber pentru a se elibera de crime și de munca polițienească plictisitoare și stupidă. (*Să ți-o trag*, spune Mandy în capul meu. Nu spune *futu-i* prea des. Nu că ar fi vreo puritană, dar trivialitățile gratuite nu prea sunt stilul ei. *Citesc Dickens și... și romane polițiste clasice*. Încerc să o liniștesc: *Normal că asta citești. Dar cred că ți-ar plăcea și astea. Încearcă unul!* De parcă i-aș oferi bomboane sau droguri. Se va da pe brazdă.)

Astăzi am alergat pe bandă vreo jumătate de oră și mor după o pauză de mers la pas (nu îmi place alergatul mai mult decât îmi place să ridic greutatea) când un tip înalt, familiar, nu cu totul străin, intră în sală și sare pe banda de lângă a mea. Ceea ce pare puțin cam prea prietenos, dacă mă întrebați pe mine, din moment ce benzile care *nu* sunt atât de aproape de mine sunt libere. Dar sunt și curioasă. Și surprinsă, ceea ce-mi dă un sentiment straniu și adolescentin pe care nu l-am mai trăit de ani întregi – pe care, de fapt, nu prea l-am simțit nici când eram adolescentă. Așadar, poate că este influența lui Mandy. Dă din cap politicos spre mine și începe să își programeze banda, apoi își întoarce brusc privirea din nou în direcția mea, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva. Privesc direct înainte, bineînțeles, nevrând să fiu surprinsă studiindu-l. Așa că nu îmi întâlnește privirea. În schimb, începe să alerge, prinzând ușor viteză, dând muzica atât de tare, încât o pot auzi prin propriile căști. În mod ridicol, mă simt rușinată să trec pe modul de plimbare și alerg în continuare, deși acum îmi doresc cu adevărat să mor. Măresc chiar puțin pasul. *Idioato*, îmi spun în sinea mea, *pe cine naiba încerci să impresionezi?* Dar nu mă ajută.

Renunț într-un final, când picioarele mele sunt atât de slăbite, încât îmi dau seama că aș putea cădea de pe banda asta idioată. Nu mă încurc cu o perioadă de respiro, doar opresc banda, îmi echilibrez picioarele în laterale și aștept ca banda să se oprească.

În mod surprinzător, și el se oprește.

— Bună, spune în timp ce îmi șterg sudoarea de pe față. Ești Chloe Savage, nu-i așa? Doamna detectiv?

— Detectiv, spun eu, scoțându-mi căștile din urechi. Nu este nicio doamnă. (Deși cred că *este*, de fapt, un fel de doamnă.) Zâmbesc puțin lasciv pentru a alunga din vorbele mele șmechere orice posibilă înțepătură insuportabil de feministă. În același timp, mă gândesc: *Biata Mandy aude porcăria asta tot timpul. Nu e de mirare că este puțin cam țâfnosă.*

— Corect, desigur că nu. De aici pasiunea ei pentru răpitor?

Îmi face cu ochiul.

Bun truc, îmi spun în sinea mea, bucuroasă că nu există nicio îndoială că fața mea este purpurie din pricina epuizării, astfel că puțină roșeață adolescentină nu se va observa prea tare.

Nu mă înțelegeți greșit. Billy Pearson, după cum știe toată lumea, are o soție superbă (nu din breaslă, în mod miraculos) și un copil al naibii de frumușel. Nu se dă la mine, iar eu nu fac o pasiune pentru el. Orice inimă aș avea, încă bate pentru profesorul de engleză din California, în mod straniu. Chiar așa este.

Dar faptul că Mandy este atrasă de răpitor – ca să nu spunem că este obsedată de el – se joacă puțin cu mintea mea. La fel și faptul că Billy Pearson seamănă atât de mult cu răpitorul adevărat, încât tot continui să clipesc pentru a-mi limpezi vederea și a mă asigura că văd bine.

Sau cel puțin cred că seamănă. Pot să am încredere în memoria mea? Aveam doisprezece ani și am fost traumatizată. Poate că doar îl pun pe Zed în carapacea tipului ăștuia, acest actor care seamănă de departe cu el – actor care mă privește de parcă îmi poate citi mintea, ceea ce mă enervează al dracului de tare.

— Tocmai ai ajuns aici? îl întreb nepăsătoare, de parcă nu aș da doi bani. De parcă nu l-aș fi văzut în bar în urmă cu aproape o săptămână.

— Nu. De obicei alerg afară, dar ploaia... strâmbă fermecător din nas și face un gest către ferestrele brăzdate de ploaie. Sunt poteci

grozave în pădure, să știi. De kilometri întregi. Urăsc benzile de alergare – alergi și alergi și nu ajungi nicăieri.

Cât de original. Încă un zâmbet fermecător, de parcă avea un arsenal întreg de expresii garantate să te atragă de partea lui. Ceea ce mie mi se pare neplăcut, deși Mandy a cam căzut în capcană.

– Fără supărare, dacă ție îți plac benzile.

– Alergatul sub orice formă nu este tocmai pe placul meu.

– Dar o faci oricum, observă el vesel – și totodată puțin cam în doi peri, cred: Ce vrea să însemne asta? Este de bine sau de rău?

– De asemenea, spune el, aplecându-se ușor, ca și cum mi-ar fi spus un secret, am fost la vânătoare.

Vânătoare? Chiar a spus asta?

– *Vânătoare?* repet cam sceptică, amintindu-mi de scenariile pe care mi le-am imaginat. Serios? *Dar el nu vâna, răpitorul. Te-ai fi așteptat să o facă, dar nu o făcea. Ai presupus greșit.*

– Serios. Bine, nu am împușcat nimic, dar am avut un pistol și am purtat întreg echipamentul de vânătoare, și am căutat animale să le împușc. Chiar am țintit către ele: doar că nu am apăsat pe trăgaci.

– Pentru că nu ai vrut sau nu ai putut?

Nu îl cunosc destul de bine cât să îi pun întrebări iscoditoare sau să adopt un ton atât de familiar și dojenitor. (Cred că așa ar fi descris într-unul din romanele citite.) Mă simt aproape rușinată de grosolănia mea. De obicei, rușinea nu este o problemă pentru mine.

El nu pare deranjat.

– Nici nu mi-a dat prin cap. Adică ce naiba să fac cu un iepure mort? Nu, încercam doar să intru în capul tipului. Al răpitorului. Mi-e destul de greu să-l înțeleg.

Bunăvoința lui surprinzătoare de a avea încredere în mine – pentru că asta pare să facă – slăbește cumva o legătură importantă între mine și sănătatea mea psihică. De fapt, acea legătură trebuie să fi fost mai slabă decât am crezut vreodată, pentru că tot ce pot îngăima este:

— Păi, îi semeni destul de mult!

Sunt șocată. *De când ești așa de idioată?* mă întreb îngrozită. Mandy mi se alătură: *Chiar trebuie să spui tot tuturor? N-o să afli niciodată nimic în felul ăsta, să știi. Este mai bine ca unele lucruri să le păstrezi pentru tine.*

Între timp, încerc să îmi revin.

— Adică, vreau să spun, după cum îmi imaginez...

— Știu, mă întrerupe Billy, am făcut ceva cercetări, de fapt. Știi că scenariul ăsta este bazat pe un roman inspirat de o poveste adevărată, nu-i așa? Adică, destul de vag inspirat din el. A fost un caz real în anii '90. Am văzut câteva poze cu tipul: poze de la școală, de la cercetași, chestii d-astea. Avem același ten și carură, în mare parte. Dar încerc să înțeleg mai bine ce naiba gândește el. Adică nu cred că era doar nebun. Desigur, ar fi și asta, dar simt că trebuie să fi vrut ceva, ceva ce avea sens, cel puțin pentru el. Nu era un tip prost. Și nu le-a rănit niciodată pe fete, din cât se știe. Dacă ar fi să crezi ce spun fetele, oricum. Este așa un mister.

Se scarpină în capul lui chipeș, apoi zâmbește, un zâmbet larg, autocritic, care mă fascinează, într-un final, împotriva voinței mele.

— Așa că, da, fac experimente și tot tacâmul.

Câți oameni ar putea spune asta fără să pară complet dobitoci? *Am garda sus*, îmi spun în sinea mea.

Suntem de acord să ne întâlnim la cină.

Lois

Este greu de crezut că acesta este peisajul în care vor să reconstituie în mod cinematografic vara noastră la cabană. Totul este la o scală diferită aici: munții sunt mai mari, norii sunt ridicați mai sus pe cer, către răsărit pădurea arată de parcă nu ar avea sfârșit. Până acum, nu m-am aventurat prea mult în afara motelului. Mi-am stabilit o rutină care implică micul dejun și o cină timpurie la

restaurant, o plimbare lungă de amiază de-a lungul autostrăzii liniștite și bătute de vânt, și multe ore petrecute în camera mea, mâzgăind în carnet, care deja este aproape plin. Ziua se împarte atât de limpede, de spontan, de grațios: este ca și cum ai convinge o hartă bine întinsă să se împăturească din nou pe vechile linii, reducând un pătrat stângaci la un dreptunghi mic, pliat. Acest simț liniștit al ordinii mi se pare înviorător.

Mă uit rar în memoria telefonului. Când o fac, șterg mesaje de la Sean încă necitite. Ar trebui să fiu curioasă în legătură cu răspunsul lui la cursa pe care i-o întinsesem pe laptop, dar pentru moment, prefer să nu mă gândesc la el. Este la mii de kilometri depărtare. Sunt destul de sigură că nu are mașină. Nu cred că are genul de prieteni care i-ar împrumuta mașina lor sau bani pentru un bilet scump de avion. Încă se învârte leneș prin oraș în treniul lui, fără îndoială morocănos, dar, în mare, inofensiv. Până și amenințarea lui de a-mi dezvălui secretele pare mai puțin înfricoșătoare de la distanță; ce ar conta dacă lumea mi-ar cunoaște trecutul? Sau că sunt Lucy Ledger, de care ei probabil nu au auzit? Astfel gândesc pe timpul zilei. Noaptea, visez pădurea: pădurea mea, cea pe care mi-o mai amintesc doar pe jumătate. Este o prezență amenințătoare, periferică; aproape că nu am fost *în* ea, cu adevărat, doar am fost înconjurată de ea. Pini, molizi, arțari... dar pinii predomină, și pinul este cel care devine vorbăreț când vântul se întetește. Îmi amintesc umbrele aruncate de copaci pe pereții cabanei, vaietul unei ramuri care zgârie cu vârful fereastra dormitorului nostru. Degetele ei, mai degrabă: înțeleg de ce ramurile sunt numite brațe, extensii active ale trupurilor vii, cu voință proprie și lucruri de spus. În visele mele, copacii sunt vii, soarele nu strălucește niciodată, iar Zed este mult mai sinistru și mai amenințător decât păruse vreodată în realitate. Mă trezesc tulburată și cu un sentiment de vinovăție, de parcă ne-aș fi trădat închipuindu-mi atâta agresivitate.

Uneori, Gary este și el acolo: sau cel puțin cred că este. Ascunzându-se într-un dulap sau într-o baie, pândind în pădure.

Seamănă destul de mult cu Sean.

*Dorință: Dulcimer, delicatețe. Deznodământ. Prea ușor Dagherotip, dăunător, dublură. Depravat, decoletare, dezbrăcat. Oare contează o temă? Dacoity. Dacquoise, care este o prăjitură. Lasă-i să mănânce prăjitură, ia-ți și tu prăjitura și mănâncă. Asta încerc să fac, la un anumit nivel? Nu, nicio temă. Poți da un înțeles pentru orice. Fragmente aleatorii. Distopic. Destul! Dashiki. Mai bine. Dar cuvintele nu vor să se oprească. Dactilomegalie, care implică faptul de a avea degete foarte mari la mâini sau la picioare, deși îți poți da seama de asta și fără să fii familiarizat cu termenul. Dactil + megalie: toate indiciile de care ai nevoie. Cel mai bun cuvânt cu D dintre toate: *dziggetai*. Un măgar mongol sălbatic, ceea ce nu are a face cu nimic.*

Dublu înțeles: deliquesce, dresaj, dreidel, dirndl. Se pare că m-am blocat pe cuvintele cu D. Drincănit, dramă, depresie, disperare, dispreț, declin, distrugător. Mult prea simple. Dogger. Mai bine.

Te apropii, nu-i așa? Cred că da.

Chloe

Fermecătorul Billy sună în camera mea în dimineața următoare și mă invită la o plimbare cu mașina.

— Ai fost să vezi platoul de filmare până acum? Întreabă el și ceva în stomacul meu tresare.

— Nu, recunosc. Este terminat?

— Am auzit că fac ultimele retușuri la cabană. Mi-ar plăcea să văd decorul înainte să fie complet invadat de oameni și echipamente, doar să creez o conexiune cu locul. Tu nu ai vrea? Adică știu că relația ta cu spațiul nu este atât de intensă ca a mea, dar cred că ți-ar fi de folos. Haide, va fi mult mai distractiv dacă vii cu mine.

Sentimentele mele sunt amestecate în mod violent. Da, vreau să văd decorul. Normal că vreau, dar mă și sperie al naibii de tare. Mai

presus de toate, sunt deranjată de obiceiul lui Billy de a spune *eu și tu*, când se referă la *răpitor* și la *detectivă*. Mă trezesc întrebându-mă, *relația ta cu spațiul nu este atât de intensă ca a mea? Ești drogat?* apoi îmi mușc limba, în care nu mai am încredere după scăparea idioată de ieri.

În orice caz, *distractiv* nu este tocmai cuvântul pe care l-aș folosi ca să îmi descriu așteptările, dar sunt de acord să îl însoțesc. Pentru ce altceva mă aflu aici, oricum? De ce am ținut morțiș să ajung mai devreme? De ce să amân momentul? O parte din mine speră ca această cabană de vânătoare să nu semene deloc cu cea pe care mi-o amintesc; să fie o cabană de tip Hollywood, parcă desprinsă din basme, pitorească, nu una reală. Iar o parte irațională din mine, din câte îmi dau seama, se așteaptă (și speră?) să găsească o replică fidelă a celei în care mi-am petrecut vara celui de-al doisprezecelea an.

* * *

Billy a închiriat un Range Rover, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva e puțin cam tâmpit, în cele din urmă.

Iată care este treaba cu Billy: este, fără îndoială, capul de afiș în acest film – singurul, de fapt; pe noi, ceilalți, ne-au luat destul de ieftin. El nu este tocmai un actor de primă mână, dar este pe-aproape. Ar putea fi, până la urmă, dacă ar face câteva alegeri inteligente. Nu a jucat în prea multe filme serioase – majoritatea sunt comedii romantice și câteva filme de acțiune destul de blânde. Dacă poate fi cu adevărat capul de afiș al unui film mare este neclar; cel mai adesea, joacă rolul celui mai bun prieten, al fostului iubit sau al fratelui. Au funcționat bine pentru el, din moment ce reușește, de obicei, să domine scena. Emană charismă și șarm pe ecran (ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmplă și în realitate.)

Evident, asta îl face o alegere interesantă pentru rolul unui psihorăpitor; nu te poți abține să nu empatizezi cu el. De fapt, sunt surprinsă că au curajul să facă astfel rolul. Până și în cartea lui Lois,

răpitorul este un personaj destul de ambiguu – fascinant și autentic, uneori fermecător, alteori sinistru. Dacă fermecătorul Billy poate surprinde *asta*, va cântări foarte mult în încercarea de a demonstra că este un actor bun. Presupun că ăsta este planul lui. *Experimente și tot tacâmul*. Te rog.

Călătorind pe locul din dreapta, alături de el, sunt din nou uimită de strania și ușor înfricoșătoarea asemănare cu Zed. Poartă blugi și un tricou, nebăgat în pantaloni, fața îi este puțin aspră, barba fiindu-i puțin crescută peste tenul îngrijit de băiat frumos. Este atent la drumul șerpuitor și îngust, și nu vorbește, ceea ce este un lucru rar. Dacă închid ochii, aproape că aș putea fi din nou de doisprezece ani, traversând țara într-o mașină, poate undeva prin pădurile din Pennsylvania. Plină de – ce? – speranță? Entuziasm? Da, dar și de teamă. Un fel de teamă amestecată cu plăcere, totuși; precum teama de întuneric, de fantome sau de montagne russe-uri. O teamă palpitană.

– Dumnezeuule, vrei să nu te mai holbezi la mine, Chloe?

Râde jenat. Este unul dintre acei oameni care îți rostesc numele tot timpul, practic de fiecare dată când ți se adresează. Majoritatea oamenilor nu o fac; de fapt, mulți oameni aproape că nu-ți spun niciodată pe nume. Pare ciudat de intim când cineva o face, ca și cum numele tău ar fi un secret pe care îl împărtășești sau o palmuță peste fund.

– Scuze, nu am vrut să fac asta. Cred că doar studiam spațiul.

– A, deci nu îmi admirai frumusețea sculpturală, de fapt?

Se prefacă descurajat, rupând vraja. Zed nu râdea mult. Emoțiile lui erau aproape la fel de teatrale și de vizibile ca ale lui Billy, dar ocupau un registru mult mai jos și mai întunecat. Când Billy râde și strălucește, nu mai seamănă atât de mult cu *el*, doar fantomatic. O fantomă docilă. Șarmantă, chiar.

– Sculpturală numești tu înfățișarea aia? Aș spune că seamănă mai degrabă cu omul de peșteră. Pălăvrăgesc ca să îmi acopăr privirea insistentă asupra lui și orice expresie nepotrivită o fi însoțit-

o; nu prea sunt atentă la ce spun.

— Tocmai mă gândeam, mă întrerupe el, spre uşurarea mea. A devenit din nou serios. Pe bune, mă gândeam: închipuie-ţi cum ar fi fost să fii una dintre fetele alea. Mai ales prima, cea din Nebraska. Adică, a traversat ţara cu individul ăsta. Cum o fi fost? Despre ce or fi vorbit? Sau o fi dat drumul la radio? Poate că fata a fost legată la gură sau ceva de genul, dar mă îndoiesc. Trebuie să fi oprit la fast-fooduri, au mâncat hamburgeri împreună. Adică este o nebunie, corect? Dar este şi fascinantă. Dumnezeuule, iubesc rolul ăsta!

Loveşte cu pumnul în volan şi apoi, fără vreun avertisment, frânează brusc.

— La naiba! Scuze.

Scuze. Aproape am ratat virajul. M-am lăsat purtată de vântul discuţiei. De obicei, observaţiile lui autocritice mi se par adorabile, dar sunt încă prea ocupată să mă confrunt cu acest avânt al imaginaţiei ca să îl pot aprecia pe acesta. Încă ţin mâna încleştată pe mânerul uşii în timp ce el ia un viraj ridicol de strâns – şi apoi, fără niciun avertisment, iat-o.

La dracu', iat-o acolo.

Şi apoi dispare din nou.

Este amplasată departe de drum, într-o mică poiană din pădure, dar priveliştea dinspre stradă e bună. Este de aproximativ aceeaşi mărime cu cabana lui Zed, poate puţin mai mică. Linia acoperişului este diferită în mod subtil – unghiul nu este la fel de ascuţit, poate, îmi dau seama, în timp ce studiez casa, că aproape niciodată nu văzusem cabana lui Zed din afară, nu la lumina zilei, oricum. Contururile ei sunt destul de vagi în amintirile mele. Această cabană poate fi cu uşurinţă *cabana*; aproape orice cabană ar putea.

Da, asta's eu, Miss Înţelepciune. Să uităm că mâinile îmi tremură, că respiraţia mi-a devenit sacadată şi o durere ca o menghină mi-a cuprins fruntea. Asta este doar o cabană. Un fals. Un decor de film. În Canada vestică. Nu ar trebui să aibă nicio valoare emoţională. Ar fi ridicol.

Corect.

Descopăr că am ceva să îi spun lui Billy, deși, din punct de vedere tehnic, momentul când ar fi fost firesc și potrivit să îi răspund la remarcă despre fata din Nebraska trecuse în urmă cu câteva secunde.

— Cred că ar fi simțit – vreau să spun, chiar dacă el era drăguț cu ea, tratând-o bine – fata nu ar fi știut niciodată ce avea să urmeze, nu? Chiar dacă se simțeau bine și mâncau hamburgeri acum, după câte știa ea, în secunda următoare el putea să o ciopârțească și să o arunce în pădure, nu? Pentru că nu asta fac psihopații? Cred că, deși fetele s-ar fi simțit în siguranță, întotdeauna ar fi existat îndoiala asta – teama asta că imediat după... înțelegi?

Cuvintele mele trunchiate sunau straniu de urgente, chiar și pentru urechile mele. Billy îmi aruncă o privire fugară, puțin surprins, apoi încuviință încet din cap.

Slavă Domnului că nu s-a prins de nimic; el crede că m-am folosit de intuiția actoricească pentru a pătrunde în capul fetei din Nebraska. Callie, cum este numită în film și în carte. Mi-o imaginez pe Lois alegând un nume atât de apropiat de al meu, îmi imaginez la ce s-ar fi putut gândi. Ea și-a schimbat numele complet, transformându-se în Hannah. Seamănă cu numele Lois în sensul că este puțin demodat, destul de banal – dar revine din nou la modă, ceea ce Lois nu este; există o ușoară legătură, dar nu una evidentă. Eu, pe altă parte? Carly, Callie. *Te rog.* Mă păstra aproape.

Coborâm din Range Rover, ne plimbăm prin jur. Pământul este umed și moale, acoperit de ace de pin. Pantofii mi se scufundă în el. Sunt câțiva muncitori prin preajmă, dar nimeni nu ne deranjează.

Scaunele Adirondack de pe verandă sunt complet nepotrivite, mă bucur să constat. Arată vechi și ponosite. Cele adevărate erau proaspăt vopsite. Verde-închis. Probabil că Zed le vopsise în timp ce pregătea locul pentru noi.

Totul este diferit aici. Iar eu nu sunt Callie sau Carly May. Nici măcar Chloe. Sunt Mandy, detectiva de la poliție. Ar trebui să

privesc locul ăsta cu ochiul unui polițist – să caut ascunzători, ferestre nezăvorâte, locuri de unde răpitorul m-ar putea observa. Port pantofi de alergare, nu tocuri. Nu am pe mine uniformă, ci haine civile, blugi și un tricou. Am o jachetă subțire în mașină, care este o Toyota mică, nu un Range Rover.

Sunt la muncă. Nu există fantome. Și, nu după mult timp (îmi verific ceasul), va fi vremea pentru o băutură.

Lois

Într-o seară, la o cină, o conversație de la bar îmi atrage atenția, pătrunzând prin norul de gânduri întunecate care îmi menține de obicei sentimentul de singurătate, chiar și când localul este foarte aglomerat.

– În partea de nord a New Yorkului de data asta, spune un bărbat, provocând câteva râsete de la alți clienți.

– Poate British Columbia va câștiga un Oscar într-una din zilele astea, spune femeia de după tezghea, umplând din nou ceașca de cafea a unui bărbat. Suntem atât de multilaterali, nu-i așa? Putem fi orice loc dorești – New York, California, Irlanda, pentru numele lui Dumnezeu.

Sună precum o conversație pe care au mai avut-o înainte, cred; un fapt curios al existenței lor, acum că British Columbia este un loc de filmare atât de popular.

– Joacă doar un nume mare în ăsta, spune un alt bărbat. Billy Pearson, îl știți? Arată ca un star de cinema, asta e sigur, dar niciodată nu mi s-a părut un actor prea bun. Altcineva începe să enumere filme de-ale lui Billy Pearson și contribuie cu toții.

Billy Pearson îl joacă pe Zed, desigur. M-am concentrat atât de tare asupra lui Chloe Savage, încât nu m-am gândit prea mult la el. Încerc să îi evoc fața, suprapunând-o cu grijă peste cea pe care mi-o amintesc. Ar putea funcționa – fizic, cel puțin, ar putea funcționa.

Tocmai încercam să îmi expun îndoielile, să îmi explic care sunt greutățile pe care cred că le va întâlni Billy Pearson în a-l interpreta pe Zed, când o aud pe femeia de la teighea vorbind din nou. Șterge teigheaua cu o cârpă. Părul negru și rar îi cade lipsit de vlagă pe gât și pe obraz. Încerc să mi-o închipui cu o tunsoare mai nimerită.

— Deja a venit, să știți. Am auzit în dimineața asta. S-a plimbat prin zonă cu o femeie blondă. Una dintre actrițe, cel mai probabil.

— Este însurat, nu-i așa? spune un bărbat care pare să fie cel mai informat. Probabil că se uită la multe emisiuni de divertisment sau citește multe reviste cu celebrități. Ar putea fi soția lui.

— Nu, spune chelnerița cu păr rar. Soția este roșcată. Asta cu siguranță nu era soția.

Informația plutește în aer, generând suspiciuni. Mă întreb de ce iar încânta să afle că pe Billy Pearson îl ducea gândul la rele.

Dar mai gândesc și asta: *O femeie blondă? Una dintre actrițe?*

Chloe sosise. Putea fi oricine, dar nu este. Este Chloe.

Chloe

Actrițele care joacă rolul fetelor în copilărie sunt complet necunoscute. Sunt de acord cu această decizie. Am cunoscut mulți copii-actori și cei mai mulți dintre ei păreau prea maturi, îmbătrâniți înainte de vreme. Nu e de mirare. Dar îi maculează într-o oarecare măsură. Eu și Lois eram precoce în felul nostru, fără îndoială, dar eram copii încă, mai presus de toate, și unii protejați chiar. La început. Când ne-am întors, eram schimbate.

Când le văd pentru prima oară, totuși, nu sunt atât de convinsă. Iau micul dejun în bar și o aromă vagă de cocktail îmi pare că plutește în aer, ispititoare chiar și pe timpul zilei. Billy mi s-a alăturat – a devenit rutina noastră în zilele când nu mă furizez la restaurantul local de care m-am atașat, deși el spune că soția și copilul vor sosi săptămâna următoare, așa că atunci se va termina

totul, presupun. Niciunul din noi nu este prea vorbăreț dimineața, acesta fiind singurul motiv pentru care sunt dispusă să împart o masă cu el în acest moment al zilei. Mai ales pentru că nu sunt proastă și știu că de afară lucrurile nu se văd bine. Poveștile vor ajunge la soție, și, brusc, statul la masă, bând o cafea și citind ziare canadiene, va părea dovada unei aventuri fierbinți. Ceea ce, fără îndoială, nu avem.

Oricum, le aud pe fete înainte să le văd. Se năpustesc în încăperea liniștită cu anturajul lor: părinți, frați mai mici, Dumnezeu știe cine altcineva. Instructori? Dădace? Psihiatri? Glasurile înalte și limpezi ale fetelor se ridică deasupra celorlalte voci. N-or fi ele profesioniste experimentate, dar mai mult ca sigur nu le lipsește încrederea sau prezența de spirit. *O bilă neagră împotriva lor*, îmi spun în sinea mea, din moment ce eu și Lois eram doar copii proști dintr-un mic orășel. Sperasem că vor avea măcar puțin din această calitate, măcar un licăr, iar acum am îndoieli.

Billy ridică și el privirea și pune jos ziarul.

— Sunt fetele! spune puțin cam prea entuziasmat, de parcă s-ar fi plictisit, iar o nouă formă de stimulare este bine-venită.

— Așa se pare. Niște fetișcane mici și zgomotoase, nu-i așa?

Sorb din cafea. Nu pun jos ziarul, deși nu am citit aproape niciun cuvânt în tot acest timp; în mare parte, pare preocupat de diverse măsuri ecologice în Canada de vest și infraționi minore comise în zonă și este, cred, cel mai plictisitor ziar pe care l-am citit de când am plecat din Nebraska.

— Poartă-te frumos, spune Billy. Hai să ne prezentăm.

— Mergi tu, eu nu sunt pregătită.

Îmi aruncă o privire caraghioasă – una binemeritată, presupun.

— Ești foarte ciudată uneori, Chloe Savage, spune el, ridicându-se. Dar *eu* merg să prezint fermecătoarea mea persoană tinerelor și minunatelor actrițe cu care vom lucra în mijlocul pădurii toată vara, cu sau fără tine.

Face o pauză, parcă presupunând că mă voi răzgândi.

— Fără mine, îi spun, prefăcându-mă că sunt absorbită de secțiunea sportivă.

Apoi merge și se dichisește (pe bune, nu există alt cuvânt pentru asta) înaintea fetelor și însoțitorilor lor cloncănitori. Sunt atât de încântate să cunoască un adevărat star de cinema! Vor autograful lui! Nu le vine să creadă! Este chiar mai drăguț în persoană!

Între timp, mă strecor afară. Le voi cunoaște pe tinerele și minunatele „actrițe” (*pe naiba!*) când voi avea chef.

De atunci, Billy tinde să își petreacă zilele cu fetele – făcând Dumnezeu știe ce, plimbându-se prin pădure sau ceva de genul. Mi se alătură în bar seara, scutindu-mă de jena de a bea singură.

Nu vreau să dau de înțeles că am fost complet antisocială. În cursul săptămânii au tot venit oameni care participă la turnarea filmului; l-am cunoscut pe regizor, pe câțiva membri din distribuție și pe costumieră care își tot cere scuze în avans pentru ceea ce mă va pune să port.

— O să mă urăști de moarte, spune ea. Pe bune, vei fi norocoasă dacă vei mai lucra undeva vreodată.

Glumește, dar mă întreb cât de amuzant este, de fapt.

— Poate vei primi un premiu, îi sugerez. Dacă hainele sunt atât de urâte.

— Neah! Se încruntă. Este înaltă, cadaverică, parcă ar fi zombie. Cea mai simplă întorsătură genetică a sorții ar fi făcut-o fotomodel. În schimb, este practic hidoasă. Are gura mai infectă decât a mea, ceea ce apreciez. Pentru premii trebuie să faci haine de epocă. Pieptare și colanți, rahaturi din astea.

— Păi, anii '90 ar trebui să fie ai naibii de apropiați de „epocă” până acum, nu?

— Depinde de film. Noi nu lucrăm tocmai dintr-o perspectivă a epocii aici; este un deceniu destul de jalnic, cuminte din punctul de vedere al modei. Ceea ce înseamnă, spune ea, aruncând un zâmbet neobișnuit și terifiant, fără blugi lăbărțați. Fără pantofi uriași. Cel

puțin poți să îmi mulțumești pentru asta.

Apoi pleacă. Îmi place asta la ea. Vine și pleacă tiptil, ceea ce este un fel de ușurare când ești înconjurat de atât de mulți oameni care au făcut o formă de artă din a intra sau ieși dintr-o cameră.

Încă petrec mult timp citind; romanele polițiste și cele gotice de dragoste continuă să mă distragă. Ies la micul restaurant din centru uneori. Este ceva de condus până la el, dar acolo nu sunt niciodată oameni din echipa de filmare și pot sta liniștită într-un separeu, încercând să pătrund în gândurile lui Mandy. Nu spun nimănui de la restaurant cine sunt, dar sunt destul de sigură că oamenii știu că fac parte din distribuție. De fiecare dată când intru, am impresia că discuțiile care se opresc brusc erau probabil mult mai interesante decât orice sunt dispuși să spună cât timp sunt eu acolo. Tot sper că se vor obișnui cu mine și vor începe să se poarte normal când sunt prin preajmă, dar presupun că asta necesită mai mult de câteva zile. Dar poate că oamenii nu ar vorbi liber nici în fața cuiva ca Mandy. Este polițistă, la urma urmei, și femeie, pe deasupra. Poate că ți-ar lua mai mult să te încrezi în ea decât într-un polițai local. Poate că nu ai vrea să-și bage nasul în treburile tale. Scenariul spune clar că, atunci când Mandy încearcă să afle informații despre bărbatul retras care locuiește singur în vechea cabană de vânatoare, localnicii nu îi sunt de ajutor. Ea nu este din zonă – nu din punctul de vedere al localnicilor. Ea este din Albany. Nu este prea departe, dar este din oraș.

Beau cafea și mănânc ouă la restaurant când mi-am dat seama. M-am gândit la Mandy ca la o țărăncuță, mai mult sau mai puțin (iar copilăria mea în Arrow îmi dă dreptul să folosesc cuvântul.) Dar ea este o fată de oraș, relativ vorbind, și o străină. Romanul îi dezvăluie povestea mai mult decât are timp filmul să o facă; vi se spune că părinții ei sunt din munții Adirondack și că tatăl ei s-a reîntors în munți după ce a părăsit-o pe mama ei. Ea este cu un picior în lumea orașelelor mici ca acesta și cu celălalt în Albany, un oraș agitat și arogant, la jumătatea drumului dintre New York și

sălbăția rurală numită Ținutul din Nord.

Mă întreb din nou la ce se gândea Lois când a inventat-o pe Mandy. A vrut doar să îndepărteze cartea de povestea reală în câteva moduri concrete? Credea că povestea avea nevoie de un personaj feminin matur pentru a atrage tipul potrivit de cititori? (Ceea ce ar fi fost inteligent, recunosc.) Sau este mai mult decât atât: Mandy are vreo importanță proprie, vreun sens codat, cel puțin în mintea (evident) dereglată a lui Lois?

O pot întreba, dacă aș vrea neapărat să știu. Va ajunge aici în trei zile. Mi-e greu să îmi închipui această întâlnire – dintr-un anume motiv, nu mi-am permis să mă gândesc prea mult la ea – dar cred că se va întâmpla. Lois. În trei zile.

Brusc, farfuria mi se încețoșează și cred, pentru o secundă, că mi se face rău. Dar nu, este doar emoția, reală, și brută, și în mod straniu anonimă. Este furie în ea, și sacrificiu, dar asta nu e tot. Intensitatea ei îmi amintește de genul de emoții pe care le ai când ești copil, atât de puternice încât te pot zdruncina, te pot face să vomieți, să vezi roșu în fața ochilor. Îmi dau seama că a trecut mult, mult timp de când nu am mai simțit ceva asemănător. Nu sunt o scârbă nemiloasă, cu inimă de piatră, la urma urmei? Sau este o chestiune de represiune?

Taci, Chloe, îmi spun în sinea mea.

Arunc banii pe masă, iar greața trece. Clienții obișnuiți îmi dau binețe protocolar în timp ce mă îndrept spre ieșire, suprimându-și politicos curiozitatea.

Doar una din noi poate fi nebună de legat, îmi spun în sinea mea. Am sentimentul că Lois – raționala și ordonata Lois – și-a revendicat acest rol. Asta înseamnă că eu trebuie să îmi păstrez cumpătul.

Și tu, Carly May. Vechiul meu eu pare mai aproape decât de obicei. *De parcă ar vrea ceva*. Dar acest gând are un miros distinct de nebunie, pe care tocmai am jurat să îl evit.

Când mă întorc la pensiune, una dintre fete stă în pragul ușii

mele. Le-am cunoscut până acum, dar doar în trecere. Nu par atât de interesate de mine și nu le pot învinovăți. Nici măcar nu apărem atât de mult timp împreună pe ecran, din moment ce eu petrec mare parte din film încercând să le găesc și să pun la cale un plan să le salvez.

Cea de pe terasa mea este cea cu părul negru – Lois fetița, Natasha în viața reală și Hannah în film.

Ridic din sprâncene văzând-o, apoi le cobor grăbită, gândindu-mă la riduri. Aștept să-mi spună ceva, din moment ce presupun că de asta se află aici. Stă pe prag, smulgând petalele roșii ale unei flori perfecte din grădină. (Tata ar fi știut numele florii.) Pădurea se întinde în spatele micului rând de case de oaspeți, spațiate cu atenție, atât de deasă, încât căsuțele sunt cu toate în umbră chiar și în toiul zilei. Nici măcar nu am pus piciorul în pădure.

– Scuze, spune Natasha când mă vede, ridicând privirea, dar fără să se ridice de jos. Nu prea ne placi, așa-i?

Mă trezesc râzând.

– Dacă asta este ideea ta de conversație, poate că da. Dar nu, serios, de ce ai spune asta? Vă plac sau nu vă plac. Nu vă cunosc, nu-i așa? Nu este nimic personal.

– Serios? Mijește ochii frumoși și albaștri la mine și mă simt de parcă ar încerca să îmi între în cap. Pare că e ceva personal. Te văd privind-ne uneori cu o expresie ciudată pe față. Ca și cum nu ne poți suferi.

Dumnezeule, are dreptate? Sper că nu.

– Pe bune, copilă, aia este expresia mea normală. Întreabă-l pe Billy, o să-ți confirme. Obișnuiește-te cu asta.

– De fapt, Billy mi-a spus că poate ar trebui să vin să vorbesc cu tine, spune ea. Apoi, pe un ton total diferit: Tocmai mi-ai spus *copilă*? Este atât de demodat, nu-i așa? Ca dintr-un film vechi? Știi tu, ca – se schimonosește și coboară vocea, devenind un fel de caricatură ciudată a unui vechi star masculin de cinema – „Ne mai vedem, copilo”. Clipește. Sau, știi replica aia faimoasă din

Casablanca, „în cinstea ta, copilă”.

– Dumnezeu, te rog, oprește-te. Am spus cuvântul. Nu știi de ce. Oricum, ce vrei? (Monstruleț îngâmfat!)

– Sfaturi actoricești.

Inima mi se încălzește puțin.

– Este primul tău film?

Fata ridică din umerii mici și ascuțiți, arătându-și modestia.

– Am filmat niște reclame și alte chestii pentru TV, dar da, în mare parte. Câți ani aveai tu când te-ai apucat de actorie?

– Mai mulți decât tine, îi răspund, iar inima mi-e din nou rece. Deci? Care este problema?

– Nu înțeleg, spune Natasha. (Hannah. Nu Lois.) Adică nu prea înțeleg povestea, mai exact. Nu înțeleg de ce îl *plăcem* pe răpitor. De ce nu-l considerăm un pervers? De ce nu fugim? Și el de ce ne vrea, oricum? Din moment ce nu pare să vrea – știi tu – să ne molesteze sau ceva de genul. Pe bune. Pur și simplu, nu înțeleg. Pare cu adevărat mahnită.

Cum să-i răspund? Mă așez pe verandă lângă ea.

– Oamenii sunt complicați, îi spun încet. Îl plăceți pentru că el vă place pe voi. Pentru că este chipeș, și inteligent, și misterios. Pentru că sunteți plictisite. Pentru că el crede că sunteți speciale, că sunteți incredibil de deștepte și drăguțe, iar tu ești suficient de vanitoasă și superficială cât să te lași dusă de nas cu chestia asta. Dar nu este vina ta, pentru că ai doisprezece ani și nu te poți abține.

Ignor privirea de protest de pe chipul ei.

– Pentru că este o aventură, iar el e șeful. Pentru că te simți atât de singură acasă, încât ai putea muri de plictiseală. Pentru că, să fii răpită, e ca și cum ai fi într-o carte și mereu ți-ai dorit să fii într-o carte, pentru că ești genul de fetiță timidă și tocilară care citește tot timpul.

Natasha pare gânditoare, dar și sceptică, totuși. Pot vedea că este sceptică. Bravo ei, presupun.

– În plus, îi spun, ridicându-mă din nou. El este Billy, nu uita.

Dacă Billy te-ar răpi, ai fugi?

Natasha chicotește împotriva voinței sale.

— Așa credeam și eu, îi spun și mă întorc să descui cu gesturi ostentative ușa.

Lois

Găsesc destul de ușor locul filmărilor, urmând harta pe care mi-o trimisese vreun asistent neînsemnat de producție. Trec cu mașina de cotitura de pe drumul de pământ și parchez la margine, câțiva metri mai jos. Filmările nu au început încă, dar sunt oameni în jur și nu vreau să atrag atenția asupra mea. Mă plimb de-a lungul drumului asemenea unui pădurean, aruncând o privire inocentă în jur, apoi mă întorc ca din întâmplare, de parcă nimic altceva în afară de pura curiozitate nu m-ar ghida.

Doar pentru o secundă, inima mi se oprește.

Au făcut o treabă bună, gândesc în sinea mea, străduindu-mă să fiu obiectivă, imparțială. Cabana este o replică aproape perfectă a celei descrise în romanul meu și este straniu de asemănătoare cu originalul, cel puțin așa cum mi-o amintesc. Mă concentrez asupra diferențelor – unghiul acoperișului de deasupra etajului al doilea, mașinile de pe alee, scaunele Adirondack cu grijă învechite – pentru a mă întoarce în prezent.

Aud bătăi de ciocan venind din interior și îmi spun din nou că oamenii ale căror mașini sunt pe alee sunt, cel mai probabil, înăuntru, adăugând retușurile finale decorului. Mă aventurez puțin mai departe în josul aleii, copacii întinzându-se la nesfârșit deasupra mea, blocând soarele. Aud păsări și briza răvășind politicoasă vârful copacilor, fără să se deranjeze să coboare pe pământ. Aș putea fi în micul meu dormitor, al meu și al lui Carly, iar aceștia ar putea fi copacii noștri, păsările noastre, de la fereastra noastră, care ne aminteau unde ne aflam, care ne transmiteau că

suntem bine. Fără vreun avertisment, trei siluete apar din spatele casei, alergând: un bărbat purtând o cămașă simplă din flanel și două fete tinere – una cu părul negru, alta cu părul blond. Ele îl aleargă pe el, trăgându-l de spatele cămășii, de găicile curelei.

De ce este lumină? Era mereu întuneric când eram afară. Pământul era rece și umed noaptea, când ne întindeam membrele sechestrate. Țânțarii se ospătau din nou, iar noi încercam să nu băgăm de seamă. Numai noaptea munții erau ai noștri.

Fetele țipă de bucurie, ceea ce eu și Carly nu am fi îndrăznit. Sunt mult mai directe decât noi, mai încrezătoare, puțin îndrăgostite de ele însele. Iar el le permite să îl prindă, să-l pună la pământ, ceea ce Zed nu ar fi făcut niciodată; ne-ar fi făcut să îl alergăm și să îl prindem de-adevăratelea. Totul era de-adevăratelea cu el.

M-au văzut. Încetează să se mai joace și întorc priviri curioase în direcția mea. Mă simt ca o fantomă; sunt irațional de surprinsă că sunt vizibilă pentru ei. Mă simt de parcă am exista în planuri diferite și doar eu eram privilegiată (sau blestemată) să văd prin distanța încețoșată care ne desparte. *Faceți totul greșit, aș vrea să strig. Lăsați-mă să vă explic.*

În schimb, le fac cu mâna și mă întorc, urmându-mi proprii pași. Mă simt de parcă m-aș destrăma.

Chloe

Cu două nopți înainte de începerea filmărilor, Billy nu apare la happy-hour în pub, așa că beau din nou singură. Toată lumea este aici acum, de la regizor până la ultimul om, dar nu m-am apropiat de nimeni, cu excepția, poate, a garderobierei, iar ea pare să fie cazată în altă parte. Stau la masa mea obișnuită din colț, citind o carte – un alt roman polițist, cu un cuțit sinistru, însângerat pe copertă; îmi amintește de cărțile pe care le citeam cu Lois și simt acest fapt ca pe o conexiune. O umbră trece vioaie peste masa mea și

ridic privirea, pregătindu-mă să fiu amabilă, ceea ce nu exprimă tocmai ceea ce simt. Starea mea de spirit devine tot mai posomorâtă.

Posesoarea umbrei este o femeie înaltă, uimitoare, cu trăsături frumoase și un păr scandalos de roșcat, lung, sălbatic și cârlionțat, întinde spre mine o mână frumoasă, mare cât a unui bărbat.

— Bună! spune ea, ochii verzi năpustindu-se asupra mea ca niște pisici insistente în timp ce gura îi zâmbește larg. Chloe Savage? Fiona Pearson. Am auzit că l-ai ținut pe soțul meu departe de belele. Ce drăguț din partea ta! Cineva trebuie s-o facă. Te vei bucura să afli că sunt aici să te eliberez de datorie.

Sub privirea ei mă simt aproape vinovată. Îmi amintesc în sinea mea că legătura cu Billy a fost șocant de asexuată. Această regină războinică nebună nu are niciun motiv să se holbeze așa la mine.

Mă forțez să răspund cu aceeași presiune ca a mâinii ei, punând cartea pe masă deschisă cu fața în jos pentru a-i arăta că ea nu reprezintă decât o ușoară distracție de la lectura mea.

— Cu plăcere, îi răspund. Dar fetele l-au cam luat din grija mea de când au ajuns. Încuviințez din cap spre ușă, unde Natasha și Justine (actrița-Carly, actrița-eu) își fac intrarea. Deja îl adoră, adaug. Au încheat o legătură trainică. Este important pentru prestațiile lor, nu credeți?

Fetele au de fapt treisprezece ani, nu doisprezece, și amândouă arată deosebit de bine în seara asta, în felul neîndemânatic, pisicos și fermecător al fetelor de treisprezece ani, pe punctul de a face orice. Ochii Fionei îi urmăresc pe ai mei.

— Drăguțe, nu-i așa? Dumnezeule, nu aș mai vrea să am vârsta aia pentru nimic în lume. Mă simt în mod straniu sfâșiată între impulsul de a-i intensifica gelozia, transferând-o către Natasha și Justine, și de a încerca să fiu amabilă cu ea; are ceva oarecum fascinant.

Dar Fionele din lume nu prea m-au plăcut niciodată. Îmi propune cu o ipocrizie strigătoare la cer să trec pe la masa lor mai târziu, pentru o băutură, și traversează încăperea spre tinerele actrițe, chiar

când Billy intră, însoțit de un băiețel al cărui chip angelic de mini-Billy este încadrat de bucle roșcate ca ale Fionei.

Bietul Billy nici măcar nu privește în direcția mea.

Comand o salată și încă un pahar de vin; din ce în ce mai mulți oameni se opresc la masa mea. Întreaga scenă pare să devină brusc mult mai socială. Dar nu am starea de spirit necesară; mă simt ușor nervoasă pe toată lumea. Mă strecor afară când cred că nu mă privește nimeni, cu o sticlă de vin sub braț, îndreptându-mă nepăsătoare spre camera mea. Înainte să ajung la casa de oaspeți, aud răpăit de pași în urma mea și un cor găfâind de „așteaptă!”. Sunt surprinsă să le văd pe Natasha și Justine alergând după mine, trăgându-l pe băiețelul Pearson cu ele.

— Suntem dădace, îmi explică Natasha când le permit să mă prindă din urmă.

— *Fiona* ne-a rugat, adaugă mohorâtă Justine.

— Nu ne-a rugat, de fapt. Ne-a *poruncit*. Nu mă pot abține să nu zâmbesc observând nedisimulata lor supărare. A spus „De ce nu merg *copiii* să alerge și să se joace”. Natasha îl privește încruntată pe băiat.

— Cum îl cheamă pe puștan? întreb.

Sunt convinsă că Billy i-a menționat numele de mii de ori, dar nu este genul de lucru pe care tind să mi-l amintesc.

— Liam, spune Justine cu răutate. Mă trezesc fascinată de expresiile intense care îi străbat rapid chipul. Iubire, răzbunare, disperare. Eram și eu așa cândva? Este ceva familiar în privința ei, un fel de ecou. Îl observ și la Natasha, dar nu la fel de puternic.

Adevărul este că nu pot suporta fetele de vârsta lor, ca regulă generală. Poate este din cauza ecoului; nici pe mine însămi nu mă puteam suporta la treisprezece ani.

— Liam! spune Liam entuziasmat.

Îl privesc cu un ochi critic.

— Câți ani credeți că are, doi?

— Probabil, spune Justine. Doi ani teribili.

— Doi! spune Liam.

Îl studiem toate trei în tăcere. Condensul de la sticla de Sauvignon Blanc îmi umezește rochia subțire.

— E un puțoi drăguț, nu-i așa?

Nu asta voiam să spun. Pur și simplu mi-a scăpat. Dar este adevărat.

Fetele chicotesc și sunt de acord, devenind brusc conspiratoarele mele. Îl apucă de mâinile dolofane și îl leagă înaintea și înapoi între ele de câteva ori, puțin mai vesele, în timp ce micuțul bolborosește fără sens: „Liam uța!”

— Deci, de ce m-ați urmărit? întreb în cele din urmă. Fiona nu m-a făcut pe mine copil onorific, nu?

Fetele râd din nou, așa cum știam că vor face. Sunt atât de vulnerabile! De manipulabile! Simt un impuls straniu de a le îmbrățișa. De a le proteja? Ridic din umeri, îndepărtând acest gând. Mă gândesc la sticla mea cu vin, încălzindu-mă.

Fetele ridică în sincron din umeri.

— Ne-am plictisit, spune Natasha.

— Tu pari destul de mișto, adaugă Justine. Prin comparație. Admir modul în care își subminează complimentul. Mă simt aproape flatată. Ceilalți adulți se poartă cam ca niște ticăloși.

— Vezi cum vorbești, spune Natasha de parcă nu se poate abține, iar gândul îmi fuge la Lois, încercând cu greu să nu mă las afectată.

— La naiba cu asta, spune Justine.

— Vreți să mergeți puțin la mine? Puteți vorbi rahaturi despre toată lumea dacă vreți. Nu-mi pasă.

— Sigur, spun ele, precaut de nonșalante.

— Suc? spune Liam cu speranță în glas.

— Suc, sunt eu de acord, sperând că aveam în minibar. Cola dietetică pentru fete. Sauvignon Blanc pentru mine. Vom sta pe terasă și ne vom uita după licurici. Am auzit că sunt rari pe aici, dar putem spera.

Mai târziu, după ce Fiona i-a luat pe copii (cu o recunoștință foarte neconvingătoare, așa putea adăuga), îmi sună telefonul. Nu iPhone-ul, ceea ce nu ar fi atât de surprinzător, ci telefonul fix, din cameră. Billy, sunând ca să își ceară scuze pentru soția sa? Dar are numărul meu de mobil. Agentă lui Lucy Ledger, pentru a confirma întâlnirea noastră? Puțin probabil; totul e bătut în cuie. De la recepție? Ridic telefonul din pură curiozitate și nu sunt surprinsă când la început nu răspunde nimeni.

— Alo, zic. Alo, alo! Cine este? Aud pe cineva respirând. Cineva este acolo. Hei, tâmpitul, spun foarte veselă; din pricina vinului, presupun. Mă plictisești. O să închid acum. Și sunt pe cale să o fac când cel a cărui respirație o aud spune în sfârșit ceva. Mi-este greu să îl înțeleg, pentru că, evident, încearcă să își facă vocea să sune ciudat.

— Știi cine ești, spune răgușit glasul.

— Păi, felicitări! Presupun că ai nimerit numărul, atunci.

— Nu, spun că știu cine ești cu adevărat, spune vocea falsă. Știu totul.

Pare tânăr. Trebuie să vrea ceva. Ce ar putea să fie? Pentru câteva secunde, habar n-am ce așa putea spune. Mă gândesc la câteva posibilități. Jaden m-a trădat? Se poate să fi fost cineva de acasă? Vreun reporter răzbătător de tabloid? Cu siguranță, nu. Cine altcineva știe?

Lois? Vreun cunoscut de-al lui Lois? Dar cui ar spune și de ce, Lois care iubea secretele mai mult decât viața?

— Habar nu ai despre ce vorbești, spun eu amabilă în timp ce mintea continuă să îmi gonească.

— Pot spune tuturor, continuă el, răgușeala din glas șovăindu-i. Toată lumea va afla. Există o singură cale de a mă opri.

— O, scutește-mă, spun cu o indiferență pe care nu o simt. Sunt convinsă că va fi o reclamă bună pentru film. Este o minune că nu m-am gândit eu la asta. Și închid. Privesc absentă pe fereastra din spate, spre pădurea întunecată. Straniu. Foarte straniu.

Dar, sincer: cui îi pasă? Decid că este o întrebare interesantă, turnând ultimele picături din sticlă în paharul aproape gol.

Mie îmi pasă. Mi-am construit lumea cu prea multă grijă, din răspuțeri. Povestea mea falsă este bine pusă la punct; nimeni nu a pus-o vreodată la îndoială – adolescența în Connecticut și restul. Nu pot suporta gândul că totul s-ar putea prăbuși.

Și cum naiba ar fi putut face rost de numărul camerei mele, oricine ar fi? Verific ușa casei de oaspeți, asigurându-mă că este încuiată. Mă trezesc holbându-mă la fereastra din spate. În loc de pădurea întunecată, îmi văd propriul chip privind-mă înapoi. Un fel de iluzie creată de lumină mă face să arăt bătrână și îngrijorată. *La dracu'*, spun în gând și dau peste cap vinul, rămas. Un spectacol patetic de bravadă, trebuie să recunosc.

Lois

La restaurant, aflu că actrița tinde să sosească în jur de ora zece, în zilele în care vine. Angajații știu acum cine este, dar interesul lor pentru ea este moderat și politic. Decid să o urmăresc la cină. În prima zi nu apare și mă îngrijorez; mai este o singură zi înainte de întâlnirea pe care o avem programată. Vreau să o iau prin surprindere. Vreau să preiau controlul situației, cel puțin la început. Mă tem de șiretlicurile ei profesionale; vreau să o iau pe nepregătite, să o fac să fie reală, dacă nu este obișnuită să fie astfel. Ceea ce nu știu, desigur; am construit o Chloe imaginară în mintea mea, i-am țesut în jurul scheletului delicat o personalitate destul de înspăimântătoare pentru frumusețea ei celebră doar pe jumătate.

Dar când o văd în ziua următoare în ușa restaurantului, ochelari negri ascunzându-i jumătate din față în timp ce scrutează localul, nu teamă este ceea ce simt. Simt – ce? Mă simt pierdută, neajutorată, singură, îngrijorată. Teafără, puternică, iubită. Mă simt de doisprezece ani. Simt miros cald de pin și fum de pipă. Simt munții

accidentați în jurul nostru.

Ea merge în direcția mea, de parcă ar avea o masă unde se așază de obicei și își croiește drum direct într-acolo. Trece pe lângă mine, în blugi și balerini, și o bluză albă vaporosă, cu părul blond ondulat prins lejer la spate. Se așază chiar în separeul alăturat, cu spatele la mine. Pot simți gestul versat cu care își scoate ochelarii de soare. Mi-o închipui privind meniul – dar neavând nevoie să îl studieze, știind deja ce vrea, pentru că de fiecare dată comandă același lucru, la fel ca mine. Este unul dintre lucrurile pe care le știu despre ea! Unul dintre lucrurile care este imposibil să se fi schimbat.

— Carly, spun încet, fără să întorc capul, fără să știu că o să-i rostesc numele până nu îl aud eu însămi, până nu aud cuvântul șoptit izbindu-se greoi de atmosfera luminoasă și nebănuitoare din restaurant.

În spatele meu totul este încrămenit. Separeul nici măcar nu tremură. Știu că cea mai mică mișcare, chiar și vibrație, mi-ar fi comunicată prin vinilul încordat. Dar nu este nimic: suspansul, refuzul unei însemnătăți, ochiul vreunei furtuni.

— Lois, spune ea, glasul ei fiind ecoul vorbelor mele, străpungând aerul, care devenise dens din pricina straniei situații. Sau Lucy, poate ar trebui să spun.

— Chloe.

— Ai ajuns devreme. Aproape vocea unei străine.

— Voiam să văd... totul. Mă simt de parcă vorbele mele ar fi distante; le scot una câte una cu cangea din apa întunecată și năvalnică, cu stângăcie, nereușind să le găsesc chiar pe cele de care am nevoie.

— Să vezi micul tău spectacol cu marionete, vrei să spui? Reconstituirea ta scrântită?

Furia era întotdeauna o posibilitate. Încă stăm spate în spate. Aș vrea să o pot vedea, să detectez fărâmele de Carly May încă vizibile pe chipul ei.

Apare chelnerița.

— Cafea, se răstește Chloe. (Carly? Chloe? Nici măcar în gând nu prea știu cum să îi spun.) Femeia pare luată prin surprindere; evident, este obișnuită ca actrița să fie mai amabilă. Privirea ei se îndreaptă către mine, cercetându-mă, iar eu scutur din cap și îi fac semn să plece.

— Întâlnirea noastră este mâine, subliniază Chloe cu răceală când chelnerița nu ne mai poate auzi. Nu știe nici dracu' că sunt aici. Ce faci, mă pândești?

Simt cum mă înroșesc. Presupun că asta este o formă de urmărire, această pândă la restaurant. Mă gândesc la fișierul meu *Carly/ Chloe*, la site-urile pe care le salvasem la căutare. *Urmărire*.

— Este doar un restaurant, spun eu, păstrându-mi vocea calmă. Se întâmplă să fie aproape de motelul meu. *Vinovată!* Dacă nu aș fi vinovată, nu m-aș apăra.

— Este restaurantul *meu*, spune Chloe, iar acum aud mai mult decât o frântură din Carly May, irascibilă și posesivă.

Simt cum mă ridic de la masă, lăsându-mi micul dejun pe jumătate nemâncat. Voi plăti la casă. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă rămân. Cred că aș putea să plâng. A fost o greșeală.

— Cartea ta este plină de minciuni, spune cu calm Chloe/Carly. Vom vorbi mâine despre ea. De-abia aștept.

Chelnerița se întoarce cu cafeaua lui Chloe, iar eu plec pe nesimțite, neavând încredere în mine să scot o vorbă, lăsând-o pe Carly să aibă ultimul cuvânt, ca întotdeauna.

Nu cred că s-a uitat la mine. Nici măcar o dată.

Chloe

După plecarea lui Lois, ridic ceașca cu cafea și o vărs imediat pe masa asta blestemată. Tremur. Șterg cafeaua vărsată cu micile servetele de hârtie din suportul de lângă ketchup și încerc să îmi dau seama de ce sunt atât de supărată. Mă gândesc la o gamă de

emoții și mă opresc asupra celei care se află între speriată de moarte și furioasă ca dracu’.

Ceea ce nu are sens. De ce mă tem? Pentru ce sunt furioasă? Simt un fior de vinovăție agitându-se într-un abis emoțional adânc, pe care tind să îl evit. Biata Lois; nu era tocmai primirea pe care o merita, fie că mă urmărise sau nu. Preț de un minut, mă simt rănită, aproape bolnavă și, cu toate că au trecut aproape două decenii de când s-a întâmplat ultima oară, îmi amintesc acest sentiment mult prea bine. Alunec spre starea Lois. Și este ca și cum tocmai mi-am înfipt o furculiță în inimă.

Poate că unii oameni își cunosc exact gândurile sau sentimentele. Poate chiar majoritatea oamenilor. Eu nu am de unde să știu. Dacă vreau cu adevărat să aflu adevărul despre mine însămi – emoțiile mele, motivele, orice – trebuie să arunc o privire foarte rece și intransigentă înăuntrul meu. Pentru că, în general, mint – pe mine însămi, sunt destul de sigură, în afară de ceilalți. Numiți-o actorie dacă vreți. Este mistificare. Opusul adevărului. Sunt foarte, foarte pricepută la asta.

Întorcându-mi atenția spre interiorul meu, mă tem, cumva, de ceea ce aș putea găsi. Este ca și cum ai face o radiografie, căutând o tumoră, ceva malign, care se răspândește incontestabil, o amenințare cu care trebuie să te confrunți. Smulsă, poate. Scoasă la lumină. Pusă sub un nenorocit de microscop.

Și ce iese la iveală este o amintire – nu tocmai reprimată, ci arhivată, încuiată, prăfuită, dar nu ștersă:

Era aproape de sfârșit. Mai aveam, poate, o săptămână, deși desigur nu știam asta. Dumnezeuule, pot simți mirosul camerei, pot vedea umbrele pe pereți... Era târziu, miezul nopții, iar Lois credea că dorm. Eram trează, totuși, pentru că îmi începuse menstruația, simțeam crampe groaznice și n-aveam nici cea mai mică idee ce trebuie să fac. Eram ghemuită, îmbrățișându-mi abdomenul, numărând valurile de durere. (Lois spusese că ar trebui să-i cer un Advil lui Zed sau altceva, dar nu aveam de gând să o fac.) Am

auzit-o dându-se jos din pat și mergând la măsuța de toaletă. Am deschis ochii doar puțin, iar pe măsură ce se adaptară cu întunericul, puteam vedea că își pieptăna părul. Când s-a întors spre mine, am închis ochii și m-am prefăcut adormită. Nu știu sigur de ce, privind înapoi. Aș fi putut să spun ceva. Orice. Ar fi trebuit să o opresc. Nu că aș fi știut exact ce plănuia – cum aș fi putut? – dar cred că *știam*, cumva. Dacă e să fiu complet sinceră, trebuie să recunosc că aveam o idee despre ceea ce punea la cale.

Puse peria înapoi pe măsuță, își îndreptă cămașa albă de noapte și ieși pe ușă.

El nu mai dormea în camera lui, știam asta. Așa că nu am fost surprinsă să aud treptele scârțâind ușor în locurile unde scârțâiau întotdeauna. Deși nu o puteam vedea, aproape că îi puteam simți fiecare pas precaut. Știam când mâna ei trecea peste ciotul ridicat din balustrada neșlefuită din lemn, în care ți se agăța rochia dacă nu erai atentă, și știam când ajungea la baza scărilor. Iar apoi nu am mai putut să o aud, dar știam încotro se dusesse. Cinci minute, poate. Zece, cel mult. Aud o ușă trântindu-se. Un minut mai târziu, Lois urca din nou scările, mai grăbită de data asta. Dădu buzna în cameră, aducând aerul rece al nopții cu ea. Își aruncă trupul mic în pat – în tăcere, dar îi puteam simți violența mișcărilor. Se ghemui – nu mă întrebați de unde știam – la timp, stăpânindu-și primul suspin care o zgudui. Am plâns așa o dată sau de două ori. Știu cât de mult doare, doare cu adevărat, ca și cum cineva te-ar lovi în stomac. Aproape că uitasem de durerea mea, atât de concentrată eram pe a ei. Dar voința lui Lois era chiar mai puternică decât nefericirea ei; înghițea fiecare suspin înainte să îi scape. Și tot ce puteam auzi era câte un sughiț mărunț de fiecare dată și sunetul așternutului atingându-i pielea când se cutremura.

Trecu ceva timp până când numărul secundelor dintre suspine începu să crească și respirația ei să devină mai domoală.

Nu fusese nevoie să întreb ce se întâmplase. Știam, atât de sigură eram de parcă aș fi fost de față. Lois nu a pomenit niciodată ce se

întâmplase în noaptea aceea, niciodată nu a bănuț cã eu aș fi văzut ceva și nu am adus niciodată vorba despre asta. Mă simțeam vinovată, de parcă aș fi spionat-o. Dar mă simțeam și de parcă o aveam cu ceva la mână. Lois avea o slăbiciune, iar eu știam care era.

Și mai era încă un sentiment, unul pe care nu l-am recunoscut atunci sau nu am vrut: furie. În dimineața următoare eram amețită și orbită de furia pe care o simțeam pentru ea.

Pentru cã încãlcase regulile. Pentru cã se oferise de bunăvoie, mult mai complet decãt o făcusem eu vreodată. Pentru cã se presupunea cã nu ea ar fi fost cea curajoasă și nesăbuită. Acea ar fi trebuit să fiu eu.

Pentru cã păstra un secret față de mine sau, cel puțin, așa credea.

Pentru cã a atras sfârșitul, cumva. A dezechilibrat balanța, a depășit limita.

Ceva de genul ăsta.

Lois

Cam atât cu avantajul meu.

Mă întorc la motel și mă adăpostesc în întunericul rece al camerei mele, ca un mamifer micuț, cu nasul ascuțit. Se presupune cã mâine ar trebui să mă cazez la pensiunea pregătită pentru mine, dar, pentru moment, prefer anonimatul acestei banale hrube la marginea drumului. Încerc să dorm, ca să nu fiu nevoită să mă confrunt cu propriile gânduri sau să cedez în fața torturii amintirii (*cartea ta este plină de minciuni*), dar nu prea reușesc să pun conștiința deoparte. După o vreme, îmi iau carnetelul în pat, privind chiorâș paginile mângălite, reconstituind recentii pași ai lui Gary.

Gary este frustrat. Știuse cã fetițele răpitate erau adulte deja, dar maturitatea lor îl deranjează: femeile pe care le-a capturat (le are pe amândouă, în sfârșit) nu sunt chiar cine ar fi vrut el să fie. Se simte înfrânt. Ele sunt prea bătrâne, prea uzate, prea *diferite*. Nu mai sunt puștoicele drăguțe de doisprezece ani, cu piepturi plate, pe care și

le închipuise. Nu este sigur ce ar putea ele să-i ofere. Începe să se gândească la copii. Poate că are nevoie de o reconstituire mai aproape de perfecțiune a crimei tatălui său. Dar cum i-ar satisface asta dorința de răzbunare? Cine ar suferi? Cine ar înțelege? Mai mult decât frustrat, este confuz. Și tot mai disperat. Și-a cumpărat un alt cuțit și urmărește fete drăguțe de doisprezece ani. Este la fel de pierdut ca mine. *Rămâi în personaj, Gary, îl cert. Nu îți pierde rostul.* Dar simt că nu mă mai ascultă. Am o dorință bruscă de a-l scoate din încurcătura asta complexă în care l-am târât. Ar putea să arunce cuțitele de pe pod, să le elibereze pe captive, să se întoarcă la rulota lui și la tăiatul lemnului? S-ar potrivi asta cu personajul?

Nu reușesc să îi rezolv problemele lui Gary, dar, pentru moment, el le rezolvă pe ale mele; în timp ce mă uit chiorâș în întuneric la scrisul meu sălbatic, pic într-un somn lung. Laptopul nefolosit bâzâie liniștit în colțul camerei, încărcându-se la nesfârșit. Mă simt de parcă Sean m-ar privi din el. Această impresie mă urmează într-un somn agitat.

Chloe

O spionez pe Lois prin perdelele din camera de zi, înaintând pe aleea care duce spre căsuța mea și sunt surprinsă de un alt ghimpe de vinovăție. Este îmbrăcată foarte profesional, într-un costum simplu și tocuri și înțeleg din asta că se simte extrem de rănită. Că am rănit-o. Ei bine, m-a luat pe nepregătite; ghearele mi-au ieșit la atac; mă simt ca naiba. Ce altceva pot să fac? Port blugi și un tricou și îmi dau seama că am ales strategia opusă: eu îi arăt buricul în vreme ce ea poartă o armură completă de luptă.

Bate cu putere în ușă.

Și iat-o: micuța Lois, doisprezece ani. Limbajul trupului ei spune „nu te pune cu mine”, dar ochii ei mari sunt triști și vulnerabili ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, îmi scapă cuvintele din gură în timp ce ea se oprește în prag. Asta plănuisem să spun, dar în cele din urmă cuvintele mi-au ieșit spontan: nu trebuie să mă prefac.

Iar apoi, spre marea mea ușurare, întinde brațele și mă îmbrățișează; o îmbrățișare scurtă, aspră, de-a lui Lois, dar reală, fără doar și poate.

— Știu, spune ea, glasul ei sună înfundat în umărul meu. Apoi se retrage și pășește pe lângă mine, în cameră. Acceptă un pahar cu vin și se trânteste pe canapeaua mea. Deci, ce ai vrut să spui *exact*, întreabă ea, când ai zis că romanul este plin de minciuni?

Voiam să îi propun să ieșim pe terasă, dar, brusc, pare drept ca această parte a discuției să aibă loc într-un spațiu mic, închis, unde nimeni nu poate să ne deranjeze, unde suntem doar eu și Lois. Și Zed. Mă așez la celălalt capăt al canapelei.

— Este din cauza lui Mandy? continuă ea, insistând, calmul alunecându-i ușor printre degete din când în când. Pentru că asta...

— Nu. Nu este Mandy. Pe Mandy o înțeleg, mai mult sau mai puțin. Aveai nevoie de cineva în exterior, mi se pare normal. A rămas micuță de statură, Lois; nu cred să aibă mai mult de 1,62 sau 1,63. Este slabă, ca întotdeauna – prea slabă, poate, deși în lumea mea nu există așa ceva. Delicată. Își ține mâinile îngrijite împreunate în poală. Obişnuia să stea exact așa când el ne citea.

— Este ca un fel de întoarcere în timp, nu-i așa? intervine Lois. Clarvăzătoare, ca întotdeauna. Și mintea mea se tot întoarce acolo. Deci. Plină de minciuni, spuneai?

— Eram trează în noaptea aia, îi spun, păstrându-mi glasul neutru. Neacuzând, nejudicând. În noaptea aia, aproape de sfârșit. Te-am auzit ducându-te la el. Te-am auzit plângând apoi.

Lois ridică brusc privirea.

— Te-ai dus la el. Și nu mi-ai spus niciodată. Și nu ai spus-o nici în carte. Ar fi schimbat totul dacă ai fi făcut-o. Ar fi făcut-o pe Hannah un personaj mai interesant, într-un fel. Mai puțin inocentă. L-ar fi făcut și pe Zed mai complicat. Ar fi stârnit compasiune,

poate.

Lois se întinde după paharul cu vin. O văd întorcându-se cu spatele, ca și cum ochii ei ar fi început să studieze trecutul, nu prezentul. Dau și eu vinul pe gât. Pot aștepta. Îmi dau seama că își amintește – nu se eschivează, nu inventează rahaturi. Mă surprinde cât de mult îmi doresc să aflu ce va spune.

– El se schimba, spune Lois, aplecându-se în față. Lucrurile au fost diferite. Mi-era... teamă. Niciodată înainte nu îmi mai fusese teamă, dar începuse să îmi fie.

O adiere bruscă năvălește în micuța cabană, scuturând draperiile și paginile revistelor, mirosind a ploaie și provocând fiori, în ciuda căldurii. Urmează bubuitura unui tunet. Un tunet din Columbia britanică sau unul Adirondack? Ambele. Lois continuă.

– Nu știam ce voia. *Noi* nu știam ce voia. Îți amintești, Carly May?

Este straniu să aud acel nume. Mă întreb dacă acesta este motivul pentru care îl rostește. Vorbește cu tavanul, dar eu dau aprobator din cap. Normal că îmi amintesc.

Coboară privirea și mă privește drept în față, fără avertisment.

– Voiam să fie fericit, spune ea simplu. Pentru ca totul să fie bine. Ia încă o gură lacomă de vin și, cumva, știi că trebuie să rămân tăcută și nemișcată.

– Și voiam să mă iubească, adaugă apoi, glasul devenindu-i o șoptă surprinzător de fermă și clară. Tu nu voiai asta? Privește spre fereastră. Dar nu m-am putut convinge să includ asta în carte. M-am gândit să o pun pe Callie să facă ce am făcut eu, dar mi se părea complet greșit. Așa că am creat-o pe Mandy și am făcut-o să îl iubească, în felul ei. Nu este o minciună, este mai mult ca... o interpretare.

Face o pauză și îi observ chipul încordându-se ușor. Ca și cum ar trece de la defensivă la ofensivă. Aștept.

– În plus... începe în șoptă, fără să mă privească.

– În plus, ce? Cred că știi ce urmează.

— Păi, nu sunt singura care ascunde ceva, nu-i așa? Ai citit cartea, presupun? Așadar, știi că te-am auzit în noaptea aia în bucătărie. Ți-am auzit promisiunea.

— Și? Ce trebuia să spun?

Mă simțeam de parcă spunea că, dacă nu fac promisiunea aceea, nu ne va da niciodată drumul. Așa că, da, am promis. Și ce dacă? Sunt surprinsă de cât de furioasă mă face acest detaliu. Acesta era celălalt lucru care mă enerva la carte, îmi dau acum seama. Că Lois m-a dat pe mine de gol, și nu pe ea însăși.

— Desigur că a trebuit să promiți, este și Lois de acord. Dar puteai să îți ții promisiunea și nu ai făcut-o. L-ai trădat.

— Prostii. Era deja mort. Și în plus... Iată partea pe care ea nu o știe, pe care am încercat să o uit. Și în plus nu m-a crezut, oricum, spun eu categoric.

Îmi aduc aminte cum mă privea. Ochiul îi erau atât de triști, de dezamăgiți. Știa că mint și a fost destul de drăguț cu mine să nu mă acuze de asta.

— Știa că nu vorbeam serios, chiar și atunci, îi spun lui Lois.

— Atunci, l-am dezamăgit amândouă? Glasul ei sună aproape copilăros.

— Presupun că da. Dar nu...

— Nu în totalitate. Nu în marea schemă a lucrurilor. Nu, cred că ai dreptate.

Și stăm pe canapea pentru mult timp. Furtuna începe, obloanele zăngăne, iar fulgerele pâlpâie și ploaie bate în paravane.

Lois

— Trebuie să stai aici cu mine, spune Carly mai târziu. Nu te las să te întorci la motelul ăla de rahat. Îi explic despre aranjamentul care se făcuse pentru mine la o pensiune, dar îmi închide gura.

— Este ridicol. Poți dormi pe canapea, este extensibilă. Sau dorm

eu. Putem face cu rândul. Am mai mult spațiu decât am nevoie. Poți cunoaște pe toată lumea; le-ar plăcea să o cunoască pe autoare. Trebuie să vii, o să-ți placă. În plus, ești parte din proiect. Ar trebui să fii aici.

Așa că sunt de acord, într-un final, pe de o parte pentru că simt că este adevărat, pe de altă parte pentru că nu mă dau în vânt după băut și condus, iar ea este evident că nu se dă în vânt să stea trează. Bem mai mult vin. Ne povestim viețile. Partea asta este ciudată: redusă la cuvinte, viața mea pare foarte mărunță și îndepărtată (cu excepția părții cu Sean, pe care o omit.) Ca și cum ar aparține altcuiva. Mă face să meditez o clipă; ar trebui să fie atât de ușor să îmi las viața deoparte, să o lepăd ca pe o piele veche, să o reduc la mică prezentare? Sau asta ar putea fi, de fapt, cea mai bună cale de a scăpa din dezastrul pe care l-am creat?

Ne mutăm pe terasă după ce se oprește furtuna și stăm în întuneric, pădurea din spatele nostru răsunând de zgomotele nopții. Ascultăm pentru o vreme.

— Totuși, nu este la fel, nu-i așa? Știu că ea va ști la ce mă refer. Asemănător, dar... sigur nu la fel.

— Slavă Domnului, răspunde cu fermitate.

Mai târziu:

— Aș fi citit ceva din secolul al XVIII-lea? întrebă ea fără tragere de inimă, încercând să înțeleagă ce fac eu pentru a-mi câștiga existența. Nu uita că nu am absolvit liceul.

— Poate *Călătoriile lui Gulliver*? mă aventurez să răspund.

— Oameni mici, corect? Nu au făcut și un film după asta?

— Mai multe filme. Dar *The rape of the lock*³? *Robinson Crusoe*?

— Îmi sună foarte vag cunoscute, spune ea. Sau poate nu. Tipul de pe o insulă, ultima? Ce alegere stranie pentru secolul ăla.

Nu mă deranjez să-i explic de ce nu este adevărat; nu pare să

³ *Răpirea buclei* (1712-1714), poem narativ eroi-comic aparținând poetului și eseistului englez Alexander Pope (n.tr.).

conteze.

— Citește *Moll Flanders* dacă ai chef, îi sugerez pe jumătate serioasă. Este oarecum o actriță, în felul ei. S-ar putea să îți placă.

— Poate o s-o citesc, spune ea. Doar ca să te surprind.

Îi spun că i-am văzut toate filmele. Îi spun că le-am văzut împreună cu Brad și îi răspund la întrebarea nerostită:

— Brad? Nu, nimic de genul ăla.

Treptat, iese la iveală că suntem amândouă veșnic singure, neiubite, neiubind. Îi povestesc despre profesorul pe care l-am sedus în facultate și apoi l-am evitat cu pasiune pentru trei ani și despre seria de întâlniri stânjenitoare, nerepetate care a urmat. Vorbește și ea schematic despre flirturile în serie, lipsite de iubire. Ne studiem una pe cealaltă pentru o vreme.

— Nu, spune ea în cele din urmă, deși nu am spus nimic. Nu vreau să aud prostii psihiatrice despre asta. Nici măcar să nu începi.

Sunt destul de bucuroasă că nu trebuie să încep, pentru că nici eu nu vreau să aud poveștile cu psihologi. Oricât de potrivit ar fi să îl învinuim pe Zed pentru nefericirea noastră romantică, nu reușesc să îmi dau seama la ce ne-ar ajuta asta.

Într-un final, Carly se ridică în picioare și intră în casă pentru a-mi căuta o cămașă de noapte și așternuturi pentru canapea. (Pare să fi uitat partea despre schimbul patului.)

Înainte să încerc să adorm, îmi verific telefonul, să nu fi primit vreun mesaj: sunt câteva de la Sean, pe care le ignor agitată. Un apel ratat de la Brad, ceea ce mă surprinde puțin, dar niciun mesaj. Nu-mi pot da seama dacă mă simt ușurată sau dezamăgită, în mod ciudat. Și un apel de la un număr necunoscut, dar cu prefix din zona mea. Ezit pentru o clipă, apoi ascult mesajul vocal. „Lois. Aici Delia, spune o voce îndepărtată. Nu știi nici măcar dacă ești în oraș, dar cred că este ceva ce ar trebui să știi. Puștiul ăla, studentul ăla al tău, Sean McDougal – poliția îl caută. Tot pentru hărțuire, dar mai grav de data asta. Se pare că a apărut la fereastra dormitorului unei fete de liceu și i-a arătat un cuțit – așa spune ea, că doar i l-a arătat.

Fata a țipat, el a fugit. Asta a fost în urmă cu două nopți și nimeni nu poate să dea de el de atunci. Poliția crede că a fugit cumva din oraș. Deci, ei bine, este acolo afară. Undeva. O pauză. Oricum. Mă gândeam că ar trebui să știi”. Clic și tăcere.

Hărțuire? Un cuțit? Fată de liceu? *Este acolo afară.* Pentru o clipă mă simt complet dezorientată: Gary este cel care urmărește fete de școală, corect? Împotriva rațiunii mele? Legătura dintre cele două povești mă ocolește pentru un moment confuz. *Sean nu este un personaj într-o poveste,* subliniază muștrătoare Delia în mintea mea. Iar Brad stă lângă ea, scuturând dezamăgit din cap.

Verific ora. Dacă aici este 2.00 a.m., acolo este 5.00 a.m. Nu știu sigur dacă vinul îmi ascute simțurile sau le amortțește; nesiguranța mea sugerează ultima parte. *Nu este nimic de făcut acum,* îmi spun cu asprime și mă trântesc pe canapea pentru o altă noapte de vise tulburi.

Chloe

Când mă trezesc, îmi ia un minut să îmi amintesc de Lois și de tot ce s-a întâmplat ieri. Primul meu instinct mă șochează puțin. *Mă bucur să te văd, Lois! Pa, Lois!* Trântesc ușa. Las totul în urmă, din nou. Dar când ies din dormitor ca să fac cafea, o văd pe Lois ghemuită pe canapea, îmbrăcată, în mod ciudat, cu cămașa mea de noapte, părând micuță și straniu de împăcată. Prea târziu să mai trântesc ușa asta, chiar dacă voiam. Mă simt ciudat să merg pe vârfuri ca să nu o trezesc; nu sunt obișnuită să mă deranjez pentru cineva. Nu e o critică; doar un lucru pe care îl observ.

Aștept ca aparatul să înceapă să îmi toarne cafea, deja simțindu-mă vinovată pentru zgomotul pe care îl va face, când telefonul sună din nou. Cel fix. De data asta, nu ezit înainte să îl ridic.

— Da, spun cu agresivitate în timp ce pun o ceașcă sub duza aparatului de cafea și ascult pentru câteva secunde liniștea

previzibilă. Ascultă, tâmpitul. Tu m-ai sunat; am răspuns. Spune ce ai de spus sau închid, apoi mă asigur că nu mă vei mai putea suna. Așa că, dacă ai ceva de spus, acum este șansa ta.

— Ea este acolo, nu-i așa? Vocea sună de parcă ar fi sub apă și se simte o evidentă încercare de a fi deghizată. Seamănă destul de bine cu sunetul cafelei care se scurge din aparat.

— Va trebui să fii puțin mai precis, spun eu, aruncând o privire la Lois. Se întoarce pe partea cealaltă; nu îmi pot da seama dacă este trează.

— Este acolo. Nu poți avea încredere în ea, să știi. Spune-i că am dat-o în bară și este vina ei.

— Cui să-i spun? Cine dracu' ești tu este întrebarea mea.

— Ea știe. Spune-i că am citit cartea pe care o scrie. Spune-i că s-a terminat.

— Ce s-a terminat? Ascultă, dacă ai de gând să vorbești în ghicitori.

Închide.

Rămân cu privirea fixă pe telefon, încercând să pun lucrurile cap la cap. Ce a spus ultima dată? Era despre mine: *știi cine ești*. Poate ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Lois s-a ridicat în șezut, strângând cearșaful în jurul ei, fără ca fața și părul să-i fie boțite, în mod straniu. Glasul îi sună destul de imperios, totuși.

— Cine era, Carly?

— Va trebui să îmi spui Chloe. Voiam să îți spun de seara trecută. Nu mă pot descurca cu Carly.

— Știi, scuze. O să exersezi astăzi. Nimic în afară de Chloe, jur. Totuși, cine era la telefon? Mă privește cu expresia ei amuzantă de micuța Lois, ca o vulpe foarte drăguță și înspăimântător de inteligentă. O avea deja de la doisprezece ani. Își pleacă ușor capul într-o parte și arată de parcă mi-ar citi mintea. Era cineva pus pe farse, nu-i așa? De câte ori a mai sunat înainte? Ce a spus?

— De ce nu îmi spui tu, dacă știi atât de multe despre asta? Mie

îmi pare că știi exact cine este.

Mi-e greu să cred că a rămas ceva nemărturisit după noaptea trecută, dar te poți baza pe Lois să țină lucruri pentru sine. Reiau în minte vorbele spuse de acea voce anonimă în acest nou context, gândindu-mă că ar putea avea mai mult sens. Și au, puțin, dar este un sens cam deranjant. Expresia lui Lois mă îngrijorează. Este doar o farsă, nu-i așa? Dar ea pare aproape speriată.

— Sună de parcă cineva s-ar interesa puțin cam prea mult de viața ta, îi sugerez eu, ca să nu spun altfel. Și din moment ce pare să-mi fi dat de urmă cumva, lucru despre care cei de la recepție vor auzi vreo două vorbe, poate ai face bine să-mi spui ce se petrece.

Și Lois îmi povestește. Îmi amintesc de sentimentul avut în ultimele zile, cum că Lois se pierdea cu firea, că eu va trebui să fiu cea întreagă la minte la această petrecere nebunească. Bănuielile îmi sunt confirmate cu vârf și îndesat.

Lois

Cu oarecare dificultate, o conving pe Carly – Chloe – să mă lase să mă întorc singură la motel și să îmi iau lucrurile. A invocat viziuni absurde în care Sean apare ca prin magie în British Columbia cu un mic arsenal și o inimă plină de violență. Încerc să îi explic că Sean nu are mijloace necesare (bani, transport, energie pură) să ducă la sfârșit un asemenea plan nici dacă ar vrea și-apoi de ce ar face-o? Ignor vocea sâcâitoare din străfundul minții mele, care nu mai este atât de convinsă. Chloe insistă să mă însoțească, până când îi spun că mai am câteva treburi de făcut și afaceri de care să mă ocup, idee care o plictisește în mod vizibil.

Și mai am lucruri de făcut, dar nu genul de treburi pe care o fac pe ea să creadă.

În primul rând, trebuie să mă confrunt cu mărturisirea lui Chloe că a fost martora umilirii mele în noaptea pe care am încercat din

răspuțeri să o uit, și trebuie să o fac singură. Carly, persoana cu somnul cel mai adânc de pe planetă; nu m-am gândit nici măcar pentru o clipă la posibilitatea că ar fi fost trează. Și mai ciudat este că nu mi-a spus nimic în ziua următoare – sau în acel moment; de ce să aștepte? Fusese discreție, răbdare sau ceva mai întunecat? Pare contrar firii sale.

Desigur, faptul că mă concentrez pe mărturisirea neașteptată a lui Carly îmi permite să evit lucrul cu adevărat deranjant, care este propriul meu comportament în urmă cu mult timp, șocant și deloc caracteristic în sinea lui. Conducând spre oraș, despachetez cu grijă această amintire, lărgindu-i legăturile. Eliberată, sare înapoi în dimensiunea și forma ei inițială cu o ușurință remarcabilă.

Da. M-am dus la el. Nu am spus nimănui asta, nici măcar prin filtrul ficțiunii. Nu mi-am spus-o nici măcar mie însămi.

Era într-o noapte aproape de sfârșit, după o zi stranie și tensionată. Mi-am pieptănat părul negru pentru a-l face mătășos și lucios. Mi-am deschiat doi nasturi de sus ai cămășii albe și lungi de noapte, mi-am făcut curaj (pentru ce, nu știam exact; pentru prima oară, nu eu eram cea care nara acțiunea) și am pornit în josul scărilor, spre canapeaua din piele pe care el stătea întins. Câteva raze de lună îmi ofereau suficientă lumină cât să îi disting silueta, să îmi dau seama că stătea întins pe spate, cu fața în sus și capul sprijinit în scobitura brațului care îi atârna peste cap. O dată la câteva secunde, robinetul chiuvetei din bucătăria picura. Respirația lui era lentă și regulată. Stăteam lângă el și îl priveam – ochii mei, îmi închipui, sfredelindu-l. Respirația mea se sincroniză treptat cu a lui. Stăteam acolo fără niciun plan, nicio intenție, nici măcar nu tremuram. Știam, cumva, că avea să se trezească, nu mă îndoisem niciodată de asta, iar în cele din urmă o făcu. Spun *în cele din urmă*, dar probabil a fost o chestiune doar de două sau trei minute; a părut că trece mult timp.

Apoi pleoapele i se deschiseră – am simțit asta la fel de clar precum am văzut-o – iar brațul lui drept zvâcni, căutând pistolul,

până văzu că sunt eu și nu vreun intrus, iar mâna lui îmi înșfăcă, în schimb, încheietura. Tare, greoi. Și aerul deveni brusc apăsător, încărcat de întuneric și tăcere. *Lois?* spuse el cu o voce răgușită care nu părea în întregime a lui.

Cedând în fața greutateii mâinii lui și a altui impuls, nedeslușit, am căzut în genunchi. Am întins încet mâna liberă, practic în reluare – îi priveam conturul fantomatic îndepărtându-se de mine – până a ajuns la fața lui. Am atins cu degete nesigure o sprânceană greoaie, un obraz neras și aspru. Chipul lui mă fascinase întotdeauna – liniile lui dure și aspre, întrerupte de altele blânde. Dar când degetele mele au mângâiat o buză, mâna cealaltă a lui a apărut brusc și mi-a prins încheietura. Cu putere. Îmi imobilizase ambele încheieturi. *Ieși afară*, îmi spuse, ridicându-se de pe canapea și împingându-mă de lângă el; încheieturile mâinilor mă dureau. *Ai făcut o greșeală. Nu te vreau. Pleacă!* Glasul lui era grav, rece, un mârâit care nu putea străbate mai mult de câțiva metri. Era prea greoi; ar fi căzut la pământ, s-ar fi prăbușit la podea așa cum se prăbușise în mintea mea. *Pleacă. Nu te vreau.* Nu știu de câte ori a spus lucrurile alea.

M-am ridicat în picioare, m-am întors și am fugit, dorindu-mi mai mult decât orice să mă anulez, să îmi șterg prezența. Rușine este ceea ce am simțit. Era de parcă aș fi sângerat prin fiecare celulă. Neliniștită, dezgustătoare, oribilă. *Coruptă*, cum spusese el cândva. Acum credeam că știam la ce se referise.

M-am aruncat în pat, ghemuindu-mă cu rușinea mea, încercând să o înăbuș, să o îngrop, să o distrug. A evadat sub forma unor lacrimi fierbinți, și a inundat lumea.

Voisem doar să ajut. Voisem doar să îl păstrez. Încercam doar să țin la distanță ororile pe care le-am simțit bântuindu-l. Ceva trebuia făcut, de asta eram convinsă. Făcusem cea mai pură ofertă la care mă putusem gândi: *Poftim. Ia-mă. Fă ce vrei cu mine. Iată toată ființa mea, trupul meu slab și virgin, fața mea ascuțită, mintea mea ageră și iubirea mea sălbatică. Este tot ce am.*

Presupusesem greșit, făcusem lucrul greșit, cel mai greșit dintre toate. *Vreau să mor*, îmi spuneam iar și iar și cred că aproape vorbeam serios.

Am învățat că rușinea poate supraviețui unor lungi perioade de latență. Cu un stimulent adecvat, reînvie la fel de profundă ca întotdeauna. A mea mă inundă, fierbinte și orbitoare, cu o putere care doar s-a intensificat cu timpul. Trebuie să trag la marginea drumului, să îmi odihnesc fruntea pe volan în timp ce mintea îmi fierbe. Retrăiesc iar și iar ofranda mea cumplită și respingerea lui insuportabilă. Simt din nou că sunt putredă pe dinăuntru. Nedorită.

Când ajung la hotel, mă simt puțin rău. Pe de o parte, mahmură, presupun, și pe de altă parte, îngreșoșată de amintire. Îmi împachetez lucrurile și le arunc în mașină. Din obișnuință, opresc la restaurantul meu. Nu sunt pregătită să o văd din nou pe Chloe – trebuie să îmi repar propriile daune, să mă refortific.

Și mai este o chestiune, de asemenea. În timp ce îmi beau cafeaua, îi scriu un mesaj lui Sean: *Unde ești? Trebuie să vorbesc cu tine. Este important.*

El îmi răspunde aproape imediat: *Fără vorbe, doar scris. Este mai sigur așa, nu crezi?*

Restaurantul nu este aglomerat; se aude doar murmurul baritonal al vocilor de la bar, mai intime și cumva mai reconfortante decât tăcerea. Îi recunosc pe toți cei ai casei acum, iar eu, la rândul meu, le sunt familiară și cu nimic ieșită din comun. Este scrisul mai sigur, pe bune? Nu mai sunt convinsă. Dar este mai ușor, într-un fel; mă temeam de sunetul vocii lui Sean, de greutatea așteptărilor lui de neînțeles.

Îi scriu înapoi: *Poate da, poate nu. Oricum, am auzit că ai probleme serioase. Spune-mi ce s-a întâmplat.* Ce am aflat despre îngrijorătorul comportament pe care l-a avut recent Sean ar trebui săucidă orice urmă de simpatie aș fi avut pentru el; sunt șocată să descopăr că pare să fi avut exact efectul opus. Mă simt aproape mămoasă; cu

siguranță, nu am mai adoptat acest ton cu el înainte. Dar crimele lui sunt și ale mele. Sunt responsabilă.

Ce s-a întâmplat cu Gary de ce te-ai oprit din scris?

Gary fusese închis în carnețelul meu, departe de Sean. Nu făcuse absolut nimic de când îmi trecuse prin cap că nu mersese destul de departe cât să nu se poată întoarce, că ar putea elibera prizonierile și ar putea merge acasă, pur și simplu. Mai ușor de spus decât de făcut; romanele nu funcționează chiar așa. Până acum, nu mi-am putut da seama cum să-l salvez atât pe Gary, cât și romanul. Acum mi-l închipui pe Sean așteptând nerăbdător următoarea mișcare a lui Gary, citind straturi nerostite de semnificații în fiecare stadiu al răzbunătoarei și confuzei sale goane pe urmele actriței și profesoarei.

Este prea târziu acum să îl cert pentru că îmi spărsese computerul și îmi citise romanul. Nu mai contează asta.

Gary s-a întors acasă la tăiat lemne, îi scriu. Este terminat. S-a terminat. Este adevărat? Brusc, simt că da.

De ce????? Nu s-a terminat, ce lașitate!

Totul a fost o greșeală.

Dar am dovada...

Dovada a ce? Ficțiunea nu este dovadă. Nu termin cartea. A fost o greșeală. Îmi îndrept umerii, arunc o privire în jur, iau o gură de cafea înainte să apăs TRIMITE. Mint; nu mi-a trecut așa ceva prin cap. Dar și aceste cuvinte se simt adevărate. Vorbesc serios? Când m-am decis? Da, cred că da. Am urmărit niște umbre. Cartea este un ștregar risipitor. Este periculoasă. A cauzat destule probleme. La naiba cu contractul. Voi scrie altceva. TRIMITE.

Tăcere. Încerc din nou: Deci, ce s-a întâmplat?

O prostie nu e nimic și nu e treaba ta.

Mă gândesc pentru un minut. Risc: Gary le eliberează pe femei, să știi. A scăpat de cuțitele lui. Nu își duce planurile la sfârșit.

Frumoasă încercare. Tu ești aia nebună, profa. Nu poți șterge asta, încă există. Nu poți să-l creezi pe Gary și apoi să-l distrugi.

Sigur că pot. Sunt numai minciuni. Așa cum ai spus tu întotdeauna. Este adevărat: nu vreau ca Gary să fie real. Nu vreau să mă întorc în capul lui. Am stat acolo prea mult timp. Urmarea primului roman pare ca un vis, ciudat de viu, dar ireal. Genul de vis pe care încerci să îl alungi când te trezești, deși iese la suprafață în timpul zilei, colorând totul.

La bar, un bărbat râde zgomotos. Soarele licărește din mașinile din parcare.

Ai nevoie de ajutor, Sean?

Vrei să spui Gary.

Asta este infracțiunea mea, lucrul pe care trebuie să-l desfac.

Nu. Vreau să spun Sean, studentul meu, un puști care are probleme. Poate că nu este el fiul lui Zed, dar trebuie să fi fost cândva un băiețel dulce, plin de imaginație și dornic de afecțiune. Încerc să îmi imaginez asta.

Scutește-mă de aberațiile de profesor. Știi prea multe.

Nu îi răspund pentru o vreme. Nu-mi dau seama ce-i pot spune. Mă simt precum doctorul Frankenstein când monstrul lui evadează. Sean este un mister, într-un final. Iar soarta lui, spre deosebire de a lui Gary, nu este în mâinile mele. Nu îl pot trimite acasă și scrie *Sfârșit*.

Înainte să pot scrie un răspuns, Sean îmi trimite un alt mesaj: *Salut-o pe Chloe Savage din partea mea:*

Beau ultima gură de cafea și mă gândesc. Mă gândesc din răspuțeri și nu îmi dau seama de nimic.

Unde ești? îi scriu condusă de impuls. Dar Sean nu-mi răspunde.

Chloe

Lois vrea să rămână incognito și să se prezinte drept o veche prietenă de pe vremea când stăteam în New York. Refuz cu fermitate.

— Nu e distractiv așa, îi spun. În niciun caz. Este vremea lui Lucy Ledger, draga mea. Îmi datorezi asta.

De ce mi-o datorează? Nu sunt sigură, pe bune, dar pare adevărat, iar Lois pare să creadă și ea asta. Oricum, îmi place ideea de a apărea pe neașteptate cu scriitoarea, dintre toți oamenii; ne așteaptă puțină dramă acolo. De asemenea – mai puțin plăcut, știu – îmi cam place ideea de a o privi pe Lois agitându-se puțin. Va fi în centrul atenției; oamenii îi vor pune întrebări stânjenitoare despre cum i-a venit ideea pentru roman, care sunt adevăratele motive ale răpitorului, ce poate Mandy să vadă atrăgător la el. Sunt destul de curioasă să aud ce va avea de zis.

În mod convenabil, în seara aceasta are loc o petrecere a celor din distribuție: o audiență captivă! Suntem cu toții aici acum; filmările încep mâine. Lois este mai puțin încântată decât mine de această oportunitate regizorală.

— Ești la fel de agitată ca o fată care se pregătește de un bal nenorocit, o iau peste picior în timp ce ne pregătim.

Lois arată de-a dreptul uimitor într-o rochie roșie, scurtă, din mătase – atrăgătoare, micuță și elegantă, ca o femeie foarte scumpă. Mă simt vulgară și umflată lângă ea, numai carne și păr. Trebuie să mă tot verific în oglindă, să îmi reamintesc că nu concurez cu nimeni, că trebuie să rămân fermă pe poziție.

— Nu am mers la bal, spune Lois. Nu am de unde să știu cum este. Tu ai mers?

— M-am lăsat de școală, ai uitat? Care e scuza ta?

— Plictiseală? În afară de asta, nimeni nu m-a invitat, spune Lois pe un ton foarte firesc, strecurându-și picioarele în pantofii care îi oferă vreo zece centimetri în plus.

— Pe bune?

Stau un minut și încerc să îmi închipui viața de liceu a lui Lois, adăugând poveștile din generală pe care mi le-a spus prietenul meu din Arcata, o fărâmă din propriul meu trecut tragic în Nebraska și toate filmele cu adolescenți văzute vreodată.

— Probabil că îi speriai de moarte, conchid într-un final, iar Lois râde.

— Înțelept din partea lor, spune ea, fără vreo urmă de amărăciune. Una lângă alta, ne privim în oglinda în mărime naturală.

— Nu e de mirare că ne-a ales pe noi, spune Lois, glumind și nu prea. Apoi vocea îi devine serioasă. Ce ar crede dacă ne-ar vedea acum? Îți poți imagina?

Ce altceva încerc să îmi imaginez mereu?

— Nu, nu pot, și nu vreau. Acela este drumul întortocheat spre orașul nebunilor, fata mea, și nu acolo mergem în seara asta. Vino. Haide să cucerim lumea asta afurisită. Și să bem ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru că, adevărul este că nu mă gândesc doar la Zed, ci și la tati și îmi doresc să mă poată vedea acum. Aș putea dovedi că nu m-am descurcat chiar atât de rău. Ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat.

O trag pe Lois spre ușă și traversăm cu pași mărunți peluza. Iar ea este un mare succes și toată lumea o iubește. Ai crede că toată viața ei a mers la petreceri la Hollywood. Stă ușor deoparte cu zâmbetul ei misterios, iar lumea vine la ea. Se aruncă la picioarele ei. Billy este complet vrăjit. Fetele o adoră și o tot trag după ele, interogând-o pe la colțuri, atingându-i părul, reflectându-și ochii lor dragălași în ai ei. Am sentimente contradictorii: pe de o parte, sunt mândră de ea, de parcă ar fi protejată mea sau ceva de genul, ceea ce nu este, desigur, deși *eu* sunt responsabilă pentru venirea ei aici; este a mea. *Este a mea*, vreau să le spun tuturor. Dar simt și vechea gelozie reieșind la suprafață. Îmi amintesc cum ochii lui Zed o urmăreau, întrebându-se la ce se gândea ea, la cum ar reacționa, la ce se petrecea în căpșorul ei. Lăsându-mă pe mine în urmă.

— Atât de enigmatică, Lois a noastră, îmi spusese el odată și jur că am vrut să o omor, să-i tai gâtul. Așadar, eu eram cea transparentă, nu-i așa? La dracu' cu asta, acum și atunci.

Șampania nesfârșită mă domolește, îmi amintește că și eu sunt

Lois, că toată admirația este împărțită la două: suntem împreună în asta. Și, brusc, mă întreb dacă oferta ei scrântită pentru Zed are mai mult sens dacă mă gândesc la ea din perspectiva asta. Desigur, a fost ideea ei, trupul ei: dar poate că pe *noi* ne oferea. Pe *noi*, incluse amândouă în ea. Poate că nu era totul despre ea. Poate ar trebui să cred că a vrut doar să ne salveze pe toți, așa cum spune. Are un fel de sens scrântit. Nu vreau să cred asta, dar o cam fac, aproape ca și cum Lois mi-ar fi invadat mintea. *A făcut singurul lucru la care se putuse gândi. A fost al naibii de curajoasă. Nu a funcționat. Dar nu a făcut-o pentru ea. A fost pentru noi. Pentru noi și pentru el.*

Are loc un singur moment cu adevărat stânjenitor în noaptea asta: eu și Lois, după ce am fost despărțite pentru o vreme, ne trezim față în față. Am impresia că văd o urmă de oboseală în ochii ei, poate chiar puțină panică și recunosc că mă bucur. Mereu îmi place când sentimentele lui Lois sunt forțate să iasă la suprafață – sau mereu mi-a plăcut, oricum. Nu am răbdare cu rahatul ăsta enigmatic.

Brusc, Fiona se năpustește asupra noastră, făcând-o pe Lois să pară un pitic și chiar și pe mine să mă simt puțin mai mică. După câteva minute de pălăvrăgeli mărunte, ne privește mai cu atenție, plimbându-și privirea de la mine la Lois, de la Lois la mine.

— Deci, spuse ea, atât de brusc, încât este aproape nepoliticoasă, părul de un roșcat nebunesc fiindu-i luminat de torțele care împrăjmuesc peluza. Cum se face că voi două vă cunoașteți?

Este o întrebare destul de inofensivă, presupun. Dar, cumva, nimic din ceea ce spune Fiona nu reușește vreodată să sune tocmai inofensiv. Sună tăios, ca o săgeată mică și vioaie.

Lois coboară privirea pe picioarele mele, luând o gură de vin; îmi pasează mie responsabilitatea răspunsului. Amândouă înțelegem cuvintele Fionei ca pe un atac, deși motivul ei este încețoșat. O strigare de vreun fel.

Lois are dreptate: este de datoria mea să răspund, o cunosc mai bine pe Fiona.

— Nu ne cunoaștem, de fapt. Privirea lui Lois urcă înapoi pe fața mea. Adică, doar cu prilejul filmului ne-am cunoscut.

— Agenții noștri ne-au pus în legătură, intervine Lois, ceea ce nu este tocmai adevărat, dar sună ca și cum ar fi și totodată foarte vag în ceea ce privește detalii precum timpul și locul.

— Serios? spune Fiona, ridicând din sprâncenele maiestuoase. Cumva, am avut impresia că vă cunoașteți de mult timp. Nu știi ce m-a făcut să cred asta. Ne studiază destul de fățiș, de parcă ar încerca să își dea seama. Sunteți sigure că nu ascundeți nimic?

Este o glumă, desigur. Vrea să ne tulbure. Dar este înfiorător.

Ridic un umăr, un gest exagerat de respingere a ei.

— Cine știe? Poate ne cunoaștem dintr-o altă viață. Nu am vrut să spun asta, nu am intenționat să fiu obraznică. Lois pare puțin panicată. Ieși, Chloe Savage! Ridic paharul gol și îl flutur în direcția barului. E timpul pentru încă un pahar, cred! Mai vrea cineva? Plec fără să aștept cu adevărat un răspuns; paharele lor sunt pe jumătate pline, deși am descoperit în ultima săptămână că Fiona nu este atât de inocentă în această privință. În timp ce mă îndepărtez, o aud schimbând subiectul:

— Soțul meu este *absolut fascinat* de personajul lui, de nebunul ăsta fermecător, de acest răpitor trist, începe ea. Și mă întrebam cum...

Grăbesc pasul, lăsând-o în urmă. Nici măcar nu vreau să-i mai aud vocea. Simt un junghi de vinovăție, foarte vag, pentru că am abandonat-o pe Lois. *Se poate descurca*, îmi spun în sinea mea, mergând spre bar. Și sunt convinsă că așa este.

Lois

Nici măcar nu știu că dorm până nu aud un telefon sunând și îmi dau seama că zgomotul m-a trezit. Camera este cufundată în întuneric; ar putea fi orice oră din noapte. Sunt cuibărită pe perne

moi așezate pe podea, pe jumătate învelită cu ceva din cașmir; o aud pe Carly respirând pe canapea, la câțiva metri distanță. Telefonul ei sună.

— Carly, spun. Chloe? Se foiește. A băut puțin mai mult ca mine; pare să se ridice dintr-un loc foarte adânc. Mă întind după telefon, i-l pun în mâna care bâjbâie după el și mă simt ușurată când, într-un final, mormăie „Da? Tu știi cât este ceasul?” (Ceea ce este amuzant, pentru că și ea, ca și mine, habar nu are cât este ceasul. Mă întreb dacă am adormit în timp ce vorbeam; nu-mi pot aminti o graniță între conversație și somn. Am visat că discuția noastră continua.)

— Billy! Ce dracu’? Mai încet. Repetă. Chloe ascultă pentru un minut, apoi își coboară picioarele pe podea cu o vigilență surprinzătoare. Voi fi acolo. Stai... la dracu’, nu, nu contează. Suntem acolo. Două minute. Maximum.

Sare în picioare și se încălță pe întuneric.

— Fetele au dispărut, spune ea și îmi ia un minut să înțeleg la ce se referă. (Noi suntem fetele; amândouă suntem dispărute și nu chiar, depinde de cum privești problema.) Actrițele, spune ea nerăbdătoare. Natasha și Justine. Au dispărut. Nu sunt în camera lor. Cineva a mers să le verifice și a descoperit că lipsesc. Se formează o echipă de căutare. Billy Pearson era la telefon – tocmai venea din pub și una dintre mame i-a spus. Ridică-te. Nu te schimba, doar încălță-te cu ceva. Ia câteva sticle cu apă; cred că încă sunt beată. Să mergem. Leșinată, practic, în urmă cu mai puțin de un minut, brusc, Chloe a devenit alarmant de funcțională.

— Să ne alăturăm echipei de căutare? spun eu în mod stupid. Cobor privirea pe trupul meu. Am adormit în hainele de petrecere. Pot simți machiajul prinzând crustă pe ochi.

— Nu avem timp să ne schimbăm, spune ea urgent. Doar ia niște pantofi în care să poți merge. Ai auzit ce naiba am spus? Fetele au dispărut. Ce dracu’ înseamnă asta? spune Chloe, doar pentru sine, ca și cum ar încerca să rezolve o ghicitoare.

Mă gândesc la *dispărute*. Luată, de cineva. Cineva care știe că sunt

aici. Cineva care cunoaște povestea. Scutur din cap și îmi trec degetele prin părul încâlcit, încercând să îmi limpezesc mintea. Iau două sticle cu apă din minibar, mă încălț cu tenișii, vag conștientă de cât de ridicol vor arăta cu rochia, vag conștientă că nu asta este important acum. Ultimul mesaj trimis lui Sean îmi apare în fața ochilor. *Unde ești?* Niciun răspuns...

Probabil vreo douăzeci de oameni s-au adunat în curte, în spatele hanului principal, chipurile fiindu-le încordate și stranii în luminile lanternelor care au înlocuit torțele festive ce arseseră aici în urmă cu doar câteva ore. Eu și Chloe suntem printre cei mai ridicoli, dar competiția este strânsă. Fiona poartă un pardesiu strâns peste o cămașă de noapte subțire; părul sur al regizorului stă ridicat și este dezlegat la pantofi; ceilalți membri ai distribuției încă poartă machiajul de petrecere și haine răvășite în mod sugestiv. Părinții fetelor poartă halatele de baie din hotel și arată de parcă ar putea fi cu ușurință confundați între ei, fiind toți serios dezorientați; una dintre mame plânge în tăcere și fără oprire.

Doar Billy Pearson pare complet treaz și bine îmbrăcat, ca întotdeauna, și pare să fi preluat comanda. *Se identifică cu rolul*, mă trezesc gândind, apoi îmi reproșez gândul nemilos. Nu se poate abține să nu joace; nu înseamnă că nu este sincer. Continuă, glasul fiindu-i poruncitor, dar și plin de emoție.

— Trebuie să știm dacă cineva are vreo informație care ne-ar putea ajuta: orice ați văzut sau ați auzit, sau ați observat, chiar dacă părea complet irelevant la momentul respectiv.

Nimeni nu spune nimic. *Unde ești?* Niciun răspuns.

— Ați anunțat poliția? întreb eu, privind cu suspiciune echipa de căutare ce avea ochi încețoșați.

— Nu au făcut-o, îmi spune Billy. Părinții vor să aștepte până când vom fi siguri că lipsesc cu adevărat. Și sunt șanse ca poliția să considere că este prea devreme să acționeze, oricum.

Toată lumea văzuse destule seriale polițiste cât să știe că persoanele dispărute sunt luate în serios de-abia după douăzeci și

patru de ore, deși situația asta mi se pare destul de ieșită din comun pentru a încălca regulile. Părinții m-au luat prin surprindere; ai crede că ar vrea poliția implicată imediat. *De ce ezită? mă întreb. La ce se gândesc? La ce s-au gândit părinții mei când au observat că lipsesc? Cât timp le-a luat să sune la poliție? Când au început să se teamă?* Pare ciudat că nu i-am întrebat niciodată. Presupun că aș putea s-o fac încă. În umbră, Billy seamănă mai mult ca niciodată cu Zed. Faptul că el coordonează căutarea, fără să fie nevoie, a declanșat pulsații stranii în mintea mea. Valuri se ridică din străfunduri, tulburând suprafața. Îmi iau privirea de la el înainte să fiu trasă în abis; simt pericolul. *Gândește, îmi poruncesc în sinea mea. Fii rațională. Ești renumită pentru asta, Lois, pe merit sau nu.* Calma, liniștita și sensibilă Lois.

— Toată lumea a fost întrebată? spun, poate prea tare. Toți șefii hotelului, de exemplu?

— Nu putem fi siguri, răspunde Billy, puțin rușinat când se văzu obligat să recunoască o breșă în munca lui de detectiv. Managerul se ocupă de asta. Dar între timp...

— Am un sentiment cumplit în legătura cu asta, interveni Fiona cu o voce joasă, vibrantă. Câți oameni știi despre ce este filmul ăsta? Mulți, îmi imaginez. Asta ar putea fi ideea cuiva de a face o glumă macabră, răpind actrițele care le joacă pe fetele răpite, sau ar putea fi ceva mult mai întortocheat, mai diabolic...

— În numele lui Dumnezeu, Fiona, taci, spune Billy.

Chloe mă prinde de braț și îmi dau seama că și mie mi se par îngrijorătoare cuvintele Fionei, dar nu din aceleași motive ca ale lui Billy.

— Nu fi atât de melodramatică! Nimic nu sugerează așa ceva. Camera lor este curată, nu este niciun semn de intrare forțată sau de luptă, nu s-au semnalat străini aici. Nu avem niciun motiv să suspectăm ceva violent. Tot ce știm este că fetele nu sunt în camerele lor. Și că nu s-a dormit în paturile lor.

Mi le închipui pe fete la recepție, ca niște păpuși în rochițe de

petrecere și pantofi potriviți pentru vârsta lor, zburdând încolo și încoace prin mulțime, oprindu-se lângă cineva care merita, temporar, atenția lor și apoi retrăgându-se într-un colț, șușotind și râzând din orice. Le-am prins bând ultimii stropi de șampanie din pahare o dată sau de două ori. Au fost foarte prietenoase cu mine: „Chloe nu ne-a spus că vii! Nu ne-a spus niciodată că ești atât de frumoasă! De ce nu ai cerut un rol în film? Pentru că ar fi fost atât de grozav!”. Păreau fericite, pline de viață. Oare ceva chiar li s-a întâmplat? Cu siguranță, nu. Arunc o privire spre pădure, un zid negru înălțându-se amenințător în spatele luminilor hanului, și mă cutremur. *Unde ești?*

— Deja am verificat toate camerele din han și am pus pe cineva să mai verifice încă o dată, chiar acum. Noi, ceilalți, ne vom împărștia și vom cerceta proprietatea, spune Billy. Exact ca în filme, știți voi. Câțiva oameni râd ușor la această observație; ceilalți le aruncă priviri dezaprobatore.

— Dacă nu aveți lanternă, asigurați-vă că stați între doi oameni care au. Ar trebui să avem distanța asta între noi. Și face o demonstrație, folosindu-se de oamenii cei mai apropiați. Dacă sunt aici, le vom găsi. Și după ce vom termina cu proprietatea, vom merge în pădure.

Acum glasul i se stinge și urmează o tăcere deloc confortabilă. Să cercetezi pământul îngrijit al proprietății este una, dar pădurea aia deasă nu își va dezvălui cu ușurință secretele – nu detectivilor amatori în halate de baie albe, din pluș, înarmați cu nimic altceva în afară de o mahmureală incipientă și telefoane mobile.

Suntem trase înainte de echipa de căutare. În mod automat, ochii mei scanează pământul dinaintea noastră, ca și cum fetele ar putea fi ghemuite în apropiere, în toiul acestui târăboi. Îmi folosesc telefonul pe post de lanternă, dar mă gândesc că ceea ce ar trebui să fac cu adevărat este să îi scriu din nou un mesaj lui Sean. De-aș putea fi sigură că el era încă în New York. Este posibil să-l fi subestimat atât de tare? Chiar este capabil de un joc atât de sinistru?

Până acum, nu a făcut nimic violent, nimic de care să știe cineva. Este interesat de urmărire, de obținerea informațiilor; este interesat să dețină controlul. Este tulburat și provoacă tulburare; cu siguranță, este înfiorător. Dar este periculos? Ar trebui să spun ceva? Să *fac* ceva? Minte o ia la goană, în timp ce înaintăm, împleticindu-ne. Se vorbește încet în lungul liniei de căutare, dar majoritatea caută în tăcere, ciulind urechile la fel de mult pe cât ne concentrăm privirile. *Nu fiți dispărute, nu fiți dispărute...* Mi le închipui pe fete întinse pe pământ în pădure, sângele uscându-se pe gâturile lor abil tăiate; arată precum coperta unuia dintre romanele pe care le-am citit în vara aceea. Un cuțit licărind de sânge zace în apropiere, fără îndoială șters de amprente.

Am acoperit o arie largă de peluză când am simțit-o pe Chloe atingându-mi brațul, trăgându-mă în spatele luminii lanternelor, departe de mulțime. În timp ce alții înaintează, Chloe ne desparte de ei. Nimeni nu pare să observe.

— Este ridicol, spune ea printre dinții încleștați. Am o idee mai bună. Urmează-mă, îți explic când ajungem la mașina ta.

Într-un final, deși nu pot fi adevărate, trebuie să dau glas gândurilor mele, chiar și din simplul motiv că este foarte posibil ca și Chloe să le gândească.

— Nu este Gary – nu este Sean, adică, spun eu, atât pentru mine însămi, cât și pentru Chloe, îngrozită de scăparea mea. Nu poate fi Sean, tocmai am vorbit cu el ieri. *Dar unde era? Ar fi putut fi oriunde.* Nu este el, dacă la asta te gândești.

Aud un fel de panică în glasul meu. Dar am dreptate, știu că am. Sean nu mai este în povestea asta; își construiește propria intrigă. Poate că face lucruri îngrozitoare, nu m-ar surprinde deloc. Dar nu asta. Istoria nu s-ar repeta cu atâta acuratețe și perversiune. Viața nu este așa.

Mergând grăbită, Chloe se întoarce și îmi aruncă o privire stranie.

— Nu știi cine naiba e Gary, dar mai bine te-ai ruga să nu fie micul tău prieten, hărțuitorul. Cred că ar trebui să-l suni, totuși, nu?

Măcar să vezi ce are de spus? Oricum, ți-am spus, am o idee. Dar nu vreau să spun nimic încă. În caz că... Pare zguduită. Este ceva rar pentru Carly... pentru Chloe. Într-o secundă, îmi amintesc cum stăteam în ploaie, fiind de acord să urc în spatele mașinii lui Zed, Carly May zâmbindu-mi misterios de pe scaunul din față. Fetele astea nu ar face niciodată ce am făcut noi. Ele sunt precaute; știu că lumea este periculoasă. Ceea ce nu înseamnă că... dar nu îmi voi exprima teama în cuvinte. N-o voi face.

Bâjbâi după telefon în timp ce mergem grăbite spre parcare. Apăs pe cel mai recent mesaj de la Sean și apoi pe CALL. Ridic telefonul la ureche când începe să sune. Știu deja că nu va răspunde, indiferent unde ar fi. Va vedea că eu sun și nu va răspunde. Închid înainte să intre căsuța vocală.

Chloe îmi dă instrucțiuni fără să spună încotro mergem, dar recunosc drumul spre replica din pădure a cabanei de vânătoare, unde filmările sunt programate să înceapă mâine. Nu pun întrebări; doar conduc. Brusc, fără permisiune, Gary scoate capul și o nouă secțiune a intrigii se desfășoară.

Gary primește o slujbă pe platoul de filmare al filmului în care actrița ar fi jucat dacă el nu ar fi ținut-o captivă. Le întâlnește pe cele două actrițe tinere, extrem de drăguțe, și își dă seama că ele sunt un premiu mai bun decât fetele inițiale, acum adulte, deși normal că nu le poate elibera pe actriță și pe profesoară, neavând încredere în ele că vor păstra tăcerea și, în plus, nu ar trebui să plătească pentru ce făcuseră? Pentru că îi furaseră tatăl? Dar el le vrea și pe tinere, atât de drăguțe, de sigure pe ele. Decide să se întâlnească cu ele pe platou, iar fetele de-abia își pot ascunde indiferența. Fiind un membru oarecare al echipajului, el este undeva jos în topul lumii lor, este limpede; cine se cred? Cineva trebuie să le învețe minte...

— La ce te gândești? mă întreabă Chloe brusc, rupând vraja.

Îi închid gura lui Gary, amintindu-i că este terminat.

— A... am crezut pentru o clipă că am o idee pentru roman. Pentru o secundă irațională, mă tem că ea poate ști ce e în capul meu, mă poate vedea scoțând povești din situația asta de criză. Continui să bălmăjesc: Nu este nimic. Nu va funcționa; doar mi-am amintit ceva. Nu contează.

Am abandonat romanul, am acceptat eșecul, l-am lăsat în urmă. Gary și-a eliberat prizonierele și s-a întors acasă, pierzându-se în nimicia lui. Faptul că asta nu mi-a trecut până acum prin cap mă tulbură. Carly mă privește cu o intensitate stranie, îmi dau seama. Drumul este atât de întunecat, încât ezit să îmi iau ochii de la el, dar îi arunc lui Carly o privire fugară, dorindu-mi să o citesc. Mă privește cu atâta asprime de parcă m-ar lovi.

— Tu te folosești de asta, nu-i așa?

Ce folosesc, nu spun. Știu la ce se referă. Este întotdeauna o greșeală să o subestimezi pe Chloe.

— Nu tocmai, răspund. Aș vrea să spun mai mult, să mă scuz, să explic că m-am răzgândit, că m-am oprit la timp, dar nu o fac. Las răspunsul să atârne în aer. Asta este, la urma urmei, lucrul care ne leagă: povestea spusă de mine. Povestea noastră. Devenind a mea.

— Este o continuare, spune ea. Corect? Nu așa mi-ai spus ieri?

— Da, într-un fel. Reia povestea cu mulți ani mai târziu, totuși. Sau așa trebuia să fie, dar eu...

Chloe mă întrerupe:

— Deci, sunt doar minciuni. Din moment ce nu există o poveste adevărată cu mulți ani mai târziu, nu?

— Păi, ficțiune, spun eu, dar nu în mod defensiv. Dacă ea mă pedepsește, am straniul sentiment că o merit. *Vinovată*. Nu tocmai minciuni. Doar ficțiune.

— Cu excepția fragmentelor care sunt adevărate.

— Da. Există și câteva fragmente adevărate. Și... unele oarecum adevărate, adaug, gândindu-mă stânjenită la Sean și la perioada în care l-am crezut fiul lui Zed, perioada în care l-am creat pe Gary.

Este o amintire neclară și neplăcută, de parcă ar fi a altcuiva: secvența unui vis într-un film.

— Ce aiureală! spune Chloe. Oamenii spun că actorii sunt scrântiți, dar asta este scrântea cu adevărat. Tu *folosești* oamenii. Ceva odios se revarsă din glasul ei.

— Poate, îi răspund. Este și ăsta un mod de a privi lucrurile, presupun. Dar... nu îi rănește, nu-i așa?

Încetinisem deja, căutând micul drum de pământ, ușor de ratat în întuneric, deși echipajul de construcție al decorului pusese indicatoare și reflectoare pe fiecare parte a drumului.

— Stinge farurile, șuieră Chloe, ignorându-mi întrebarea. Condu dincolo de drum. Mă supun, parcând mai jos puțin, așa cum am făcut la prima vizită. Teoria mea, dacă nu ți-ai dat seama, este că fetele sunt aici. *Dacă* micul tău prieten nu a plecat într-o excursie, vreau să zic.

Cu siguranță, nu ar vorbi atât de obraznic dacă ar crede că este adevărat. Cu siguranță, nu este adevărat. *Dar incidentul cu cuțitul s-a petrecut în urmă cu mai mult de patruzeci și opt de ore. De atunci, Sean este pe fugă. Este timp mai mult decât suficient să... ajungă oriunde, de fapt.*

Fetele, tot spune Chloe. Nu fetele mele sau ale lui Gary; nu Callie și Hannah, nu Lois și Carly May. Fete adevărate, plătite pentru a se da drept mine și Carly la 12 ani. Fete adevărate care – în mod imposibil sau inevitabil – au dispărut în toiul nopții. În locul ăsta straniu, înconjurat de pădure.

Ne folosim de lanternele telefoanelor pentru a lumina drumul în timp ce întoarcem, îndreptându-ne spre alee și apropiindu-ne de cabană. Acele de pin și pământul moale ne înăbușesc pașii; nu trebuie să încercăm să fim tăcute. Dar respirațiile noastre par zgomotoase. Totul în jurul nostru intensifică sunetele pădurii în timpul nopții. Lanternele surprind petice stranii de iarbă verde, așchii de scoarță aspră, ochi mărunți și sclipitori în copaci. Arunc o privire în sus, simțind nevoia să verific prezentul, împotriva

amintirii, să văd care este mai real. Stelele sunt dese aici, așa cum sunt în munții Adirondack.

— Nu văd nicăieri vreo mașină, tu? șoptește Chloe.

— Poate în spate. Dar... cine crezi că le are? Adică cine le-a adus aici? Nu știu sigur dacă acum Chloe crede că fetele sunt aici din voință proprie sau nu. Minte ei este întunecată pentru mine. Mă simt foarte Lois și foarte singură.

— Au 13 ani și sunt inventive. Sunt furioase că Billy Pearson nu le-a mai acordat atât de multă atenție de când au venit aici soția și copilul lui. Mă pot gândi la multe modalități în care puteau face rost de o mașină dacă voiau. Asta sper, oricum. Altfel...

Nu este nevoie să spună ce s-ar întâmpla altfel. Altfel este de nedescris.

— Șșș! spune ea brusc. Ascultă!

Ascult. Nu aud nimic și aud totul: vânt și insecte și mici animale ascunse. Respirație. Respirația mea și a lui Carly. Și... doar poate...

Mă gândesc la posibilitatea că aud mai multe respirații umane decât pot auzi de la doi oameni, când cineva ne înșfacă de la spate, niște brațe încleștându-se în jurul taliilor noastre cu o grabă care îmi taie răsufarea. Și apoi, pentru o secundă, mă aflu din nou acolo, în munții Adirondack, și mă ascundeam, iar Carly m-a găsit și Zed ne așteaptă pe verandă... Și, în același timp, este Sean, îl pot mirosi, și are un cuțit, pot simți lama apăsând...

Sunt pe cale să țip, cred, când aud un chicot, apoi încă unul, apoi două siluete vagi fug în cerc în jurul nostru, vocile lor unindu-se într-un cor amețitor:

— Ne-ați auzit? V-am speriat? La ce v-ați gândit când am venit în spatele vostru? Cum ne-ați găsit? Ce *purtați*? Sunteți furioase? Mai știu și altcineva? Sunt îngrijorați? Avem probleme? Voiam doar să vedem cabana noaptea... să fim singure aici, fără un milion de oameni în jur și lumini... pentru că așa este pentru personajele noastre, nu? Am simțit că trebuie să știm cum a fost în realitate... Am crezut că ne-ar ajuta să înțelegem...

Lanternele telefoanelor noastre le sculptează pe fragmente, sclipiri de păr lung, piele palidă, zâmbete triumfătoare, blugi strâmți. Pentru o secundă, le văd ca pe niște fete printr-un caleidoscop, geometric fragmentate, frumoase în oricare nouă configurație. Sunt amețită de furie și ușurare. *Sunt doar fete drăguțe. Doar fete drăguțe, drăguțe, convinse că lumea este la picioarele lor, nevisând vreodată că pericolul este real, că...*

— Ei bine, v-a ajutat? întrebă Chloe într-un final, când vocile lor se sting. Să înțelegeți?

— Da, spune una din ele, glasul fiindu-i brusc serios și supus. De fapt, este de-a dreptul uimitor aici, într-un fel complet ciudat.

— Și frumos, spune cealaltă. Natasha, fata care mă joacă pe mine. Adică ați văzut stelele? Niciodată nu am văzut atât de multe. Jur că nici nu știam că *există* atât de multe.

Prostia lor de fete de oraș cu privire la stele mă calcă pe nervii deja fragili. Râsetele lor îmi par o respingere a ceea ce ni s-a întâmplat mie și lui Carly; anulează bucuria pură pe care ar trebui să o simt. Mă trezesc privind dincolo de ele, mijind fără speranță ochii în întuneric, și îmi dau seama, tresărind, că îl caut pe Zed, așteptând să apară din umbre și să anunțe că jocul s-a terminat. *E vremea de culcare*, ar spune el. *Înăuntru, repede. Spălați-vă pe dinți înainte să vă transformați în dovleci.* De parcă am fi fost copii. Trecutul se prăbușește peste prezent. Normal că nu suntem copii. Normal că Zed nu este aici. *Tu ești pământul, Carly, iar Lois, tu ești luna.* Dar măcar de-ar fi soarele aici să ne ancoreze în spațiu, să mențină aliniamentul nostru delicat. Altfel, ce suntem, ce putem spera să fim?

Acum că sporovăielile Justinei și Natashei s-au domolit, înlocuite de o tăcere respectuoasă și curioasă, mă trezesc impresionată, aproape împotriva voinței mele, de modul lor tulbure de a înțelege misterul din jurul nostru. De curiozitatea lor. Poate că există speranța ca ele să îmi transforme minciunile în adevăr, să ia adevărurile mele și să le transforme în ficțiuni minunate. Stăm cu

toate în întuneric pentru un moment, privind în sus, după care Carly își aprinde telefonul.

— În regulă, fetelor, spune ea. Fără să vă dați seama, ne vom trezi stând întinse în iarbă și discutând despre blestematele de constelații, iar asta nu este genul ăla de film. Trebuie să îi sun pe Billy și pe părinții voștri, și să încerc să vă scot fundurile micuțe din bucluc. A cui mașină ați luat-o?

Chloe a devenit brusc indiferentă și practică, și mă uimește că, mai presus de toate, ea o joacă pe Mandy, deși o versiune a lui Mandy infuzată cu o fărâmă din propria-i vulgaritate versată. Totodată, îmi trece prin cap că, jucând-o pe Mandy, are șansa de a-l iubi încă o dată pe Zed, întruchipat de Billy, fără îndoială supravegheat îndeaproape de o Fiona vigilentă... Mă întreb dacă vreau să rămân. Mă întreb dacă pot suporta să privesc.

Fetele mărturisesc că îl mituiseră pe unul dintre bucătari să le lase să folosească mașina lui.

— O să aibă probleme? întrebă îngrijorate și mă bucur că se pot gândi și la altcineva în afară de ele însele. Nu a fost vina lui, pe bune. Am fost foarte convingătoare. Se privesc conspirativ una pe cealaltă, desfătându-se cu abilitatea lor stranie de a-i convinge pe bărbați să le facă mofturile.

Chloe

Acum că fetele sunt în siguranță, mi-e frig, sunt udă, extenuată și liberă să fiu furioasă pe ele. Filmările încep mâine și nimeni nu va fi odihnit. La vârsta lor, nu va conta, dar eu mă voi trezi cu un deceniu în plus întipărit pe față, dacă nu dorm un minimum de ore. Ele râd acum, uitând faptul că au speriat cu adevărat pe toată lumea. Îmi vine să le dau cap în cap pe amândouă.

Mi-a ajuns atâta zgâit la stele. Întind mâna.

— Dă-mi blestematele alea de chei, spun. Justine bagă mâna în

buzunar când, peste umărul ei, văd o umbră dezlipindu-se de un copac și mergând aplecată spre cabană. Clipesc. Ochii îmi sunt aproape lipiți din cauza rimelului și a somnului întrerupt. Își creează propriile umbre.

Aia este o umbră?

— Lois. Mâna deja mi-a țâșnit spre ea, apucându-i încheietura. *Lois!* Șoptesc. Fetele tac, aplecându-se una spre cealaltă. Lois se întoarce ușor, urmărindu-mi privirea. Văd din nou umbra, strecurându-se pe lângă casă. Mișcându-se în direcția noastră. *Zed*, mă gândesc pentru un moment nebunesc. *Ne caută.*

Apoi Lois țipă. Mult și strident, ca și cum vocea altcuiva i-ar fi invadat gâtul, împreună cu teama altcuiva, pentru că Lois pe care o cunosc eu nu se temea niciodată de *nimic*, cu atât mai puțin de o umbră stupidă. Țipătul lui Lois îmi străpunge pielea și venele, răsunându-mi până în inimă. Fetele, îmbrățișându-se, cu ochii mari și confuzi, se ascund în spatele meu. Umbra încremenește.

Când Lois încetează să mai țipe, aerul încă răsună. Metal pe metal, ca și cum noaptea ar fi tăioasă. Își smucește brațul din strânsoarea mea, eliberându-se, și pleacă de lângă mine spre cabană.

— Sean, spune Lois, glasul încă tremurându-i, dar revenindu-i la octava obișnuită.

Nu e Zed, nu e o umbră. Hărțuitorul blestemat al lui Lois. Iar ea merge spre el, în rochie roșie și machiaj întins, țipătoare în lumina lunii, de parcă locul ei ar fi pe un platou de filmare. *Ceea ce locul ăsta chiar este.*

Ce naiba face?

Mă aplec spre Justine și Natasha, ale căror chipuri sunt palide de frică.

— Mergeți la mașină. Cuvintele îmi ies ca un mârâit jos. Sunați-l pe Billy și pe părinții voștri. Fugiți. *Acum.* O rup la fugă ținându-se de mână.

Traversez peluza, pornind după Lois, care merge precum un somnambul, încet și hotărât.

— Nu credeam că ești în stare să faci asta, îi spune ea umbrei, de parcă ar fi o conversație obișnuită în toiul zilei. Cum ai făcut-o? Pare aproape impresionată.

— Ți-am luat parola cardului de credit de pe laptop. Și tot itinerariul. Și le-am urmărit pe fetele alea proaste. Nu a fost tocmai solicitant. Este vocea unui tânăr, încordată, irascibilă și încrezută. Mi-am dat seama că nu mă luai în serios. Eram sătul de asta.

— Nu este adevărat, începe Lois, apoi, în depărtare, aud ușa unei mașini închizându-se. Și urmăritorul o aude; sare și iese repede din întunericul apăsător din jurul cabanei. Mie îmi pare slăbuț, deloc ieșit din comun. Ceva licărește, totuși, în mâna lui.

— Sean! spune Lois, glasul fiindu-i aspru. Ele nu au nicio treabă aici.

Fetele. Mă arunc înainte să îl împiedic, punându-mă în calea lui Sean. *O să le țin în siguranță,* spune o voce nebună în capul meu. Nu prea îi pot distinge fața, dar pot vedea că nu seamănă deloc cu Zed. Încă pot simți fiorul acelei speranțe ilogice care mă străbătuse. Durere și pierdere, de-abia stinse după 18 ani. Dar în el nu este nicio urmă de Zed. Cum putuse Lois să creadă vreodată opusul?

Sean se oprește brusc când mă vede.

— Da, dar *ea* are, spune el. Carly May Smith! În mod șocant, întinde o mână – nu pe cea care sclipește – de parcă vrea să facem cunoștință cum se cuvine. Dau înapoi, iar el râde, sinistru și dereglat, brațul revenindu-i lângă corp. Văd că profesoara Lonsdale ți-a povestit totul despre mine.

— Poliția te caută, Sean, spune Lois cu calm. Dacă te predai, nu vei avea atât de multe probleme. Dar ei știu unde ești. Iar cuțitul nu va fi de ajutor cauzei tale, crede-mă.

Dacă am fi fugit când ți-pase Lois? Oare am fi putut scăpa? Prea târziu. Pentru o secundă, am impresia că aud ceva în spatele meu. O voce? Un foșnet de haine? Dar nu, nimic. Dorințe deșarte. Scăparea și salvarea par în mod egal improbabile.

— Poate ar trebui să mergem să stăm jos, propune Lois. Pe

verandă, poate? Cu toții am avut o zi lungă. Banalitatea vorbelor ei ar trebui să fie liniștitoare, dar are efectul opus. Acum *eu* îmi doresc să țip. M-am uitat la destule seriale polițiste ca să știu ce face: vrea să îl țină de vorbă până vine cineva. Psihopații fictivi vor întotdeauna să rămână cu tine și să îți spună povestea lor blestemată înainte să te împuște sau să te înjunghie, sau să taie părți din tine, sau orice altceva. În acest moment, încrederea mea în psihopați fictivi este puțin zguduită. În plus, există și excepții, chiar și la TV: tipul din *Exploatări Criminale* îmi taie gâtul fără niciun avertisment, de exemplu. Se poate întâmpla. Și pot distinge conturul cuțitului lui Sean acum: este lung, încovoiat și pare destul de nemilos. Nu este un cuțit obișnuit. Este un cuțit foarte, foarte serios.

Dar Lois deja își pune propunerea în practică. Pășește pe verandă. Găsește becul exterior lângă ușa de la intrare, se așază într-un scaun Adirondack și își întinde picioarele.

— Exact ca în cartea ta, spune Sean și fac un schimb de priviri. Mă simt exclusă, în mod straniu, de parcă ar fi împreună în treaba asta. *Lois și-a pierdut mințile?* mă întreb brusc. În tot timpul asta am crezut că o luase puțin pe arătură, dar că era, în principiu, întreagă la minte. Poate că a înnebunit de-a binelea.

Sean o urmează pe Lois pe verandă și scoate o rolă de bandă adezivă din buzunarul adânc a ceea ce văd acum că este un pardesiu de ploaie extrem de ponosit. Primul meu gând este că oamenii de la garderobă ar fi putut găsi ceva mai original. Apoi îmi spun că, probabil, sunt și eu la fel de nebună ca și Lois.

Dar el nu o va lega acolo și, mai mult ca sigur, n-o să mă facă să mă așez într-unul din scaunele alea, cu un cuțit sofisticat sau fără.

— Iisuse, mă aud izbucnind. O s-o legi cu bandă adezivă de un blestemat de scaun Adirondack? Nu prea cred.

Mă arunc înainte. Nu am niciun plan, dar am ochii pe cuțit. Nu asta ar face Mandy? Sunt mai înaltă decât el și, foarte posibil, mai puternică. Îi pot vedea fața acum; este presărată cu acnee, suptă și

ferită de soare. Și speriată de moarte: văd teama traversându-i trăsăturile ca o eclipsă și mă minunez de reacția lui la atacul meu. Apoi sunt împinsă într-o parte, mâini apucându-mă de mijloc, împungându-se în coastele mele – și acum este rândul meu să țip, fără să gândesc, până când văd că Billy este cel care mă împinsese, înșfăcându-l pe Sean, luptându-se pentru a-i lua cuțitul din strânsoare, forțându-l să țină mâinile la spate.

– Rupe-mi o bucată, poruncește el, aruncând rola de bandă lui Lois.

Ea dezlipește o bucată, o rupe cu dinții, i-o întinde lui Billy, care seamănă cu Zed acum mai mult ca niciodată. După câteva repetiții ale procesului, încheieturile lui Sean sunt imobilizate la spate și gleznela legată.

– L-am auzit venind, îmi explică Lois, strângând mâna lui Billy. În caz că te gândeai că am luat-o complet razna. Se sprijină de brațele largi ale scaunului și se ridică în picioare. Astea sunt greșite, nu? spune ea, coborându-și privirea pe scaune. Nu sunt deloc precum în cartea mea. Ale noastre erau mai drăguțe.

Lois

Pare să treacă o veșnicie până urcăm în mașina mea închiriată și pornim înapoi spre han, după toată harababura cu poliția, cu părinții și întrebările nesfârșite. În oglinda retrovizoare, văd cel mai palid licăr pe cer – nu răsăritul, ci promisiunea lui.

– Poliția va veni după noi, spusese după ce coborâsem de pe verandă, ca și cum aş fi coborât de pe cealaltă verandă în urmă cu mult timp. După Sean, mă corectasem, deși nimeni nu păruse să mă asculte. L-au luat pe Sean și m-am bucurat. Dar ce ar face el cu scenariile cu care l-am hrănit în mod nesăbuit, împinsă orbește de propriile mele fantome nedeslușite? *Golem: Grafologie, gemeni, galanterie, Gegensatz, gilderoy, garson.*

Lângă mine, Carly stă pe spate, își lasă capul să cadă într-o parte, cu gura ușor întredeschisă. Chloe, adică. Nu i-ar plăcea să fie văzută în ipostaza asta, dar vulnerabilitatea ei mă liniștește, la fel și la fel și urâtenia ei, oarecum pasageră. (Urâtenie, unghien, uvelloid, umbenrufen. Upaithric).

Tu ești soarele... Am orbitat în jurul unei absențe, al unui mister, al unei amenințări nenumite, eu și Chloe. Nu cred că este o greșeală, filmările care încep mâine – această reconstituire indirectă și ficțională a trecutului nostru. Odată ce vom fi năruit trecutul și prezentul, adevărul și ficțiunea, vom putea da straturile la o parte, organiza piesele și ne vom reveni. Mai mult sau mai puțin.

Chloe se foiește. Nu doarme, la urma urmei. Întoarce capul spre fereastră, iar în mașina încă afundată în întuneric, luminată doar de luminile de bord, deja simt greutatea a orice este pe cale să spună.

– Ne-ar fi rănit, într-un final? Întreabă ea încet, păstrându-și cuvintele pe cât de neutre pot fi niște cuvinte. Crezi? Ne-ar fi ucis, adică?

Deși s-ar putea referi la Sean, știu că nu despre el vorbește. Se referă la Zed. Ne-a luat mult timp să rostim întrebarea cu voce tare; aproape 20 de ani. Dar descopăr că nici măcar nu trebuie să mă gândesc la răspuns.

– Ar fi fost nevoit să o facă, nu-i așa? Pentru că ce voia el era imposibil. Ar fi trebuit să ne ucidă ca să ne păstreze. Ca în „Iubitul Porfiriei”. Ne-a dat să citim poezia aia, mai știi? Bărbatul care își strangulează iubita cu propriul ei păr? Mă înfior. „Și întreaga noapte nu ne-am mișcat...”

– Ce voia? Presupun că tu crezi că ai rezolvat dilema asta?

Nu îmi place amărăciunea care s-a strecurat în vocea ei, dar o înțeleg.

– Era singur? Era plictisit? Lumea l-a dezamăgit? Se temea de sexualitatea feminină? Voia să își salveze sora; voia să ne păstreze pure pentru că nu a putut să o protejeze pe ea. A iubit...

– Nu, Dumnezeule, oprește-te, spune Chloe. Îmi retrag

cuvintele. Nu vreau să pui dilema în cuvinte. Este mai bine fără cuvinte. Nu vreau să spun că te înșeli, doar că...

— Știu. Exact. Mai bine să nu spunem. Știu că asta este ceea ce vrea Chloe să audă. Dar eu n-o să cred niciodată. Cred că toate cuvintele sunt necesare. Altfel, de ce am mai scris cartea, la urma urmei?

— Tot nu cred că a *vrut* să ne rănească, totuși, insistă Chloe, nefiind capabilă să închidă subiectul.

— Păi, nu în felul cum a făcut-o. Încetinesc pentru un animal mic ce traversează strada. Un raton: farurile îi surprind ochii. Nu cred că s-a gândit foarte mult la cum ne-am simți *noi*. Se gândea la el însuși. Era destul de egoist, într-un fel.

Niciodată nu l-am criticat înainte, nu cu voce tare. Amândouă râdem stânjenite de absurditatea sugestiei că un răpitor de fetițe ar putea – doar ar putea – să fi fost puțin egoist.

— Da, repetă Chloe, doar puțin egoist. Niciodată nu a *vrut* să ne frângă inimile.

— Niciodată. Pentru că nu am scăpat de răni, la urma urmei: eram departe de fi nevătămate. Inimile noastre fragile, ridicole, de fetițe de 12 ani. Unele lucruri nu le mai poți repara niciodată.

Pădurea se înalță întunecată de-o parte și de alta a drumului. Îmi amintesc încă o dată că nu este pădurea noastră. Secretele ei nu au nicio legătură cu noi. Stelele sunt aceleași, dar pe măsură ce se apropie dimineața, se sting. *Stele: sacring, scelestic, scialytic, scintillescent, scripturient, soliform, somniate.*

Da, Zed, știi ce înseamnă cuvintele astea. *Sacring*: dedicare. *Scelestic*: periculos. *Scialytic*: a alunga umbre. *Scintillescent*: licărire, evident. Așa cum licăre stelele. *Scripturient*: a simți un îndemn violent de a scrie. *Soliform*: ca un soare. *Somniate*: a visa. *Sizigie*.

Nu este greu să scoți înțelesul din aceste cuvinte.

Mulțumiri

Îi sunt extraordinar de recunoscătoare Barbarei Jones pentru că a fost genul de editor despre care oamenii spun că nu mai există; cartea asta datorează mult ochiului ei vigilent și perspectivei narative. De asemenea, vreau să mulțumesc tuturor celor din culise de la Henry Holt, în special lui Lucy Kim pentru uimitoarea artă de pe jachetă și Stellei Tan pentru cum s-a ocupat de detalii. Profunde mulțumiri lui Kimberly Witherspoon de la Inkwell Management pentru că a făcut totul posibil, Monikali Woods pentru că a fost o cititoare uimitoare și mi-a oferit sprijin neîncetat, și lui Alexis Hurley pentru că m-a asigurat că romanul va găsi cititori dincolo de aceste țărături. Toată recunoștința mea pentru Vermont Studio Center, pentru prietenia lor, care mi-a permis să văd cartea, în ultimele stadii, în împrejurimi minunate și o companie excelentă.

Nu există suficiente cuvinte pentru a-i mulțumi Ginei Barreca – prietenă, mentoră, cititoare, zâna cea bună. Generozitatea ei este incomparabilă, influența nemărginită. Alison Umminger a fost o cititoare generoasă, serioasă și magic de receptivă încă de la început, dar și cea mai bună dintre prietene. Alți prieteni geniali mi-au oferit sprijin neprețuit, atât scriitoricesc, dar și din perspectiva cititorilor – Aaron Bremyer și Dionne Irving Bremyer, Greg Fraser, Chad și Gwen Davidson, Meg Pearson. Departamentul de engleză al Universității din Georgia de Vest a fost tot timpul minunat de susținător, în ciuda faptului că m-au angajat pe mine ca Victorianistă. Dragoste și recunoștință infinită pentru familia mea, cei mai înfocați susținători: Homer Mitchell, Wendy Mitchell Starkweather, Homer David Mitchell și Kim Marie. Mulțumesc, totodată, și susținătorilor din partea Masters a familiei, inclusiv familiilor Karnopp, Noyes și Lyman.

În cele din urmă, mai mult decât mulțumiri lui Josh Masters, cel

mai entuziasmat fan al acestui roman: pentru că a navigat împreună cu mine în această lume stranie, pentru că mi-a împărtășit viziunea lui (perfectă), pentru că a hrănit toate creaturile răătăcite, pentru că a călătorit cu mine în ținuturi îndepărtate... Pentru toată iubirea lui.

„Un roman de prima mână, debut al scriitoarei Maggie Mitchell, care folosește psihologia și suspansul ducându-ne acolo unde cu siguranță nu am fi vrut să ne ducem.“

THE NEW YORK DAILY NEWS

„Ce debut uimitor (...) cu perspective schimbătoare și cu fire narrative care dovedesc că relația noastră cu adevărul se schimbă în timp și spațiu.“

NEW YORK TIMES

„Roman dens și tulburător, cu o structură asemănătoare mai degrabă unui roman romantic. Mărturiile sunt prezentate alternativ, cartea incluzând și lungi pasaje din romanul lui Lois, iar rezultatul este unul memorabil.“

THE TELEGRAPH

„Povestea subversivă a unei răpiri. În acest roman de debut, supraviețuitoarele unei răpiri misterioase petrecute în copilărie se luptă cu amintiri suprapuse.“

THE OBSERVER

„Un roman interesant, neobișnuit. O poveste complicată, o explorare inedită a cicatricelor invizibile ale unor răpiri.“

KIRKUS REVIEWS

editura rao

ISBN 978-606-776-085-9

9 786067 760859

www.raobooks.com